УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО
ЗАВЕДОХА ИСУСА

СИЛА и ЖИВОТ

Недѣлни Бѣседи
държани от Учителятъ
от
15.11.1925 год
до
07.03.1926 год.

Осма серия
Том I

ЗАВЕДОХА ИСУСА

Второ издание
2008 год.

Заведоха Исуса.

"Тогазъ заведоха Исуса".

Казва имъ Исусъ: "Азъ съмъ"! Когато щастието въ свѣта слѣдва нѣкои хора, тѣ казватъ: азъ съмъ! Щомъ дойде нещастието, нѣма ги, изъ миши дупки се криятъ. Ние виждаме Христа въ врѣме на опитность, казва: "Азъ съмъ!"

"Тогазъ заведоха Исуса". Този е единъ знаменитъ стихъ. Върху него има хиляди проповеди писани. Хиляди красноречиви проповѣди държани и то толкова красноречиви, че сѫ затрогвали сърдцата на хората, толкова красноречиви, че сѫ извиквали сълзи отъ очитѣ на хората. Питамъ: коя е онази подбудителна причина, която предизвиква сълзитѣ? Мнозина страдатъ, че Христосъ плакалъ, а ние знаемъ, че Христосъ никога не е плакалъ за себе си. Чудно е да плачешъ за човѣкъ, който самъ за себе си не плаче! Нѣма нужда да плачатъ хората за героитѣ въ свѣта. Можемъ да плачемъ за себе си - благородно е. И въ действителность, въ края на краищата, ние плачемъ не за другитѣ, плачемъ за себе си. Предъ хората се представяме, че плачемъ за другитѣ, а то за себе си. Въ това не може да има споръ. Виждате, нѣкоя майка плаче за детето си. Не, за себе си плаче тя. Нѣкой, който е изгубилъ паритѣ си, плаче. Казватъ: "Плаче за паритѣ си". Не, за себе си плаче той. Нима ако вие плачете за вашитѣ загубени пари, имате нѣкаква полза? Или, ако плачете за нѣкой умрѣлъ, ще му допринесете нѣкаква полза съ вашитѣ сълзи и съ вашата скърбь?

"Тогазъ заведоха Исуса". Исторически, азъ бихъ се произнесъл другояче върху този стихъ, но ще го разгледамъ символистически. Азъ мога да ви опиша исторически, кои сѫ били подбудителнитѣ причини, защо и за какво е билъ развежданъ Исусъ, но ако нѣкои отъ васъ искатъ да знаятъ тия подробности, ще ги намѣрятъ въ нѣкои съчинения въ библиотекитѣ въ Ватикана, въ нѣкои отъ библиотекитѣ въ Вашингтонъ, въ нѣкои отъ библиотекитѣ на Филаделфия,

---

Евг. Іоанна 18:28

въ нѣкои отъ библиотекитѣ на Лондонъ. Тамъ има доста бесѣди, доста проповѣди, отъ тамъ ще можете да се освѣдомите, азъ ви давамъ упѫтвания. Но това, върху което сега ще ви говоря, за въ бѫдаще ще можете да си правите свои изложения и да ги поставяте въ своитѣ библиотеки.

"И заведоха Исуса". Защо единъ отъ великитѣ Учители, Който идва да спаси свѣта, хващатъ и го завеждатъ? При кого? - При първосвещеника, глава на една църква. Вие ще кажете: "Колко сѫ жестоки тия хора?" Не е въпросътъ въ това, това е единъ символъ. Ние разрѣшаваме другояче въпроса. Азъ бихъ ви задалъ слѣдния въпросъ: защо заведоха Исуса тамъ? Азъ ви говоря символистически, и вие нѣма защо да си задавате въпроса, дали моята мисъль е свързана, или не. Тамъ, дето не е свързана, вие свързвайте. Азъ ви давамъ камъни отъ това здание, а пъкъ вие, дѣто трѣбва, свързвайте тия камъни и съграждайте отъ тѣхъ зданието. Азъ ще гледамъ, до колко може да градите. Хайде сега на работа съ вашите мистерийки! Не само да казвате, че това здание не е хубаво, онова здание не е хубаво, но вземете вашите равномѣри и турете всичко на работа! Нали когато ви дойде единъ приятель, вие го завеждате нѣкѫде? Срещнешъ единъ приятель, хванешъ го за рѫка и го завеждашъ. Кѫдѣ? - Дома си. Онзи възлюбенъ, като срещне своята възлюбена, нали я хваща и завежда нѣкѫдѣ. Кѫдѣ? - Дома си, при майка си или при баща си. Учителятъ като намѣри своя ученикъ, нали го хваща и го завежда нѣкѫдѣ? Ученикътъ като намери своя учитель, нали го хваща и го завежда нѣкѫдѣ? Вие ще кажете: "Завели Исуса". Много хубаво. Въпросътъ е сега, защо сѫ Го завели?

Единъ отъ прочутите виртуози въ Европа, нѣма да му кажа името, като се разхождалъ една вечерь съ своята цигулка, хванали го нѣколко души пияници и го завеждатъ въ онѣзи мѣста тамъ долу, въ онѣзи избы, какъ се казватъ, кабарета ли ги наричате вие? Азъ ги наричамъ увеселителни мѣста, дѣто се събиратъ мѫже и жени, които пиятъ винце,

които се разговарятъ тамъ, прѣкарватъ по-весело живота си. Завеждатъ го тѣ въ едно отъ тѣзи необикновени мѣста, и единъ отъ тѣхъ изважда своя пистолетъ и му казва: "Ще свиришъ сега тукъ много хубаво". Той цѣлъ трепери, но свири много хубаво. Всички изваждатъ своитѣ чашки прѣдъ него, пиятъ, пѣятъ и играятъ, а той свири ли свири. Ще ме попитате: колко е взелъ този виртуозъ за своето свирене? Той ще благодари, че съ свиренето си е спасилъ живота си. При това, тия, които го слушали, останали доволни, защото тѣ пили и играли. А всички хора, които играятъ и пиятъ, ще ти направятъ добро. Тѣ му казали: "Ние мислихме да те убиемъ, но понеже ни свири тъй хубаво, всички признаваме, че като тебе подобенъ свирецъ нѣма".

"И заведоха Исуса". Кѫдѣ? Нѣкои отъ васъ може да роптаятъ, но нима нѣкои хора не завеждатъ Исуса? - Завеждатъ Го. Кѫдѣ? Щомъ всичко ви върви, Господь ви благославя. Казвате: знаете ли ние кои сме? Щомъ дойде Исусъ, ние ще го приемемъ. Но щомъ дойдатъ нещастията ви, колко пѫти сте завеждали Христа! Колко пѫти сте Го залагали! Колко пѫти религиознитѣ хора, които вѣрватъ, сѫ изнасилвали тази Истина!

Сега съвременнитѣ хора мислятъ, че Истината, това сѫ само думи. Тѣ мислятъ, че Истината е нѣщо отвлѣчено. И ако ние попитаме духовнитѣ хора, какво нѣщо е Истината, тѣ ще ни кажатъ: Истината не е нищо друго, освѣнъ стремежътъ на човѣшката душа да се освободи. Казвамъ: има и друго разбиране за Истината. Истината съдържа въ себе си онѣзи Божествени методи, чрезъ които душата може да стане свободна. Истината съдържа отъ памти-вѣка всички методи на вѣчностьта за развиването, освобождението на човѣшката душа и постигането на вѣчния животъ. Или другояче можемъ да кажемъ, че Истината е най-възвишениятъ първиченъ Духъ, Който е излѣзълъ отъ Бога. И слѣдователно, квасътъ, началото на всички нѣща, е Истината. И отъ когато се проявило туй начало въ свѣта, отъ тогава се явява

Любовьта, да даде животъ на Истината. Защото Истината, сама по себе си, произтича отъ Бога като единъ вѣченъ принципъ, но за да се оживи този принципъ, да станатъ тѣзи методи живи, трѣбва една срѣда, а първичната, вѣчната срѣда, въ която всичко може да живѣе, това е Любовьта. Следователно, когато казваме, че трѣбва да имаме любовь, ние не подразбираме афекциитѣ на хората.

Нѣкой казва: азъ говоря вѣрно. Да, човѣкъ може да говори вѣрно, безъ да говори Истината. Онзи, който говори вѣрно, той говори 50 % и лъжа. Значи, онзи, който говори вѣрно, говори и Истината, но говори и лъжа, а онзи, който говори Истината, той всѣкога говори вѣрно. Въ Истината нѣма никакво изключение. Нѣкой пѫть ние смѣсваме вѣрнитѣ нѣща съ истиннитѣ нѣща. Ще ви представя едно сравнение. Донасямъ ви една празна стомна. Вѣрно е, че тази стомна е празна. Донасямъ ви послѣ и една пълна стомна, съ отлично съдържание за вашия животъ. Вѣрно е, че и двѣтѣ сѫ стомни, но питамъ: двѣтѣ стомни иматъ ли еднакво съдържание? Пълната стомна съдържа Истината въ себе си, а празната стомна е вѣрна по форма - по форма е само стомна. Вѣрно е, че по форма е стомна, но не е истинна и по съдържание, а другата, пълната стомна, е вѣрна и истинна и по съдържание. Следователно, много хора сѫ вѣрни като праздната стомна, а други сѫ вѣрни и истинни и по съдържание. Писанието казва: "Вѣренъ и истиненъ". Нѣкой казва: азъ съмъ вѣренъ. То е на половина прието. Не само вѣренъ, но и истиненъ трѣбва да бѫдешъ въ нѣщата. Нѣкой пита: имашъ ли вѣра въ Бога? Че кой нѣма вѣра въ Бога? Зайцитѣ иматъ вѣра повече отколкото хората. Ще ви докажа това. Отива единъ младъ контъ отъ Европа въ една гора да се самоубива. Прѣдъ него изкача единъ заякъ и веднага избѣгва. Този младъ контъ се стресва, изпуща револвера отъ рѫката си, замисля се и си казва: "Значи отъ мене имало по-страхливи!" Този заякъ, когото всички хора гонятъ, продължава да живѣе, азъ не мога ли да живѣя? Тогава той се връща дома си и написва: "Азъ ще живѣя и ще

бжда герой поне като този заякъ". Вие ми казвате тъй: азъ искамъ да бжда търпеливъ. Я ми кажете, кой е пжтьтъ на търпѣнието, какъ мога да бжда търпеливъ? Казвамъ: идете при онзи букъ, при онази ябълка, които при всички условия, при всички бури устояватъ съ своитѣ малки дарби, а вие, разумнитѣ хора, съ всички способности и дарби, които Богъ ви е далъ, не можете да издържите, не можете да търпите. Казвамъ: ако единъ човѣкъ не може да търпи колкото единъ букъ, дѣ е неговата културность? Ако единъ човѣкъ не може да устои колкото единъ заякъ, а отива да се самоубива, дѣ е неговата културность, дѣ е неговата човѣщина? Защо Господь създаде дърветата? - За да ни покаже пжтя на търпѣнието. Защо Господь създаде заяка? - За да ни покаже, че страха ражда благоразумието. Той съ страха си при всѣка опасность мисли, наблюдава. Казватъ, че заякътъ билъ глупавъ. Не е глупавъ той, вие не сте го виждали колко е уменъ. Нѣкой пжть го виждашъ, прави единъ кржгъ, обикаля, обикаля около него и послѣ отъ центъра на този кржгъ се хвърля, офейква. Дойде онзи копой, но заякътъ е вече половинъ километъръ далечъ отъ него. Избѣгалъ е той. Този заякъ разбира и геометрия, и математика. Математически разрѣшава той въпроса, прави си своитѣ изчисления. Играе си съ този хрътъ. Ловджията, слѣдъ като го гони часъ, два непрѣкжснато, найпослѣ казва: "То се вижда, че не можемъ да го уловимъ, ами хайде да си вървимъ!" Не си играе този заякъ, не се хваща лесно той.

"И заведоха Исуса". Дѣ заведоха Исуса"? Прѣди 2000 години Го заведоха при Каиафа, а днесъ съвременнитѣ културни хора дѣ сж завели Исуса? Христосъ и днесъ е на сжция позоренъ стълбъ и то отъ неговитѣ послѣдователи. Понеже Христовото име и днесъ се позори, затова именно свѣтътъ бѣдствува. Ето защо Бѣлото Братство е рѣшило да даде такъвъ урокъ на съврѣменнитѣ културни хора, та да Го помнятъ за хиляди години. Не може Истината да се опозорява, не може Истината да се прѣстжпва. Сега нѣкои ще кажатъ,

че Христосъ щѣлъ да дойде въ свѣта. Чудно! Христосъ щѣлъ да дойде. Кой ви каза това? Еди-кой си ученъ въ Европа, адвентистъ, казвалъ, че въ 45-та година Христосъ щѣлъ да дойде въ свѣта. Излѣзоха тѣ съ бѣли дрѣхи да го посрещнатъ, но Христосъ не дойде тъй, както го очакваха. Не дойде ли Христосъ? - Дойде, но тѣ не го видѣха. Христосъ мина прѣзъ една врата, прѣзъ която тѣ не Го видѣха, защото тия хора, съ своитѣ органи, съ които разполагаха, не можаха да Го видѣтъ, слѣпи бѣха. Затова казаха тѣ, че Христосъ не дойде. Послѣ, други учени казваха, че Христосъ ще дойде въ 915-та година. Азъ казвамъ: Христосъ и тогава дойде, само че презъ друга врата. Свѣтътъ не е прогледналъ още. Тогава азъ нѣма да ви казвамъ, кога ще дойде Христосъ, но ще ви кажа като дойде Христосъ въ свѣта, какво ще донесе. Помнете хубаво, това е важното за вашия животъ. Рѣшава се една отъ великитѣ сѫдбини на живота ви. Вие сте живѣли много пѫти на земята, вие може да сте богати, но помнете, че вашата участь може да се рѣши днесъ тъй, както се рѣши участьта на вашия кметъ. Вашата участь може да се рѣши, тъй както се рѣши участьта на онзи полковникъ. Това сѫ възможности въ свѣта. И ако вие ме попитате, какво нѣщо е слънцето, азъ ще ви кажа, че слънцето съдържа въ себе си всички възможности на органическия свѣтъ. Всичката енергия, която е складирана въ органическия животъ, всичкитѣ възможности и методи, при които нашата слънчева система може да се развие, това е слънцето. Когато всички тия възможности могатъ да се осѫществятъ, това е слънцето. Питамъ тогава: какво нѣщо е човѣкътъ? Човѣкътъ съдържа всички възможности на единъ разуменъ животъ; човѣкътъ съдържа всички възможности на единъ любящъ човѣкъ, на единъ човѣкъ, пъленъ съ Истина. Когато човѣкътъ не казва само "азъ мисля", но когато той осѫществи, реализира всички тия нѣща, всички тия методи, тоя човѣкъ се трансформира отъ едно състояние въ друго, той става светия или ангелъ - има всички възможности.

И тъй, когато дойде Христосъ въ свѣта, какво ще донесе? Когато слънцето изгрѣва, какво донася? - Свѣтлина и топлина. Какво донася топлината? - Разширение на организма. Когато организма се разширява, кръвьта започва да се движи по-усилено. Отъ друга страна пъкъ свѣтлината освѣтява човѣшката мисъль. Когато дойде Христосъ, този новиятъ Христосъ въ свѣта, Той трѣбва да носи три нѣща: животъ безграниченъ - безъ смърть; свѣтлина безъ тъмнина; свобода безъ робство и ограничение. Значи Христосъ трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода. Свѣтлината подразбира знание, понеже знанието произтича отъ свѣтлината. Има ли свѣтлина, ще има и знание - нѣма ли свѣтлина, нѣма и знание. Знанието е резултатъ. И тогава азъ казвамъ така: Любовьта не може да говори прямо на сегашния човѣкъ. Слѣдователно, Любовьта говори на човѣка само по единъ начинъ - чрезъ живота. Въ живота пъкъ има движение, затова животътъ говори на човѣка по два начина: чрезъ езика на земята, и чрезъ езика на слънцето. Езикътъ на земята е нареченъ езикъ на страданията, а езикътъ на слънцето е нареченъ, езикъ на радоститѣ. Казватъ нѣкои: що сѫ страданията? - Страданията, това е езикътъ на земята, езикътъ на живота. Животътъ казва на човѣка така: да ме разберете, трѣбва да изучавате моя пръвъ езикъ на страданията, а слѣдъ туй езикътъ на радоститѣ. Тѣзи двѣ нѣща, това сѫ двѣ движения, двѣ течения. Дѣто се срѣщатъ тия двѣ тече-ния, тамъ се ражда органическиятъ животъ. Нѣкой казва: не може ли безъ страдания? - Не може. Безъ страдания органическия животъ не може да се зароди. Това е една аксиома. Азъ не искамъ да я приемате безъ доказателства. Има доказателства, и азъ ще започна с тия доказателства, както въ математиката. Ще започна съ проститѣ числа, както се занимаватъ дѣцата: 1/1000, 2/1000 и 3/1000 колко правятъ всичко? 6/1000. Питамъ сега: дѣ става промѣната, въ числителя или знаменателя на тия дроби? - Въ числителя. Значи, колкото дроби и да имате, винаги промѣната става въ тѣх-

нитѣ числители, а не въ знаменателитѣ имъ. Знаменателитѣ имъ оставатъ едни и сѫщи. Защо знаменателитѣ не се измѣнятъ? Казвамъ: всѣка дробъ може да бѫде като цѣлото, но не може да бѫде по-голѣма отъ цѣлото. Кой е знаменателятъ въ свѣта? - Това е Богъ. Кой е числителятъ? - Това е човѣкътъ. 1/1000 това е единъ човѣкъ; 2/1000, това е другъ човѣкъ; 3/1000, това е трети човѣкъ и т. н. Когато имате дроби съ различни знаменатели, вие искате да ги преведете къмъ еднакъвъ знаменатель. Защо? - За да можете да ги съберете. Питамъ: защо числителятъ се изменя? За да се прояви цѣлото. Цѣлото може да се прояви само въ своитѣ части. Цѣлото само по себе си не може да се прояви. И когато дробьта стане толкова голѣма, колкото и цѣлото, тогава числителятъ и знаменателятъ изчезватъ отъ нея и тя става равна на единица. Питамъ ви: вие сте математици, кажете ми, на колко е равенъ вашиятъ знаменатель? Вие ще кажете: Богъ, Богъ, това не е знаменатель, това е дума. Изразете ми математически, кой е вашиятъ знаменатель? Ще оставя този въпросъ, вие да го разрѣшите. Ами вие на колко сте равни? Добрѣ, казваме, че знаменателятъ не се изменя. Ако раздѣля една единица на 1000 равни части и отдѣля една часть отъ хилядната и получа 1/1000, тогава знаменателятъ измѣня ли се? - Не се измѣня. Когато казвамъ, че единицата се отдѣля, че се проявява въ видъ на дробъ, 1/1000, това показва усилието на тази единица да се прояви. Единицата се отдѣлила, но не е направила нѣщо отъ себе си. Едната хиляда показва работата, която единицата е направила за една малка часть отъ врѣмето. Тогава хората питатъ: съ какво се занимава Господь? - Съ малкитѣ работи. И дѣйствително, цѣлиятъ свѣтъ е свѣтъ само отъ дроби. Като погледнете свѣта отъ единия край до другия, всичко е все дроби.

Слѣдъ това иде символистическата математика, символистическата геометрия, въ която цѣлото се проектира въ своитѣ отношения. Какво е цѣлото? - То е само

отношения на живота. Вънъ отъ живота нѣма никаква математика; вънъ отъ живота нѣма никаква геометрия. Самъ животътъ е родилъ онази вжтрешна математика. И онзи, който иска да разбира живота, трѣбва да разбира съотношението на математиката, туй, което животътъ е произвелъ. Слѣдователно, вие не трѣбва да гледате на себе си като на форми. Човѣкъ трѣбва да се разглежда като символъ. Какво представлява неговиятъ носъ? Той е единъ символъ, като единъ знаменатель. Неговитѣ вѣжди, това е сжщо единъ символъ, това е една дробъ. Какво означава вашиятъ носъ? Той показва степеньта на вашата интелигентность, широтата на ума, който дѣйствува въ васъ. Какво показватъ вашитѣ вѣжди? - Тѣ показватъ съпротивлението, което може да се даде на извѣстни енергии, да се допущатъ, за да се създаде зрѣнието. Вѣждитѣ сж създали зрѣнието. Ще кажете: не може ли да има зрѣние безъ вѣжди? Въпросътъ не се отнася до външнитѣ вѣжди, тѣ сж само единъ резултатъ. Ако не бѣше така, вѣждитѣ на всички хора щѣха да бждатъ създадени по единъ и сжщъ начинъ. По вѣждитѣ може да се познае какъвъ е човѣкътъ. Като бѣхъ въ Търново, завеждамъ единъ ученикъ при единъ орѣхъ и го питамъ: можешъ ли да познаешъ, на колко години е този орѣхъ? Казвамъ му: по законитѣ на органическия свѣтъ всичкитѣ клони на този орѣхъ трѣбваше да бждатъ прави, ти виждашъ, че всички тия клони сж все надолу. Можешъ ли да кажешъ защо е така? - Не мога. Казвамъ му: този орѣхъ живѣе при много неблагоприятни условия, затова трѣбва да развие въ тази посока своитѣ клоне, да се съпротивлява. И ако разкопаете почвата, ще видите, че подъ неговитѣ корени има една канара. Отъ тукъ ще видите, че у всички хора, които растатъ при неблагоприятни условия, вѣждитѣ имъ сж като у старитѣ хора, надолу. Какво нѣщо е старостьта? Старостьта е отклонение отъ онзи великъ законъ на живота, отъ онѣзи Божествени методи, които създаватъ подпушване на Божествената енергия въ човѣка. Старостьта е резултатъ отъ изопа-

чаване на онѣзи правилни методи на живѣене и мислене, вслѣдствие на което именно хората остарѣватъ.

И сега виждаме, че съврѣменнитѣ хора сж взели Исуса и Го развеждатъ отъ едно мѣсто на друго и Го запитватъ: я ни кажи, защо нѣма любовь въ свѣта, защо е така? Защо нѣма любовь! Че хората живѣятъ въ Любовьта. Любовьта е срѣда за вашия животъ. Но казвате: азъ те обичамъ, сърдцето ми гори за тебе. Та и огъньтъ гори. Нима горенето е любовь? Не, любовьта не е никакво горене. Смѣшно е да уподобявате любовьта на горене. Любовьта произвежда горенето, но тя сама не е горене. Тя съдържа великитѣ условия на живота, тя ражда живота. Въ нея сж скрити ония елементи, които могатъ да дадатъ потикъ на нашия животъ. Слѣдователно, когато разглеждаме Любовьта окултно, разглеждаме я като основа, въ която се развива животътъ и отъ която той черпи своитѣ сокове. А животътъ е необходимъ, понеже коренитѣ на нашия разуменъ животъ сж вложени въ него. Умътъ не може да се развива правилно, ако животътъ не расте правилно. Въ такъвъ случай, ако животътъ не се развива правилно, страститѣ се развиватъ, а тѣ спъватъ човѣка. Ще кажете: тогава да нѣмаме сърдца! Не, страститѣ сж изопачаване на човѣшкитѣ чувства. Сега ние трѣбва да разберемъ Христа, този разуменъ принципъ, Който носи животъ въ себе си. Трѣбва да разберемъ свѣтлината, която Христосъ носи. Трѣбва да разберемъ свободата, която Христосъ носи. И при това, Христосъ носи Любовь, едно още по-висше състояние. Христосъ носи Мждрость и знание, Той е проявление на Бога. Когато говоря за Христа, азъ подразбирамъ онзи великъ, вѣченъ принципъ, който се изявява. Казватъ нѣкои: знаете ли, че този е Христосъ? И сърдцето имъ трепва. Единъ приятель отъ Америка ми съобщава, че нѣкой си билъ провъзгласенъ за Христосъ. Ами знаете ли, че тамъ има вече 4 - 5 христовци? И американцитѣ не се смущаватъ. Той се прокламира самъ за Христосъ чрѣзъ афишитѣ, и свѣтътъ не се смущава. Какво лошо има въ това! "Ами

дали той е Христосъ?" Нека цѣлият свѣт, нека всички станат христовци! Що има от това? Когато всички хора станат христовци, тогава ще дойде истинският Христосъ. Понеже за сега само нѣколцина сѫ христовци, а другитѣ сѫ обикновени хора, затова има спор. И тогава се заражда въпросът: можем ли да бѫдем като Христа? Какъ! Да ни турят кръстове, икони, да ни направят църкви и да кажат: ние те уважаваме! - Това не е почит към Христа, това сѫ външни забавления. За онѣзи истински души, които търсят пѫтя си, които искат да осмислят живота си, които искат да знаят, какъ да работят при сегашнитѣ условия на живота, тѣ не се задоволяват от тия външни обряди, тѣ трѣбва да възнасят своята молитва направо към Бога. Азъ гледам лицата на нѣкои от васъ сѫ отчаяни, обезсърдчени, нѣкой пѫт не искате да живѣете, защо е всичко това? Нали от 2000 години сте християни, обичате Христа, защо дигате шум? Защо се карате, мѫже и жени, я ми кажете? Срамота е! Ние, които имаме благословението на Бога и които седим милион пѫти по-горѣ от зайцитѣ, караме се. Зайцитѣ всѣка сутринь благодарят на Бога. Азъ съм виждалъ зайци, които се молят на Бога повече, отколкото хората. Тѣ седят по-високо от вѣрующитѣ. Ще кажете: Чудна работа! Ние досега сме мислили, че само хората се молят на Бога. Не, азъ съм виждалъ какъ се молят зайцитѣ на Бога. Тѣ казват: "Господи, благодаря Ти, че ни даде този живот! Наистина ушитѣ ми сѫ дълги но сърцето ми е толкова страхливо, всѣкога бѣгам, краката ми се продължиха, но благодаря Ти, че мога да нося теготитѣ си, и каквото ми дадешъ, все ще го нося, Господи благодаря Ти че мога да паса тази трѣвица!" И слѣдъ това пакъ си помаха ушитѣ и се скрие нѣкѫдѣ изъ гората. Азъ казвам: молитвата на този заекъ е приета повече, отколкото на нѣкой патриархъ и тѣмъ подобни владици, защото той се моли от дълбочината на сърцето си. Той казва: "Гонят ме, Господи, всички ме гонят, но благодаря Ти и за това". Гос-

подъ казва: "Иде день, когато зайцитѣ, съ своитѣ дълги уши, ще бѫдатъ спасени". Тѣ нѣма да се смущаватъ отъ тия огнестрѣлни оружия на съврѣменнитѣ културни хора и отъ тѣхнитѣ тенджери. Всичко това ще изчезне.

"И заведоха Исуса". Кѫдѣ? Азъ виждамъ онзи Исусъ заведенъ въ църквитѣ, туренъ тамъ на иконитѣ, прободено е сърдцето Му и всички хора плачатъ. Казвамъ: това бѣше прѣди 2000 години, но сега ти не живѣешъ истински животъ; поне да живѣешъ живота на единъ заякъ, или живота на едно дърво, или на една ябълка, поне толкова самопожертвуване да има въ тебе, поне толкова вѣра, колкото въ тѣхъ, ще считамъ, че си разбралъ Христа. Азъ намирамъ че ябълката има повече вѣра отколкото вие. Тя казва: "Дѣца, качете се на дървото ми, откъснете си колкото ябълки искате и като слѣзете, направете, каквото Богъ ви научи". Ние съврѣменнитѣ хора, които вѣрваме въ Триединния Богъ, които вѣрваме въ идването на Христа и очакваме да бѫдемъ Негови ученици, като ни дадатъ една полица и ни кажатъ да се подпишемъ, казваме: а ние не хващаме вѣра! И това сме ние, културнитѣ хора, хората на разнитѣ общества. И послѣ казвате: знаешъ ли въ какво вѣрваме, знаешъ ли колко нѣща знаемъ? Да, до толкова, колкото растенията знаятъ, не знаете. До толкова, колкото заякътъ знае, не знаете. Заякътъ има специални знания. Та вие не разбирате химия толкова, колкото и растенията. Тѣ разравятъ почвата и извличатъ отъ нея най-хубавитѣ сокове. Защо казвамъ, че вие не знаете толкова, колкото знае заякътъ? Питамъ: защо заякътъ е направилъ ушитѣ си толкова дълги? Ще кажете: тъй го е създалъ Господь. Азъ нѣма да ви кажа защо ушитѣ на заяка сѫ толкова дълги, но въ тѣхната дължина има дълбокъ смисълъ вложенъ. Тѣ сѫ най-красивото нѣщо на заяка. Ако отидете при нѣкой съврѣмененъ физиогномистъ, който изучава човѣка, той най-първо ще те погледне въ ушитѣ, ще каже: какво искашъ ти? Искашъ 10,000 лева на заемъ, нали? Дайте му тия пари! Ти си честенъ човѣкъ. Ако имашъ ушитѣ на заяка, ще

ти дадатъ пари на заемъ, но ако нѣмашъ ушитѣ на заяка, нищо нѣма да ти дадатъ. Защо? Защото заякътъ е честенъ, той никога не краде. Колко милиона е открадналъ до сега заякътъ? Гледашъ го нѣкой пѫть, като ходи изъ горитѣ, охлузилъ нѣколко дървета, или нѣкой пѫть влѣзълъ въ нѣкоя градина и обѣлилъ кората на две-три дървета - това сѫ неговитѣ пакости. И затова ние му теглимъ куршумъ, казваме: заякътъ е влѣзълъ въ еди-коя си градина, обѣлилъ е нѣколко дървета. Скоро хрътътъ! Господь създаде тия дървета. Съ какво право човѣкътъ ги монополизира? Скоро смъртно наказание за заяка! А на онзи човѣкъ, който до сега е убилъ повече отъ 10000 души, ще турятъ кръстъ за храбрость! Е, мислите ли, че като се явимъ прѣдъ Онзи великия Господь, Който е създалъ свѣта, Той ще удобри нашитѣ работи? И сега ще ни убѣждаватъ, че такава била волята Божия. Не, отъ памти-вѣка, отъ какъ свѣтъ свѣтува, Богъ изисква отъ насъ да живѣемъ по закона на Любовьта, да си служимъ съ свѣтлината на Мѫдростьта и да имаме въ себе си този великъ потикъ на Истината. Затова ни е направилъ по образъ и подобие свое.

Азъ ви питамъ сега: дѣ сте завели вашия Христосъ? Не мислете, че искамъ да ви осѫждамъ, да ви кажа, че сте лоши хора. Не, азъ имамъ за васъ отлично мнѣние. Не мислете, че ви подигравамъ. Вие сте добри хора при добритѣ, но сте лоши при лошитѣ. Не е ли така? Така е, азъ говоря Истината. Когато нѣкой ви дава подаръкъ, вие се усмихвате, пригръщате го и казвате: азъ имамъ отлично мнѣние за васъ, добъръ човѣкъ сте. Но когато нѣкой накърни вашитѣ интереси, вие свивате вѣжди, погледнете го накриво и казвате: господине ти не мислишъ като мене, азъ имамъ лошо мнѣние за тебъ и втори пѫть да не стѫпвашъ въ кѫщата ми! Онзи, който мисли като менъ, той е добре дошълъ, той може да дойде въ кѫщата ми, но онзи, който не мисли като менъ - вънъ! Азъ се различавамъ малко отъ него. Кога трѣбва да мислятъ хората като менъ? Въ три случая трѣбва да мисля

като другитѣ хора, а въ всички други случаи азъ ще мисля другояче. Азъ трѣбва да мисля като ангелитѣ; азъ трѣбва да мисля като зайцитѣ; азъ трѣбва да мисля като дърветата. Богъ ме е заставилъ да мисля като пръстьта; Богъ ме е заставилъ да мисля като водата; Богъ ме е заставилъ да мисля като облацитѣ; Богъ ме е заставилъ да мисля като звѣздитѣ и най-послѣ Богъ ме е заставилъ да мисля и като самия Него. Та като мисля отъ туй велико начало, отгорѣ до долу, азъ съмъ длъженъ да мисля като всички и най-послѣ азъ съмъ длъженъ да мисля, както намирамъ за добрѣ. Азъ трѣбва да мисля за Любовьта, тъй както вие мислите; азъ трѣбва да мисля, за Мѫдростьта тъй, както вие мислите; азъ трѣбва да мисля за Истината тъй, както вие мислите. Едно мнѣние трѣбва да имаме всички! И слѣдователно, ако азъ мисля за Любовьта тъй, както и вие мислите, като дойда въ дома ви и видя, че сте бѣденъ човѣкъ, а азъ имамъ 10,000 лева на разположение, ще кажа: братко, споредъ закона на Любовьта, азъ трѣбва да раздѣля тѣзи пари съ васъ. Тия 5,000 лева сѫ ваши, вземете ги. Поздравъ отъ домашнитѣ ми! Снемамъ шапката си и си излизамъ. Отида въ другъ домъ. И тамъ намѣря бѣдни хора. Ще направя сѫщото нѣщо. Ще дамъ половината отъ 5-тѣ хиляди лева и ще си излѣза. Навсѣкѫдѣ ще постѫпя по сѫщия начинъ. Това е Божественото. И най-послѣ, като отида въ послѣдния домъ, знаете ли каква ще бѫде последната дробь? Послѣдната дробь ще оставя за себе си. Тя ще бѫде подквасата. Тази дробь ще се увеличи. Тя ще бѫде равна на едно отъ житнитѣ зрънца, което се съдържа въ единъ килограмъ жито. Ако вие вземете едно кило жито, въ което се съдържатъ отъ 16 - 18,000 зрънца, то едно зрънце ще прѣдставлява 1/16000 отъ килограма. Знаете ли колко енергия се съдържа въ това зрънце? Въ това зрънце се съдържа повече енергия, отколкото въ цѣлия килограмъ. Ако на това зрънце се дадатъ условия, да ражда въ продължение на 12 години, то ще стане толкова тежко, колкото е тежка цѣлата земя. Каква грамадна енергия има въ него! Колко те-

жи земята? Ще оставимъ този въпросъ. Ученитѣ хора не сѫ ни оставили тѣзи изчисления.

И тъй, врѣме е вече за насъ съврѣменнитѣ хора да се приближимъ до Бога. Да не чакаме, да ни доказватъ, има ли Господь, или не; ще дойде ли Христосъ, или не. Христосъ ще дойде, Христосъ е дошълъ вече въ свѣта. Вие ще питате: ще намѣримъ ли ние Христа? - Ще Го намѣрите. Когато слънцето изгрѣва, то изгрѣва и въ Америка, и въ Англия, навсѣкждѣ. Като дойде Христосъ, навсѣкждѣ ще Го виждате, и Той ще носи въ себе си животъ, свѣтлина, знание, Любовь, Мѫдрость и Истина. При това, Христосъ ще донесе сближение между народитѣ, Той ще ги обедини, ще ги слѣе въ единъ общъ организъмъ. Не че стремежитѣ на съврѣменнитѣ народи сѫ криви, но тѣ не сѫ обобщени. Сегашнитѣ народи не знаятъ, защо живѣятъ, па и ние съврѣменнитѣ хора не знаемъ защо живѣемъ. Нашитѣ знания за живота сѫ много смѫтни! Много отъ окултнитѣ ученици говорятъ за разни свѣтове, но тия знания не сѫ положителни. Тѣ трѣбва да имать една жива опитность. Въ царството Божие има мѫченъ пѫть за влизане, но има и единъ лесенъ пѫть за влизане. Единъ генералъ или единъ маршалъ може ли да стане царски синъ? Той може да стане, но трѣбва дълго врѣме да пъпли по земята, трѣбватъ му такива усилия, че много нѣщо да види и пати. Царьтъ може да го осинови, но не е лесно това нѣщо. Онзи генералъ, който е осиновенъ отъ царя, се моли на баща си, а царският синъ, който е роденъ царски синь, бащата се моли на него. По това се различаватъ тѣ.

Богъ живѣе въ хората по два начина. У едни хора живѣе отвънъ, а у други хора отвѫтрѣ. Сегашнитѣ хора търсятъ Бога отвънъ. Едни хора боготворятъ нѣкой философъ, него иматъ Богъ, други - майка си, трети - баща си, а нѣкои отиватъ на другата крайность и казватъ, че Богъ е вѫтрѣ въ човѣка. Казвамъ: да, Богъ е и отвънъ, и отвѫтрѣ. Богъ трѣбва да бѫде за насъ единъ символъ, единъ образъ. Когато азъ говоря за Любовьта, нея подразбирамъ единствения на-

чинъ, чрѣзъ който можемъ да се домогнемъ до Бога. Ако не се домогнемъ до Бога по този начинъ, т. е. чрѣзъ Любовьта, ние ще останемъ чужди за Него, за Любовьта Му, и Той нѣма да може да ни прѣдаде знанието, което има. И Писанието казва: "Когато ме потърсите съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, и съ всичката си сила, тогава ще ме намѣрите". Какво ще намѣримъ? Най-първо ще намѣримъ Любовьта, и когато тя дойде въ насъ, ще внесе онази вжтрѣшна радость онзи вжтрѣшенъ миръ и ще прозремъ, че въ всички хора прониква единъ и сжщъ принципъ. И тогава въ всички хора ще се забѣлѣжи една мощна сила, която ги обединява. Тази сила ще се прояви като свѣтлина, въ която нѣма никаква сѣнка. Тя е една свѣтла нишка, която прониква цѣлия органически свѣтъ. На всички мѣста тя е еднакво свѣтла, еднакво интенсивна, въ нея нѣма по-тъмни и по-свѣтли мѣста. Тя е като единъ обржчъ, въ който сж съединени всички сжщества, тя ги държи. Отъ тази нишка всѣки черпи сила за живота си. Въ Писанието се казва: "Заведоха Исуса".

Сега азъ желая и вие да заведете Христа. Кждѣ? Азъ желая да заведете Христа дома си тъй, както завеждате единъ вашъ приятель. Азъ желая да заведете Христа тъй, както единъ учитель завежда ученика си. Азъ желая да заведете Христа тъй, както завеждате баща си и майка си. Азъ желая да заведете Христа тъй, както онзи възлюбленъ завежда своята възлюблена дома си, съ ония чисти намѣрения.

Вие трѣбва да имате високъ моралъ! По нѣкой пжть, когато ние говоримъ за Любовьта, нѣкои казватъ: тази обикновена любовь ние я знаемъ! Азъ ще ви приведа единъ окултенъ разказъ. Когато се създавала нашата вселена или нашия сегашенъ свѣтъ, на джщерята на царь Велмуръ, Далвира, било опрѣдѣлено да и дойде на гости единъ отъ най-великитѣ духове на небето, единъ отъ великитѣ ангели на свѣтлината, който пръвъ излѣзълъ отъ Бога. Той билъ нареченъ Ем-руха. На нея и било казано да се пази отъ всѣкаква друга свѣтлина,

за да може да схване неговитѣ лжчи, а не друга нѣкаква свѣтлина отъ физическия свѣтъ, която да я оскверни. Казватъ, че падането на свѣта станало по тази причина именно, че тя не могла да схване свѣтлината на Ем-руха. Тамъ именно седи заблуждението и на цѣлото съврѣменно човѣчество, че ние не може да видимъ свѣтлината на Емъ-руха. Казвате: какъ тъй? Христосъ казва: когато дойдешъ до този лжчъ, ти трѣбва да се освободишъ отъ всички врѣменни връзки, които те обвързватъ, и душата ти да бжде чиста и свѣтла, приготвена като на онази невѣста, която чака младоженика. И сега, тази царска джщеря се приготовлява за този вторъ изпитъ, да види свѣтлината на Ем-руха. Всички съврѣменни окулисти подържатъ, че този изпитъ ще бжде сполучливъ.

И азъ искамъ, когато Далвира отиде да посрѣщне този ангелъ на свѣтлината, Ем-руха, всички вие да бждете готови, да бждете облѣчени съ свѣтълъ умъ, съ чисто сърдце, съ благородна душа, да се наречете всички Синове Божии, пратени на земята. Не считайте, че това нѣщо ще бжде физическо, то е нѣщо духовно, защото само духовнитѣ нѣща сж реални. Скоро ще бжде това нѣщо. Онѣзи, които не сж разбирали това, сж се отрекли отъ живота, по горитѣ сж ходили, светии сж станали, за да научатъ закона на търпѣнието; при езерата сж живѣли, за да научатъ закона на движението; при животнитѣ сж ходили, за да научатъ методитѣ на животнитѣ; молили сж се. Всичко това сж все методи, но за да служимъ на Бога, Любовь се изисква. Безъ любовь на Бога не може да се служи. За да се изпълни волята Божия, човѣшкото сърдце трѣбва да бжде пълно съ любовь. Човѣкъ не трѣбва да бжде тъй малодушенъ, при най-малкитѣ изпитания да падне. Може да го тжпче цѣлиятъ адъ, може да се гаври съ него цѣлиятъ свѣтъ, може да направятъ съ неговото тѣло всичко, но той трѣбва да каже: всичко може да направите съ мене, но моятъ духъ познава само Едного, Който е Любовь; моятъ духъ познава само Едного, Който е Мждрость; моятъ духъ познава само Едного, Който е Истина.

Моятъ духъ познава само Ем-руха.

Бесѣда, държана отъ Учителятъ,
на 15 ноември, 1925 година в гр. София.

Тридесеть и осемь години.

"И тамъ имаше нѣкой си человѣкъ боленъ отъ тридесеть и осемь години".

"И тамъ имаше единъ человѣкъ боленъ отъ тридесеть и осемь години". Отъ тридесеть и осемь години! Този стихъ е единъ костеливъ орѣхъ, отъ който едва ли можешъ да извадишъ нѣщо. Съврѣменнитѣ хора искатъ да изучаватъ лесни работи. Тѣ изучаватъ красиви поетически работи отъ разни поети и ги декламиратъ. Всички имъ ржкоплѣскатъ, но това е похвала за тѣзи поети, които сж ги писали. Обаче хората се радватъ на тѣзи плодове. Крушата ражда плодоветѣ си, но хората имъ се радватъ, декламиратъ ги. Всѣки отъ васъ издекламира едно стихотворение и най-послѣ изпѣе една свѣщена пѣсень. Значи, хората не декламиратъ само, но и пѣятъ.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да знаятъ вжтрѣшния смисълъ на живота. Казватъ: кажете ни вие, какъвъ е смисълътъ на живота? Нѣкой казватъ: е, родилъ съмъ се. Че кой не знае, какъвъ е смисълътъ на живота? Кой не знае, че се е родилъ? Има много животни, които не знаятъ даже, че сж се родили. Това, дѣто хората знаятъ, че сж се родили, и то е крачка напрѣдъ, защото пияниятъ човѣкъ не знае даже, че е пиянъ. А онзи, който е изтрезнѣлъ, знае, че е пилъ. Онзи, който се е напилъ, ходи изъ улицитѣ, търкаля се натукъ-натамъ, казва: тѣсенъ е пжтьтъ, какво сж направили хората улицитѣ такива, не сж направили пжтя както трѣбва. Нѣму не идва на умъ, че е пиянъ. Той се сблъсква съ нѣкой човѣкъ и си казва: какво се блъска този човѣкъ, какъ се е обърналъ изъ пжтя! Какъ сж тръгнали тия хора така, че незнаятъ пжтя си? Другитѣ хора му казватъ, че е пиянъ а той имъ казва: а, пиянъ съмъ, вие сте пиени. Най-послѣ той дойде до дома си, свѣсти се и казва: какъ съмъ се напилъ! Казвамъ: този човѣкъ е вече пробуденъ, съзнанието му е една стжпка по-високо, той знае, че е пиянъ.

Сега вие казвате: този е некултуренъ човѣкъ. Не, ние

Евг. Іоанна 5:5

гледаме малко по-другояче на живота. Вие казвате: този билъ добъръ, онзи билъ лошъ. Какво отъ това, че нѣкой билъ добъръ? Какво отъ това, че нѣкой билъ лошъ? Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ. Отдѣ знаешъ, че си добъръ? Другъ казва: азъ съмъ лошъ. Отдѣ знаешъ, че си лошъ? Има ли нѣкаква максима, има ли нѣкакъвъ аршинъ, съ който мѣришъ тия нѣща? Я покажи тази максима! Ама Моисей писалъ така. Че ти видѣлъ ли си Моисея? Нѣкой отъ историцитѣ писалъ! Че дѣ сѫ тѣзи историци? - Има факти, има доводи. Хубави сѫ тѣзи нѣща, но за онзи, който седи горѣ на сцената въ театъра и декламира. Казватъ: какъвъ смисъль иматъ тия нѣща за живота? Ако смисълътъ на живота е въ това, да живѣемъ, то и руситѣ иматъ думата "животъ", но подъ животъ тѣ разбиратъ своето благоутробие. Ние казваме: да живѣемъ, но руситѣ, като кажатъ "вотъ животъ!" - подъ тия думи тѣ подразбиратъ онѣзи хубави пражоли посипани съ малко червенъ пиперецъ и отгорѣ съ онова старо шесть годишно винце. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: това не е сериозно. Че кои нѣща сѫ сериозни? Азъ мога въ единъ моментъ да ви направя сериозенъ. Какъ? Ще ви кажа: знаешъ ли, че жена ти падна и умрѣ. Какъ! Веднага се стресвашъ. Знаешъ ли, че синътъ ти, който е студентъ нѣкѫдѣ въ странство, падналъ отъ третия етажъ, и си строшилъ главата! Ти веднага скачашъ и отиваш да провѣришъ, дали е вѣрно това нѣщо. Сериозенъ ставашъ. Тази сериозность има ли смисъль, на мѣстото си ли е? Питамъ: ние, които се безпокоимъ цѣлъ день, тичаме налѣво-надѣсно, нагорѣ-надолу, има ли смисълъ тази сериозность? Нѣкой казва: жена ми умрѣ. Ами че твоята жена бѣше направена отъ ледъ и се стопи. Ами че тя бѣше едно цъвнало цвѣте и увѣхна, та какво отъ това? Ами че тя бѣше единъ плодъ още зеленичъкъ, сега зрѣе нѣкѫдѣ и като узрѣе, ще ти каже, кѫдѣ да отидешъ да я откѫснешъ, да я изядешъ, и ще видишъ колко е сладка. Казвате: този човѣкъ ни забавлява. Ами вие не се ли забавлявате? Седите цѣлъ день съ перото си прѣдъ тевтеритѣ си църъ-църъ-църъ. Каз-

вате: нѣма смисълъ да се проповѣдва. А има смисълъ да седите цѣлъ день прѣдъ тевтеритѣ си и да ровите въ тия смѣтки! Казвате: забатачи се главата ми въ тия тевтери! Че какъ може да се забатачи главата на единъ банкеръ въ тевтеритѣ вжтрѣ? Азъ не виждамъ никаква каль, никаква тиня въ тия тевтери! Значи, символистически, алегорично взето, все става нѣкакво забъркване, нѣкакво забатачване въ главата, въ ума на този човѣкъ. Други нѣкои седятъ, питатъ: какъвъ е смисълътъ на живота? Тѣ си забъркали пжтя и отдѣ идватъ, накждѣ отиватъ, нищо не знаятъ, изгубили компаса на живота си. Ако попитаме приятелски съврѣменнитѣ учени хора, дѣ е сѣверниятъ полюсъ на вселенната, тѣ не ще знаятъ да отговорятъ. Дѣ е сѣверниятъ полюсъ на земята, въ която ние живѣемъ, тѣ знаятъ, но дѣ е сѣверниятъ полюсъ, на вселенната, въ която живѣемъ, не знаятъ. Около този сѣверенъ полюсъ именно става всичкото движение. Значи, за да опрѣдѣлимъ живота, движението му, най-първо трѣбва да опрѣдѣлимъ посоката на нашето движение. Въ свѣта има несъзнателни движения и всички страдания произтичатъ именно отъ тия несъзнателни движения, когато ние като пияни хора се движимъ по една улица оттукъ-оттамъ и не знаемъ накждѣ сме. Наоколо ни има пъленъ без-порядъкъ, а ние мислимъ, че причината е въ улицата. Ние не съзнаваме, че нашиятъ умъ, нашитѣ способности, нашитѣ клѣтки сж въ дисхармонично състояние, и цѣлиятъ день умътъ ни, клѣткитѣ ни, способноститѣ ни се стѣгатъ, цѣ-лиятъ день седимъ въ тъмнина и не можемъ да си дадемъ отчетъ, защо ни е толкова тъмно. Защо ти се стѣга гла-вата? Майка ти е жива, баща ти е живъ, сестра ти е жива, братъ ти е живъ, милиони имашъ въ касата си, но все пакъ нѣщо те стѣга и не можешъ да си дадешъ отчетъ, казвашъ си: има нѣща тайствени! Да, има тайни нѣща, има тайствени нѣща, но за разумнитѣ хора, за неразумнитѣ нѣма тайни. За разумнитѣ хора, за чиститѣ хора, за възвишенитѣ хора, за благороднитѣ хора, има велики идеи въ свѣта, а за глупавитѣ хора нѣма

никакви идеи, за тѣхъ всичко се разрѣшава съ една единица. Глупавиятъ човѣкъ казва: животътъ се свършва съ смъртьта. Като умрешъ, всичко се свършва. Ето животътъ за него, той свежда всичко къмъ единъ знаменатель. Тогава и азъ казвамъ: като умрѣте всичко се свършва. Да, но тия, които подържатъ тази философия, сами не вѣрватъ въ нея. Ако е вѣрно това, че съ смъртьта всичко се свършва, защо казватъ тогава: я да ядемъ и да пиемъ! Щомъ всичко се свършва, дѣ е смисълътъ тогава въ тѣхния животъ?

Ние се приближаваме къмъ 38-тѣ години. Какво има въ числото 38? Какво съдържатъ тия 38 години? - Крие се нѣщо въ тѣхъ, крие се една велика добродѣтель. Имате единъ великъ характеръ. Имате единъ човѣкъ, който седи цѣли 38 години при една кѫпалня и чака тамъ реда си. И ученъ човѣкъ е при това той! Вие ще кажете: какво ще ни занимаватъ съ този човѣкъ при кѫпалнята тамъ? Цѣли 38 години седѣлъ тамъ, глупавъ човѣкъ билъ! Ако бѣше въ наше врѣме, този човѣкъ щѣше да влезе въ една клиника, и до сега щѣше да бѫде здравъ. Въ една година врѣме, щѣше да се излѣкува. Казвамъ: да, въ една година щѣха да го изпратятъ на "орландовци". Този човѣкъ седѣ при кѫпалнята цѣли 38 години да се учи. Той научи, какво се крие въ тази кѫпалня. Той чакаше да се гурне въ тази кѫпалня, да види, какво има въ нея. Друго нѣщо има въ тази кѫпалня. Обаче, други, по учени хора отъ него, го изпрѣварваха и влизаха прѣди него. Какво имаше въ този човѣкъ? Защо цѣли 38 години чакаше прѣдъ тази кѫпалня? - Той възпитаваше търпѣнието си. Търпѣние имаше въ него! Образецъ бѣше този човѣкъ! Кой отъ васъ би могълъ да търпи като нѣго? Нѣкой казва: нѣмамъ вече търпѣние. Цѣли 34 години отъ какъ живѣя, нищо не научихъ. Бѣлъ день не видѣхъ въ живота си! Казвамъ: чакай, до 38 години има още врѣме.

"И тамъ имаше нѣкой си человѣкъ боленъ отъ 38 години". И пита го Христосъ: "Какво чакашъ?" - Чакамъ да влѣза въ тази кѫпалня, но други влизатъ прѣди мене, изпрѣварватъ

ме. И тѣ сѫ хора, и тѣ искатъ да оздравѣятъ. Христосъ му каза: "Азъ съмъ онзи ангелъ, който 38 години наредъ слизамъ да размѫтвамъ тази кѫпалня, но хората не ме познаватъ. Това сега на тебе казвамъ. Ти никому нѣма да кажешъ това". Ангелъ е той, но този боленъ Го вижда като човѣкъ. Христосъ му казва: "Стани, дигни одъра си и ходи!" Питатъ го всички: "Кой ти каза да си вземешъ одъра?" - Единъ човѣкъ. - Кой е този човѣкъ? Този боленъ е уменъ, той не смѣе да каже, че ангелъ е този, който му каза да си дигне одъра. Той е обективенъ човѣкъ. Евреитѣ го питатъ: "Кой бѣше този който ти каза да си вземешъ одъра и да си вървишъ? - Той е онзи, който слизаше да размѫтва водата. Какъ, който размѫтва водата ли? Че той никому до сега не е казалъ да дигне одъра си и да ходи. А, не е казалъ! Вижъ сега хората какъ казватъ! Какъ да не е казвалъ? Че на всѣки, който е оздравѣвалъ, този ангелъ все е казвалъ: "Дигни одъра си и си замини!" Кой какъ излѣзе отъ болницата, всѣкиму е казвалъ: "Дигни одъра си и си върви!" Чудни сѫ хората, като казватъ, че този ангелъ никому не е казвалъ тия думи, каквито каза на този боленъ отъ 38 години. Ако Господь кажеше това нѣщо на сегашнитѣ хора, и тѣ кажеха, че Богъ имъ проговорилъ, какво щѣха да кажатъ тия, които го слушаха? Щѣха да кажатъ: какъ, Господь ли ви говори? Ако ти си единъ професоръ въ нашия университетъ и кажешъ, че Господь ти проговорилъ, всички ще кажатъ за тебе: дъската на този професоръ май е мръднала малко. Ние мислехме, че е свѣстенъ човѣкъ, като се занимава съ положителнитѣ науки, съ естественитѣ науки, съ математика, съ химия, но нѣкаква нова наука е влѣзла въ ума му, разправя, че Господь му проговорилъ. Този ученъ човѣкъ се извѣялъ малко. Понеже Господь му проговорилъ, всички намиратъ, че се е извѣялъ. Да, когато Господь ти проговори, всичко въ тебе е извѣяно. Азъ ще ви докажа, че наистина когато Господь проговори на хората, тѣ ставатъ извѣяни. Зимно врѣме, когато земята се покрие съ ледъ и съ снѣгъ, нищо не расте, но пролетно врѣме, когато дойде онзи

малъкъ вѣтъръ, всичкиятъ снѣгъ, скрежъ всичко това си отива. Дѣ е сцѣплението на частицитѣ тогава? Всички учени хора казватъ, че животътъ съществува вслѣдствие това сцѣпление, това тегнение между частицитѣ на тѣлата. А, господа, знаете ли що е сцѣпление? Казвате: сцѣплението носи новъ животъ. - И безъ сцѣпление може да се живѣе. Да се свързваме единъ съ другъ, това не е животъ, това е една физическа верига. Когато искаме да заробимъ единъ човѣкъ, ние го свързваме по такъвъ начинъ именно, че го заробваме. Ние го заробваме така, както оплитаме влакната на конопитѣ.

Другъ нѣкой казва: да се съединимъ като брънкитѣ. Ние казваме: да се съединимъ! Да, съединението прави силата. Ние трѣбва да разбираме тази дума. Законътъ, обаче почива на друго нѣщо. Великиятъ законъ на живота не сѣди въ сцѣплението. Сцѣплението е едно прѣходно състояние на живота. То съставлява само една трилионна часть отъ самия животъ. Питамъ ви сега: ако вие раздѣлите една секунда на трилионни части, каква часть отъ врѣмето ще прѣдставлява тази трилионна часть? Вие сте математици, свършили сте университетъ, нѣкои работи разбирате по-добрѣ отъ мене, кажете ми тогава, каква часть отъ врѣмето съставлява тази трилионна часть отъ секундата? Ако азъ ви говоря за това врѣме, какво ще разберете? За такова разбиране знаете ли какво казватъ турцитѣ? Едно врѣме единъ турчинъ казалъ на единъ българинъ мукалитинъ: знаешъ ли, че нашиятъ султанъ има войници хиляда хиляди милиона, т. е. хиляда милиона по хиляда милиона? Българинътъ му казва: и орѣхи да бѣше това нѣщо, пакъ нѣмаше да се събератъ на земята, а още повече, щомъ сж войници, споредъ както казвашъ ти. Турчинътъ тъй разбиралъ това, тъй си казвалъ. Знаете ли какво нѣщо е да умножишъ хиляда милиона на хиляда милиона? Не е смѣшното тамъ, че турчинътъ казвалъ тъй, така си мислелъ той, но по нѣкой пжть ние се поставяме въ положението на хора безъ смирение и мислимъ, че сме

много учени. Азъ не искамъ да усмивамъ ученитѣ хора, напротивъ, радвамъ се, когато срещна учени хора. Да срещнешъ ученъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ културенъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ набоженъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ обществен човѣкъ е приятно! Да срещнешъ, човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено, въ каквато и да е степень това е приятно! Животътъ, споредъ менъ, на каквато степень на развитие и да е, въ каквато форма и да се прояви, щомъ дойде онзи ученият човѣкъ въ съприкосновение съ него ще го разбере. Ако азъ съмъ жаденъ и се доближа до извѣстенъ пласть на земята, който дълго врѣме е билъ сухъ, и видя по едно врѣме, че изъ този пласть се яви една капка вода, ще се зарадвамъ. Защо? Защото тази капка ще внесе въодушевление въ менъ. Азъ зная, че задъ тази капка има още хиляди капки вода. Тази капка ще се увеличи, слѣдъ нея ще дойде втора, трета, четвърта и още много капки вода. Не бѣше ли тази капка носителка на една нова велика идея въ живота? Слѣдователно, всѣка идея, която е кацнала въ вашия умъ, въ вашето съзнание, колкото малка и да е, колкото нищожна и да е, тя е първата капка вода въ вашия сухъ пласть. Тя носи живота. Спрете се върху нея, зарадвайте и се. Послѣ ще дойде и втората, и третата капка.

Ще ви цитирамъ една пѣсенъ, въ която пѣвецътъ запитва: "Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!" Какъвъ е отговорътъ на този въпросъ? Азъ ще ви кажа тази Истина сега за пръвъ пѫть въ живота. Тази Истина отъ Любовьта излиза отъ Мѫдростьта про-сиява и носи вѣчния животъ и свобода за тебе. И продължава по нататъкъ този поетъ, този пророкъ, който е говорилъ въ миналото. Тази Истина е насадена дълбоко въ твоята душа, нейниятъ езикъ ти научи, всѣка нейна дума добрѣ раз-бери и за нея всичко посвети, напрѣдъ върви въ живота безъ страхъ, и ти ще имашъ свобода за всѣкога. Нейния езикъ ти научи, всѣка нейна свещена дума добрѣ разбери! Азъ казвамъ, че онази Истина, която вие търсите, тя е всадена вѫтрѣ въ

вашата душа, и вие трѣбва да научите нейния свещенъ езикъ. Азъ ви говоря за този езикъ, затова всѣка нейна дума добрѣ разберете и напрѣдъ вървете! За васъ е знанието въ свѣта, за васъ е създаденъ този свѣтъ, не този човѣшки свѣтъ тукъ, но свѣтътъ на ония далечни слънца и звѣзди, които постоянно ви говорятъ. "Колко има да се учи!" И наистина какъвъ пъленъ животъ има тамъ! Оттамъ говори Господь. Казвате: дѣ е Господь? - Горе на небето, въ звѣзди-тѣ. Дѣ е Господь? - Въ човѣшкитѣ сърдца. Дѣ е Господь? - Въ човѣшкитѣ умове. Дѣ е Господь? - Въ човѣшкитѣ души. Дѣ е Господь? - Въ човѣшкитѣ духове. Дѣ ще търсимъ този Господь, я ми кажете вие! - Тамъ, въ сърдцата си. Ако твоето сърдце е слабо въ даденъ случай, че не може да извърши нѣщо, призови твоя умъ! Защо? Защото умътъ седи по-високо отъ сърдцето. Ако и умътъ не може да извърши работата, която искашъ да извършишъ, Господь живѣе въ твоята воля, призови и твоята воля на помощь. Ако и съ нея не можешъ да постигнешъ, което желаешъ, Господь живѣе и въ твоята душа, въ твоето възвишено съзнание, което носи свѣтлина, призови този Господь, Който живѣе въ Духа ти, и тогава всичко ще можешъ да направишъ. Кое всичко! - Най-първо онова, което Любовьта върши. Тя внася миръ. И когато азъ стана миренъ човѣкъ, азъ ще нося благото на всички хора. Нѣкои хора ги наричатъ мирни. Миренъ е онзи тихиятъ, чистиятъ изворъ, който минава навсѣкждѣ прѣзъ градове и села и ги пои. Този миренъ изворъ дава животъ на хората. Нѣкои хора казватъ: опекоха ме вече. И азъ нѣкой пжть искамъ да бжда опеченъ, но не като петмесъ, не като баница, не като кокошка, не като прасе, по никой начинъ така не искамъ да бжда опеченъ. Да ме пази Господь отъ такова опичане! Искамъ да бжда опеченъ, както е опечено житното зърно. Има едно приятно опичане въ свѣта. То съдържа животъ въ себе си. Азъ не говоря за това опичане, че да се огънешъ. Всѣко нѣщо, което живата природа е опекла, носи животъ въ себе си.

Та казвамъ: онзи огънь, онова опичане, което може да внесе въ насъ възвишеното и благородното, то е свещеният огънь на Любовьта. Защо именно трѣбва да търсимъ Любовьта? Защото отъ нея излиза Истината. Защо трѣбва да търсимъ и Мѫдростьта? Понеже отъ нея просиява Истината. Истината пъкъ е всадена дълбоко въ нашата душа, и тя има свой свещенъ езикъ. Докато ние не научимъ нейния езикъ, тя не може да ни говори. Туй е единъ отъ нейнитѣ велики закони. Истината очаква да научимъ нейния свещенъ езикъ и да разберемъ всѣка нейна дума. И тогава, напрѣдъ въ живота, да видимъ, какъвъ смисълъ има въ Истината! Истината води къмъ живота. Тогава и животътъ има смисълъ, защото може да бѫде безсмъртенъ. Той може да хване онази староврѣменна змия, която ражда страданията въ свѣта. Ние не трѣбва да се отричаме отъ живота, а да търсимъ истинския животъ. Отричаме се ние отъ сламата, а не отъ житото. Нѣкой пита: отъ какво да се отречемъ? - Да се отречемъ отъ тази слама, съ която ни забавляватъ. Дойде онзи благородниятъ, донесе ни пъленъ кошъ съ плѣва и ни казва: хубаво нѣщо е това, добъръ е животътъ! Казвамъ: зная, плѣва е това, хиляди години съмъ ялъ тази плѣва. Изсъхнало е тѣлото ми, ребрата ми се четатъ, па и лицето ми е станало като на светия. Да, светии сѫ това, но светии на плѣвата. Азъ почитамъ тия светии, но за други светии говоря. Азъ проповѣдвамъ за светии, които свѣтятъ, които иматъ свѣтящи лица, които свѣтлина носятъ. Азъ не говоря за тия жълтитѣ свѣтии. И азъ съмъ свѣтия, пъкъ и вие сте светии, даже нѣкой отъ васъ сте повече светии и отъ мене. Азъ се радвамъ, че човѣкъ има подобни на себе си. Е, и безъ масълце може, само съ сухъ хлѣбецъ.

И тъй, този човѣкъ седѣ прѣдъ кѫпалнята цѣли 38 години. Намѣри го тамъ Исусъ и му каза: "Слушай, азъ съмъ пратенъ при тебе, дигни си одъра и на работа! Не стой!" Този боленъ каза: "Свършихъ най-послѣ университета, моятъ Учитель дойде и ми даде дипломъ".

"Дигни одъра си!" Чакай да видя, дали ще мога да го сдипля! Започва той да сгъва възглавницитѣ си. Колко възглавници имаше? Той си казваше: "Тукъ има 10 съдрани и двѣ здрави възглавници. Здравитѣ ще подаря нѣкому, но слѣдъ като излѣза вънъ. Имаше единъ дюшекъ още и единъ сламеникъ. Май тежко ще ми е, но ще опитамъ. Този ми каза да го дигна и мога да го дигна". Слѣдъ това събра походното си легло, натовари го на гърба си и каза: "Варда!" Варда значи отворете пѫть. Този боленъ, който цѣли 38 години е чакалъ прѣдъ кѫпалнята излиза най-послѣ и казва: "Азъ съмъ този видниятъ професоръ, който съмъ свършилъ четири факултета. Сега разбирамъ живота. Видѣхъ онзи ангелъ, който всѣка година слиза въ водата и я размѫтва. Виждате ли, благодарение на Него мога да нося одъра си". Питатъ го евреитѣ: "Кой ти позволи да носишъ одъра си?" - Онзи, който размѫтва водата? Кой е той? - Не го зная, не зная името Му. Ще отида да науча името Му и тогава ще дойда да ви кажа. Той занесе одъра дома си и тръгна да Го търси. Намѣри Го, и Исусъ му каза: "Слушай, прѣди нѣколко сѫществувания ти бѣше много ученъ човѣкъ, но каза една голѣма лѫжа, излѫга хората и трѣбваше цѣли 38 години да изкупвашъ грѣха си. И сега си ученъ човѣкъ, но пази се вече да не излъжешъ пакъ, защото ще ти стане злѣ." Не, азъ нѣма вече да лъжа, а ще отида да проповѣдвамъ. Ще отида да кажа на евреитѣ, че Онзи, Който ме излѣкува, е Исусъ. Какво направиха евреитѣ? Тѣ казаха: "Дръжте този човѣкъ, той разклаща съвременния порядъкъ на нѣщата! Дръжте този човѣкъ, заради Него ще ни изпотрепятъ римлянитѣ!" Като че римлянитѣ порано не ги трепѣха. Кое е характерно въ този боленъ, на когото не знаете името? Азъ се ровихъ въ своята архива, въ акашиевитѣ записи и въ записитѣ на природата, намѣрихъ името му, но не зная, дали ще повѣрвате. Името на този виденъ професоръ е Исаваръ Белъ-Аму. Той е билъ виденъ адептъ, виденъ ученъ, който се ровилъ изъ своитѣ книги и чакалъ да дойде неговия виденъ Учитель. Ученъ човѣкъ е билъ

този болен. Ще кажете: какъв ученъ, той е билъ единъ хилавъ, боленъ човѣкъ. Не, 38 години да седишъ при кѫпалнята, да не изгубишъ вѣрата си и да не се роди въ тебе едно горчиво чувство, това всѣки не може да изтърпи. Лежи той на одъра си, не гледа да дръпне, да бутне този или онзи, чака реда си. Казвамъ: когато вие се обезсърчите, четете Писанието. Красиви работи има въ него. Нѣма какво да се обезсърчавате. Този свѣтъ е една кѫпалня. Защо сте дошли на този свѣтъ? - Да се учите. Най-първо този свѣтъ е за учение. Вие казвате, че сте дошли на земята, за да живѣете, но живота ви се дава само като едно условие. Живота ви е даденъ като почва, а ученето е смисълътъ, цѣльта въ живота ви. Яденето е на мѣстото си то означава гориво и поливане. Да ядешъ и да пиешъ, това е на мѣстото си въ почвата. Нѣкой казва: азъ ямъ много добрѣ. Не, не поливай много цвѣтето, тъй-много два-три пѫти трѣбва да го полѣешъ. Като изсъхне много, полѣй го съ малко водица. Пъкъ нѣкой пѫть можешъ да го полѣешъ и съ малко сладко винце. И то не е лошо.

Въ живота има двѣ крайности. Нѣкои хора се отказватъ отъ работата и казватъ: човѣкъ не трѣбва да работи, той трѣбва да бѫде благороденъ - и безъ работа може. Онзи който не работи, ръжда го разяжда. Други пъкъ казватъ: не, човѣкъ трѣбва да работи. Тѣ пъкъ отъ много работа се изтриватъ. Нѣкои хора казватъ: много сънъ не трѣбва. Други хора пъкъ много спятъ. Живата природа не обича крайности. Ти ще спишъ толкова, колкото ти трѣбва. Ти ще работишъ толкова, колкото ти трѣбва. Ще работишъ така, че нито да ръждясашъ, нито да се изтриешъ. Това е истинското състояние въ природата. Сега ние искаме да свършимъ бързо науките си. Бѫди увѣренъ, че ти, който искашъ да свършишъ бързо науките си, ще се изтриешъ. Другъ нѣкой казва: мене не ми трѣбва никаква наука. Ти пъкъ ще ръждясашъ. Това е още по-лошо. Ще се учишъ! Тогава казвамъ: цѣльта на живота ви е да се учите - нищо повече. Вие сте пратени още отъ прѣди 2,000 години тукъ на земята въ Божественото учили-

ще, въ тази забавачница да се учите. Ако ви попитамъ сега, прѣзъ кой пжть минахте, за да дойдете на земята, вие сте забравили. Кога сте тръгнали, и това сте забравили. Какъ е името на баща ви? Ще кажете: баща ми се казва Иванъ Стояновъ. Другъ ще каже друго нѣкое име. Че колко бащи имате вие? Единъ баща имате всички вие. Неговото име искамъ да знаете. Единъ Баща имате, а не хиляди бащи!

Дошли сега математицитѣ да ме убѣждаватъ съ своитѣ дроби съ различни знаменатели. $^1/_5$, $^2/_6$, $^1/_8$ и т. н. Казвамъ: съберете тия дроби! - Не може така да се събиратъ, различни знаменатели иматъ тѣ. Подведете ги тогава подъ общъ знаменатель! - Ама не знаемъ какъ. Нали имате много учени хора, извикайте ги! Казвамъ: намѣрете единъ такъвъ общъ знаменатель, който да включва отдѣлнитѣ знаменатели на всички дроби. Ако имате единъ редъ отъ 100 дроби, подведете ги подъ общъ знаменатель! Какъвъ ще бжде този знаменатель, по-голѣмъ или по-малъкъ отъ всички знаменатели на отдѣлнитѣ дроби? - По-голѣмъ. Да, вѣрно е. Слѣдователно, общото заключение е слѣдното: когато подвеждаме извѣстенъ брой дроби съ различни знаменатели къмъ единъ общъ знаменатель, всѣкога общиятъ знаменатель е по-голѣмъ отъ общитѣ знаменатели на отдѣлнитѣ дроби. Общото заключение оттукъ пъкъ е слѣдното: общиятъ знаменатель отъ всички вѣрвания на всички благородни и възвишени хора въ свѣта е по-голѣмъ отъ нашитѣ частни знаменатели. Значи, твоето сърдце има единъ знаменатель: твоятъ умъ има другъ знаменатель: твоята воля има трети знаменатель твоята душа - четвърти знаменатель. Само така ти ще се домогнешъ до общия знаменатель. Само така ще намѣришъ туй възвишеното, Божественото. Само така ще намѣришъ Бога. Твой Баща е Той - Баща, отъ Който си излѣзълъ. Само така ти ще знаешъ на какво си равенъ. Ти трѣбва да знаешъ себе си като една опрѣдѣлена единица, като една опрѣдѣлена величина въ свѣта, защото за всѣки едного отъ насъ не важи това, колко сме малки, не важи формата, но всѣки

трѣбва да знае точно опрѣдѣлено, каква единица прѣдставлява въ живата природа. Въ този Божественъ реаленъ свѣтъ, да знае на колко се равнява. За себе си той трѣбва да знае това нѣщо. Ако ви запитатъ, на колко си равенъ, ще кажешъ: не зная. Това, че не знаете, не е лошо, не е упрѣкъ, но казвамъ, че всѣки трѣбва да знае своята величина. Че не знаете Бога, това не е лошо. Че сте Го забравили, това не е лошо. Азъ зная единъ ученъ американски професоръ, съ когото се случило слѣдното нѣщо. Единъ день отива той на пощата да си получи едно писмо, и началникътъ на пощаща го пита: "Моля ви се, господине, кажете си името!" Този ученъ, обаче, си забравилъ името и казва на началника: "Моля почакайте малко!" - и веднага излиза на улицата. Рѣшава да отиде въ кѫщи да пита жена си, какъ е името му. Значи, това име, което носи днесъ, не е толкова сѫществено. По пѫтя го срѣща единъ познатъ господинъ и му казва: "А, господинъ професоре!" - споменава името му. Благодаря ви, извинете ме, господине, казва професорътъ и се отдалечава. Връща се при началника на пощата и му казва: "Господине имамъ честьта" - и си казва името. Вие ще кажете: този човѣкъ е смахнатъ. Не е смахнатъ. Нѣкой ме завежда на Витоша и ми казва: слушай, да запомнишъ тази игла на това мѣсто! Връщамъ се послѣ самъ, не мога да я намѣря. Завеждамъ хора да имъ покажа дѣ бѣше иглата. Казвамъ имъ: ето, тукъ нѣкѫдѣ бѣше иглата. Търся я, но не мога да я намѣря, не помня дѣ бѣше иглата. Отивамъ при онзи, който ми я показа и му казвамъ: ела да ми покажешъ, дѣ е иглата. Какво означава това, че забравямъ? Философски това означава, че моето съзнание не е толкова развито, затова забравямъ.

Та и ние сме забравили сега смисъла на нашия животъ. Вие си казвате: този човѣкъ отъ себе си ли говори тия нѣща, или ги измисля? Ще бѫде смѣшно да ги измислямъ. Това не е правиленъ начинъ за разсѫждение. Ако азъ съмъ тщестлавенъ човѣкъ, разбирамъ, но Истината не е и въ нашитѣ разсѫждения. Тя е нѣщо Божествено. Ако азъ се спра при вашата

чешма и кажа: отдѣ ли взима тази чешма водата? - Право ли е това разсѫждение? Изворътъ и безъ тази чешма може, и безъ коритото и може, и безъ крана на тази чешма може, обаче той може самъ да си направи корито. Азъ казвамъ: истинското корито е това, което този изворъ самъ може да си направи което никой другъ не може да му го направи. Коритото, кранътъ и самата чешма, които могатъ да се взематъ, не сѫ потребни, а туй корито на извора, което никой не може да вземе, то е истинскиятъ пѫть. То е реалното въ живота. Слѣдователно всѣко нѣщо, което хората могатъ да ви взематъ, то не е истинското, не е реалното, то е направено отъ хората, затова могатъ да го взематъ, а това, което става въ извора вѫтрѣ, което бъбли, което никой не може да ви го вземе, то показва пѫтя на хората. Голѣмъ е този изворъ! Това сте вие. Сега азъ ви гледамъ, вие сте красиви чешми, направени отъ злато и отъ сребро, отъ безцѣнни камъни и като дойде нѣкой при една такава чешма, или при нѣкой такъвъ изворъ, кръсти се. Питамъ го: защо се кръстишъ? Какъ да не се кръстя прѣдъ такива голѣми безцѣнни камъни, като паче яйце, да ми се падне поне единъ отъ тѣхъ! Че какво отъ това, ако ти се падне? - Ще се осигуря прѣзъ цѣлия си животъ. Вѣрно е, че можешъ да се осигуришъ, но не е истина, че можешъ да се осигуришъ. Утрѣ, като се осигуришъ, смъртьта ще дойде, и ти ще отидешъ заедно съ този камъкъ. Заради него и ти ще отидешъ. И знаете ли въ какво положение ще се намѣрите? Единъ день една тщеславна жаба хванала едно малко, красиво пиленце, вързала го за гърба си и казала: "Да си имамъ и азъ поне нѣщичко!" Обаче, за бела, вижда я отдалечъ единъ соколъ, който обичалъ пиленцата, спуща се да го улови, хваща го съ клюна си и заедно съ него задига и жабата. Казвамъ: ако тази жаба нѣмаше туй пиленце на гърба си, щѣше да си бѫде въ водата, а сега, като турила туй пиленце на гърба си, соколътъ, като задига пиленцето, задига и нея. Ахъ, тѣзи яйца, сега всички говорятъ за яйцата. Гледамъ нѣкои казватъ: хубави сѫ коко-

шитѣ яйца! Въ Америка иматъ особенъ начинъ за разпрѣдѣлението на яйцата. Тамъ не ги продаватъ всички на една цѣна, както въ България, но споредъ голѣмината. Иматъ си особени машини, и споредъ голѣмината ги разпрѣдѣлятъ по номера и така имъ опрѣдѣлятъ цѣнитѣ. Различни яйца има днесъ! Нѣкои казватъ: туй яйце е цѣла бомба, като се пръсне, 200 души може да убие. Съ ония кокоши и пачи яйца най-много двама души могатъ да се наядатъ, а тия яйца новитѣ и 200 души наведнъжъ могатъ да убиятъ. Гледамъ друго нѣкое паче яйце, казвамъ: паче яйце е, но като се пръсне, пълно е съ задушливи газове, 2,000 души може да отрови. Питамъ: какъ почнаха да се снасятъ тия яйца? Едно врѣме кокошкитѣ и патицитѣ снасяха яйца, които хранеха свѣта, а сега, когато хората почнаха да ги снасятъ, взеха да се унищожаватъ съ тѣхъ. Човѣшкиятъ умъ снася яйца врѣдни за съврѣменното човѣчество. Тѣзи газове можеха да се турятъ на друго мѣсто. Хубаво направиха тѣзи учени хора, че туриха своя умъ на работа и познаха величието на природата, но тѣ не трѣбваше да турятъ енергиитѣ на природата въ тия пачи и кокоши яйца. Най-първо ние трѣбва да убѣдимъ тия учени хора, че не по такъвъ начинъ, съ тия отровни, задушливи газове ще могатъ да спасятъ свѣта. Нека мислятъ за други газове, за други яйца.

На ученитѣ хора трѣбва да се даде единъ примѣръ. Азъ сега алхимически приготовлявамъ едно кокоше яйце. Ще кажатъ нѣкои: а, залъгва ни този човѣкъ! Какво залъгване? Кокоше яйце е това. Реално нѣщо е туй! Знаете ли какъвъ ефектъ има това яйце? Влѣзешъ нѣкждѣ между хора, които се каратъ, които не разбиратъ, спорятъ за нѣщо: нѣкждѣ синъ баща си изпждилъ, другадѣ синъ майка си изпждилъ, трети братъ си изпждилъ и т. н. Каратъ се, биятъ се и азъ, като влѣза между тѣхъ, покажа имъ яйцето. Всички се затичватъ да го взематъ, но азъ имъ казвамъ: вземете туй яйце, нека мине отъ ржка въ ржка, разгледайте го и тогава ще го разберете. Въ това врѣме, докато това яйце обикаля всички,

хора, неразположението между тѣхъ изчезва, и въ тѣхъ се зараждa едно братско чувство. Казвамъ имъ послѣ: хвърлете това яйце на земята и вижте какво ще стане! Ще убие ли хората? Не, хората нѣма да се избиятъ, но ще оздравѣятъ, ще поумнѣятъ и братски ще живѣятъ.

И тъй, този боленъ е лежалъ цѣли 38 години. Казвамъ: всички вие, които имате това съзнание, трѣбва да разнасяте туй учение. Врѣме е вече за това! Вие дължите нѣщо на невидимия свѣтъ. Вие може да отричате това нѣщо, но то е фактъ. Ние сме събрани тукъ именно отъ този невидимъ свѣтъ, и затова му дължимъ. Че това е така, ще видите, че споредъ съзнанието, което имате, вие сами ще разберете, че има единъ вжтрѣшенъ свѣтъ. Туй вжтрѣшното въ насъ именно е красивото, то е, което не се измѣня, което остава при всички условия едно и сжщо. Кога ще бжда азъ все сжщия човѣкъ? Ще ви приведа единъ примѣръ, да ме разберете по земному. Ако азъ съмъ сиромахъ човѣкъ, а вие сте единъ богатъ човѣкъ и дойдете въ дома ми, и азъ ви приема добрѣ, поканя ви въ своята стаичка при огъня, разговарямъ се съ васъ любезно, това още не показва, че азъ съмъ човѣкъ и че вие сте ме познали като такъвъ. Това е само едната ми страна. Азъ имамъ интересъ отъ васъ като богатъ, и затова всѣкога като идвате въ дома ми ще ви приемамъ любезно и ласкаво. Ако единъ денъ вие заемете моето мѣсто, т. е. осиромашеете, и азъ не ви приема по сжщия начинъ, като по-рано, и кажа, че не ви познавамъ, това показва, че азъ сега съмъ другъ човѣкъ. Не, азъ трѣбва и сега да ви приема по сжщия начинъ, както и по-рано. Ако ви дамъ сжщия при-емъ, сжщото почитание, както и по-рано, това показва, че азъ съмъ истинскиятъ човѣкъ, при всички условия си оста-вамъ единъ и сжщъ. И когато съмъ сиромахъ, и когато съмъ богатъ, трѣбва да бжда единъ и сжщъ. Има една сиромашия, съ която хората могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Има едно богатство, съ което хората могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Има една сиромашия, чрѣзъ която хо-

рата не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие; има и едно богатство, чрѣзъ което хората не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие.

Та ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ примѣра на този боленъ съ онова велико смирение. Ние мислимъ, че много знаемъ. Не, малко знаемъ, а това трѣбва да радва всинца ни. Защо? - Понеже има много да учимъ. Ние сме въ първата фаза на развитието си, дѣто може да се радваме, че Богъ ни е далъ този великъ животъ, да видимъ онази велика Божия благость, която съществува въ Него. Това не трѣбва да бѫде подкупъ, но да видимъ, че Богъ, Който, ни е далъ този малъкъ животъ, е вложилъ въ насъ редъ сили и способности. Слѣдователно, ние сме още въ прѣдисловие на този великъ животъ.

И тъй, Христосъ ще дойде въ тази кѫпалня и какво ще каже? - Дигни одъра си и върви! И като излѣзете вънъ ще кажете: Духътъ ни проговори. Не, слѣдъ като Го намѣрите ще кажете: Онзи, Който ми каза, дигни одъра си и си върви, Той е Исусъ. Исусъ, на еврейски Ешуа, е символъ, Той означава единъ принципъ, който съдържа въ себе си творческитѣ сили, позитивнитѣ сили, които създаватъ: той съдържа въ себе си онази формативна сила, която сглобява, която съгражда туй великото съзнание, което ражда хармонията и туря въ редъ и порядъкъ всичко. Всички тия сили се подчиняватъ на този висшъ принципъ безъ никакъвъ капелмайсторъ, т. е. има капелмайсторъ, но той само дигне и сложи своята пръчица, всички свирятъ въ тактъ, безъ никаква грѣшка. И тогава имаме буквата **w**, вавътъ, не нашето "в". На еврейски езикъ това "в" означава кука, гега, съ която овчарьтъ хваща онази овца, която кръшка отъ пѫтя си и и казва: Само при мене, само при своя овчарь можешъ да си въ безопасность, а тамъ въ гората вълцитѣ ще те изядатъ. Тукъ стой при мене, азъ ще те науча. Въ нашата буква "в" ние сме скрили малко вътрешния и смисълъ. Тази буква въ латинската азбука означава противорѣчие, рогитѣ на козата. Въ окултната наука,

този човѣкъ, който има два рога, както въ козата е въ противорѣчие съ Бога. То означава две единици, които се борятъ една съ друга, които сѫ въ противорѣчие, или двама пехливана, които се борятъ на хорото, за да покажатъ, кой е посиленъ. Ти ще се боришъ, ще работишъ, докато намѣришъ Учителя си. Кой Учитель? Азъ не искамъ да ви поставя въ противорѣчие, ще ви кажа, кой Учитель. Вие ще намѣрите не самозвания си учитель, но Онзи, Когото Богъ е поставилъ за васъ отъ вѣковетѣ. Той е този Ешуа, Който съдържа въ себе си тѣзи формативни, позитивни, козативни и воативни сили. Това, тъй казано, нищо не значи, но да ви го прѣведа на български. Това значи: силитѣ, отъ които всичко произтича; силитѣ, които всичко съграждатъ и хармонизиратъ; силитѣ, които всичко държатъ и запазватъ, безъ да се измѣнятъ. Тъй, да се размърда малко ума ви. Запомнете това нѣщо!

И тъй, този човѣкъ седѣлъ цѣли 38 години прѣдъ кѫпалнята. Всички вие, като хора, трѣбва да имате неговия характеръ на търпѣние. Нали сте българи, които се отличавате съ мѫжественость, покажете, че сте смѣли! Нека те пекатъ, но нека всички знаятъ, че тази Истина, която търси, намѣри и сега разбра, че тя е посадена въ твоята душа. Нѣкой ще ти каже: какво разбра? - Търся Истината, която е посадена въ моята душа, търся Учителя си, Който ще ме научи на този свещенъ езикъ на Истината. Придобиете ли това, да можете да се разговаряте на този езикъ, това ще бѫде най-голѣмото благо, най-великия день за васъ. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който каза въ началото. Какво е казалъ? То е на Божественъ езикъ, азъ не мога да го изкажа, но хайде да ви го прѣведа на български езикъ. И рече Богъ: "Да бѫде свѣтлина!" Въ насъ думата свѣтлина подразбира да се видятъ нѣщата само. Свещениятъ езикъ подъ думата свѣтлина подразбира друго нѣщо. Да бѫде свѣтлина! - значи "Аумъ".

Сега, азъ ви пожелавамъ като на този боленъ да си дигнете одъра! Аумъ!

Бесѣда, държана отъ Учительт
на 22 ноември, 1925 година въ гр. София.

Той знаеше.

"Защото си знаеше какво щѣше да прави".

Изобщо всички сѫщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ все знаятъ, какво да правятъ. Въ това отношение, малкитѣ сѫщества даже прѣвъзхождатъ голѣмитѣ, защото тѣ знаятъ по-добрѣ отъ тѣхъ да си вършатъ работата.

Казва се, че Христосъ искалъ да ги изпита, за да види, дали знаятъ, какво трѣбва да правятъ. Това е единъ великъ законъ въ природата; тя обича да изпитва всички сѫщества, за да види дали знаятъ, какво трѣбва да правятъ. Обаче, има друго едно положение, което бърка на хората, то е лошиятъ навикъ. Отъ лошиятъ навикъ се ражда мързела въ свѣта, а мързелътъ спъва всѣка култура. Мързелътъ е качество само на тъмнината, на покоя. Всички съврѣменни хора изобщо иматъ мързелъ, и всички се стремятъ къмъ мързела, затова тази култура ще умре - нищо повече. Когото и да запиташъ, все казва, че иска да се осигури. Защо иска да се осигури? - Иска да стане мързеливъ, нищо да не работи. Това нѣщо се забѣлѣзва у лѣкаритѣ, у художницитѣ и другадѣ. Нѣкой лѣкарь, щомъ поработи нѣколко години и си създаде добра клиентела, отпуща се. Нѣкой художникъ, щомъ нарисува 5-6 картини, казва: човѣкъ не трѣбва да работи. Защо? - За да не се изтощава. Какво ще се изтощи единъ човѣкъ, който съ четката си маже върху платното? Пъкъ жената казва: не трѣбва много да се маже въ кѫщи, защото като се маже много, може да се скѫса нѣкоя жилка. Други казватъ: разходки не трѣбва да се правятъ, защото човѣкъ може нѣкакъ да пострада и да си изгуби живота. Всички се стремятъ къмъ този вѣченъ животъ и казватъ: блажени мъртвитѣ, починали въ Господа. Облажаватъ мъртвитѣ, защото сѫ прѣдъ лицето на Бога.

Значи, ние сме научили закона на мързела, знаемъ го. То не е нѣщо ново. Всички животни сѫщо се трудятъ, за да се осигурятъ.

Іоанна 6:6

Ще ви приведа два примѣра изъ руския животъ, изъ живота на двама професори, видни личности - професоръ Велмировъ и професоръ Пастовски - това сѫ псевдонимитѣ имъ, азъ не давамъ сѫщинскитѣ имъ имена. И двамата сѫ знаменити руски естественици и химици, писали видни съчинения. Обаче, слѣдъ десеть годишенъ трудъ, единъ чичо на професоръ Пастовски умира и му оставя наслѣдство отъ 10 милиона лева. Той веднага закачва естественитѣ науки и химията на единъ гвоздей и казва: безмислено е да се занимава човѣкъ съ естественитѣ науки и химията. Защо сѫ станали безмислени естественитѣ науки и химията? - За 10-тѣ милиона лева. И професоръ Велмировъ наслѣдилъ едно богатство отъ 15 милиона и повече, но той продължава да се занимава съ науката. Питамъ сега: защо единиятъ прѣстава да се занимава, а другиятъ не прѣстава?

Азъ зная другъ примѣръ за единъ американецъ въ Америка, който наслѣдилъ 15 милиона лева злато, но ги раздалъ всички, а самъ той пакъ си остава метачъ по улицитѣ. Този човѣкъ може да го вземете като образецъ на характеренъ човѣкъ.

Отъ това състояние, отъ този стремежъ къмъ покой, къмъ мързела произлиза смъртьта. Тукъ се ражда смъртьта, понеже нѣма условия за животъ. Ако въ покоя имаше животъ, нѣмаше защо да се създава свѣтътъ. Слѣдователно, всѣка вселена, слѣдъ като седи милиарди години въ покой, най-послѣ излиза отъ този покой и по такъвъ начинъ отъ покоя, отъ мързела излиза животътъ. Туй е на човѣшки езикъ казано. Но какво може да добие човѣкъ отъ единъ мързеливъ животъ, като не работи, като си почива? Е, казватъ нѣкои, човѣкъ трѣбва да си поспива. Добрѣ, какво се добива отъ съня? Наистина, човѣкъ всѣкога, трѣбва да спи, но какво се добива отъ съня? - Почивка е, казватъ. Човѣкъ трѣбва да яде. Добрѣ, какво се добива отъ яденето? Всѣко нѣщо трѣбва да има смисълъ. Слѣдователно, истинското знание седи въ друга посока, да знае човѣкъ да служи. На какво? - На Истина-

та. Азъ ще употребя думитѣ "да служи на Истината". Нѣкои ще кажатъ: ние знаемъ, какво нѣщо е Истината. Вѣрвамъ, че нѣкога сте я знаели, но сте я забравили и сега не знаете, какво нѣщо е Истината. Вие даже не можете да произнесете думата "Истина". Ами че отъ хиляди години насамъ се произнася на български езикъ думата "любовь", но кой българинъ до сега е произнесълъ тази дума на нейния езикъ? Защото всѣки народъ, всѣки мислитель, всѣки гений като е създавалъ една дума, той ималъ ключа на тази дума. Я ми кажете, кой е ключътъ на думата "любовь"? Извадете отъ една пиеса ключа солъ и вижте, какъ ще свири по нея цигуларьтъ. Найпослѣ махнете и тактоветѣ, оставетѣ само нотитѣ. Какво ще излѣзе отъ тази пиеса? Сегашнитѣ хора говорятъ безъ ключъ и безъ тактъ. Казватъ нѣкои: отличенъ музикантъ е той. Отличенъ философъ е, философски работи говори. Казвамъ: философски работи говори безъ ключъ и безъ тактъ. Нѣма никакъвъ ключъ, никакъвъ опрѣдѣленъ тактъ.

Нѣкой казва: знаешъ ли какво нѣщо е любовьта? Казвамъ: любовьта е нѣщо направено отъ картошки. Той казва любовьта носи животъ. Хубаво, какъ се проявява животътъ? - Въ живота има движение. Вѣрно е, че движението е качество на живота; то произвежда живота. Значи, може да става прѣнасяне на материали, но въ живота има друго нѣщо сѫществено. Сѫщественото въ живота, това е разумното, това е свѣтлината. Отъ това гледище, въ вселенната нѣма абсолютно никакво движение. Това нѣщо може да ви смути малко. Ще кажете: какъ въ вселената нѣма движение? - Въ вселенната има само едно малко мърдане. Всѣка частица се мърда на мѣстото си. Тя трепти и никѫдѣ не отива. Отъ слънцето, запримѣръ, не идватъ никакви частици. Всѣка негова частица само трепти на мѣстото си и туй наричатъ движение. Вие ще кажете: че какъ, азъ ходя отъ едно мѣсто на друго, азъ дойдохъ отъ кѫщи тукъ. Това сѫ философски твърдения, които трѣбва да се докажатъ. Може ли да се разбератъ? Въ тази мисъль има едно крайно противорѣчие.

На пръвъ погледъ това противорѣчие е грамадно. Вие казвате: азъ се движа, а той иска да ни докаже, че нѣма движение. Допуснете сега, че нашата вселенна, колкото и да е голѣма, има свой радиусъ, въ видъ на права линия, която се движи. Прѣдставете си, че тази линия е материална, дълга нѣколко трилиона километри, и по нея сѫ наредени живи сѫщества. Да кажемъ, че завъртитѣ тази линия съ такава скорость, че да може въ 24 часа да обиколи единъ пѫть цѣлата вселена. Можете ли да изчислите крайната точка на това движение? Когато цѣлата линия, цѣлиятъ радиусъ направи едно голѣмо обръщание, точката, въ която радиусътъ е опрѣнъ, нѣма да направи никакво движение, тя само ще се мърда на едно мѣсто. Ако това е само една проекция на нашия умъ, то ние само мислимъ, че има движение. Напримѣръ, вечерно врѣме когато спишъ, ти ходишъ по планини, по гори, на гости тукъ-тамъ, а тѣлото ти седи на едно мѣсто. Съ какво ходишъ? Ти казвашъ: азъ ходихъ на слънцето и се върнахъ. Питамъ: дѣйствително, ходилъ ли си на слънцето? Но, тѣзи нѣща не сѫ сѫществени. Въпросътъ е, дали има движение. Въ свѣта има движение, има и далечина, така е. Въ психологията, обаче, има други едни състояния, които ние опрѣдѣляме. Човѣкъ нѣкой пѫть казва: азъ съмъ падналъ, потъналъ съмъ много долу. Кѫдѣ си падналъ? - Тъй дълбоко съмъ потъналъ, че едва ли ще мога нѣкога да излѣза навънъ. Туй падане за него е тъй реално, че той вѣрва въ това. Другъ пѫть човѣкъ казва: азъ съмъ високо, горѣ на небето. Питамъ: какъ е възможно сега този човѣкъ да падне въ една такава голѣма дълбочина, съ милиони метри надолу и да говори съ менъ въ този моментъ, и какъ е възможно при другъ случай този човѣкъ да е толкова високо, горѣ на небето и пакъ да се разговаря съ менъ? Какъ да обяснимъ тѣзи нѣща? Знания трѣбватъ! Въ хората трѣбва да се създадатъ съответствуващи органи. И дѣйствително, нѣкои учени, нѣкои окултисти забѣлязватъ, че въ човѣшкия мозъкъ почватъ да се образуватъ бѣли нишки, образуватъ се формитѣ на извѣстни нови органи за бѫдещето ново човѣ-

чество. Докато у хората не се създадатъ нови органи, много нѣща ще останатъ за тѣхъ необяснени. Новитѣ хора трѣбва да бѫдатъ създадени отъ нова материя. Старата материя трѣбва да мине. Не е все едно да носишъ единъ простъ камъкъ, или да носишъ скѫпоцѣненъ камъкъ. Материята имъ не е една и сѫща. И силитѣ, които сѫ вложени въ тѣзи камъни, не сѫ едни и сѫщи. Значи, въ вселенната между разнитѣ материи и сили, които дѣйствуватъ въ нея има разлика. Тогава ние разграничаваме истинския животъ по слѣдното качество: въ него има работа, която се отнася само къмъ реалното, къмъ неизмѣнното въ свѣта. То е служенето на Бога. То е онова, въ което нѣма абсолютно никакво користолюбие. Азъ трѣбва да служа на Бога не за заплата, не за похвала. Споредъ туй схващане, когато азъ се моля Богу, ако се изправя прѣдъ васъ да ме видите, че се моля, всичката ми молитва е отишла. Като ме виждате тъй изправенъ на молитва, вие ще кажете: какво се е изправилъ този като нѣкой истуканъ? Ако се изправя на молитва въ църква, нѣкои ще кажатъ: какво бъбри този тамъ? Кажатъ ли така, всичко е развалено. Каквото и положение да заемешъ, който те наблюдава, все ще си направи нѣкакво криво тълкуване; ако си много веселъ, ще дадатъ друго тълкуване. Това, че човѣкътъ се смѣе, туй не е още истинскиятъ човѣкъ. Ако плаче, и това не е човѣкътъ. Ама той е много замисленъ! Че коя е формата на истинската мисъль? Дѣ е онази характерна черта на мисъльта? Ама той е благороденъ? Дѣ е тази линия на благородство, която не се мѣни. Щомъ се мѣни, тя не е благородство. Слѣдователно, линиитѣ въ истинскиятъ свѣтъ всѣкога иматъ еднаква интенсивность.

Въ този свѣтъ човѣкъ може да бѫде едноврѣменно навсѣкѫдѣ. Отъ това гледище движението е тъй бързо, че нѣма никакъвъ промеждутъкъ и изглежда, че човѣкъ не се движи. Въ другитѣ свѣтове, дѣто материята е по-тънка, човѣкъ по-лесно се движи и едноврѣменно той може да бѫде на много мѣста. Ето напримѣръ, тия ангели, които иматъ,

6 милиона крилѣ, въ една минута могатъ да обходятъ всичкитѣ слънца на нашата вселенна и да се върнатъ съ знания и съ факти. Вие ще кажете: какъ е възможно, за една минута отгорѣ да се измине такова голѣмо пространство? Ами че това врѣме отъ една минута може да се разпрѣдѣли на още по-малки части. Съврѣменнитѣ учени хора сѫ почнали да доказватъ, че една секунда отъ врѣмето може да се раздѣли на нѣколко милиарда части, и въ това врѣме всѣка частица правила нѣколко трилиона обръщания. Туй казватъ ученитѣ хора. Ако го каже нѣкой религиозенъ човѣкъ, ще кажатъ, че той е извѣтрѣлъ. Какво ще бѫде туй пространство, което тази частица ще измине, като се движи съ такава голѣма бързина? Казвате: това сѫ предположения. Не, има единъ законъ, споредъ който човѣкъ никога не може да каже туй, което не сѫществува. Слѣдователно, ученитѣ хора сѫ въ права посока. Азъ казвамъ: една частица може да се движи не само съ бързина нѣколко трилиона обръщения въ секундата, но и още по-бързо. Тази бързина, съ която тази частица се движи въ невидимия свѣтъ е бързината на охлюва. Какво ще кажатъ тѣзи учени професори и философи? Ще кажатъ, че не може. Може, човѣкъ не може да предполага нѣща, които не сѫществуватъ. Слѣдователно, ние никога не можемъ да измислимъ и да кажемъ нѣща, които не сѫществуватъ. Кога се казватъ глупави нѣща? Когато се въздържаме да казваме Истината, ние казваме глупави нѣща. Глупавитѣ нѣща не сѫ нищо друго, освенъ отричане на реалния животъ. Нѣкой казва: нѣма Богъ въ свѣта! Казвамъ: не, това е една квадратна глупость. Щомъ казва нѣкой, че нѣма Богъ, това значи, че той признава другъ нѣкой Господь. Той самъ ще стане Господь на себе си. И всички онѣзи хора, които отричатъ Бога, тѣ съ богове на себе си и казватъ: ние трѣбва да бѫдемъ силни, богати хора, да се наложимъ на свѣта. Казватъ: да се наложимъ на свѣта! Добрѣ, каква разлика има между онѣзи, които се налагатъ и онѣзи, които не се налагатъ? Въ края на краищата и еднитѣ, и другитѣ свършватъ еднакво. Азъ

бихъ желалъ да видя какъ свършватъ нѣкои, които не се налагатъ въ свѣта. Нѣма какво да се налагаме! Въ този смисълъ реалностьта не позволява да се налагаме.

Та ние казваме: сега трѣбва да се върнемъ къмъ онова истинско разбиране на живота, ако искаме да бѫдемъ щастливи. За да бѫдемъ щастливи, хората, съ които дружимъ трѣбва да бѫдатъ щастливи, разумни. Всичкитѣ тѣхни частици, всички тѣхни клетки трѣбва да бѫдатъ разумни. Всички клетки на единъ разуменъ човѣкъ, трѣбва да бѫдатъ разумни. И докато хората не почнатъ да мислятъ съ краката си тъй, както съ главата си, свѣтътъ нѣма да се оправи. Азъ мисля, че въ свѣта ще дойде една раса, на която и краката ще мислятъ, както и нашитѣ мозъци. Питамъ тогава: краката ще ходятъ ли по земята? Не, нѣма да ходятъ. Азъ ви казвамъ, че първата култура, която се роди, влѣзе да живѣе въ водата, за да избѣгне да се хроникирватъ всички престѫпления, да не стане нѣщо извѣстно за живата природа. Онѣзи, които създадоха тази култура, направиха всички сѫщества безгласни. Никакъвъ езикъ, никакъвъ гласъ нѣма тамъ. За всички престѫпления, които се вършатъ тамъ, нищо не се знае. Тамъ е цѣлъ адъ, тамъ всички се гълтатъ. Всички тия голѣми сомове, всички голѣми шарани, всички тия китове, мечоносци, всички тия електрически риби, сѫ все философи на миналото. Тѣ създадоха една баснословна култура, за която нѣма да се спирамъ, но всички тия сѫщества, които дойдоха до крайния прѣдѣлъ, казаха си: нѣма да се мине така, нѣма нищо да научимъ. Като мислиха дълго врѣме, казаха: трѣбва да излѣземъ отъ този адъ, да си създадемъ свой езикъ. Тогава тѣзи учени риби предизвикаха едно излизане отъ водата, пилигрими станаха и се превърнаха на птици. Като риби, тѣ нѣмаха домове, семѣйства. Като посѣха 200-300,000 сѣмена, свои дѣца, оставяха ги на произволъ и казваха: Господь да се грижи за тѣхъ! И знаете ли какъвъ развратъ е въ водитѣ? Всичкитѣ риби измрѣха отъ развратъ. И Богъ като видѣ, че тази култура е на разлагане, посоли

морето, за да не се вмирише. Тогава питамъ: защо трѣбва толкова соль на океана? За да не се вмирише тази култура, та да поквари всичко наоколо. Това е мое тълкуване, което ученитѣ могатъ да отрекатъ. Като излѣзоха тия риби отъ тамъ и се превърнаха въ птици, тѣ имаха богата опитность и минаха въ една по-висока стадия. И като птици, тѣ разрѣшиха сѣмейния въпросъ тъй, както и хората не сѫ го разрѣшили. Умно го разрѣшиха тѣ! Направиха си хубави перца, направиха си хубави крилца и литнаха съ тѣхъ високо изъ въздуха, като съ аероплани. Туй, което ги отличава отъ хората е, че разрешиха сѣмейната проблема. Тѣ казаха: туй, което бѣше въ водата, нѣма да го продължаваме повече.

Сега, дойдоха тия два противоположни полюса, мѫжътъ и жената, направиха си гнѣздо, полочка, снасяха си тамъ яйцата и като си свършваха работата, излизаха си навънъ. Между тѣхъ нѣма бой, нѣма тояги, кой да управлява дома. Тукъ мѫжътъ не казва на жената: хайде навънъ! И въ тѣхъ има разводи, но тѣ сѫ честни помежду си. Като каратъ заедно една година, на другата година едната отъ тѣхъ си избира друга другарка и казва на първата: азъ си избрахъ нова другарка. Единствената птица, която води еднобраченъ животъ, това е орелътъ. Той като се ожени единъ пѫть, вторият пѫть не се жени. Другитѣ се женятъ по нѣколко пѫти. На едната умрѣла другарката, ожени се втори пѫть. И, тя умре, ожени се трети пѫть. Въ сѣмейния животъ на птицитѣ нѣма никаква лъжа. Като си свършатъ взаимно работата, тѣ си казватъ: азъ мога сега да обикна и друга нѣкоя птица. Въ тѣхъ има голѣма искреность. Обаче какъ е между хората? Вие ще кажете: не трѣбва да се говори тъй! Че какъ трѣбва да се говори? Ами да се не съблазняватъ хората! Ами онзи сарафинъ, който е изложилъ паритѣ си тамъ на улицата, не съблазнява ли хората? Ами онзи търговецъ, който окачилъ хубавитѣ дрехи и шапки не съблазнява ли хората? Ами онзи тамъ, който окачилъ саламитѣ въ витрината на своя дюкянъ, не съблазнява ли хората? Ами онзи

касапинъ, който окачилъ прасетата, за краката не съблазнява ли хората? И съвременнитѣ хора отгорѣ на това минаватъ за много голѣми моралисти! А, зная кждѣ седи моралътъ. Азъ ще дамъ една нова форма за моралъ. Ще разгледамъ какъ постжпватъ лѣкаритѣ, тѣ нѣма да се сърдятъ. Ще ги изкарамъ, не да ги сждя, а само да покажа, какъ седятъ работитѣ. Разболѣе се Иванъ, Стоянъ, трети, скоро викатъ лѣкаря. Лѣкарьтъ се зарадва, отиде тамъ. Благодѣтель ли е лѣкарьтъ? Не, той ще си вземе за визитата 100 - 200 - 300 лв., споредъ това, до колко е важенъ нѣкой лѣкарь. Колкото е по-ученъ, толкова повече взима. Колкото е по неученъ, по невѣжа, толкова по-малко взима. Най-послѣ той изцѣри болния и му казва: трѣбва да знаешъ, какво стори моята наука заради тебе! Болниятъ си казва: да не бѣха моитѣ пари, азъ зная, какво щѣше да сторишъ ти заради мене. Той си мисли това, не казва нищо нѣму, мълчи си.

Ще дойда сега до свещеницитѣ, до проповѣдницитѣ, нали ги има навсѣкждѣ въ свѣта. Азъ не говоря специално за тукашнитѣ, принципално говоря, за тия и въ Индия, и въ Япония, и въ Германия, и въ Америка, навсѣкждѣ. Дойде нѣкой при свещеника, казва: Стоянъ, еди-кой си се поминалъ: Свещеникътъ се зарадва, вземе си епатрахила, кадилницата, Евангелието, отиде, чете му молитви и все за Господа върши това. Казва: ама ще платите! Мисли си послѣ: извършихъ волята Божия. На втория день дойдатъ при него, кажатъ му, че едикждѣ се родило дѣте. Отиде да кржщава той, но пакъ му плащатъ. На третия день го викатъ да венчава. Вѣнчава, но пакъ му плащатъ. Питамъ: дѣ е моралниятъ кодексъ, по който трѣбва да се служи на Бога? Дѣ е онова безкористие, съ което ние трѣбва да служимъ на Бога? Казватъ: християнска култура! Та християнската култура въ това отношение е такава, каквато е и у езичницитѣ. Дѣйствително ние не сме толкова груби, колкото езичницитѣ, но споредъ свѣтлината, която имаме, нашитѣ малки погрѣшки могатъ да иматъ по-лоши послѣдствия, отколкото на езич-

ницитѣ. Тѣхнитѣ погрѣшки сѫ по-малки, отколкото на съврѣменнитѣ моралисти. Дойдатъ въ Америка видни проповѣдници, проповѣдватъ, но имъ се плаща. И азъ сега съжалѣвамъ, че нѣма да ми платятъ. Както и да е, но казвамъ, че на тия видни проповѣдници отъ Америка имъ плащатъ на една проповѣдь по 100 доларчета, това сѫ 500 златни левчета. Всѣки златенъ левъ на българската валута е 30 лв.; значи 15,000 лева горѣ - долу на седмица. Какъ мислите, не биха ли говорили краснорѣчиво тия проповѣдници, като взематъ 15,000 лв. Съ какво въодушевление биха говорили! Като взиматъ 15,000 лв. всѣка седмица, за мѣсецъ правятъ 60,000 лв. Въ една година колко ще станатъ? - Близо 600 - 700,000 лв. Да, но споредъ мене това не е култура. Това е натрупване на материалъ. Всѣко едно желание въ мене за пари носи друга проказа въ себе си. Въ онѣзи благородни нишки на моя мозъкъ става вече едно натрупване. Азъ отварямъ вече прозорцитѣ на моята душа, и тамъ се натрупва единъ тънъкъ пластъ отъ една материя много финна, но много отровна и врѣдна за този свѣтъ. Знаете ли колко е тънъкъ този пласть? Той по дебелина съставлява една десетмилиардна частица отъ милиметъра. Толкова е тънъкъ този слой, съ микроскопъ не можете да го видите. Но като се натрупа тази материя, тя вече създава едно недоволство. Напримѣръ, ако азъ погреба единъ човѣкъ, безразлично, дали съмъ светия или грешникъ, и му взема 100 лева за молитвитѣ, като се върна у дома, всичкото благородство отъ мене ще изчезне. Не само това, но нѣкои казватъ: хората трѣбва да ни видятъ, като се молимъ. Не, хората не трѣбва да те знаятъ, не трѣбва да те виждатъ, като се молишъ. Отъ това гледище, свѣтътъ не трѣбва да знае, когато се молимъ. Съврѣменятъ свѣтъ разбира само езикътъ на мотиката. Щомъ вземешъ мотиката и отидешъ съ нея на нивата, ще те питатъ: какво правишъ? - Копая. Много добрѣ правишъ. Вземешъ чука, питатъ те: какво правишъ? - Чукамъ. Много добрѣ правишъ. Но ако седнишъ нѣкѫдѣ въ размишление, каз-

вътъ: този будала какво е седналъ тамъ? Цѣлъ день седи като нѣкой изтуканъ. Туй сж схващания! И всички хора, които работятъ, все за будали минаватъ. Защо? Днешнитѣ хора мислятъ, че религиознитѣ хора не работятъ. Не е тъй. Истинската работа е само въ служене на Бога. Е, кое е по-хубаво? И азъ мисля, че ако нѣкой светия разоре нѣкога само единъ декаръ земя, то житото, което ще се роди, ще има зрънца, подобни на кокоши яйца. И като ядешъ, това жито ще мяза на такава хубава паста, каквато никой не може да ти направи и въ устата си ще изпитвашъ такава приятность, която ще те ободри и ще ти държи сито за цѣла седмица. Питамъ: слѣдъ това нѣма ли да се разрѣши въпросътъ за хлѣба? Днесъ казвате: хлѣбецъ, хлѣбецъ! И - по три пжти на день ядете. И въпросътъ за хлѣба пакъ не се разрѣшава.

"Защото си знаеше, какво щѣше да прави".

Ще ви приведа другъ единъ примѣръ, за професоръ Бляксгонъ, псевдонимъ на единъ виденъ химикъ и физикъ, новаторъ, който се занимавалъ съ дълбоки въпроси на живата природа. Той ималъ своя отлична, голѣма лаборатория, добрѣ наредена съ шишета отъ разни голѣмини и съ различни съдържания. Единъ день заминава за екскурзия за цѣлъ мѣсецъ, да прѣкара врѣмето си изъ природата, и оставя ключа отъ лабораторията си на своята любознателна слугиня, да наглежда отъ врѣме на врѣме. Тя отваря лабораторията и вижда, че малки и голѣми шишенца сж наредени едни до други. Въ нея било развито чувството на реда и като видѣла този порядъкъ въ лабораторията, казала си: види се, професорътъ не е ималъ врѣме да нареди тия шишенца по редъ, ами чакай азъ да ги наредя. И започва тя да нарежда малки шишенца съ малки, голѣми съ голѣми; малкитѣ туря въ една фиритка, голѣмитѣ въ друга, и по такъвъ начинъ разчиства хубаво, по свой вкусъ, лабораторията. Като наредила всичко, както трѣбва, разглежда наоколо си, поусмихва се самодоволно, казва си: ще сюрпризирамъ професора. Дохожда си професорътъ гледа, новаторско нѣщо има въ лабораторията му, всички

шишета размѣстени. Питамъ сега: тази слугиня разбрала ли е дълбокия смисълъ, защо професорътъ е наредилъ така шишетата си? - Не е разбрала.

Така и ние, когато дойдемъ въ живата природа, взимаме да разместваме всичкитѣ шишенца. И знаете ли, колко врѣме на професоръ Бляксгонъ отнело новото нареждане на лабораторията? Нѣкой пжть и ние, като тази слугиня, тъй нареждаме своитѣ мисли. Ние имаме особени понятия за морала. Ние имаме особени понятия за молитвата. Да се молишъ безъ да те види нѣкой? Не външно, но въ душата си да нѣмашъ абсолютно никакво желание и да се усѣщашъ абсолютно самотенъ. И за въ бждеще светиитѣ нѣма да се молятъ тукъ на земята. Истинскиятъ светия, когато се моли, се качва горѣ. Оставя тѣлото си тукъ, а се дига на височина най-малко 12,000 клм. и тамъ се моли. Вие молили ли сте се така? Излизали ли сте 12,000 клм. надъ земята? Трѣбва да попитате съврѣменнитѣ авиатори, какво изпитватъ, когато се издигатъ на извѣстни височини изъ въздуха? Ами какво ще е на височина 12,000 клм. Нѣкой казва: азъ принесохъ на Бога една гореща молитва. Азъ бихъ желалъ да пренесешъ твоята гореща молитва на 12,000 клм., че тогава да видишъ, каква е тя. Ако се качите на 12,000 клм. височина, знаете ли какъвъ студъ ще има тамъ? Ако тъй прогресивно се увеличава студътъ и съ хиляди градуси студъ може да има. Нѣкои учени казватъ, че подъ 200 метра надолу нѣмало студъ. - Има. Казватъ, че най-голѣмиятъ студъ могълъ да бжде 270 градуса. Не, и съ хиляди градуси има студъ. И 10,000 градуса студъ има. Ние сме въ разрѣзъ съ съвременнитѣ учени. Нѣкои учени казватъ, че ако се дойде до 270 градуса студъ, цѣлата вселена щѣла да изчезне. Тѣзи учени хора разсжждаватъ като онази българска баба, която повикала нѣколко свои съседки и имъ казала: съ вѣра азъ мога всичко да направя. Молитвата ми е тъй силна, че вие ще видите, тази чукара нѣма да я има до утрѣ сутриньта. Ставатъ сутриньта, чукарата си е на мѣстото. Обаче, тя изхитрила и имъ казала: чукарата си е

на мѣсто, защото се смилихъ надъ васъ, бояхъ се да не ви стане нѣщо отъ очудване. Тя съзнавала, че съ думи само чукарата не може да се мѣсти. Нѣкои мислятъ, че съ думи могатъ да прѣмѣстятъ планина. Нѣкои даже мислятъ, че съ думи могатъ да прѣмѣстятъ и земята. Да, може, обаче човѣкъ, който работи съ вѣра, не съ простата вѣра; такъвъ човѣкъ може да има абсолютни познания. Вѣрата подразбира Христосъ.

Нѣкой казва: азъ повѣрвахъ въ тебе. Е, какво повѣрва? - Че всичко можешъ да направишъ. Какво ме интересува, че ти вѣрвашъ, какво азъ мога да направя всичко? Ти какво можешъ да направишъ! Това, което азъ мога да направя, то е, което ме подига въ моитѣ очи, но ако ти вѣрвашъ, че мога да направя нѣщо, а не стане, тогава падамъ въ твоитѣ очи. Хубаво, азъ не казвамъ, че трѣбва да мислимъ така, но важното сега за насъ хората, които сме вече до прага на новата култура е, да излѣземъ отъ старата култура тъй, както рибитѣ излѣзоха отъ водата навънъ. И ще излѣземъ! Писанието казва: "Всички ще бждатъ грабнати горѣ въ въздуха". Ще излѣземъ изъ гжстата срѣда на този животъ, както рибитѣ, и ще разрѣшимъ единъ важенъ въпросъ въ свѣта - братство и Любовь. Този въпросъ ще се разреши само въ новата култура. Важниятъ въпросъ, за насъ не е този за спасението, както проповѣдватъ нѣкои. Спасението не е въпросъ, то е едно състояние на земята. За насъ важенъ въпросъ е новиятъ животъ, който Богъ внася въ свѣта. Защото желанието на Бога, Който е направилъ свѣта и хората, е всички негови чеда да не умиратъ. Въ Писанието се казва: "Богъ не благоволява въ смъртьта на своитѣ чеда. Той има за цѣль, всички тия дѣца да живѣятъ".

Сега Христосъ изпитва своитѣ ученици, могатъ ли всички тия хора да се нахранятъ съ петь хлѣба и двѣ риби? Казва единъ отъ ученицитѣ Му: "И 200 динари нѣма да стигнатъ на тѣзи хора за хлѣбъ".

"Христосъ знаеше, какво щѣше да прави".

Казватъ, че Христосъ никждѣ не се е училъ. Други казватъ, че Той се училъ въ Египетъ, Индия и др. Не, Великитѣ Учители изобщо, не се учатъ на земята. Нѣкои отъ тѣхъ ходятъ, може би само за 5-6 години на слънцето да се учатъ и послѣ идватъ на земята. Ако нѣкои казватъ, че великитѣ учители се учатъ тукъ на земята, тѣ сж много прости хора. Сега вие можете да ме запитате, по кой начинъ тѣ отиватъ на слънцето. Това нѣщо единъ день вие ще провѣрите, нѣма какво да ви се казва. Туй е една Истина. Както рибитѣ станаха птици, както птицитѣ станаха млѣкопитающи, както млѣкопитающитѣ станаха хора, както хората станаха ангели, по сжщия законъ ще стане всичко това. Сжществено-то за насъ не е да доказваме всичко това, но да имаме единъ езикъ, съ който можемъ да се споразумѣваме.

Сега, напримѣръ, като ви говоря, вие разбирате ли, вѣрно ли е всичко това, или не е вѣрно? Говоря ли ви Истината? Нѣкои нѣща сж вѣрни, нѣкои сж прѣувеличени. Азъ ще ви кажа кои нѣща сж прѣувеличени. Има нѣкои нѣща прѣувеличени, само да събудятъ мисъльта ви. Запримѣръ азъ отъ толкова врѣме ви говоря за Любовьта, но сжществено-то за Любовьта още не съмъ засѣгналъ. Азъ съмъ още въ прѣдисловието на Любовьта. Ако бихъ произнесълъ думата Любовь, както трѣбва, знаете ли какво щѣше да стане съ васъ? Най-първо отъ васъ ще почне да се дига димъ, всичко у васъ ще изгори и ще останете голи. Като произнеса втори пжть думата Любовь, тѣлото ви ще почне да се нажежава, отъ него надалечъ ще се разнася една топлина, но не като обикновената. А като произнеса трети пжть думата Любовь, вие ще свѣтнете, ще станете свѣтящи сжщества и ще се облѣчете въ ангелски форми. Този салонъ, въ който се намирате, ще изчезне, не че ще изгори, но вие ще бждете вънъ отъ салона. Хубаво, готови ли сте за едно такова състояние? Мнозина сж толкова готови, колкото е готова онази младата мома, за която момъкътъ иде вече. Дойде младиятъ момъкъ, казва и: ела съ мене! Тя му казва: ти готовъ ли си да ме оси-

гуришъ, да не си нѣкой бѣдняк ъ? Всѣка мома си мисли за царския синъ и за него се готви. Дѣйствително така трѣбва да бжде, но царски синъ е само онзи, който има истинското, Божественото познание, който има душа въ себе си, който има Божественъ умъ, неопетненъ отъ никаква лъжа! Нѣма нѣщо по-отвратително отъ лъжата! Най-първо ние трѣбва да ликвидираме съ лъжата. Всѣки отъ васъ трѣбва да види, какви сж неговитѣ чувства, постоянни ли сж тѣ или измѣнчиви. Защото ако тѣ сж промѣнчиви, единъ день ще ни причиняватъ врѣда.

Защо Христосъ нахрани толкова хиляди души не можа ли да ги изпрати нѣкждѣ? Този народъ, тия хора, които бѣха събрани около Христа, бѣха жаждующи души, бждащи ученици, които Той трѣбваше да нахрани. Тия души, които Христосъ нахрани, Го помнятъ отъ прѣди 2,000 години и до днесъ. Тия души нахранени по този начинъ отъ Христа, никога нѣма да Го забравятъ. Тѣ се нахраниха духовно, за това въ тѣхъ има единъ вжтрѣшенъ копнежъ. Казва Христосъ на едно мѣсто: "Не само съ хлѣбъ може да живѣе човѣкъ, но и съ всѣко живо слово."

И тъй, има една фаза, въ която сега живѣемъ, тя е стремежътъ на душата къмъ Божественото, къмъ Бога. Не казвамъ, че трѣбва да напуснемъ сегашния си животъ, защото въ свѣта всичко изведнъжъ не може да стане. Прѣходни периоди, прѣскачания нѣма въ живота. Живата природа обича послѣдователностьта, тя никога не бърза. Туй ще помните! Това е единъ отъ нейнитѣ методи - тя не бърза. Въ нея е вѣчностьта, тя разполага съ врѣме, колкото иска. Тя икономисва своитѣ сили, защото силитѣ и не сж въ такова изобилие въ каквото е врѣмето. Слѣдователно вие можете да разполагате съ нейното врѣме, но не и съ нейнитѣ сили. По тази причина онѣзи хора, които не живѣятъ споредъ както тя иска, които бързатъ много, скоро изтощаватъ силитѣ си и умиратъ много рано. Никакви молитви не помагатъ тогава за продължение на живота имъ. Въ това отношение

природата не жертвува силитѣ си. И когато искашъ да живѣешъ по-дълго врѣме, трѣбва да се намѣри нѣкое любяще сѫщество, което да ти даде на заемъ отъ своитѣ сили. Затова, за да продължишъ живота си, ние не трѣбва да бързаме. Въ това отношение, азъ считамъ добродѣтельта въ свѣта като икономия на живата природа. Като ме пита нѣкой, що е добродѣтельта отговарямъ: добродѣтельта е икономията въ живата природа. Да знаешъ, какъ да икономисвашъ силитѣ и. Споредъ тази икономия, и свещеникътъ, и писательтъ, и бащата, и майката трѣбва да знаятъ, какъ да работятъ. Като схванете живота тъй, нѣма по-добри методи за икономия отъ добродѣтельта. Когато нѣкой каже, че за въ бѫдаще трѣбва да се изучава икономията, азъ казвамъ: трѣбва да се изучи добродѣтельта като икономия въ природата.

"Защото си знаеше, какво щѣше да прави".

Каква била интимната мисъль на Христа? Въ Христа нѣмало никакво желание да привлѣче хората при себе си. Неговата интимна мисъль била да извърши Волята Божия, да служи на Бога беззавѣтно, безъ никаква заплата. Нѣкои казватъ: все трѣбва да ни платятъ. Питамъ тогава: ако богатиятъ човѣкъ, ако нѣкой царь, които иматъ всички средства, работятъ, за какво трѣбва да работятъ, да спечелятъ повече нѣщо ли? Азъ казвамъ: когато най-богатитѣ хора въ свѣта почнатъ да работятъ, тѣ ще работятъ безкористно. Когато най-добритѣ хора въ свѣта почнатъ да работятъ, тѣ ще работятъ безкористно. Следователно, ние не можемъ да работимъ безкористно, докато не станемъ добри. Щомъ станемъ добри, отъ насъ ще изчезне всѣкаква тревога, зависть, злоба, умраза. Нѣкой казва: азъ не мога да търпя едикого си, не го обичамъ. Защо? Ами че Богъ го търпи! Щомъ Богъ го търпи, какъ така ти да не можешъ да го търпишъ? Може да има нѣщо въ него, но Богъ го търпи. Когато Богъ го търпи, и ти ще го търпишъ. Когато Богъ учи, и ти ще внимавашъ въ този моралъ. Ти може да си недоволенъ отъ него, пъкъ други сѫ недоволни отъ тебе. Много ангели сѫ

недоволни отъ хората. По нѣкой пѫть и у ангелитѣ, които сѫ толкова напрѣднали въ своята култура, се заражда едно отвращение, едно желание Господь да имъ позволи да ометатъ хората, да създадатъ нѣщо по-хубаво. Господь ги възпира, казва имъ да почакатъ. Сега, ако ме питате, какво правятъ ангелитѣ, ще ви кажа, че тѣ точатъ своитѣ огнени ножове. И като дойдатъ на земята, въ една минута отгорѣ цѣлата съврѣменна култура ще стане на прахъ. Тѣ безъ всѣкакви оръжия ще извадятъ хората отъ тѣхнитѣ черупки и всички ще тръгнатъ следъ тѣхъ много смирено, както цѣли полкове войници вървятъ смирено следъ своя началникъ. Това ще бѫде. И царе, и владици, и патриарси, и проповѣдници, всички тия величия, които сѫ лъгали прѣзъ всички врѣмена, отъ памти-вѣка до сега, на всички тия лъжи въ името Божие, на цѣлата тази лъжлива култура трѣбва да се тури кръстъ. Това ще стане! Майката не трѣбва да се гнѣви на дъщеря си, но отъ дълбината на душата си трѣбва да и каже: дъще, ето ключътъ! Музикантътъ, като повика ученика си, какъ му дава ключа? Майката ще започне да произнася прѣдъ дъщеря си думата любовь. Ще я произнесе първи пѫть, за да се задимятъ дрехитѣ и. Послѣ втори пѫть, да изгорятъ дрехитѣ и и да остане гола. Слѣдъ това трети пѫть, да се нажежи тѣлото и да свѣти и да изпуща топлина, та да познае, че нищо не знае, но да остане въ нея онова велико желание да намѣри Истината. Това е истинската придобивка. Когато тѣлото и почне да се стопля отвѫтрѣ, тогава ще се зародятъ въ нея онѣзи най-възвишени чувства. Слѣдъ туй ще дойде свѣтлината, т. е. тогава ще дойде онова истинско цъвтене на душата. Когато душитѣ цъвнатъ, тогава ще се опознаемъ. Казватъ: защо цъвна този цвѣтъ на слънчевитѣ лѫчи? Цвѣтътъ познава онѣзи слънчеви лѫчи, които носятъ животъ въ себе си. Въ дадения случай и душата познава онѣзи Божествени лѫчи, които носятъ животъ въ себе си. Тогава нѣма да бѫдемъ тъй своенравни, тъй ексцентрични, както сме сега: Ако ти имашъ този Божественъ Духъ въ себе си,

когато нѣкой човѣкъ иде при тебе, още отъ половинъ километъръ разстояние неговата мисъль ще се измѣни, и като погледнешъ този човѣкъ, ще му изпратишъ тази Божествена свѣтлина.

Казва се въ Писанието: "Христосъ знаеше, какво щѣше да прави". Нѣкои казватъ: едно врѣме Христосъ е знаялъ, обаче, ако Той дойде сега, въ наши дни, нѣма да знае, какво да прави, Той не бѣше много ученъ човѣкъ. Не обратното е: първитѣ хора, които дойдоха на земята, бѣха много учени; послѣдващитѣ бѣха малко глупави, а ние сега сме най-глупавитѣ. Обратенъ процесъ на еволюция. Първитѣ хора, които дойдоха създадоха земята; вторитѣ създадоха само градинитѣ, третитѣ, които излѣзоха отъ рая, научиха се да орятъ; четвъртитѣ - да се биятъ, а петитѣ научиха мързела. Сегашната култура азъ наричамъ "култура на духовния мързелъ". Всѣки човѣкъ работи, бърза да забогатѣе и като добие пари, удари го на широко, на животъ. Питамъ: това работа ли е? - Не е работа. Въ работата не трѣбва да има никакъвъ материаленъ обектъ. Азъ казвамъ: въ свѣта, въ насъ трѣбва да има само единъ материаленъ обектъ - Мѫдростьта. Тя ще дойде като сила, която ще ни направи свободни, самостоятелни срѣщу несгодитѣ въ този животъ. По този начинъ ще опитаме Любовьта въ свѣта. Нѣкой казва: ние знаемъ това, но утрѣ трѣбва да ядемъ. Кой не знае че трѣбва да яде? Азъ не казвамъ, че не трѣбва да се яде. Нѣкой казва: не можа ли Господь да направи свѣта по другъ начинъ? - Може, азъ не мисля, че не е могълъ да го направи по другъ начинъ, но направенъ е вече така. Какво лошо има въ яденето? Ако човѣкъ прѣяде умира, и ако много пости - пакъ умира. Това сѫ двѣ крайности. Човѣкъ всѣкога трѣбва да яде толкова малко, колкото да подкрепя своя организъмъ, да нѣма никакви излишеци и да прѣкѫсва яденето си при най-сладката хапка, повече да не хапва. Ако хапне повече това ще бѫде за него отрова. И въ природата трѣбва да бѫде така. Дойдешъ ли до най-високия върхъ, дѣто добиваш най-голѣмото задовол-

ство, спри тамъ.

Сега, мнозина искатъ да отидатъ при ангелитѣ, какво ще научишъ? За да отидешъ при ангелитѣ, трѣбва да имашъ тѣхнитѣ органи. Казвате: ами като отидемъ при тѣхъ, ще ни посрещнатъ ли? Ами ти можешъ ли да възприемешъ тѣхната Любовь? Единъ ангелъ може да се спре при тебе само ако разбирашъ неговия езикъ. И при Бога е сѫщото. Съ този езикъ нигдѣ нѣма да ни приематъ. Като проповѣдвамъ Божията Любовь, подразбирамъ, че трѣбва да научимъ Божествения езикъ. Като научимъ този езикъ, само тогава ще влѣземъ въ връзка съ Бога. Нѣкой казва: азъ трѣбва да се науча да се моля. Да, ще се молишъ, но затова трѣбва да научишъ свещения езикъ на молитвата. Само една свещена дума е останала отъ молитвата - "аминъ". И египтянитѣ имали думата "аминъ". Въ това врѣме имало нѣкои фараони съ това име "аменъ". Индуситѣ иматъ сѫщата свещена дума "аумъ". Тѣ произнасятъ тази дума прѣди служенето, а християнитѣ, като четатъ "Отче нашъ" всѣкога на края казватъ "аминъ". Какво подразбиратъ подъ тази дума? Когато нѣкой индусъ чете свещената книга на ведитѣ, той започва съ думата "аумъ". Какво означава тази дума? Тя е свещена дума, останала отъ една възвишена култура. Всички казватъ "аминъ", "да бѫде така". Само тази свещена дума е останала отъ свещения езикъ. И сега трѣбва да се повърнемъ назадъ, да възстановимъ всички свещени думи на този свещенъ езикъ, да разберемъ, какъ сѫ започнали нѣщата, и тогава ние ще бѫдемъ послушни къмъ Бога. А сегашната култура ще се измени. Сегашнитѣ думи, които произнасяме, носятъ разврат въ себе си. Почнете да говорите на кой да е българинъ за Любовьта, той ще се съблазни. Напримѣръ нѣкой казва: азъ те обичамъ много. Тия думи веднага произвеждатъ смутъ. Нѣкоя сестра е свободна въ отношенията си къмъ нѣкой братъ, но заговори ли и той за любовь, произнесе ли тази дума прѣдъ нея, тя става вече малко сериозна, студена. Кѫдѣ отиде любовьта? Ти изговаряшъ думата, а любовьта

я нѣма. Значи, думата "любовь" е опетнена. Ако пъкъ произнесешъ думата "умраза", тя има обратенъ ефектъ. Кажешъ ли нѣкому "азъ те мразя", тази дума има обратна сила. Като срещнешъ този човѣкъ втори пѫть, той вече е потопълъ, гледа да ти услужи, отваря се къмъ тебе. Значи, като си произнесълъ думата "умраза" произнесълъ си я по-правилно, отколкото думата "любовь". Питамъ: дѣ е силата на тази любовь? Има нѣщо особено въ човѣшката душа, има единъ вѫтрѣшенъ езикъ, на който ние трѣбва да си говоримъ. Азъ считамъ това нѣщо за едно отъ най-добритѣ качества - то е почитанието. Като срещна нѣкой човѣкъ и го погледна, да познае, че му говоря Истината. Не той да ми казва: кажи ми Истината! Казвамъ: ти готовъ ли си да ме разберешъ? Азъ ще ти кажа само една дума: "Аумъ, ауменъ". И като ти кажа тази дума, ти трѣбва да ме разберешъ. "Ауменъ - аминъ" - тази дума съдържа всичко въ себе си. "Ауменъ" - това е ключътъ.

Ще ви прѣведа тази дума на нашъ езикъ съ слѣдното сравнение. Ти си пѫтникъ, пѫтувалъ цѣла седмица и замръкналъ всрѣдъ пѫтя въ една тъмна, бурна нощь, снѣгъ, виелица, краката ти замръзнали, едва се държишъ на тѣхъ. Азъ те срещна, казвамъ ти: вземи този ключъ, тамъ на 100 крачки отъ тукъ има едно здание, единъ великолѣпенъ палатъ, отключи си и като влезешъ вѫтрѣ, ще намѣришъ ядене, пиене, топлина, баня, библиотека - всички удобства - никой другъ нѣма да намѣришъ тамъ. "Ауменъ" - това е ключътъ - човѣкътъ, който е избавенъ отъ всички несгоди на този животъ. Ще отключишъ и ще влезешъ въ палата. Щомъ почнешъ да ме питашъ: ама по кой начинъ да отворя, рѫцѣтѣ ми измръзнаха, не мога да държа ключа - тогава азъ ще дойда съ тебе, но нѣма да ти кажа "ауменъ", нѣма да чуешъ тази дума, а ще чуешъ само "кръцъ-кръцъ". И сега, вие не произнасяте думата "ауменъ", другъ нѣкой я произнася заради васъ, а вие чувате само "кръцъ-кръцъ". Вие казвате: "аминъ - така да бѫде!" Азъ ви казвамъ: ще ви завѣщая една голѣма кѫща.

- Аминъ! Ще ви оставя 10 милиона наслѣдство. - Аминъ! Не, вие трѣбваше да кажете "аминъ" прѣди да започна азъ. Учениците запитаха Христа: "Този народъ, който дойде тукъ, може ли да бжде нахраненъ?" - Може. Христосъ произнесе една свещена дума. Защо Христосъ се молеше всѣкога вечерно врѣме? Той денемъ никога не се молѣше. Считаха Го малко еретикъ. Той се молеше вечерно врѣме, за да не Го види никой. При това, всѣкога прѣдпочиташе облачни, тъмни нощи. Даже вечерно врѣме, когато имаше мѣсечина. Той никога не се молеше на мѣсечина. Тъмнитѣ нощи обичаше! Казвамъ: ами по-голѣма тъмнина отъ скръбьта има ли?

Нѣкой пита: защо е скръбьта? - За да се молишъ. За да се молишъ, за да не бжде опетнена твоята молитва, трѣбва да имашъ такава голѣма скърбь, душата ти да бжде тъй разтръсена, че ти да почувствувашъ дълбоко, вжтрѣшно желание да се молишъ въ тайно, никой да не те види и да кажешъ на Господа: "Аумен! Господи, обичамъ те за всички добрини, които си направилъ заради менъ отъ толкова хиляди, и милиони години. Благодаря Ти за всички милости, за всички блага, съ които Си ме обсипвалъ и ограждалъ". Единственото сжщество въ свѣта, което ни обича, това е Богъ, и Той никога не ни е запитвалъ: ти обичашъ ли ме? Той седи наблюдава, дано се прояви въ насъ това човѣшко съзнание, да се спремъ и да кажемъ: азъ трѣбва да направя на този човѣкъ едно добро заради онази безпрѣдѣлна Любовь, съ която всѣкога сж ме ограждали. Щомъ кажа това нѣщо на себе си, въ тайно, по сжщия скритъ начинъ трѣбва и да му помогна. Въ душата ми и слѣдъ това трѣбва да остане една свещена радость. Когато съмъ наскърбенъ, тогава трѣбва да направя най-голѣмитѣ добрини. А сега, кога очакватъ хората да направятъ най-голѣмитѣ добрини? - Когато сж радостни. Това не е правиятъ пжть.

И сега, вие ме запитвате: защо сж скърбитѣ? Казвамъ: скърбьта е единъ великъ методъ за разбиране великата Истина въ свѣта. И всички велики Учители, всички светии,

всички пророци, всички учени сѫ минали прѣзъ училището на скръбьта и станаха хора. Всѣки трѣбва да обикне скръбьта и като я срещне, да и се зарадва. Ако и кажешъ, че (не) я обичашъ, тя става студена, затваря вратата си за тебе, не може да я познаешъ, скрива се отъ тебе. Ако пъкъ кажешъ на радостьта, че я мразишъ, тя отваря вратата на стаята си за тебе, посрѣща те, дава ти угощение. Тъй че, кажешъ ли на скръбьта, че я обичашъ, тя ще отвори стаята си, ще те нахрани, но ако и кажешъ, че я мразишъ, че не я обичашъ, тя ще затвори вратата си, ще се качи на гърба ти и ще ти наложи десетократно страдание.

Сега какъ ще разберете този животъ? Вие, понеже мислите по човѣшки, ще кажете: Господи, не виждашъ ли страданията ми? Вие мислитѣ, че Господь се грижи само за вашитѣ малки страдания. Той вижда всичко. Тъй и при Христа едно врѣме дойдоха всички хора и Той каза: "Хлѣбъ трѣбва да се даде на тѣзи хора!" Христосъ и днесъ вижда всички несгоди и страдания на ученитѣ хора, на лѣкаритѣ, на болнитѣ, на страждущитѣ, на умиращитѣ. Казвамъ: всички вие трѣбва да разбирате ключа на Любовьта, и когато намѣрите този ключъ и произнесете тази дума, и въ най-лошото състояние на душата си да се намирате, тя ще я тонира. Нѣкой пѫть сте близо, много близо до това състояние на радость, но лесно го изгубвате и съ години го нѣма.

Та врѣме е сега, врѣме е нѣкои отъ васъ да учите този свещенъ езикъ. Послѣ, казвамъ на тѣзи, които мислятъ, че сѫ се родили отъ Духа Божий, позволено е вече за тѣхъ да учатъ този свещенъ езикъ на Любовьта и да се учатъ да служатъ на Бога. Дойдемъ ли до това служене, ние ще разбираме този свещенъ езикъ, между насъ ще се роди тази вѫтрѣшна връзка и ще се познаваме. Тогава нѣма да казваме: направи това или онова. Всѣки ще знае самъ, какво ще трѣбва да прави. Не, вие трѣбва вече да живѣете въ новия животъ. Казвамъ: новиятъ моралъ е абсолютно безкористие, не бездѣйствие, не безработица, но работа чиста, благородна, въз-

вишена, безъ да се спъваме отъ сегашнитѣ мжчнотии. Сегашнитѣ мжчнотии сж прѣдшествениици на нѣщо велико въ свѣта. Ние сме дошли до крайния прѣдѣлъ на съвременния свѣтъ. Нѣма да се мине дълго врѣме, и ние ще влѣземъ въ една нова вълна, въ едно трансформиране, затова трѣбва да бждемъ готови. Който не е готовъ, ще се намѣри въ положението на онзи, който за пръвъ пжть се качва на нѣкой аеропланъ. Прѣзъ цѣлото врѣме той ще трепери отъ страхъ и нищо нѣма да види, ще иска по-скоро да слѣзе. Който е готовъ, ще усѣти единъ полетъ на духа си.

Мнозина искатъ да изучаватъ живата природа, искатъ да изучаватъ математиката, естествени науки, астрономията и др. Отлична наука е астрономията! Какво ще учите хората на нея? Какво ще учатъ, отъ какви елементи е съставено слънцето ли? Хората сж смѣшни, като казватъ, че слънцето е съставено отъ водородъ, кислородъ и други нѣкои елементи. То е сжщото, както когато нѣкой дойде и каже, че кжщата на еди-кого си е съставена отъ дървета, керемиди и други материали. Щомъ кжщата ми е създадена отъ тия елементи, и азъ съмъ създаденъ по сжщия начинъ. Не, проявлението на това слънце, което виждаме и за което казваме, че е създадено отъ кислородъ, водородъ и други елементи, това е само една форма на единъ и на другъ родъ енергии, които се проявяватъ по особенъ начинъ. Тия малкитѣ първични проявления на енергиитѣ, ние наричаме елементи. Това, което ние наричаме елементи, въ сжщность не сж елементи. Дѣ ще се спремъ тогава? При атомитѣ не можемъ да се спремъ, тѣ сж цѣли свѣтове, създадени отъ йони. Послѣ ще дойдемъ до суперйонитѣ. Дѣ ще се спремъ тогава? Тѣзи елементи сж набрани енергии. Научно, или атомистически, или по който начинъ и да разглеждаме свѣта, идеята е една и сжща.

Туй, което сега свѣтътъ ни прѣдава, то е само по себе си важното. Въ слънцето, вънъ отъ тѣзи елементи, има и други елементи, които човѣкъ трѣбва да знае. Азъ съмъ каз-

валъ и другъ пѫть, че слънцето може да ни даде животъ, но разумность не може да ни даде. Освѣнъ, че не може да ни даде разумность, но слънцето внася и мързелъ. Щомъ те нагорещи, вече не искашъ да работишъ. Всички живи сѫщества ставатъ мързеливи подъ благоприятнитѣ слънчеви лѫчи, и културата трѣбваше да се прѣнесе отъ по-топлитѣ страни, отъ Африка, въ по-студенитѣ мѣста, да се намали неговата свѣтлина и топлина. Тъй че разумностьта не е отъ слънцето, отъ друго мѣсто иде тя. Отъ друго мѣсто иде тази култура. Като казвамъ, че разумностьта не иде отъ слънцето, въ моя умъ седи друга идея. Ако ви кажа, че азъ виждамъ друго слънце, какво ще кажете вие? Ще кажете: ами ние защо не можемъ да го видимъ? Азъ го виждамъ при извѣстни условия, тъй щото и вие може да го видите при тѣзи условия, при които го виждамъ азъ. Ако нѣкой вижда единъ микробъ, той го вижда при извѣстни условия, подъ своя микроскопъ. Или ако нѣкой вижда една звѣзда, той я вижда при извѣстни условия, подъ своя телескопъ.

Слѣдователно, въ вселенната има друго слънце, което носи разумность. Ние трѣбва да дойдемъ въ връзка съ живото слънце, а не съ това, което виждаме, и което се казва въ Писанието: "Да не послужите на това слънце". То е прѣдшественикъ на другото слънце.

Та въ окултната наука има редъ методи за ония ученици, които се занимаватъ съ нея. Съ тия методи тѣ ще могатъ да провѣрятъ всички нѣща, които се говорятъ, а не да останатъ само на думи, но тамъ човѣкъ трѣбва да бѫде смѣлъ, като авиаторитѣ, и да не казва: азъ толкова години вече съмъ посвѣтилъ на това учение и какво съмъ направилъ? Не ще кажешъ: азъ съмъ посветилъ толкова години, за да провѣря единъ фактъ въ живата природа, дали има друго слънце, но този фактъ е живъ, той върви заедно съ мене. Че съмъ иждивилъ 100 години, какво отъ това, една тайна съмъ добилъ. Че съмъ иждивилъ единъ животъ, какво отъ това, едно богатство съмъ добилъ, придобилъ съмъ една опит-

ность, която става плъть отъ плътьта ми, кость отъ костьта ми, духъ отъ духа ми. Туй знание живѣе съ моето съзнание. И тогава ние вѣрваме въ единъ Господь, християнитѣ вѣрватъ въ другъ Господь, мохамеданитѣ вѣрватъ въ свой Господь, и азъ не знамъ всѫщность въ кой Господь вѣрватъ хората. Не че този Господь е лошъ, всички Го вижждатъ. Всѣка религия е добра, тя е на своето мѣсто, принесла е полза, но въпросътъ не е въ това, въпросътъ е за онѣзи напрѣднали души, които сѫ израснали тѣ трѣбва да излѣзатъ. Нѣма какво да се спираме, да казваме на другитѣ: вие сте невѣжи. За мене не е въпросътъ да отричамъ нѣщата, за мене е въпросътъ, какво трѣбва да зная сега. При сегашнитѣ условие трѣбва да изпразнимъ шишенцата си, за да ги напълнимъ. Значи, дойде нѣкой при мене, ще му кажа: изпразни своето шишенце, че да ти туря друго знание. Азъ наричамъ идеално шишенце това, което никога не може да се напълни. Азъ наричамъ тия шишенца скачени сѫдове въ свѣта. Били ли сте вие въ такива малки сѫдове? Защо не могатъ да се напълнятъ тѣ? Това сѫ милиарди шишенца, които сѫ тъй скачени, че всички се пълнятъ едноврѣменно.

Та всички ние сме скачени сѫдове въ свѣта. Слѣдователно, добродѣтелитѣ на хората, и злото и доброто, което иде въ свѣта, като се вложи въ тия скачени сѫдове, въ тия шишенца, равномѣрно се разпрѣдѣля. И затова всички трѣбва да се стремимъ къмъ своето цѣло, къмъ добродѣтелитѣ, понеже туй добро е общо за цѣлото човѣчество, а ние сме частици отъ цѣлото.

Въ една отъ бесѣдитѣ си азъ говорихъ за частитѣ, и за цѣлото ("Истинната лоза"). Всички тия правила трѣбва да се изучаватъ. Та не е важно, кой каква служба заема. Службата е само врѣменно нѣщо. Нѣкои отъ васъ сте жени, други мѫже, учени хора, поети, художници, лѣкари, но погледна въ очитѣ на кого и да е отъ тѣхъ, виждамъ нѣщо лошо. Защо? Нѣкоя сестра е отлична художничка. Какво и липсва? - Нищо не и липсва. Освѣнъ това, че нѣма възможность да се прояви.

И сега, всички ние сме набрали толкова много енергия, че искаме да се проявимъ. Не е въпросътъ само да ни обичатъ, но ние, които сме дошли на земята, всички трѣбва да се проявимъ. Проявлението е въ това, да изразимъ Божията Любовь. Христосъ преди 2,000 години е казалъ: "Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила". Ето начинъ, да проявимъ тази Любовь! И сега, като говоримъ за тази Любовь, у васъ веднага се явява мисъльта: този човѣкъ ни заобикаля много, говори ни за Любовьта много, но той има навѣрно нѣкакво намѣрение. Или, слѣдъ като говоримъ за Любовьта, нѣкой казва: ние се обикнахме, азъ те обичамъ много, ти не можешъ ли да ми дадешъ 5 - 10,000 лева на заемъ. Тебе те жегне нѣщо, казвашъ си: много скжпо си продавашъ любовьта. За сега у всички хора има само единъ материаленъ вжзелъ. Онзи обича красивата жена все за нѣщо. Онзи обича търговеца все за нѣщо. Ученикътъ обича учителя си все за нѣщо. На всѣкждѣ все користолюбие, а то трѣбва да изчезне! Трѣбва да познаваме учителя си вънъ отъ това, което носи въ себе си, вънъ отъ неговата професия. Трѣбва да познаваме лѣкаря вънъ отъ неговата лѣкарска професия. Трѣбва да познаваме майката не само въ формата на майка, трѣбва да познаваме тази душа, тя е свободна, въ нея има нѣщо по-високо отъ проявата на майка. Христосъ казва: "Онѣзи, които изпълняватъ волята Божия, сж мои майки, братя, сестри". Какъвъ е дълбокиятъ смисълъ на тѣзи думи?

Та казвамъ: има нѣщо по-високо отъ бащата; има нѣщо по-високо отъ майката; има нѣщо по-високо отъ брата; има нѣщо по-високо отъ сестрата; има нѣщо по-високо отъ приятеля. Какво е това? - Е, не го знаемъ. Туй е толкова свещенно, че не може да се каже, но има нѣщо!

Тогава, какво казва Христосъ за онзи свѣтъ? Ще кажатъ нѣкои: сродниттѣ души, нали? Да кажешъ онова най-великото, значи да кажешъ думиттѣ: "Господи, Боже, мой?" На български езикъ нѣма по-свещена, по-висока дума отъ

тази. Тази е думата, която съдържа всичко. Тя е по-висока от майка, баща и братъ. Българинътъ, като дойде до нѣкждѣ, дѣто не може да разрѣши въпроса, въздъхне си и каже: Господи Боже! Тогава въ неговата душа настава облекчение. Българинътъ трѣбва да прѣвърне тия двѣ думи въ едно. Той казва: Господи Боже. Охъ! - туря обекта отпрѣдъ. Казвамъ: сега ние всички сме дошли до това положение, до каквото е дошълъ българинътъ. Той е практиченъ човѣкъ. Като се объркатъ работитѣ му, той казва: "Господи Боже, веднъжъ да се оправятъ работитѣ ми, азъ ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа за винаги!" Щомъ обаче, се оправятъ работитѣ му, той казва: е, то не бѣше нѣщо особено. Азъ произнесохъ тѣзи думи, обърнахъ се къмъ Бога въ единъ моментъ на слабость - и се отказва. Но не се мине много, Господь втори пжть го стисне за гушата, но вече така, че не може да произнесе тази дума - въздъхне и падне - умира. Тъй свършватъ всички онѣзи, които сж рекли "Господи Боже" и слѣдъ това се отрѣкли. Тѣ кажатъ най-послѣ "охъ" и умиратъ. Тъй ще свърши и сегашната култура. Вие ще кажете: дали всичко това, което ни се говори, е Истина? Азъ ви давамъ само 10 години срокъ да провѣрите. Все 10 години! Колкото минаватъ, все 10 години оставатъ. Не се лъжете отъ думитѣ на никого! Ще дойдатъ нѣкои ще ви говорятъ, че всичко това сж празни думи. Не се лъжете! Всичко това, което хората ви говорятъ, сж празни думи, измама. Отъ тѣхнитѣ думи именно се покварятъ най-благороднитѣ, най-възвишенитѣ идеи. Това, което ви говоря сега, не е човѣшко, то е Божествено, било е нѣкога. Това, което хората говорятъ, то носи за въ бждаще смъртъ за всекиго. Кажешъ ли веднъжъ "Господи Боже", бжди смѣлъ човѣкъ! Рѣшително застани и кажи: "отъ сега нататъкъ азъ ще служа смѣло, безкористно на тази свещена идея, която търсихъ и намѣрихъ, че ако ще свѣтътъ да се обърне наопаки!" Започни да пѣешъ, бжди ра-достенъ и веселъ и кажи: "Ауменъ"! Като станешъ сутринь, кажи "ауменъ!" Може да нѣмашъ обуща на краката си, нищо отъ

това, кажи: Господи, много Ти благодаря, че виждамъ краката си тъй, както Си ми ги създалъ. Можешъ да нѣмашъ дрехи, кажи пакъ така. Защо не? Туй наричамъ Любовь къмъ Бога! Като виждашъ парцалитѣ на дрехитѣ си, които наоколо изглеждатъ като панделки, засмѣй се, считай, че си облѣченъ, както онзи, който е съ нова форма, съ модни дрехи и си кажи: тия мои дрехи не сж толкова долни, тѣ може да сж парцаливи, но въ тѣхъ съмъ вложилъ моитѣ най-свещени идеи! И наистина, съ тия негови парцаливи дрехи, като накадятъ нѣкой боленъ, оздравѣва, а отъ тия модернитѣ дрехи умира. Затова, съ дрехитѣ на светиитѣ, които е носилъ той, колкото и да сж парцаливи хората издържатъ и съ тѣхъ лѣкуватъ болни. Тия дрехи на светиитѣ, насадени съ най-хубавитѣ свещени идеи сж по-хубави, отколкото най-хубавитѣ модерни дрехи на кого и да е. Както виждате, съ тия хубави дрехи сега азъ мязамъ на васъ.

"Знаеше!" И всинца трѣбва да знаемъ! И азъ желая сега всинца да знаете тази свещена дума и като я кажете, да знаете, че въ единъ день слънцето заради васъ ще изгрѣе, заради васъ е то! И като изгрѣе слънцето, да знаете, че първия лжчъ е заради васъ. Защото като изгрѣятъ толкова милиона лжчи, вие не можете да благодаритѣ, нѣма да знаете, кой е първиятъ, тѣ ще бждатъ тъй много!

И тъй, всички ние трѣбва да бждемъ носители на новата култура и да не се срамуваме. Желая на всинца ви сега да знаете какво трѣбва да правите. Като се върнете дома си, кажете: Господи Боже! Кажете ли това, слѣдъ туй кажете, третата дума, новата дума "аумен аминъ" и започнете съ ключа "солъ", да произнасяте думата "Любовь". Не да ви любятъ хората, но като произнесете тази дума, вашитѣ дрѣхи да почнатъ да димятъ, послѣ вашето тѣло да се нагорещи, да се нажежи и да почне да свети, да очистите всичко отъ себе си и да разберете, че животътъ има смисъль. Само тъй произнесете тази дума, ще осмисли живота ви. Туй азъ наричамъ "възкресение". Тъй ще започне истинскиятъ жи-

вотъ. Казва се, че Господь щѣлъ да изпрати ангелитѣ си съ тръби да затржбятъ, и човѣкъ щѣлъ да възкръсне. Туй е възкресението. Този ангелъ ще говори съ тази нова дума на живитѣ, на праведнитѣ, а тржбата е за глухитѣ, за умрѣлитѣ, на които ще да тръби тъй силно, че тѣ ще изскочатъ отъ гробоветѣ си, никой нѣма да може да се скрие. Тъй както рибарьтъ съ мрѣжата си извлича рибитѣ навънъ изъ водата, така и ангелътъ съ тази тржба ще ни извлѣче изъ водата и ще ни изправи прѣдъ сждовището Христово. Тъй го прѣдставятъ религиознитѣ, по тѣхнитѣ схващания, но прѣдъ мене седи друга една картина. Най-първо всичкитѣ нечистотии на хората ще се изчистятъ, послѣ дрѣхитѣ ще взематъ да димятъ, слѣдъ туй тѣлата ще се стоплятъ, ще свѣтнатъ и всички ще усѣтимъ, че въ нашитѣ парцали се криятъ тѣзи свещени мисли, съ които можемъ да оживѣваме.

И тъй, Христосъ е казалъ: "Кажете имъ да насѣдатъ!" И нахрани 5,000 души съ петь хлѣба и двѣ риби.

Бесѣда, държана отъ Учителят
на 29 ноември, 1925 година въ гр. София.

Видѣ го Исусъ.

И като го видѣ Исусъ, че се наскърби, рече: "Колко мѫчно ще влѣзатъ въ Царството Божие тѣзи, които иматъ богатство!"

Ако се зададе въпроса, какъвъ е смисълътъ на разбирането, или смисъла на живота, какво ще отговорите? Единъ прѣдметъ, или една вѣщь, или единъ въпросъ може да разглеждаме отъ разни гледища, но всичкитѣ отговори нѣматъ еднакво отношение къмъ въпроса. Вие ще кажете: кажи ни кое е сѫществеността въ живота? Азъ ви казвамъ: сѫществеността е, че вие сте една въпросителна. Всѣки човѣкъ е една въпросителна - нищо повече. Когато стане студено, човѣкъ мяза на въпросителна. Той пита: защо се родихъ? Казвамъ: ти се роди, за да опиташъ студа. Това отговоръ ли е на въпроса? Срещнешъ ме лѣтно врѣме, хвърлилъ си дрехата си, питашъ ме: защо е топло? Казвамъ: за да се изпотишъ. Отговорилъ ли съмъ право на въпроса? Вие казвате: това сѫ маловажни въпроси, ти ни кажи кои сѫ важнитѣ въпроси. Нека съвременнитѣ учени хора разрѣшатъ всички тия въпроси. Ученитѣ хора сѫ разрѣшили въпроса, какво разстояние има отъ земята до слънцето, но не сѫ го разрѣшили точно. Тѣ сѫ изчислили туй разстояние, но съ една разлика отъ 1 - 2 милиона километри. Тѣ казватъ: разстоянието между земята и слънцето е около 92 - 93 милиона километри (мили). Това изчисление точно математически ли е? Това не е за подигравка, но казвамъ, че съврѣменната официална наука съ своитѣ приблизителни изчисления е станала за подигравка. Съврѣменната официална наука се продала като нѣкоя жена и вече не работи за доброто на човѣчеството, но за неговото разрушение. Всички ония учени, които сѫ посветили цѣлия си животъ за благото на човѣчеството, азъ ги похвалявамъ, нѣмамъ нищо противъ тѣхъ.

Сега пристѫпвамъ къмъ въпроса, защо богатиятъ не може да влѣзе въ Царството Божие? Върху този стихъ има

Евг. Лука 18:24

писани много хубави работи, красиви работи, и то все отъ бѣдни хора. Богатитѣ хора никога не сѫ засѣгали този стихъ. Никой богатъ милионеръ не е засѣгалъ този въпросъ. Всички богати свещеници, проповѣдници или владици никога не сѫ побутвали този стихъ. Тѣ казватъ: не бутайте този стихъ, той е тъй случайно вметнатъ въ Евангелието, не е трѣбвало да го вмъкватъ, но влѣзълъ е вече въ свещенната книга, нѣма какво да се прави. Обаче, всички бѣдни хора, кой какъ мине, все за него се закачватъ. Много естествено е! Този стихъ има три отговора. Отъ чисто материално гледище, единъ богатъ човѣкъ, натоваренъ съ единъ чувалъ злато на гърба си, може ли да го прѣнесе отъ едно мѣсто на друго? - Не може. Единъ богатъ човѣкъ, съ богатство на гърба си, може ли да прѣплава океана? - Не може. Единъ богатъ човѣкъ съ богатство на гърба си, може ли да хвъркне изъ въздуха? - Не може. Значи, Христосъ е наблюдавалъ нѣщата тъй, както сѫ. Той е взелъ нѣкои работи изъ общия животъ. За да се роди туй различие между богатия и бѣдния първоначално е имало нѣкакъвъ вѫтрѣшенъ смисъль. Христосъ констатира фактитѣ тъй, както сѫ. Като говори за Царството Божие Той подразбира новитѣ условия на живота. Питамъ тогава: какъвъ е смисълътъ на живота? Човѣкъ, който се е родилъ на земята, трѣбва ли да пита, какъвъ е смисълътъ на живота? Щомъ станешъ сутринь отъ леглото си, какъвъ е смисълътъ на твоето ставане? Какъвъ въпросъ разрѣшавашъ найпърво? Всички говорятъ за философия, но като станатъ сутринь, какъвъ въпросъ разрѣшаватъ? Въпросътъ отъ "Чистия разумъ" на Канта ли, отъ философията на Шопенхауера ли, защо злото владѣе въ свѣта, или отъ Милтона за "Изгубения рай", или отъ Данте "Пѫтуването прѣзъ ада" ли разрѣшавате? Съ кой въпросъ започвате? Този въпросъ азъ нѣма да го разрѣшавамъ, понеже вие толкова пѫти сте го разрѣшавали той е ваша специалность. Тъй щото, азъ признавамъ специалностьта на цѣлия свѣтъ. Този въпросъ се разрѣшава сутринь. Като излѣзе мѫжътъ отъ кѫщи, ка-

къвъ въпросъ разрѣшава жената? Правото на жената ли разрѣшава тя, или коя жена е най-нещастна, или колко хора сж измрѣли, или какъ трѣбва да се подобри положението на човѣчеството, или кога Господь е създалъ свѣта, или колко звѣзди, колко планети има на вселенната, или кои философи какво сж писали? Не, не разрѣшава тѣзи въпроси. Въпросътъ който и прѣдстои да рѣши, е рѣшенъ за нея, тя знае рѣшението му. Какъ го разрѣшава? - Тя влѣзе въ своята лаборатория, взима едно гърне, въ което има една бѣла течность въ сгжстено състояние, гребне съ лъжицата отъ това вещество и хайде въ своята реторта, поставена върху накладения огънь и започва да се чува "църъ - църъ - църъ". Онзи, който гледа това нѣщо, казва си: какво прави тази жена тамъ? Казвамъ: тази жена е алхимикъ, чакай да видишъ, какво ще направи! Послѣ взима нѣщо изваденo изъ земята, накълцва го и го поставя въ това масло - прави си своитѣ опити. Тя се занимава съ магии, редъ магии прави и послѣ казва: азъ имамъ единъ възлюбленъ, той е толкова опърничавъ, отъ толкова години се занимавамъ съ нѣго, дано измѣня характера му; и днесъ турямъ отъ това масло по малко, тъй наречена "омниусъ профандумъ", или както англичанитѣ го наричатъ "ониенъ", дано се успѣе. Но като се върне този ученият, който разрѣшава въпроса вънъ, въ свѣта, и тя която разрѣшава въпроса въ своята лаборатория, виждатъ, че и двамата още не сж разрѣшили този въпросъ. Отношенията на хората въ сѣмейния животъ още не сж разрѣшени. Питамъ: защо не разрѣшиха въпроса? Не че не знаятъ какъ да го разрѣшатъ, но не искатъ.

Ще ви приведа единъ анекдотъ, да ви покажа, защо хората не разрѣшаватъ въпроса. Едно врѣме, животнитѣ поставили слона за сждия. Овцитѣ подали до него заявление, въ което се оплакали отъ вълка, че се отнасялъ неделикатно, некоректно спрѣмо тѣхъ, използувалъ тѣхната доброта и ни въ туй, ни въ онуй врѣме влизалъ въ кошарата имъ и ги давилъ. Издава се призовка, съ която викатъ вълка като об-

виняемъ. Той повиква лисицата като своя довѣрителка да го защищава прѣдъ сѫда. Явява се лисицата прѣдъ сѫда и казва: "Господинъ Сѫдия, обвиняватъ моя довѣреникъ, че прѣскачалъ плета и влизалъ въ кошарата. Какво зло има въ това? Нѣкои твърдятъ, че всѣки трѣбвало да мине прѣзъ вратата на кошарата. Хубаво, но тази кошара трѣбва да е заградена отгорѣ, а тя е отворена. Птицитѣ никога не минаватъ прѣзъ вратитѣ на кошарата, все отгорѣ влизатъ, а при това никой не протестира. Моятъ довѣреникъ като прескача плета, всички го обвиняватъ. Азъ не виждамъ никаква вина въ него. Послѣ отъ сѫдебнитѣ анализи мога да приведа редъ други доказателства, че вълкътъ понѣкога е много учтивъ, добрѣ се обхожда съ овцитѣ, влюбва се въ нѣкоя овца и тя се разхожда заедно съ него, прѣскочи прѣзъ плета и той я хваща за врата. Какво има отъ това?"

Питамъ ви сега: онѣзи, които сѫ съставили тази басня, какъвъ вѫтрѣшенъ смисъль сѫ скрили въ нея? Тѣ описватъ все човѣшкия животъ, но въ една басня какво може да се опише. Въ нѣкои отношения вълкътъ има много прави понятия. Всички казватъ, че трѣбва да се ядатъ пресни плодове, че храната трѣбва да е чиста. И вълкътъ е съгласенъ съ това. Той казва: "Най-здравословната храна е топлото месо на овцитѣ, и затова слѣдъ като одера кожата имъ, азъ веднага изяждамъ туй месо, за да ми даде повече животъ. Като умре тази овца, нейното месо вече става безполезно". Питамъ: ако ние разсѫждаваме, че отношенията на вълка сѫ жестоки, ако осѫждаме неговото поведение, тогава защо оправдаваме поведението на единъ човѣкъ? Единъ вълкъ задигналъ нѣкоя овца нѣкѫдѣ осѫждаме неговото поведение, а тукъ въ София нѣкой господинъ заклалъ нѣкоя овца, никой не обѣлва зѫбъ. Значи, ако една постѫпка е морална, тя е валидна едноврѣменно за цѣлия свѣтъ, всички трѣбва да и се подчинятъ. Подъ думата "мораленъ свѣтъ", разбирамъ всички сѫщества да се подчинятъ на едни и сѫщи норми, правила и закони. Ние не говоримъ за вълцитѣ, за мечкитѣ, подъ тѣхъ

ние разбираме единъ неразуменъ животъ. И Богъ казалъ: "Да стане това, да стане онова" - и всичко станало. И когато разумното въ свѣта, което е идеалътъ на човѣчеството, се е проявило, Богъ казалъ: "Ще направя човѣка по свой образъ и подобие". Това е идеалътъ, къмъ който човѣкъ трѣбва да се стреми. Нѣкои казватъ, че Господь като направилъ човѣка по образъ и подобие свое, свършилъ вече работата си. Обаче, Неговата работа още не е свършена. Ако тъй разбираме учението на Моисея, тогава какъ ще разберемъ онова твърдение въ Писанието, дѣто се казва: "Бѫдете съвършени, както е съвършенъ и Отецъ вашъ Небесни!" Слѣдователно, когато казваме, че човѣкъ трѣбва да живѣе, за да се усъвършенствува, подразбираме, че въ себе си той има извѣстни максими, извѣстно мѣрило, съ което опрѣдѣля постѫпкитѣ си, като съвършени, или не. За да се изпита човѣшкиятъ характеръ, човѣкътъ трѣбва да бѫде поставенъ на изпитания. Ако вие сте неблагодарни отъ своитѣ изпитания, какво разрѣшавате, какво печелите? Да допуснемъ, че казвате какво законитѣ на природата не сѫ разумни. Добрѣ, какво печелите отъ това? Да допуснемъ, че казвате, какво има, или нѣма задгробенъ животъ. Какво печелите? Твърденията и отрицанията много пѫти не допринасятъ нищо на човѣка. Да допуснемъ, че азъ правя слѣдното твърдение: азъ съмъ сиромахъ човѣкъ. Станахъ ли сиромахъ? Или, казвамъ: азъ съмъ богатъ човѣкъ. Станахъ ли богатъ? Сѫщината на нѣщата е вѫтрѣ, вѫтрѣшно какъвъ е човѣкътъ. Другото, това сѫ външни отношения на нѣщата. Азъ съмъ добъръ човѣкъ. Станахъ ли добъръ? Или, азъ съмъ лошъ човѣкъ. Станахъ ли лошъ? Това сѫ твърдения само, но ние трѣбва да дойдемъ до положението да опрѣдѣлимъ живота тъй, както си е. Какъ ще го опрѣдѣлимъ?

Ще ви приведа другъ единъ примѣръ, той е прѣдание, но до колко е вѣрно, не зная. Когато синътъ на прочутия еврейски царь Давидъ, Соломонъ, станалъ възрастенъ, баща му рѣшилъ да го изпрати въ странство, въ Египетъ, тамъ

да учи, както правятъ това сегашнитѣ бащи - пращатъ синоветѣ си да учатъ въ странство. Соломонъ билъ изпратенъ съ прѣпоржка до най-видната школа. Египтянитѣ сж били изобщо хора много взискателни, тѣ се отнасяли много недовѣрчиво къмъ гърцитѣ, а малко по-доверчиво към евреитѣ. При пристигането си, Соломонъ трѣбвало да се яви съ прѣпоржка при единъ отъ великитѣ адепти на училището, Учителятъ Мах-Земру. Този Учитель му далъ единъ букварь, подобенъ на този, по който се учатъ нашитѣ дѣца, и му казалъ: "Ще научишъ този букварь наизустъ и ще видишъ, какво съдържа". Соломонъ, като царски синъ, ималъ много познания, но като отишълъ въ Египетъ, трѣбвало да изучава този първоначаленъ букварь. Цѣли три години Соломонъ изучавалъ букваря, научилъ всички точки и запетаи въ него, научилъ формата на всички иероглифи, и слѣдъ това се явилъ при Учителя си и му казва: "Всичко, каквото съдържаше този букварь, научихъ; кажи ми сега нѣщо по-сериозно." Учителятъ го запитва: "Прочете ли го?" - Прочетохъ го. "Изслѣдва ли го?" - Изслѣдвахъ го. Тогава Учителятъ прѣстжпва къмъ него и му показва, че между тия едри букви, които вижда въ букваря, има други букви и му казва: "Сега ще четешъ наново букваря, и то не споредъ първитѣ букви, но споредъ вторитѣ, спорѣдъ второто съдържание". Казва си Соломонъ: "Много сериозенъ стана този букварь". Три години слѣдъ това Соломонъ пакъ се явява при Учителя си и му казва: "Изучихъ вече това, което се съдържа въ букваря, но азъ търся още подълбоко нѣщо въ свѣта". Учителятъ му го запитва пакъ: "Ти изучи ли този букварь? - Изучихъ го. "Обърна ли внимание на всичко, което се съдържа въ него?" - Обърнахъ. Обаче Учителятъ пристжпва къмъ него и му показва, че листата на този букварь не били направени отъ еднакво вещество, и формата на всѣки листъ се различава единъ отъ другъ, и Той му дава упжтвания да почне да учи книгата по самитѣ листа, по вжтрѣшното имъ съдържание. И знаете ли колко години е трѣбвало Соломонъ да учи този букварь? И най- послѣ Соло-

монъ се върналъ въ Палестина безъ да довърши този новъ езикъ. Като не могълъ да го научи, казалъ: "Суета на суетитѣ, всичко е суета. Учихъ, но не довършихъ нищо!" И като разправя въ всички свои тези, че изслѣдвалъ живота, че научилъ това онова, щомъ дошълъ до най-сѫществеността въ живота, не могълъ да го разрѣши. Защо не могълъ да го разрѣши? На всички, които влизали въ школата, споредъ законитѣ на Бѣлото Братство, строго се забранявало да иматъ работа съ жени, но Соломонъ, както баща си, обичалъ женитѣ, и се влюбилъ въ дъщерята на Фараона. Затова той не могълъ да довърши третия езикъ на букваря.

И съвременнитѣ хора сега, нѣкои отъ тѣхъ четатъ още букваря съ първитѣ букви; други четатъ букваря съ вторитѣ букви, а всички тия, които идватъ до листата на букваря, влюбватъ се въ нѣкоя Фараонова дъщеря и послѣ какво казватъ? - Като Джонъ Веслей. Джонъ Веслей билъ знаменитъ английски проповѣдникъ, комуто се доревнало, като на другитѣ хора, да си намѣри нѣкоя другарка, за да може да проповѣдва по-добрѣ Словото Божие въ Англия. Потърсилъ той въ Англия нѣкоя красива англичанка и намѣрилъ, но три дни слѣдъ женидбата си срѣща единъ свой приятель и му казва: "Не струва да се жени човѣкъ". Ако нѣкой отъ васъ искатъ да знаятъ нѣщо за жената на Джонъ Веслей, нека прочетатъ книгата на неговия животъ, тя е прѣведена на български езикъ. Той си мислилъ, че тя ще му бѫде сътрудница въ проповѣдване Словото Божие, но наскоро още слѣдъ женидбата му казала: "Слушай, ти нѣмашъ право да гледашъ чуждитѣ жени, да се разговаряшъ съ тѣхъ. Ти не си вече свободенъ, като неженениятъ мѫже. За женениятъ мѫже има други правила, други кодекси". И почнала тя да му чете. Какво да му чете? - На български езикъ казватъ "молитви". Не зная, до колко е вѣрно всичко това, но понеже той получавалъ много писма отъ видни англичанки, тя го хванала единъ день за косата, развъртѣла го изъ стаята и го питала: "Защо ти пишатъ тия писма? Защо имъ отговаряшъ?" Питамъ ви:

Джонъ Веслей и жена му разрѣшиха ли важния сѣмеенъ въпросъ въ живота си? Та нима Господь създаде свѣта, за да се женятъ хората? Ще кажете: така е наредилъ Господь, хората да се женятъ. Не, ние правимъ научно възражение срѣщу нашето твърдение. Най-послѣ, онѣзи най-малкитѣ, дребни клѣтки, женятъ ли се? Ако женидбата е единъ установенъ законъ въ природата, чрѣзъ който може да се работи, и нѣма другъ методъ освѣнъ този, разбирамъ, но въ сѫщность не е така. Ние като кажемъ нѣщо, веднага го навиятъ на пръстъ, тъй се казало иначе се казало, и като погледнете, цѣлата философска литература е пълна съ различни работи. Отлични нѣща сѫ тѣ, но ако ги прѣсѣемъ, колко цѣнни работи ще излѣзатъ? Има цѣнни нѣща въ свѣта, но всички не сѫ такива. Казва поговорката: "Не всичко, което блѣщи е злато; и не всичко, което свети е диамантъ". Клѣткитѣ никога не се женятъ. И ако вие запитате невидимия свѣтъ нѣщо за женидбата, тѣ ще ви кажатъ слѣдното: "На Бога никога не е идвало на умъ да устройва нѣкаква женидба въ свѣта". Той направилъ нѣкакво съчетание между разумнитѣ сѫщества, съ цѣль да използуватъ всичко разумно; Той ги е турилъ като архитекти, като ваятели, да направятъ каквото искатъ, но ако единъ ваятель вае нѣщо, какво особено е направилъ?

Азъ гледамъ малко по- другояче на живота. Едно малко житно зрънце паднало на земята. Около него имало листа нападали отъ дървото. Започналъ се между тѣхъ единъ разговоръ. Листата казали на житното зрънце: "Не бѫди глупаво като насъ! Ние прѣждеврѣменно слѣзохме отъ дървото на живота и тукъ изгубихме всички условия, но ти гледай по-другъ начинъ да използуваш живота, да намѣришъ условия, да влѣзешъ въ земята, защото, останешъ ли така, ще изгниешъ и нѣма да постигнешъ цѣльта на живота си". Ами какво да правя? - Запитва житото. Земята не ме иска, пъкъ нѣма да влѣза вѫтрѣ. Вѣтърътъ чулъ този разговоръ, задухалъ и започналъ да търкаля житното зърно да го занесе въ нѣкоя цѣпнатина на земята и тамъ да го мушне. Казватъ

хората: защо духа вѣтърътъ? - Да вкара житнитѣ зърна въ пукнатинитѣ на земята, за да израстватъ и да се развиватъ. Е, така ли е сега? Нѣкой, като ме слушатъ, ще кажатъ: това сѫ баснословни приказки - вѣтърътъ духалъ, за да вкара житнитѣ зърна въ пукнатинитѣ на земята. Дали затова духа вѣтърътъ, това е въпросъ, но вѣрно е, че вѣтърътъ като духа, може да вкара нѣкои житни зърна въ земята, може да имъ помогне. Защо духа вѣтърътъ? - На този въпросъ можемъ да отговоримъ толкова, колкото когато се питаме, защо тече водата. Водата тече, защото въ нея има склонность да слиза надолу и затова, като срещне нѣкой наклонъ въ низходяща степень, водата започва да слиза. Щомъ и се даде този наклонъ, тя върви надолу по него, туй е нейната насока. Слѣдователно, водата, по своето естество, седи малко по-долу отъ твърдото вещество. Твърдото вещество е малко по-устойчиво. Питамъ: ако нѣмаше течно, жидко вещество, щѣше ли да има нѣкакво течение? За да има течение, трѣбва да има нѣкаква субстанция.

Въ миналата си бесѣда азъ казахъ, че нѣма движение въ природата, но има само нѣкакво мърдане. Нѣкои не сѫ ме разбрали добрѣ. Въ свѣта има движение, но то е само частично, тъй го разбирамъ азъ. Всичко въ това безпрѣдѣлно пространство не се движи, ако цѣлата вѣчность, ако цѣлата вселенна, ако цѣлиятъ космосъ се движи, накѫдѣ ще отиде това? Толкова повече, че всичкото пространство е изпълнено съ една субстанция. Едни философи подържатъ движението, други го отричатъ. И еднитѣ сѫ прави, и другитѣ сѫ прави, но едноврѣменно има нѣщо въ свѣта, което се движи. Съ това подразбирамъ абсолютната субстанция или реалность, отъ която е направена цѣлата вселенна. Когато се говори за движение, подразбирамъ промѣна на формитѣ. Само тамъ има движение. Движението всѣкога подразбира новъ животъ или то е признакъ на нѣкакъвъ новъ свѣтъ, който се зараждa. Азъ казвамъ: когато вѣчното рѣши да се ограни-чи, само тогава има движение. Слѣдователно, ние казваме:

движатъ се само частиците на цѣлото, а цѣлото всѣкога седи въ покой. И въ човѣка става движение. Питамъ тогава: вашите крака накждѣ се движатъ? Вие имате едно механическо движение навънъ, ходитѣ навсѣкждѣ, но вжтрѣ въ васъ има друго едно сжществено движение, едно прѣдвижване на клѣткитѣ, които образуватъ краката ви. Ако вие сте, запримѣръ, единъ хиксъ, по този законъ клѣткитѣ на краката на едно поколение отъ редица сжщества, за въ бждеще, слѣдъ нѣколко хиляди поколения, ще образуватъ клѣткитѣ на тѣхнитѣ ржцѣ. Това нѣщо не е доказано математически, това сж само прѣдположения. Значи, станало е едно прѣдвижване на клѣткитѣ отъ краката въ ржцѣтѣ. Клеткитѣ на ржцѣтѣ, понеже сж отъ по-висша еволюция, влизатъ въ мозъка.

Тъй щото, всѣка клѣтка минава отъ една иерархия въ друга, отъ една градация въ друга, както това става и у самитѣ хора. Единъ день, когато умрете, тѣзи клѣтки ще ви срещнатъ нѣкждѣ въ пространството, ще ви се усмихнатъ и ще кажатъ: едно врѣме ние бѣхме въ вашия домъ. Ще ме попитате: ами ще можемъ ли да се разговаряме съ тѣхъ? Да, тѣзи клѣтки сж разумни сжщества въ невидимия свѣтъ. Тамъ тѣ сж ангели, които разрѣшаватъ по-сериозни въпроси отъ тѣзи, които вие разрѣшавате тукъ. Вие ще кажете: тѣзи нѣща сж въображаеми. Вѣрно е, но въображението, фантазията е утроба на всички идеи въ свѣта. Туй, което индуситѣ наричатъ "мая", това е въображението. Човѣкъ безъ въображение не може да прогресира. Казватъ за нѣкого: той си въобразява. Да си въобразява, въ това именно седи културата. Нали ние си въобразяваме, че Господь създалъ Адама? Нали ние си въобразяваме, че еди кой си човѣкъ разрѣшилъ нѣкой наученъ въпросъ? Ами като учимъ за философитѣ, тѣ не си ли въобразяватъ? Чудни сж хората, като казватъ, че еди кой си е въ заблуждение. Че кой не е въ заблуждение? Ти седишъ и си въобразявашъ, че можешъ да свършишъ университетъ. Всичко това го нѣма, но въ ума ти седи. Ти си въобразявашъ, че ще направишъ нѣкоя машина, че ще напишешъ нѣкоя

поезия, или нѣкой романъ, или нѣкое музикално съчинение и т. н. Онази младата мома е грозна, черна, но седи тя, въобразява си: азъ днесъ съмъ черна, грозна, но каква хубава мома ще стана! Питамъ: какво лошо има въ въображението? Казватъ нѣкои, че въображението е носителъ на всички злини въ свѣта. Да, вѣрно е, но въображението е и носитель на всички добрини въ живота. Злото не е въ въображението. Тогава ние казваме: само разумнитѣ, само високоморалнитѣ хора въ свѣта могатъ да правятъ погрѣшки. Само най-ученитѣ хора, само най-виднитѣ философи могатъ да правятъ погрѣшки, а глупавитѣ не могатъ да правятъ никакви погрѣшки, понеже въ тѣхъ всичко е глупаво. Чудни сте вие, като казвате, че еди-кой си направилъ погрѣшка. Този човѣкъ, който е направилъ погрѣшка, азъ считамъ, че е ученъ човѣкъ. Ама сгрѣшилъ! Да, затова е ученъ човѣкъ.

Вие, които ме слушате, ще извадите заключението: този човѣкъ тика хората къмъ безморалие. Не е така. Съвременнитѣ хора хванатъ нѣкого въ нѣкоя грѣшка, осжждатъ го и хайде на бѣсилката. За тѣхъ това не е прѣстжпление, а като казвамъ, че и най-учениятъ човѣкъ може да грѣши, казватъ: ето едно развращение, ето единъ човѣкъ, който съсипва съврѣменното общество. За насъ въпросътъ седи другояче. Защо се убиватъ хората? Трѣбва да се даде едно разумно обяснение, за причинитѣ, защо става това. По този въпросъ ние разсжждаваме така: защо трѣбва да обѣсятъ този човѣкъ и каква полза има отъ това обѣсване? Ако обѣсването или убиването на единъ човѣкъ е за благото на човѣчеството, и 100 пжти може да го обѣсите, стига това да допринесе дѣйствителни резултати, а да не е само въображения. Хората си въобразяватъ, че нашето общество имало врагове. Въ сжщность, всички хора въ свѣта искатъ да живѣятъ, а послѣ се явява въ тѣхъ друго желание - да бждатъ богати. Понеже въ дадения случай тѣ не могатъ да бждатъ богати, то въ това отношение половината отъ тия, които искатъ да бждатъ богати, ставатъ сиромаси. По отношение на как-

во? - На богатството. Това сж извращения. Ние сме дошли до положението да казваме: хубаво е човѣкъ да бжде богатъ. Казвамъ: не е лошо, човѣкъ да бжде и сиромахъ. Това сж крайности, това сж понятия само за земята. Сиромашията и богатството, това сж само двѣ състояния на нашия умъ. Въ сжщность, ако ние искаме да намѣримъ онова, което Соломонъ е намѣрилъ това е задачата ни въ живота.

Кой е истинскиятъ начинъ, за да се прояви човѣкъ на земятъ? Да допуснемъ, че нѣкой мжжъ има жена като на този Джонъ Веслей. Три начина има, по които той ще може да разрѣши въпроса съ нея: 1) той може да бие жена си всѣки день по 10 пжти и най-послѣ тя да дигне ржцѣ отъ него и да каже: аманъ, не се търпи този човѣкъ! - и да избѣга. Това е философия. 2) Да заведе по законенъ редъ едно разумно дѣло противъ жена си и да се освободи отъ нея. 3) Тя да си замине. Кждѣ? - За другия свѣтъ. Питамъ: хората разрѣшили ли сте въпроса по този начинъ? - Не. Съчетанието на хората е тъй, както съединението на елементитѣ. Когато два или повече елемента се съединятъ, тѣ образуватъ устойчиви и неустойчиви съединения. Съврѣмената химия казва: еди-кои си съединения сж устойчиви, и еди-кои си сж неустойчиви. Но тя не е дала никакво обяснение, защо е така. По този въпросъ има много хипотези, много теории, изобщо много отъ ученитѣ се досѣщатъ, на какво се дължи тази устойчивость или неустойчивость на съединенията. То е сжщия въпросъ, защо нѣкой мжжъ обича жена си повече, а другъ не я обича. Ще кажатъ нѣкои, че нѣкой мжжъ обича жена си, защото е красива. Не е въпросътъ въ това. Обичьта не седи въ красотата. Устойчивостьта не седи въ красотата. Ама тя е благородна. Не е и въ това. Да обичашъ нѣкого, значи, че ти не можешъ да живѣешъ безъ него. Това е обичь, това е вжтрѣшния смисъль на обичьта. Щомъ мислишъ, че и безъ него можешъ, ти не го обичашъ. Слѣдователно въ абсолютния смисълъ на думата, ние казваме, че обичаме нѣщо или нѣкого само тогава, когато не можемъ безъ него. И когато казваме, че Богъ е

Любовь, ние разбираме туй Великото, Абсолютното, без Което не може да се живѣе, нито може да се мисли, нито може да има свобода. И когато говоря, че трѣбва да обичаме, азъ разбирамъ три нѣща: Любовь, безъ която животъ не може да има; Мждрость, безъ която свѣтлина не може да има; и Истина, безъ която свобода не може да има. Ако можемъ да развиемъ въ една теза, какво нѣщо е свободата, мога да ви говоря на третия езикъ, но вие трѣбва да бждете изпразнени шишета и да чувствувате, че безъ мене не можете да живѣете. Но да не мислите, че трѣбва да се качите на гърба ми. Това е механическо нѣщо. Ако азъ се кача на гърба ви, това не е разрѣшение на въпроса. Ами че всѣки отъ васъ се е качилъ на нѣщо. На какво? - На едно животно, което азъ наричамъ плъть. Духътъ се е качилъ на плътьта, и тя скача, скача отдолу. Нѣкой пжть успѣе да хвърли духа долу и тогава той казва: тази плъть е много лоша. Казватъ: този човѣкъ е много лошъ. Не, духътъ е трѣбвало да бжде уменъ, да не слиза отгорѣ. Това е човѣкътъ, който не е разбралъ още Божията Мждрость, Това е човѣкътъ, който едва чете първитѣ, едритѣ букви на букваря. Въ какво седи четенето на първитѣ букви? Този човѣкъ, като стане сутринь, хубаво ще се нахрани, добрѣ ще се облѣче, ще се докара, ще се поогле-да въ огледалото и ще каже: тъй, хубавичъкъ съмъ, носътъ ми е класически, очитѣ ми хубави, чернички - заглади си коса-та и излиза вънъ по работа. Седне нѣкждѣ между познати, между приятели, тъй се държи, като ученъ човѣкъ, съ нѣкаква тяжесть. Никаква тяжесть нѣма, той си прѣдставлява само. И ние си въобразяваме, че имаме нѣкаква тяжесть, че имаме нѣкакви знания. Не е лошото въ това, но ние гледаме отъ по-високо положение на нѣщата и се заблуждаваме. Туй гледане е единъ потикъ, една добродѣтель. Ако човѣкъ гледа по този начинъ на нѣщата, никога не трѣбва да се обезсърдчава. Нѣкой се огледва. Нима трѣбва да се присмиваме за това? Човѣкъ, който се огледва въ огледалото е разуменъ човѣкъ. Нѣкои говорятъ противъ огледалото, но въ свѣта има едно

физическо огледало, има и едно духовно огледало. И за да спасите дъщеря си, или сина си отъ какъвъ и да е порокъ, ще ви съвѣтвамъ да спазвате едно правило: нека се оглеждатъ! Срѣщамъ нѣкой човѣкъ, огледамъ се въ него, видя хубава черта, казвамъ си: бихъ желалъ и азъ да имамъ тази черта. Единственото нѣщо, което ни прѣпятствува е, че не можемъ да запомнимъ своя образъ. Като се оглеждамъ въ огледалото, ще видя една своя черта, която не харесвамъ и ще искамъ да я поправя. За въ бѫдеще, учительтъ трѣбва да казва на своитѣ ученици, момченца и момиченца, да си носятъ въ джеба по едно хубаво, кръгло огледалце. Скаратъ се нѣкое момченце и момиченце, учительтъ имъ ще каже: я си извадете огледалцата и се огледайте! Дѣцата като се огледатъ, ще се поусмихнатъ и учительтъ ще започне своята лекция. А сега, като се скаратъ нѣкои дѣца, учительтъ ще каже: "Слушай тамъ, Добчо, знаешъ ли защо баща ти те е изпратилъ въ училището?" Хмъ-хмъ - не знае. - Не зная, Господинъ Учителю! Ти тамъ, Марийке, защо те е пратилъ баща ти на училище? - Не зная, Господинъ Учителю! Азъ зная и други случай отъ живота на българскитѣ учители. Учительтъ се кара на тия двама ученици, тѣ не могатъ да му отговорятъ нищо, но става трети ученикъ и безъ да го питатъ казва: "Господинъ Учителю, азъ зная защо дойдохме на училище. Да ни учишъ, Господинъ Учителю. Но и ти, Господинъ Учителю, нѣма да си гърчишъ лицето, нѣма да правишъ сѫщото като насъ. Ние се караме и биемъ, защото сме глупави, но ти нѣма да употрѣбяваш пръчката. Не сме толкова глупави, разбираме и безъ пръчка". Ние туряме като свещено правило въ живота си слѣдното положение: пръчката е благословено нѣщо, защото е излѣзла отъ рая. Какво разбирате отъ това? Откакъ Адамъ излѣзе отъ рая, той взе пръчката и я употрѣби като остенъ на млѣкопитающитѣ. Магитѣ направиха една малка пръчица и я скриха въ своята мантия. Владицитѣ туриха тази пръчица на своята патерица. Всички носятъ тази тояга и казватъ: жива трѣбва да бѫде тази тояга!

Какво показва тази тояга? Който носи тази тояга, той трѣбва да показва пѫтя къмъ истинския животъ, къмъ Бога, къмъ Любовьта, къмъ Мѫдростьта, къмъ Истината. Да биешъ съ тази тояга мѫжа си, жена си, дѣцата си, ученицитѣ си - не! Съ тази тояга, - която е направена отъ тритѣ елемента - Любовь, Мѫдрость и Истина - ще показвашъ правия пѫть.

Казва сега Христосъ: "Богатитѣ нѣма да наслѣдятъ Царството Божие". Кои сѫ богатитѣ? Богати хора сѫ онѣзи, които мислятъ, че иматъ богатство, когато въ сѫщность нѣматъ никакво богатство. Вие ще кажете: то е за свѣтскитѣ хора. Ами по нѣкой пѫть ние можемъ да мислимъ, че сме учени хора, но туй знание, което имаме, не е наше. Ние сме запомнили, какво е писалъ Шекспиръ въ своитѣ драми, какво е писалъ въ съчиненията си Гьоте, или какво е писалъ нѣкой музикантъ, и всичко това го декламираме, възпроизвеждаме, но то е чуждо нѣщо, взето назаемъ. Тия хора сѫ се трудили, това е тѣхна слава, слава на Гьоте, на Шекспира и др., азъ ги похвалявамъ. Писали сѫ хората, тѣ сѫ складирали всичко това въ тия банки, въ тия книги, които оставатъ за общо ползуване на човѣчеството. Азъ пъкъ ще чета Шекспира, ще чета Гьоте, ще чета Канта, ще чета всички философи, ще отида при тѣхъ да се уча, ще взема поука отъ тия разумни хора, все ще извлека отъ тѣхъ нѣщо. Ще отида да чета, да уча отъ книгата на Великата Природа, и отъ тамъ да използувамъ за себе си нѣщо. И дѣйствително, не съмъ дошълъ въ свѣта само да декламирамъ българското стихотворение: "Парице, парице, всесилна царице, съ тебе въ рая, безъ тебе на края!" Но въ кой рай съ парицата? - Въ човѣшкия рай. Ти, който си въ човѣшкия рай съ парицата, въ Божия рай си накрая. Тогава азъ прѣвеждамъ: "Парице, парице, всесилна царице, съ тебе влизамъ въ човѣшкия рай, и съ тебе излизамъ отъ Божия рай." Ние, обаче, слѣдъ като се издекламира нѣщо, казваме: туй е глупаво, не е хубаво нѣщо. Не е така. Ние, религиознитѣ хора, по нѣкой пѫть сме смѣшни,

като вземемъ едно важно положение и казваме: азъ слушахъ лекцията на еди-кой си виденъ професоръ. Това е лекция. Отлична е тя, вѣрно е, но за тебе е важно да приложишъ онѣзи методи, които този виденъ професоръ е приложилъ. Туй е, което ще те подигне. Не е достатъчно само да чуешъ неговия гласъ. И Адамъ чу гласа на Бога въ рая: "Адаме, Адаме!" Но Адамъ се криеше задъ листата на зеленитѣ дървета. Вие много пѫти си правите заключения, защо Адамъ мълчалъ. Смѣшно е положението на Адама. Ще направя едно сравнение. Азъ съмъ минавалъ покрай нѣкои гори въ варненско, тамъ хората наоколо, които се занимаватъ съ земледѣлие, работятъ съ биволи, та вечерно врѣме ги пущатъ въ гората, а сутринь този земледѣлецъ взима торбата, пълна съ зобъ за биволитѣ си и ги вика: де, Караманчо, де! Тѣ чуватъ гласа му, познаватъ го, знаятъ защо ги вика, но онѣзи биволи си захапали хубаво зелената трѣвица, не мърдатъ. Подигнатъ главата си, казватъ: знаемъ ние, отъ толкова врѣме си ни лъгалъ съ тази торба! Селянинътъ се чуди, кѫдѣ ли отидоха тѣзи биволи! Казвамъ: и тѣ като Адама, скриха се тамъ задъ нѣкое дърво. Той ги вика, докато ги намѣри и слѣдъ половинъ часъ, гледашъ, впрегналъ ги цѣлъ день на нивата. Слѣдъ като се върне бивола, питамъ го: какво научи днесъ на нивата? Какво е научилъ той? Колко е сложенъ съвръменниятъ животъ! Ами че ние не оремъ ли цѣлъ день? Прѣхвърляме пръстьта, караме се - примиряваме се, караме се - примиряваме се, и най-послѣ казваме: азъ не мислихъ, че това било тъй. Примиримъ се, на другия день пакъ се скараме. Слѣдъ всичко това заминаваме си за другия свѣтъ и казваме: какво научихме? - Е, за слѣдното прѣраждане. Или, Господь ще ни научи. Че какво ще ни научи Господь?

Азъ правя своитѣ наблюдения и си вадя заключение отъ всичко, което наблюдавамъ. Нѣкои казватъ: ти не си жененъ, нѣмашъ нашата опитность. Да, не съмъ жененъ, нѣмамъ вашата опитность, признавамъ, но имамъ наблюдения. Азъ гледамъ, нѣкоя майка изчистила, окѫпала своето

дѣте казва: нашето ангелче! Не се минава и единъ часъ врѣме, нашето ангелче съвсѣмъ мирише и майката казва: нашето дѣте не се е научило още, но слѣдъ врѣме ще се научи. Казвамъ: да, слѣдъ врѣме. И пакъ почне своята операция, почва да го мие. На другия день пакъ мирише. Като стане на 10-15 години, вече не мирише, започва да се пръска съ парфюми. Вие ще кажете сега: трѣбва ли да се говори за такива работи? Ами че въ морално отношение и ние миришемъ за невидимия свѣтъ. Дойде единъ ангелъ, тури те въ коритото, измие те, казва: дѣте е, не разбира! Той те изкжпи, ти пакъ сгрешишъ. Падашъ, ставашъ, казвашъ: отъ мене човѣкъ нѣма да стане! Ангелътъ пакъ дойде, измие те, казвашъ: отъ менъ човѣкъ ще стане! Еди-кой си моралистъ казва, че като сгрѣшишъ еди-колко си пжти, повече не се прощава. Не, при първото четене на букваря се прощава по единъ пжть на день; при второто четене на букваря се прощава по десеть пжти на день, а при третото четене на букваря се прощава безброй пжти. Въ този дълбокъ смисълъ, ако ние излизаме отъ Бога и влизаме въ свѣта, има друго разбиране на живота. И въ този смисълъ, азъ говоря на разумнитѣ отъ васъ, които можете да разбирате, у които има тази интелигентность. Азъ разбирамъ думата "интелигентность" въ онази висша смисъль; тя се отнася до онѣзи отъ васъ, които имать разумни души, които сж пробудени, които имать стремежъ. Ще кажете: ама ние сме родени отъ Бога. Оставете това! Щомъ си роденъ отъ Бога, това показва, че си влѣзълъ въ живота, влѣзълъ си въ правия пжть и сега трѣбва да рабо-тишъ! Отъ сега именно ти прѣдстои една велика работа. Тѣзи хора, които сж родени отъ Бога, азъ ги поканвамъ на истинска работа, а онѣзи, които не сж още родени, тѣ нека пъплятъ по земята. Тѣ сж като онѣзи дини и пжпеши, които слѣдъ 6 мѣсеца умиратъ. Ние не сме противъ динитѣ и пъпе-шитѣ, ние не сме противъ тиквитѣ, и азъ ги обичамъ, но казвамъ, че тѣ не разрѣшаватъ въпроса. Казвамъ на онзи новородения човѣкъ: ти си изникналъ, за тебе е животътъ. Казвамъ: ние

трѣбва да разрѣшимъ въпроса за живота. Какъ го разрѣшавате вие!

Ще ви приведа единъ примѣръ изъ английския животъ, за единъ виденъ професоръ по моралнитѣ науки нареченъ Бляк-Бери. Той ималъ въ дома си една млада слугиня, която се влюбила въ него, но била толкова внимателна, че не знаяла какъ да изрази вниманието си. Тя искала нѣкой пѫть да се приближи до него, да направи нѣщо, но тъй умно да го направи, че да не забѣлѣжи той. Тя мислила дълго врѣме - дни, седмици, мѣсеци, цѣла година. Единъ день рѫцѣтѣ и били очернени, нечисти и тя трѣбвало да полѣе на господаря си да се измие. Отива да му полѣе, но сѫщеврѣменно се навежда, цѣлува го по врата и скоро се дига. А, какъ? - Ще извините, видехъ единъ косъмъ на врата ви, но понеже той е лошъ проводникъ на топлината, за да не сбъркате нѣщо лекциитѣ си, взехъ го съ устата си, защото рѫцѣтѣ ми сѫ нечисти. Защо, ако този косъмъ се вземе съ рѫцѣтѣ е морално, а ако се вземе съ устата е неморално? Този професоръ даже и не подозиралъ нейното желание. Но, питамъ, разрѣшили ли сѫ правилно въпроса? - Не.

Казва Христосъ: "Богатитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие". Когато ние обсебимъ знанието, когато ние обсебимъ силата, когато ние обсебимъ, материята, когато мислимъ: че ние сме всичко и разполагаме съ този свѣтъ, разбира се, че нѣма да влеземъ въ Царството Божие. Не че ти не трѣбва да бѫдешъ богатъ, но богатството и сиромашията трѣбва да бѫдатъ за тебе условия въ живота ти. Това подразбира, че ти трѣбва да седишъ по-високо отъ богатството и отъ сиромашията. Новиятъ човѣкъ не трѣбва да бѫде богатъ, нито бѣденъ, той трѣбва да бѫде по-горѣ отъ богатството и отъ сиромашията. Защото сиромашията за него ще бѫде едно условие, за да се прояви; и богатството за него ще бѫде едно условие, за да се прояви. Казвалъ съмъ и другъ пѫть: сиромашията продължава живота. Затова е тя въ свѣта - за да не се съкрати човѣшкиятъ животъ.

Богатството, това е изобилието на живота. Туй богатство трѣбва да се раздаде, но понеже хората не го раздаватъ, нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие. Всѣки човѣкъ трѣбва да раздава своето богатство. Защо? - За да мине отъ този животъ въ вѣчния. Съ това той ще стане по-добъръ. Сиромахътъ трѣбва да се радва на своята сиромашия, понеже съ това продължава живота си. Сиромахътъ пита: до кога ще върви сиромашията съ мене? До кога ще се продължава този мой животъ? Вие ще научите този моралъ въ водата. Вижте водата въ рѣката! Какво казва тя? - Вие само ме пуснете да тека надолу, азъ ще правя своя пѫть! Тя обича да продължава пѫтя си, стига да има наклонъ. И ние трѣбва да имаме този моралъ, да вървимъ по тази наклонна площь, да изпълнимъ Волята Божия. Може да се минатъ хиляди години, то не е важенъ въпросъ. За насъ това е безразлично. Може да прѣкѫснете тази рѣкичка, може да я направите кѫса и дълга, това е безразлично за насъ. Извѣстна работа може да ни отнеме единъ день, една седмица, единъ мѣсецъ, една година, 10 години, хиляда години, за насъ този въпросъ трѣбва да ни бѫде безразличенъ. Никой не трѣбва да пита, защо е сиромашията. Щомъ се затруднишъ, обърни се къмъ Господа и кажи: "Господи, достатъчно е това положение". Той ти отнеме то-вара. Ти се разпѣришъ, излизашъ отъ великия океанъ на живо-та и влизашъ въ покоя, отдѣто си дошълъ. Тогава не желай да бѫдешъ богатъ! Ако това е правило, питамъ: кое натова-рено животно, кой волъ би желалъ неговата кола да се това-ри повече? Ние казваме: да бѫдемъ богати! Но кога? - Когато другитѣ носятъ нашия товаръ. Богатъ човѣкъ е само онзи, който самъ носи своя товаръ на гърба си, за да знае, колко е тежко това богатство.

Бихъ желалъ богатитѣ хора да влѣзатъ въ положението на сиромаситѣ, които съ години сѫ работили, чоплили, за да извадятъ туй богатство отъ земята. Бихъ желалъ богатитѣ хора да влѣзатъ въ положението на ония хиляди, хиляди животни, на които кожитѣ сѫ одрани. Ще дойдатъ

сега богатитѣ и ще ни казватъ: ние спечелихме това! Има ли нѣкакъвъ смисълъ въ тази философия? И тогава жената казва на мжжа си: ти трѣбва да бждешъ богатъ, та отъ нивитѣ ли ще вадишъ това богатство, кожитѣ на животни-тѣ ли ще дерешъ, не зная, азъ искамъ да бждемъ богати! Азъ нѣмамъ нищо противъ това. Човѣкъ въ свѣта все трѣбва да бжде богатъ, туй е едно благо заради него. Той може да бжде и сиромахъ. И това е едно благо заради него. Защото, има едно богатство, въ което грѣхътъ обитава; има една сиро-машия, въ която грѣхътъ обитава. Има едно богатство въ свѣта, въ което Добродѣтельта живѣе; има и една сирома-шия, въ която Добродѣтельта живѣе. Слѣдователно, азъ съмъ за сиромашията и богатството, въ която Добродѣ-тельта живѣе.

Сега казвамъ на всички: насъ ни трѣбва учение! Ще учимъ! Но кое учение? Нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбва учение. Вѣрно е, насъ не ни трѣбва това учение, което покваря, но ни трѣбва онова истинското учение, което просвѣщава умоветѣ, облагородява сърдцата и подига душитѣ. Нѣкои ще кажатъ, че въ свѣта нѣма такова учение. Не, намира се. Ние трѣбва да помогнемъ на свѣта, не трѣбва да се отказваме отъ него. Ние трѣбва да му помогнемъ тъй, както онова житно зрънце, като падне въ почвата и помага. Почвата, това е съвокупность отъ мъртви клѣтки, които еволюиратъ. Отъ това гледище, цѣлата наша земя не е нищо друго, освѣнъ мъртви, заспали духове, които отъ прѣди хиляди години сж паднали. Житнитѣ зрънца събуждатъ тѣзи мъртви клѣтки. Всички разумни, живи сжщества въ цѣлата вселена трѣбва да свършатъ тази работа - да събудятъ тия спящи духове. Дали всички ще се събудятъ, то е другъ въпросъ, но ние ще изпълнимъ своя дългъ. Когато събудимъ тѣзи наши братя, голѣма радость ще настане. Какво казва Христосъ? - Голѣма радость настава въ небето, когато можемъ да издигнемъ единъ нашъ падналъ братъ. И когато единъ богатъ човѣкъ се събуди и разбере, че неговото богатство

не е нѣщо, което може да го повдигне, той влиза въ Царството Божие. И когато единъ сиромахъ се събуди и разбере, че бѣднотията не е наказание, а едно благо, голѣма радость ще настане въ свѣта.

И тъй, вие трѣбва да живѣете съ този новъ импулсъ, съ това ново схващане. Той трѣбва да влѣзе тъй дълбоко въ васъ, че да ви прѣобрази коренно. Вие казвате: то така се говори, но така не може да се живѣе. Хубаво, ако не можемъ да живѣемъ тъй, какъ ще живѣемъ тогава? Ще живѣемъ като актьоритѣ ли? Азъ не съмъ противъ актьоритѣ, тѣ извършватъ отлична работа, но тѣхниятъ животъ е животъ на сцената. Нѣкой актьоръ тази вечерь ще го произведатъ царь, актьорката - царица, но на другия день ще ги детронираръ. На сцената сѫ нѣщо, а вънъ отъ сцената сѫ нищо. Тогава вие казвате: ние искаме реаленъ животъ. Кой реаленъ животъ? Въ реалния животъ има нѣщо красиво и възвишено. Нека разберемъ този животъ, нека разберемъ скрития му смисълъ. Не говоря за живота на дѣцата. Нѣкой пѫть и този животъ ме интересува. Нѣкога обичамъ да наблюдавамъ, какъ се каратъ мѫжъ и жена, какъ се измѣнятъ физиономиитѣ имъ. Тѣ сѫ актьори на сцената. Казвамъ: много хубаво си отговаряте, много хубаво си играете ролитѣ. По нѣкой пѫть се намѣсватъ и дѣцата, че дойдатъ и сватоветѣ отвънъ. Не мине много врѣме, казватъ ама ние станахме посмѣшище на свѣта? Излиза единъ актьоръ на сцената, играе ролята на крадецъ. Казватъ: ама то е на шега. Ами единъ апашъ като влѣзе въ нѣкой магазинъ и обере касата, това не е ли на шега? А, това е дѣйствително, не е на шега. Какви сѫ неговитѣ побуждения? Той опитва богатия по два начина. Казва му: "Ти употрѣби ли тѣзи пари, както трѣбваше? Азъ дойдохъ да те науча, какъ трѣбва да ги употрѣбишъ. И мене може да ме затворятъ, но трѣбва да знаешъ, че азъ сега съмъ пророкъ и Господь чрѣзъ мене ти казва, че за да влѣзешъ въ Царството Божие, трѣбва да изпразнишъ касата си". Не се минава много врѣме, и пакъ обиратъ този човѣкъ. Хората

казватъ: не му върви на този човѣкъ! Какъ, върви му, сега именно му е тръгнало. Азъ ни най-малко не поощрявамъ хората да крадатъ, тѣ и безъ това си крадатъ, но съмъ за дълбокото разбиране на онзи великъ Божественъ животъ, да се разтворятъ сърдцата на хората и да познаемъ, че ние сме дошли на земята и може да живѣемъ по другъ начинъ. До сега ние сме отричали, че сѫществува Любовь въ свѣта. Ние сме отричали и Мѫдростьта, а сме признавали само една обикновена интелигентность, колкото да можемъ да живѣемъ и по-нататъкъ не му мислимъ. Не е така. Ние сме отричали и свободата, и Истината, всичко туй отгорѣ отдолу. Не е така. Любовьта у насъ трѣбва да бѫде пълна и съвършена. Мѫдростьта у насъ трѣбва да бѫде пълна и сѫвършена. Истината у насъ трѣбва да бѫде сѫщо тъй пълна и съвършена. Туй трѣбва да бѫде Великиятъ Идеалъ, къмъ който да се стрѣмимъ. Туй можемъ да направимъ! Ама кога, ще кажете вие? За въ бѫдеще ли? Нѣкои ще кажатъ: да, било е врѣме, когато хората сѫ живѣли добрѣ. Не, туй трѣбва да направимъ сега! Не е ли хубаво, всички вие тукъ, всички хора, които живѣятъ въ София, всички хора изъ цѣлия свѣтъ, които иматъ туй вѫтрѣшно дълбоко разбиране на живота да се сплотятъ и да заживѣятъ въ името на тѣзи основни закони на Любовьта, Мѫдростьта и Истината? Хората пакъ ще строятъ кѫщи, пакъ ще строятъ училища, пакъ ще строятъ църкви, но какви ще бѫдатъ тѣ? Какви църкви ще иматъ? Знаете ли какви ще бѫдатъ иконитѣ на бѫдещитѣ църкви? Прѣдъ амвонитѣ, прѣдъ олтаритѣ ще бѫдатъ наредени все живи мѫже и жени, боядисани не съ такава боя, съ каквато рисуватъ днесъ иконитѣ. Най-възвишената, най-благородната сестра ще представлява нѣщо като св. Богородица, и кой какъ мине, ще се прѣкръсти, ще я цѣлуне. И отъ братята ще изберемъ най-възвишения, най-благородния, св. Иванъ или св. Никола, и кой какъ мине, ще се прѣкръсти, ще го цѣлуне. Туй наричамъ азъ "жива църква", съ живи икони. Вие, като ме слушате, казвате: тъй било

то, този човѣкъ обърна свѣта съ главата надолу! А вие туряте свѣта съ главата нагорѣ, нали?

Казвате: кога ще дойде Христосъ? И да дойде Христосъ, вие все ще му казвате: Господи, направи това чудо да оздравѣя! Христосъ ще дойде! Христосъ ще дойде, ще тури ржката си върху главата ти и ти оздравѣвашъ. Послѣ пакъ ще кажешъ: това не е Христосъ, лѣкарьтъ ме излѣкува. Нѣкои нѣматъ своя кжща, хазяитѣ имъ ги пждятъ, притѣсняватъ ги и веднага се обръщатъ съ молитва къмъ Бога: Господи, Исусе Христе, пждятъ ни отъ кжщата, моля Ти се, повели на тия хора да се смилятъ надъ насъ! Повелява Господь на хазяитѣ да не ги безспокоятъ, и тѣ пакъ си оставатъ въ кжщата. И послѣ пакъ казватъ: че какъ, то не е чудно нѣщо, това и човѣкъ може да го направи. Пжди ви хазаинътъ. Защо? - Иска по-голѣмъ наемъ. Колко плащате? - Петь хиляди. Добрѣ, азъ давамъ за васъ 6,000 лв. Хазяинътъ си отива усмихнатъ, много е доволенъ. Лесно може да уредите въпроса съ хазяитѣ си. Той ви иска 5,000 лв, дайте му 6,000 лв.! Ама от дѣ ще вземемъ тѣзи пари? - Изровете ги отъ нѣкждѣ, земята е пълна съ злато.

Какво може да направи Христосъ за васъ, за да познаете, че Той е Христосъ? Има нѣщо, което Христосъ може да направи, а другитѣ не могатъ да го направятъ. Вие може да сте свършили и единъ, и два факултета въ университета, па и повече дори, но когато дойде Христосъ, когато дойде синъ Человѣчески, Той ще внесе нѣщо съвсѣмъ ново въ този свѣтъ. Азъ ще ви оставя да мислите, какво ще е това новото, което Христосъ ще донесе. Ако до идущата сжбота не можете да измислите, какво ще бжде новото, което Христосъ ще внесе, тогава въ недѣля азъ ще говоря върху него, но ако го намислите, ще говоря за съвсѣмъ други работи.

И тъй, за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Любовь и Животъ; за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Мждрость и Свѣтлина; за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Истина и Свобода!

Бесѣда, държана отъ Учительт
на 6 декември, 1925 година въ гр. София.

Откждѣ ида.

"Защото зная отъ дѣ съмъ дошелъ и кждѣ отивамъ; а вие не знаете отъ кждѣ ида и на кждѣ отхождамъ".

Въ този случай думата "зная" нито е славянска, нито българска, нито е английска, нито латинска, нито френска, нито германска, тя не е дума и отъ еврейски произходъ, а произлиза отъ единъ старъ езикъ. Значи, коренътъ на тази дума се намира въ санскритски езикъ. И гърцитѣ сж я взели отъ тамъ. Да знаешъ, значи да прѣживѣвашъ нѣщата съзнателно, т. е. да разбирашъ висшето, Божественото въ свѣта. Споредъ сегашната философия, че отъ несъзнателния животъ произлиза съзнателния, т. е. че отъ малката микроба, която нѣма съзнание произлиза човѣкътъ, който има съзнание, това е вѣрно 50 % , споредъ както развиватъ тази идея, но вѣрно е и другото положение, че отъ съзнателното излиза и безсъзнателното. Питамъ: когато онзи герой, или онзи ученъ професоръ, или онзи светия заспи на своето легло, дѣ отива той, дѣ отива неговото съзнание? Отивате при него, побутвате го, но съзнанието му го нѣма. Той диша, изпълнява всички процеси, обаче е въ безсъзнание. Ти го буташъ, но нѣма го въ тѣлото. Дѣ е отишълъ той? Значи, има нѣщо въ човѣка, което е безсъзнателно, и то трѣбва да се опрѣдѣли. Слѣдователно, два живота сж свързани единъ съ другъ. Единиятъ животъ е безсъзнателенъ, а другиятъ е съзнателенъ. Въ безсъзнателния животъ причинитѣ сж вънъ, а въ съзнателния животъ причинитѣ сж вжтрѣ, но понятията "вънъ и вжтрѣ", трѣбва пакъ да се опрѣдѣлятъ. Напримѣръ, вземете вие простата готварска соль, разтворете я въ вода и послѣ изпарете този разтворъ на слънце или на огънь. Какво ще стане съ готварската соль? - Тя отново ще кристализира. Колкото пжти и да я разтваряте, тя все ще кристализирва по единъ и сжщъ начинъ. Това показва, че силитѣ на сольта сж вътрѣ въ нея, затова формитѣ и въ всички случаи сж едни

Іоанна 8:14

и сжщи. Но вземете една проста морска мида, или единъ охлювъ и ги счукайте на дребно и послѣ се опитайте отъ тѣхъ да произведете първоначалната имъ форма. Ще можете ли да направите сжщата форма? - Не, отъ счупенитѣ парченца охлювъ никога нѣма да можете да направите първоначалната форма. Сжщото нѣщо е и съ мидата. Ето защо ние казваме, че причината, която е образувала охлюва или мидата е извънъ тѣхъ, не е вжтрѣ въ тѣхъ. Причината, която е сформирувала вашитѣ тѣла, вънъ или вжтрѣ въ васъ ли е? Въ вашето тѣло ли е тази причина? Ако причината е вънъ отъ васъ, тогава да вземемъ когото и да е отъ васъ и да направимъ съ него сжщия опитъ, какъвто направихме и съ готварската соль. Да вземемъ нѣкой ученъ професоръ, да го разтопимъ въ едно голѣмо гърне и послѣ да го изложимъ на слънцето да се изпари водата му. При този процесъ ще може ли той отново да се възстанови? Ако той може да се възстанови, силата на живота е вжтрѣ въ него, но ако не стане това той е една мида или единъ охлювъ. Слѣдователно, този професоръ казва: азъ не съмъ завършилъ още своитѣ опити. Всички тия черупки, които образуватъ мидата, това сж само забавления за дѣцата. Едно врѣме азъ съмъ събиралъ тия черупки, за да забавлявамъ съ тѣхъ дѣцата. А сега хората събиратъ тия черупки и казватъ: много нѣщо знаятъ ученитѣ хора за тия миди и охлюви. Питамъ ви: какво сж мислили тия старо-врѣменни миди и охлюви? - Тѣ сж мислили, какъ да завладатъ морето. Много учени сж тия миди и охлюви! Вие сега ще кажете: ние не виждаме никаква ученость въ тия миди и охлюви.

Азъ ви питамъ: ако единъ ангелъ погледне въ мозъка на единъ човѣкъ, ще види ли нѣкаква ученость? Пъкъ и вие, ако разтворите вашия мозъкъ, ще видите ли нѣкаква уче-ность? Ако го разтворите, вие ще се отчаете, никаква интелигентность нѣма да видите въ него. Интелигентностьта се забѣлѣзва само на лицето на човѣка, а въ мозъка ставатъ само извѣстни конвулсии, извѣстни напрѣжения,

каквито и съ водата, когато бри въ затворенъ котелъ. Тази пара иска да се освободи отъ котела, вслѣдствие на което прѣдизвиква извѣстно напрежение. Сжщото е и у насъ. Тази енергия, която ние наричаме мисловна сила, иска да се освободи. Значи, интелигентностьта се изразява на човѣшкото лице, то е огледалото. И тогава азъ казвамъ: човѣкъ може да направи огледалото, и всичко, което е въ огледалото той може да го направи, но огледалото не може да направи човѣка. Каква реалность се съдържа въ едно огледало? Въ това огледало се отразява цѣлата вселенна, както и човѣкътъ, както и всички негови движения. Каквото направи човѣкъ, огледалото го отразява. Огледалото показва нѣщата точь въ точь. Огледалото е толкова разумно! Накждѣто мръдне човѣкъ, точно сжщото и то прави. Човѣкъ не може да направи нѣщо, което и огледалото да не направи. Ако огледалото тъй отразява, тогава питамъ: човѣкътъ, който е прѣдъ него, интелигентенъ ли е? Азъ нѣма да разрѣшавамъ този въпросъ, оставямъ го на васъ. Всички вие сте хора свършили четири факултета. Всички вие, които ме слушате, ходите все инкогнито, но сте много учени. Вие сте толкова учени, че нѣкой пжть разрѣшавате задачата на свѣта съ единъ калемъ, тъй както турцитѣ. Напримѣръ, вие нѣкой пжть казвате: животътъ нѣма никакъвъ смисълъ. Това е фактъ. Питамъ този ученият професоръ: защо животътъ нѣма смисълъ? Животътъ нѣма смисълъ, казва този ученъ професоръ, понеже имахъ единъ другарь, на когото преди нѣколко дни дъската му мръдна. Утрѣ може да мръдне и моята дъска. Каква е сигурностьта за това? Че мърдатъ дъскитѣ на хората, мърдатъ, разбира се, но каква загуба прѣдставлява това нѣщо? Ако азъ обѣля задната часть, амалгамата на едно огледало, наистина то нѣма да може повече да отразява, но питамъ: какво се е изгубило? Пострадалъ ли е свѣтътъ съ това? Дѣ е реалностьта, въ огледалото, или въ мене? Реалностьта е вжтрѣ въ мене, а не въ огледалото. Огледалото е едно приятно забавление за дѣцата. И азъ мога да кажа, че едно отъ ве-

ликитѣ изобретения на човѣка, това е огледалото. По-хубаво, по-красиво изобретение отъ огледалото, човѣкъ не е могълъ да измисли. То причинява радость, но по нѣкой пѫть причинява и скърбь на човѣка. Младиятъ като се поогледа, зарадва се, усмихне се, а стариятъ като се огледа, потекатъ му четири реда сълзи и казва: е, добъръ е Господь, за въ бѫдеще може да се подмладя. Това огледало, все-таки ми е нужно, за да ми покаже, като се огледамъ въ него, дали съмъ се подмладилъ. И наистина, ако това огледало му покаже, че е младъ, значи подмладилъ се е.

Сега Христосъ казва: "Азъ зная отдѣ съмъ дошълъ и накѫдѣ отивамъ, а вие не знаете отдѣ ида и накѫдѣ отхождамъ." Каква е била интимната мисълъ на Христа, като е казалъ, че азъ зная отдѣ съмъ дошълъ и накѫдѣ отивамъ? Това е единъ отъ най-важнитѣ въпроси, които сѫществуватъ въ окултната наука, и всички адепти, всички велики Учители се подвизаватъ, за да се пробуди въ тѣхъ туй великото, Божественото съзнание, да знаятъ отдѣ сѫ дошли и кѫдѣ отиватъ. Не е достатъчно само да мислишъ върху този въпросъ, но той, въ своя дълбокъ смисълъ, съдържа една велика идея, която трѣбва да се разбере.

Ще се поспра сега и върху самитѣ идеи, да видя, какво представляватъ тѣ изобщо. Казватъ, че идеитѣ създаватъ свѣта. Въпросъ е дали идетѣ създаватъ свѣта, но идеитѣ поддържатъ свѣта. Ние можемъ да кажемъ, че хлѣбътъ е създалъ човѣка, но това не е вѣрно. Че хлѣбътъ подържа животътъ на човѣка, това е вѣрно, но хлѣбътъ да е създалъ човѣка, това е само привидно така. Въ какво седи силата на онази добрѣ екипирана армия, която има хиляди свои оръжия, картечници и топове? Въ самитѣ топове ли седи силата, или въ самитѣ картечници, или въ самитѣ оръдия, или най-послѣ въ самитѣ хора, които я управляватъ? И ние правимъ следната аналогия: всички ония всевъзможни идеи, съ които сега работимъ, това сѫ само оръдия, пособия. Идеитѣ сѫ нѣщо външно, а задъ всѣка идея, задъ всѣка една мисъль въ сѫщ-

ность седи нѣщо разумно. И както казватъ нѣкои, задъ всѣка една мисъль въ човѣка седи човѣшката душа, човѣшкия духъ. И тѣзи идеи, тѣзи мисли сѫ важни доказателства, доколко вие можете въ дадения случай да си служитѣ съ тѣхъ. Вие можете да си служите съ всѣка една идея, съ всѣка една мисъль. Въ Божествения свѣтъ идеитѣ, мислитѣ не сѫ създадени да разрушаватъ. Идеитѣ и мислитѣ въ Божествения свѣтъ сѫ създадени да съграждатъ, за да се домогнемъ до онзи правъ пѫть. Но извѣстна идея, извѣстна мисъль може да се изопачи. Една свещена мисъль, една свещена идея щомъ се материализира на физическия свѣтъ има вече възможность да се изврати. И слѣдователно, при това извращаване на мислитѣ, по нѣкой пѫть ние попадаме въ грѣшки. За да можемъ да се избавимъ ние, които живѣемъ на земята, както и всички останали хора, трѣбва да имаме извѣстенъ стремежъ. Вие ще кажете: добрѣ, азъ искамъ да осигуря живота си. - Отлична идея е да осигуришъ живота си! Азъ искамъ да добия образование - Отлична идея е! Азъ искамъ да стана културенъ човѣкъ. - Отлична идея е. Азъ искамъ да стана благороденъ човѣкъ. - Отлична идея е! Питамъ: всичко това, което вие желаете, можете ли да го осѫществите? Всички отговарятъ: можемъ. Но отъ всички хора, които сега сѫществуватъ на земята, и които подържатъ тѣзи идеи, ние не сме срещнали до сега нито единъ човѣкъ, който е доказалъ, че е разбралъ тази идея. Какво виждаме ние въ свѣта? Съвременнитѣ учени хора изгубватъ знанието си. Съвременнитѣ богати хора изгубватъ богатството си. Съвременнитѣ хора изгубватъ своето здраве, изгубватъ своитѣ добродѣтели, изгубватъ своята честь, изгубватъ своята разумность. Питамъ: где сѫ изгубили тѣ? Значи, това, което се губи, нѣма основа въ себе си. Ако могатъ да ме подкупятъ съ нѣкакви земни блага, значи азъ съмъ човѣкъ безъ всѣкаква идея. Ако азъ мога да ходя отъ едно заведение въ друго и да мисля, че спасението е тамъ; ако азъ мога да вѣрвамъ въ единъ, а послѣ въ другъ Господь; и ако мога да вѣрвамъ въ единъ човѣкъ, въ

другъ човѣкъ, това е изгубена работа. Онзи човѣкъ, който е на земята и живѣе въ тази слънчева система, въ колко слънца може да вѣрва? Азъ не говоря за сѫщества, които живѣятъ въ друга слънчева система. Тамъ може да има двѣ слънца и тия сѫщества ще вѣрватъ и въ двѣтѣ слънца. Но тия, които живѣятъ на земята ще вѣрватъ само въ едно слънце, ще вѣрватъ само въ това, което виждатъ. Вие нали сте реалисти? Питамъ: въ какво вѣрватъ съврѣменнитѣ учени хора? Всички тѣхни герои не сѫ ли умрѣли? Съврѣменнитѣ хора отричатъ живота слѣдъ гроба, като подържатъ че задъ гроба не остава нищо, нѣма никакъвъ духъ, а при това, когато умре нѣкой, казватъ, че неговиятъ духъ витаялъ около гроба. Азъ съжалявамъ тѣзи герои, на които духоветѣ витаятъ около гроба. Ще ви прѣдставя една картина. Представете си единъ богатъ човѣкъ, който слѣдъ смъртьта си витае около своята кѫща. Още при-живѣ той си направилъ една хубава, богата кѫща, но слѣдъ смъртьта си духътъ му витае около нея, макаръ че сега сѫ я взели други нѣкои. Той обикаля около кѫщата си, въздъхва си и казва: ахъ, азъ направихъ тази кѫща! На другия день пакъ витае около кѫщата си. Питамъ: този човѣкъ герой ли е? Азъ съжалявамъ този богатъ човѣкъ. Може ли такъвъ единъ народъ, или такова едно общество, или такъвъ единъ човѣкъ, съ такива идеи да се повдигне? - Съ такива идеи тѣ не могатъ да се повдигнатъ.

Ние разсѫждаваме здраво върху въпроса. Можете ли вие да живѣете, ако майка ви ви храни постоянно съ шоколадена кашица или съ сладки бонбончета? Мислите ли, че това дѣте, което се храни постоянно съ шоколадъ или съ сладки бонбончета, може да стане нѣкой виденъ професоръ? Онова дѣте, което се храни съ българска пита, печена въ жеравата, има сто пѫти по-голѣма възможность да стане отъ него нѣкой виденъ професоръ, отколкото отъ това дѣте, което се храни съ шоколадъ и сладки бонбончета. Казвамъ: шоколадената кашица, това е едно модерно изобрѣтение. Ако се хранишъ съ такава шоколадена кашица, никакъвъ професоръ

не може да стане отъ тебе. Ако се хранишъ съ българска пита и професоръ, и художникъ, и музикантъ може да станешъ. Хранишъ ли се съ такава шоколадена каша, само на каша ще станешъ. Това сѫ само форми. Нѣма какво да ви доказвамъ тия форми, тѣ сѫ толкова на лице, но казвамъ, че този хлѣбъ, тази българска пита, трѣбва да бѫде хубаво опечена. Какво седи задъ този хлѣбъ? Всѣки хлебарь не може да прави хлѣбъ. Задъ хлѣба седи едно велико изкуство, което хлѣбарьтъ е вложилъ въ този хлѣбъ. Азъ казвамъ: тѣзи, които правятъ хлѣбъ, за въ бѫдаще трѣбва да сѫ свършили четири факултета, трѣбва да имать докторатъ. Тѣ трѣбва да сѫ свършили правнитѣ науки, да сѫ свършили философия, да познаватъ естественитѣ науки и математиката. Само такъвъ човѣкъ може да бѫде кандидатъ за хлѣбарь. Само той може да прави хлѣбъ. При това, той трѣбва да бѫде здравъ, да не боледува никога. Той трѣбва да бѫде човѣкъ съ свѣжи идеи, които да вложи въ хлѣба, та като ядешъ отъ този хлѣбъ, тия негови докторски идеи да влѣзатъ вѫтрѣ въ тебе и да просвѣтятъ ума ти. Вие ще кажете: е, то е лесна работа. Не, ето единъ въпросъ за майкитѣ. Въ това отношение, всѣка мома прѣди да се ожени, трѣбва да е свършила четири факултета и да знае да мѣси хлѣбъ. За въ бѫдаще, въ шестата раса ще има слѣдния законъ: всѣка мома, която иска да се ожени, трѣбва да е свършила поне четири факултета и да знае да мѣси хлѣбъ. Какъ ще се жените тогава? А сега, онази младата мома, съ бѣлата шапка, безъ да знае да мѣси хлѣбъ, разхожда се нагорѣ-надолу и всички казватъ за нея: да оженимъ тази мома, че да се подържа човѣшкия родъ, да се продължава човѣчеството! Хубаво, природата нѣма нищо противъ това, да се женятъ хората, тя е за това, но когато дойдемъ до онзи разуменъ човѣшки животъ, има други правила, които човѣкътъ трѣбва да спазва. Той не трѣбва да ходи по пѫтя на животнитѣ. Животнитѣ сѫ разрѣшили въпроса за себе си. Пеперудитѣ, рибитѣ, птицитѣ, сѫ разрѣшили въпроса за себе си, а ние разрѣшаваме друга

една задача. Каква? Ние разрѣшаваме отношенията си къмъ Бога, връзката си съ Бога. Каква е тази връзка? Тя е връзка, която ще освободи човѣка отъ онова материално робство, отъ онзи вѫтрѣшенъ гнетъ, подъ който се намира. Тази връзка ще даде просторъ и свобода на неговия умъ, на неговото сърдце, просторъ и възможности на неговата душа и сила на неговия духъ, за да се прояви. Азъ взимамъ думата "човѣшки духъ" не въ неговата първична проява но, въ неговата вторична проява когато духътъ изразява живота.

Христосъ казва: "Азъ зная отдѣ ида и накѫдѣ отхождамъ". Питамъ: какъ е научилъ Христосъ тази велика тайна? Той все я научилъ отнѣкѫдѣ. Тогава азъ ще ви запитамъ: защо сѫ създадени тия пустини, като Сахара и други нѣкои? Защо сѫ създадени тия високи планински върхове, дѣто нищо не расте? Пустинитѣ и високитѣ планински върхове сѫ създадени за най-разумнитѣ сѫщества въ свѣта. Когато искатъ да изпитатъ нѣкой адептъ, или нѣкой ученъ човѣкъ, дали той е разбралъ живота, пращатъ го да живѣе въ нѣкоя пустиня, дѣто нищо не живѣе, дѣто всичко умира. Изпращатъ го тамъ, при най-бѣднитѣ условия, дѣто никой не може да живѣе, и тамъ го изпитватъ. Освѣнъ въ пустинитѣ, този адептъ го пращатъ още и по най-високитѣ мѣста, по най-високитѣ върхове на планинитѣ, дѣто само мъховетѣ и мъхообразнитѣ растения живѣятъ, отъ тѣхъ да се учатъ, какъ да растатъ - тѣ да имъ бѫдатъ професори. Мъховетѣ иматъ тия знания. И наистина, колкото се качвате по-нагорѣ, виждате, че млѣкопитающитѣ, разнитѣ животни, птицитѣ и всички останали растения се намаляватъ все повече и повече, докато стигнете до най-високитѣ върхове и виждате, че тамъ живѣятъ само мъховетѣ. Само тѣ могатъ да живѣятъ по тия мѣста, тѣ сѫ много учени. Тамъ трѣбва да отиде този адептъ, да потъне дълбоко въ своето съзнание и да се научи на великитѣ закони, какъ трѣбва да се живѣе.

Сега съврѣменнитѣ учени хора искатъ да научатъ тайната на живота и мислятъ, че тя се крие въ паритѣ.

Всѣки говори за златото и казва: "Парице, парице, всесилна царице!" Паритѣ които тѣ търсятъ, сѫ дълбоко скрити въ земята, затова ако искатъ да ги намѣрятъ, не трѣбва да се опитватъ да пробиватъ човѣшкитѣ каси, но да слѣзатъ дълбоко въ земята и тамъ да питатъ нѣкоя отъ тия златни жили, какъ се е образувало това злато. Защото това злато все иде отнѣкѫдѣ. Ако ви запитатъ, какъвъ е произходътъ на златото, какво ще кажете? Какъ ще обяснитѣ, какво нѣщо е златото? Вие ще кажете: златото е единъ елементъ. Добрѣ, но това злато сѫщеврѣменно представлява емблемъ на човѣшката разумность. И защо съврѣменнитѣ хора не сѫ разумни? Защото иматъ много малко злато въ ума си. Днесъ въ човѣшкия умъ има много повече желѣзо, отколкото трѣбва. И всичкото зло въ свѣта днесъ се дължи на това, че въ човѣшкия умъ, въ човѣшкитѣ мисли има чрѣзмѣрно желѣзо, вслѣдствие на което започва единъ процесъ на ръждясване. Като ръждяса желѣзото, заематъ се да го чистятъ. Като се очисти желѣзото въ ума на хората, тѣ казватъ: хайде да се обичаме! Започватъ да се обичатъ, но послѣ пакъ ръждясватъ. Отново се очистватъ, пакъ ръждясватъ - и така непрѣкѫснато се продължава този процесъ, който именно дава влияние на отношенията на хората помежду имъ.

И тъй, ние виждаме въ живота единъ непрѣкѫснатъ процесъ на изтриване и ръждясване. И когато нѣкой човѣкъ най-послѣ напълно се изтрие, хората казватъ за него: Господь да го прости! Професоръ билъ този човѣкъ, свършилъ най-послѣ лекциитѣ си изтрилъ се. За него казватъ: еди-кой си професоръ починалъ. Азъ казвамъ: еди-кой си професоръ се изтрилъ, нека дойде на неговото мѣсто нѣкой професоръ, който не е изтритъ. И най-послѣ виждаме всички проповедници, свѣщеници, майки, бащи, всички се изтрили, а хората казватъ, че заминали за онзи свѣтъ. Другадѣ виждамъ носятъ нѣкой герой, подигатъ му паметникъ и пишатъ на него: "Тукъ лежи еди-кой си герой, въздигналъ българския народъ". Какво направилъ за него? - Освободилъ го отъ турското робство.

Ами вижте въ историята, колко пжти освобождавать евреитѣ му отъ римско робство, му отъ египтянитѣ. Но освободиха ли ги като народъ? Не, има едно вжтрѣшно робство, за което хората още не сж намѣрили този механкъ-ташъ, който турцитѣ наричатъ "пробенъ камъкъ".

Христосъ казва: "Азъ зная отдѣ ида". Отдѣ иде Той? Кждѣ е добилъ това знание? Христосъ доби това знание въ пустинята. Слѣдъ своето кръщение кждѣ отиде Той? - Цѣли 40 дни Христосъ пости въ пустинята, но кждѣ отиде слѣдъ това? Никой отъ васъ не се е спиралъ да мисли върху този въпросъ. Между хората ли отиде Христосъ? - Не, Той отиде въ едно пусто мѣсто, дѣто нѣмаше никакъвъ животъ. Вие ще кажете сега това унижава престижа на Христа. Не, това не унижава престижа Му. Вие не разсъждавайте така лекомислено, така плитко. Всѣки зародишъ носи условията въ себе си, но се изискватъ специални, съответни условия, при които той може да се пробуди. Житното зърно си носи своитѣ условия. Ябълката, крушата, всички плодни растения, отъ какъвто битъ и да сж, тѣ иматъ съответни условия за своето развитие. Като дойдемъ до човѣшкия духъ, като дойдемъ до човѣшкитѣ мисли, и тѣ си иматъ съответни условия за своето развитие. Значи Христосъ отиде при онѣзи условия, при които човѣшкия духъ може да се пробуди. Докато вие ядете кокошки и пиленца, докато пиете винце и други питиета никакъвъ духъ не може да се пробуди въ васъ. Едно врѣме и рибитѣ въ морето сж яли сурови пражоли, както и до днесъ ядатъ. Единъ евангелски проповедникъ, като разказвалъ за Финландия, какъ живѣели тамъ хората въ любовь, казвалъ: културни хора сж финландцитѣ! Като отидатъ въ нѣкоя гостилница, поръчватъ си нѣкоя пражола, изядатъ я, турятъ паритѣ въ чинията и си отиватъ - никой не взима тия пари. Честни, културни хора били тѣ! Нима въ това седи културата? Не, въ умоветѣ, въ духоветѣ на тия хора седятъ велики мисли, велики чувства. Туй ядене, тия пражоли, това е външната страна на тѣзи велики идеи, които сто-

ятъ задъ тѣхъ. Тия хора иматъ убѣждения! Казвамъ: като е отишълъ Христосъ на това мѣсто, Той е научилъ нѣщо. Нѣкой пѫть вие се оплаквате, защо сѫ тия мѫчнотии, защо сѫ тия страдания въ свѣта. Ако вие искате да живѣете безъ никакви мѫчнотии, безъ никакви страдания въ свѣта, можете, но вие ще бѫдете единъ глистей. Като ви прѣрѣжатъ, пакъ ще продължите живота си. Единъ глистей, който живѣе въ човѣшкия стомахъ, не е нищо друго, освенъ една пражола, която постоянно расте и никога не умира. Но питамъ: каква философия разрѣшава, този глистей въ човѣшкия стомахъ? Той става ли ученъ тамъ? Ти ядешъ, а той се храни, изсмуква соковетѣ ти. Питамъ: ако ние въ свѣта заемемъ това положение на глистея, че искаме да живѣемъ въ утробата на природата да смучимъ отъ нея на готово соковетѣ и, тя да работи, а ние да ядемъ, мислите ли, че можемъ да заемемъ нѣкое благородно положение? Всѣки отъ васъ, у когото е влѣзълъ единъ такъвъ глистей, гледа ли съ благовидность на него и казва ли да не го смущаватъ? - Не, той е недоволенъ отъ този глистей и казва: нѣма ли нѣкой виденъ професоръ, който да ме посъветва какъ да изхвърля навънъ този глистей? Той отива при нѣкой виденъ професоръ и му казва: Господинъ професоре, въ менъ се е загнѣздилъ единъ глистей, та ме измѫчва, кажете ми какъ да го изкарамъ. Професорътъ си изважда единъ тефтеръ, прѣписва нѣкое лѣкарство. Прѣпорѫчва му нѣкой пѫть 3-4 дни постъ, а слѣдъ това му дава тиквено семе. Нѣкой пѫть болниятъ изкарва глистея навънъ нѣкой пѫть не може. Защо този глистей е влѣзълъ въ неговия стомахъ? По този начинъ природата, невидимиятъ свѣтъ го запитватъ: ти и тя не си ли мязате? Ние сме чудни? Съвременнитѣ хора искатъ нѣкой пѫть природата да ни стане робъ, да ни даде всички удоволствия, а ние само да ядемъ и да пиемъ, да ни даде дрехи, автомобили, кѫщи, да не пипне дѣцата ни. Ние искаме небето да гледа на насъ съ всичкото си почитание и уважение, а ние само да се разхождаме, да ядемъ пиемъ. Отлично е това, което искаме, но пи-

тамъ: това, което желаемъ за себе си, искаме ли го и за другитѣ? Постжпваме ли съобразно небето! Това, което небето прави, това, което небето изисква, правимъ ли го и ние? Азъ ще ви оставя сами да си отговорите, понеже вие сте умни хора. Всѣки отъ васъ знае, до колко изпълнява волята Божия. Казвамъ: когато Христосъ отишълъ въ пустинята, Той влѣзълъ въ съприкосновение съ Божествения Духъ. Когато Христосъ излѣзе отъ водата, Духътъ слѣзе отгорѣ Му катъ гължбъ и рече: "Този е моятъ възлюбенъ Синъ, Него слушайте!" Защото Христосъ като излѣзе отъ водата не отиде да проповѣдва, своето учение, а отиде да пости? Той трѣбваше да пости 40 дни и послѣ да възприеме Божия Духъ, за да разбере, кои сж причинитѣ, които спъватъ хората да изпълнятъ волята Божия. И разбра той. Тамъ се яви изкуситель при Нѣго и Му рече: "Направи тѣзи камъни на хлѣбъ!" Той каза: "Не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но и съ всѣко живо Слово". И азъ до сега мислихъ, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе, но сега разбрахъ, че и съ другъ хлѣбъ може да се живѣе".

Второто положение, което Христосъ научи, е че трѣбва да уповава на Бога и то разумно. Този духъ по-нататъкъ взима Христа, изкачва Го на едно високо мѣсто на храма и Му казва: "Хвърли се отгорѣ, защото е писано въ Писанието, че ангелитѣ ще те носятъ на ржцѣ, да не би да прѣпънешъ въ камъкъ ногата си". Христосъ му отговори: "Мене много пжти е носила майка ми на ржцѣ, но азъ разбрахъ, че спасението седи въ това да не изкусявамъ Господа, а съ Духа си да живѣя въ Господа и да изпълнявамъ Неговата воля". Само въ това седи спасението. "Значи, волята Божия не е въ това, азъ да се качвамъ по високитѣ мѣста, Ти ме качи горѣ, ти ще ме снемешъ долу, нѣма защо азъ да се хвърлямъ отгорѣ". Какво подразбира това? Нѣкоя мома се влюбила въ нѣкой знатенъ момъкъ. Той е високото мѣсто на нѣкой храмъ. Дяволътъ я качва на това високо мѣсто и и казва: "Хвърли се отъ това мѣсто, да му покажешъ, че го обичашъ". Съ това ще покаже ли тя, че го обича? Че колко

хора сѫ се хвърлили отъ храма? Въ вода сѫ се давили, сублиматъ сѫ гълтали, отъ третия етажъ се хвърляли, отъ скала се хвърляли, за да покажатъ, че се обичатъ, но любовь ли е това? Това е една извратена идея въ ума на хората. Ти нѣма да се хвърляшъ! Ще седишъ на това мѣсто и ще кажешъ: азъ разрѣшавамъ въпроса между Бога и мене, нѣма какво да Го изкушавамъ, нѣма какво да се съмнѣвамъ въ Него, азъ го познавамъ, нѣма какво да казвамъ: Господи, ако ме обичашъ, прати отгорѣ ангелитѣ да ме хванатъ! Какво научи Христосъ въ пустинята? Духътъ Му каза: "Ще дойде онзи, който изкушава хората". Високото мѣсто на храма, това е гордостьта. Ние се гордѣемъ съ своитѣ кѫщи, съ своето богатство, съ своитѣ знания, съ своята сила. Дойде изкусительтъ и ти казва: "Ти си ученъ, ти си великъ, ти си пратенъ за спаситель да носишъ великата култура". Той ти прави по този начинъ инжекции, инжектира те. Азъ съмъ виждалъ тия спасители, свѣтътъ е пъленъ съ тѣхъ, но те не сѫ могли още и до сега да го спасятъ. Защо не могатъ да го спасятъ? Христосъ разбра това. Духътъ му казва: "Ти нѣма да се подавашъ на тия слабости".

Сега, като развиваме тѣзи идеи, нѣкои ще кажатъ, че и този начинъ на живѣене не е правъ. Добрѣ, азъ правя едно научно възражение. Ако ние трѣбва да се установимъ върху извѣстни форми, ако трѣбва да ги възприемемъ и да считаме, че тѣ сѫ неизмѣняеми, питамъ тогава: защо природата не се спре върху първичнитѣ форми, които създаде и върху тѣхъ да прояви всичкия животъ, ами създаде този почти безконеченъ редъ отъ форми, докато дойде до човѣка? Защо създаде всички тия форми? - Тѣзи форми прѣдставляватъ училище, прѣзъ което е миналъ човѣшкия духъ. Тѣзи форми сѫ листата на една велика книга. Трѣбва да знаете, че всѣка форма има два начина на разбиране. Вие може да разглеждате, какво е устройството на всѣки листъ, а слѣдъ това можете да четете, какво е написано на него, какво е съдържанието му. Въ единъ листъ, въ една черупка, въ рогата на единъ волъ може

да четете много нѣщо. Защо волътъ носи рога? Защо коньтъ носи копита? Върху копитата на коня, върху рогата на вола може да четете за условията, при които тѣ сѫ живѣли. Ние можемъ да се смѣемъ на вола, на коня, но много нѣщо е написано върху тѣхъ. Тѣ прѣдставляватъ листата, по които може да се чете. Най-послѣ, като дойдемъ до насъ, и върху насъ има много нѣща написани. Върху всѣки едного има много нѣщо написано. Е, какво е написано? Ние не знаемъ да четемъ, защото отъ сутринь до вечерь сме заняти само съ мисъльта, какво ще ядемъ и пиемъ, съ какво ще се облѣчемъ, каква кѫща ще си направимъ и т. н. Дъщеря ни се родила, синъ ни се родилъ, постоянно мислимъ за тѣхъ. Хубаво е това, което мислимъ, но ние още не сме намѣрили тия условия, при които нашитѣ синове и дъщери могатъ да бѫдатъ щастливи. Азъ съмъ за щастието на хората, азъ съмъ за живота на хората. Ще каже нѣкой, че трѣбва да служимъ на старото. Нѣмамъ нищо противъ старото, но ако този старъ животъ, въ който вѣрваме може да внесе въ насъ разумность, нѣмамъ нищо противъ него. Ако въ паленето на свѣщи може да се внесе разумность въ живота, нѣмамъ нищо противъ, нека всинца палимъ свѣщи! Но питамъ: онѣзи, които цѣли 30-40 години палятъ свѣщи и не сѫ придобили тази разумность, необходима въ живота имъ, какво сѫ придобили? Азъ не осѫждамъ нѣщата, но разглеждамъ въпроса принципално, питамъ: какво се постига съ този старъ животъ? Като разглеждамъ всички въпроси на живота, като вѣрвамъ въ единъ, въ втори, въ трети, какво се постига съ това? Най-послѣ ние се спираме и казваме: ти не мислишъ като мене. Че ти не мислишъ като мене, това е красивото! Азъ като зная, че ти не си едно огледало, което да ме отразява, а си едно разумно сѫщество, това ме радва. Прѣдставете си, че азъ прѣдложа на съврѣменнитѣ учени хора единъ автоматъ въ форма на човѣкъ съ рѫцѣ, крака, очи, уста и вѫтрѣ въ него поставя единъ грамофонъ и го заведа така, че този автоматъ да произвежда най-виднитѣ рѣчи на нѣкои философи на

нѣкои богослови, декламира стихотворения на най-великитѣ поети, питамъ: този автоматъ ученъ ли е? Азъ мога да накарамъ този автоматъ и да нарисува нѣщо, но той художникъ ли е? Пъкъ мога да го накарамъ и да изсвири нѣщо, но той музикантъ ли е? Красивото въ свѣта е не да има ехо на нѣщата, но да имашъ насреща си единъ разуменъ отговоръ. Когато азъ мина покрай нѣкоя долина и извикамъ: жаденъ съмъ! - Какво ще ми се отговори? - Жаденъ съмъ. Азъ казвамъ: пие ми се вода! И автоматътъ отговаря: пие ми се вода. Това не е ли подигравка? А щомъ има едно разумно сѫщество, на което кажа: жаденъ съмъ! - То веднага ще се отзове съчувствено. Ще ми каже: "Братко, тукъ наблизо има единъ отличенъ изворъ, еди-на кое си мѣсто е той". Отиде, донесе ми една чашка вода и ми каже: "Заповѣдай"! - И азъ вече имамъ прѣдъ себе си бистра водица. Това значи да имашъ насрѣща си едно разумно сѫщество, което да схваща вашитѣ нужди и въ дадения случай пожелава да ви услужи. Не е ли хубаво това нѣщо? Не е ли хубаво да виждаме въ всѣки нашъ ближенъ единъ хубавъ, възвишенъ свѣтъ. Ние изучаваме Бога, изучаваме най-отдалеченитѣ звѣзди, а за най-близкия си човѣкъ казваме: е, той нѣма никакви идеи. Какъ да нѣма идеи? Той е цѣла вселенна! Красивъ е този човѣкъ, Господь го е пратилъ на земята, има въ него идеи. Дойде нѣкой човѣкъ въ дома ти, а ти казвашъ: нѣма какво да се занимавамъ съ него. Питамъ: постѫпилъ ли си благородно? Въ дадения случай какво ще кажатъ ангелитѣ за тебе? Нека вземемъ примѣръ отъ съврѣменнитѣ учени хора, какъ тѣ се интересуватъ и наблюдаватъ и най-малкитѣ явления въ природата. Когато става нѣкакво явление на небето, тѣ веднага взиматъ своитѣ трѫби и наблюдаватъ. Тѣ сѫ точни като часовници, слѣдятъ и най-малката промѣна. Азъ нѣма да кажа, че се очудвамъ на тия хора, защото не съмъ отъ тия, които се очудватъ, но ги похвалявамъ за тази имъ точность и казвамъ: ето една отлична черта въ тия хора! Тѣ наврѣме насочватъ телескопа си и отъ малкитѣ работи чоплятъ отъ тукъ отъ тамъ, гледатъ

да научатъ поне малко нѣщо, да разбератъ, какъ се движи нѣкоя звѣзда или комета, слѣдятъ какъ тя се отдалечава или приближава. Красиви сж тия нѣща! Когато нѣкой философъ създава своята теория за слънцето, той разправя нѣща, които не сжществуватъ, като да сж отъ 1001 нощь, но между всички тия факти все има нѣщо вѣрно, все иматъ нѣкои вѣрни заключения. Питамъ ви тогава: тази душа, която вие сте срещнали и за която казвате, че не искате да се занимавате съ нея, разбрали ли сте отдѣ иде тя и накждѣ отива?

Често сегашнитѣ християни плачатъ за Христа, че прѣди 2,000 години страдалъ много. Че Христосъ страдалъ прѣди 2,000 години, Той е забравилъ тия свои страдания, даже и не ги помѣнава, но Христосъ като гледа съвръменното човѣчество, въ душата Му се заражда една тжга, че тѣзи хора, които сж живѣли вече 2,000 години слѣдъ Него, не сж се възползували отъ Неговата опитность, и не могатъ още да вървятъ, тъй както трѣбва. Една тжга се вижда по лицето на Христа, малко замислено е, не е така весело. Въ онова предание отъ Сенкевича, какво се разправя за Христа и за апостолъ Петра? Апостолъ Петъръ бѣгалъ отъ Римъ. Христосъ като го срѣща, запитва го: "Кждѣ отивашъ Петре?" Петъръ му отговорилъ: "Господи, отивамъ нѣкъдѣ навънъ да проповѣдвамъ". Христосъ му казва: "Тогава азъ ще отида въ Римъ втори пжть да се разпна." Петъръ веднага се досѣти и каза: "Господи нѣма защо ти да се връщашъ, азъ ще се върна назадъ". Колцина отъ васъ, като Петра, бѣгате отъ Римъ! Ами че вашиятъ мжжъ е Римъ, и вие бѣгате отъ него, като казвате: не искамъ този мжжъ, не искамъ неговитѣ идеи, той е толкова доленъ, толкозъ гаденъ, той е непоправимъ. Възмущава се тя. Бѣга тя отъ Римъ, но Христосъ я срѣща и я пита: "Кждѣ отивашъ, жено?" - Отивамъ да търся своето щастие. Казва и Христосъ: "Азъ ще отида при твоя мжжъ". Велики герои изисква днесъ свѣтътъ, и мжже и жени! Герои, не страхливци изисква свѣтътъ! Свѣтътъ изисква морални герои, а не герои на паритѣ, не герои на силата. Изисква се геройство въ онази

непоколебима вѣра, въ онази непрѣодолима Любовь вжтрѣ въ човѣка? Не е важно какво вие може да мислите заради мене въ дадения случай, важното е какво съмъ азъ въ сжщность. Какво съмъ азъ, това зная. И казвамъ: великъ законъ е да служимъ на Бога! Нѣма по-велико нѣщо въ свѣта отъ това да служимъ на Бога! И питамъ: ако ние си подадемъ ржцѣ да служимъ на Бога, нѣма ли да оправимъ свѣта? - Ще го оправимъ. И ако ние се съединимъ помежду си, ако се съединимъ съ небето, нѣма да има нищо невъзможно.

При сегашнитѣ условия на живота ние трѣбва да се съединимъ! Не говоря за това съединение, което прави пакости, но за онова съединение което може да ни направи носители на Великото, Божественото въ свѣта. Ние трѣбва да се съединимъ, и това съединение за въ бждаще ще даде още по-добри методи. Азъ не разбирамъ съединение като тия телефони, като тия електрически жици, които носятъ отоплението и освѣтлението. Единъ день ние можемъ да прѣмахнемъ тия електрически жици, и тогава Великото, Божественото, ще прѣминава прѣзъ насъ, като прѣзъ жици. Ние ще бждемъ възприематели и ще прѣдаваме тази Божествена енергия. Вие искате да приемете Божествената енергия, но готови ли сте за жертвата? Азъ не говоря за тази обикновена жертва, а за жертва, която изисква юначество, никога да не се колебаете и съмнѣвате въ Бога. Смѣли и рѣшителни да бждете! Нима онзи човѣкъ, който е изнамѣрилъ нѣкакво изобрѣтение, съ което може да спъне човѣчеството, е ученъ човѣкъ? Азъ похвалявамъ онѣзи, които измислиха кинематографа; азъ похвалявамъ онѣзи, които измислиха телефонитѣ, печатането, фабрикитѣ за платове; азъ похвалявамъ всичко онова, което подтиква човѣчеството напрѣдъ; азъ похвалявамъ и всички онѣзи изобрѣтения, които ще дойдатъ въ бждаще за потикъ на човѣчеството, но важно е, какви трѣбва да бждатъ нашитѣ отношения. Нали нашитѣ отношения трѣбва да бждатъ любовни. Въ какво седи тази любовь?

Христосъ казва: "Азъ зная отдѣ съмъ дошелъ и кждѣ

отивамъ". Че Христосъ знаеше това, съ туй именно Той разрѣши една велика задача, и когато Го туриха на кръста, Той каза: "Прости имъ, Господи, защото тѣ още не сж разбрали великата Истина, както азъ съмъ я разбралъ, нека иматъ още една малка благодать за още 2,000 години. Трѣбва да се знае, обаче, че прощава се само на онзи, който прощава, а на онзи, който не прощава не му се прощава. На онзи, който е показалъ милость, прощава се, но на онзи, който не е показалъ милость, не се прощава. Всѣки народъ, всѣко общество, всѣки индивидъ, каквато и погрѣшка и да направи, щомъ иска да служи на Бога, ще му се прости. Всѣка една душа, каквато и да е тя, трѣбва да се приближи при Бога. Ще ви приведа тогава онзи примѣръ за царь Соломона по отношение на неговото съчинение: "Пѣсень на пѣснитѣ". Соломонъ е писалъ притчитѣ, писалъ е Еклисиастъ, но "Пѣсень на пѣснитѣ" прѣдставлява единъ малъкъ любовенъ романъ. Различнитѣ тълкуватели се произнасятъ различно върху "Пѣсенъ на пѣснитѣ", но азъ вземамъ мистическата страна на въпроса. Туй, което повдигна Соломона въ свѣта, това беше една сунамка. Той, царскиятъ синь, се влюби въ тази мома, млада овчарка, която пасеше стадото си и го накара цѣлъ день да обикаля около нея. Соломонъ ходилъ въ Египетъ да се учи, но не могълъ да научи уроцитѣ си, не могълъ да научи споредъ светото разбиране онази велика книга на живота, и прѣдлага сърдцето си на тази млада овчарка. Той имаше слабость къмъ женитѣ, бѣше човѣкъ на влюбването и разлюбването. Сегашнитѣ хора казватъ: красивото въ живота не седи въ женененето, но ние искаме да се влюбимъ, за да почувствуваме какво нѣщо е Любовьта. Тѣхната любовь азъ уподобявамъ на състоянието на тия, които пиятъ шесть годишно винце, седнатъ на масата X, У, Z, заръчатъ си всѣки отъ тѣхъ по половинъ килце винце, пийнатъ, развеселятъ се и започнатъ: "Ой, вино, вино, руйно вино!" - замислятъ се дълбоко; пиятъ една чаша, че втора, че трета и започватъ отново да пѣятъ. Ако е нѣкой българинъ, провикне се нѣкоя българска пѣсень:

"Заплакала ми е гората, гората още и планината." И наистина, плаче гората, това е много вѣрно. Плаче гората, но отъ кого? - Отъ човѣка. Такива сж сегашнитѣ любовьни чувства на хората - чувства на винцето. Нѣма нищо установено. Да обичашъ единъ човѣкъ, значи да виждашъ въ неговата душа нѣщо красиво, хубаво, да внесешъ въ нея нѣщо ново, да му пожелаешъ доброто. И той като те обича, ще види въ тебе сжщото. Туй, е красивото, Божественото въ живота!

Сега вие като ме слушате, ще кажете: кажи ни нѣщо реално! Добрѣ, да ви кажа нѣщо реално. Прѣдставете си, че азъ съмъ единъ милиардеръ и взема да подписвамъ на този единъ чекъ отъ нѣколко хиляди лева, на онзи единъ чекъ отъ нѣколко хиляди, на трети нѣколко хиляди и то все звонкови, златни, всички като излѣзете отъ тукъ, ще кажете: има смисълъ да се слушатъ такива проповѣди, тѣ сж нѣщо реално. Азъ казвамъ: господа, виждате ли тази пражола? Дамъ на едного една пражола отъ 1,000 лева, на другиго 2,000 лева, на трети 10,000 лева и т. н. Всичкитѣ пражоли сж хубави, отлични. Да, това нѣщо е хубаво отъ моя страна, хубаво е отъ ваша страна. Щомъ се свършатъ пражолитѣ, пакъ настава първото положение на недоволство. Слѣдователно, въпросътъ седи другояче. И ние не трѣбва да се самозаблуждаваме. Любовьта е вложена вжтрѣ въ човѣка и човѣкъ най-първо трѣбва самъ да прояви любовьта си, а сжщо и другитѣ да я проявятъ. Ние сме хората, които сега трѣбва да проявимъ любовьта си къмъ Бога. Въ Писанието се вижда, че още Моисей е заговорилъ на своя народъ: " Да възлюбишъ Господа Бога твоего." Христосъ като дойде, и Той потвърди този законъ. И ние казваме: всички ние трѣбва да проявимъ Божията Любовь. Само така можемъ да имаме една наука въ свѣта. Каква наука? - Наука на дѣйствителния животъ. И тогава, всички науки прѣдъ насъ ще се оформятъ. Днешната математика сжщо ще се оформи. Ако азъ съмъ единъ народенъ учитель, щѣхъ да кажа на единъ отъ своитѣ ученици "Стоянчо, я ми напиши една единица!" Какво нѣщо е единицата? Какъ

трѣбва да му обясня, какво нѣщо е единицата? - Най-първо ще му обясня единицата съ едно житно зрънце. Ще му дамъ едно житно зрънце и ще го накарамъ да го посади. Послѣ, ще му дамъ едно ябълчно зрънце, или едно зрънце отъ круша и слѣдъ 10 години ще му кажа: "Слушай Стоянчо, единицата, това е отношение на двѣ разумни сѫщества". Да можешъ да напишешъ единицата, това значи да познаваш Бога.

И тъй, единицата е отношение на човѣка къмъ Бога. Единиятъ полюсъ е Богъ, другиятъ сме ние. Тази часть, която се вижда сме ние, а другата, невидимата е Богъ. Слѣдователно, отъ тази единица се произвеждатъ всички други числа. Единицата ражда 2-тѣ, 3-тѣ, 4-тѣ, 5-тѣ, 6-тѣ, и т. н. Азъ ще оставя сега тѣзи работи, защото това е толкова дълбока философия, но казвамъ: въ този смисълъ, научили ли сте, какво нѣщо е математиката? Какво нѣщо е единицата. Нѣкой ще каже: азъ познавамъ Бога. Ами, че като хванете при електричеството положителния и отрицателния полюсъ едноврѣменно, ще имаме токъ, хванемъ ли само единия полюсъ, токъ нѣма да имаме. Щомъ, обаче, хванемъ едноврѣменно и двата полюса, туй течение може да бѫде толкова силно, че да свѣтнемъ, безъ да изгоримъ. Тъй да светнемъ, че отъ насъ да излизатъ пламъци. Казвамъ: ти си намѣрилъ този огънъ, който носи животъ. И тогава, отъ главата ти, отъ очитѣ ти ще излиза свѣтлина, и около тебе ще излиза една температура около 100,000 градуса. Питамъ тогава: кой ще бѫде този герой, който ще може да те пипне? Ще кажемъ: това сѫ само прѣдположения, това сѫ само хипотези. Казвамъ: само при такъвъ единъ огънь могатъ да се родятъ свещенитѣ идеи. Прѣзъ такъвъ огънь сѫ минали и пророцитѣ, и апостолитѣ, и Христосъ. Огъньтъ, страданията не сѫ нищо друго, освѣнъ превръщане, омекчаване на твърдитѣ вещества въ организма на човѣка. Защото умственият, духовниятъ свѣтъ не търпятъ никакви съединения. Всички елементи въ въздуха не се намиратъ въ съединения. Слѣдователно, материята въ умствения свѣтъ трѣбва да бѫде сво-

бодна, а не въ съединено състояние. Само тогава ще се роди въ насъ онази възвишена, благородна и свободна мисъль. И когато се качваме къмъ възвишеното, къмъ благородното, ще почувствуваме Божията любовь. Ако опитаме тази любовь само за една минута, или само за една секунда, никога нѣма да я забравимъ. И всѣки отъ васъ, който само веднъжъ е близналъ отъ този Божественъ медъ, той е готовъ вече да стане мжченикъ. Това съ мжчениците. Тѣ сж видѣли този свѣтъ и за това казватъ: за този свѣтъ сме готови да пожертвуваме всичко. Тѣ нѣма защо да плачатъ. Ако дъщеря ти, синътъ ти или мжжътъ ти не те слушатъ, ти не трѣбва да бѣгашъ отъ тѣхъ, но ще ги учишъ. Ако бѣгашъ, Христосъ ще те срещне. Какво трѣбва да правишъ? - Ще хванешъ двата полюса на този токъ и ще кажешъ на мжжа си: ела и ти да се хванешъ! Ако успѣешъ да го накарашъ само веднъжъ да се хване ще каже: жено, азъ вѣрвамъ въ твоя Господь и съмъ готовъ като тебе да жертвувамъ всичко. Този мжжъ ще се промѣни, ще познае Господа. Ще дойде това врѣме.

Та казва Христосъ: "Азъ зная отдѣ ида". Христосъ знаѣше отдѣ идѣше и накждѣ отиваше, защото носеше Любовьта. Той носеше тази Любовь, която свързва всички хора на земята. И днесъ Христосъ е едно звено, което свързва, примирява всички хора, обединява всички народи, привлича ги къмъ Бога, за да ги направи разумни, да внесе въ тѣхъ тази велика идея на живота. Тъй щото Богъ да живѣе навсѣкждѣ въ свѣта и да бжде все и вся за насъ - това е великата задача, която сжществува сега въ свѣта. Богъ да бжде Богъ на Любовьта, Който се изявява като животъ, като Мждрость и като Свѣтлина. Богъ да бжде Богъ на Мждростьта, Който се изразява въ тази Свѣтлина. Богъ да бжде Богъ на Истината, Който носи Свобода. Тази вжтрѣшна свобода подмладява, защото само свободнитѣ хора може да се подмладяватъ. Човѣкъ, който нѣма тази Истина въ себе си, той ще се ражда и умира, а човѣкъ, който има тази Истина въ себе си, той постоянно ще се подмладява. Човѣкъ, който носи тази Сво-

бода въ себе си, той никога нѣма да остарѣва, никога въ свѣта нѣма да срещне мжчнотии, които да го обезсърдчатъ. И Любовьта като влѣзе въ него, трѣбва да бжде разумна. Той не трѣбва да изкушава Бога, да се качи въ една малка шлюпка, въ една малка черупка и да каже: азъ ще прѣмина съ тази черупка Атлантическия океанъ и Господь ще ме пази. Не, ти ще се качишъ на единъ голѣмъ, модеренъ параходъ и като капитанъ на този параходъ ще прѣплувашъ океана. Богъ не се занимава съ такива малки работи, затова ще вземешъ голѣмъ параходъ. Ти можешъ да се качишъ и на единъ малъкъ корабъ, но кога? Когато намалишъ милиарди пжти този океанъ, когато го прѣвърнешъ въ едно малко езеро, което и дѣцата могатъ да прѣплуватъ. Когато този океанъ стане малъкъ като нѣкой шадраванъ, тогава и дѣцата ще го преминаватъ отъ единия край до другия. Вие ще кажете: азъ прѣплавахъ великия океанъ. Азъ ще ви кажа: да, голѣмъ герой сте. Но ако искаме да прѣплаваме Великия или Тихия океанъ, който е между Бога и насъ, тамъ се изисква единъ голѣмъ, модерно построенъ параходъ, който да се кара отъ огъня на Любовьта. Този параходъ трѣбва да бжде построенъ отъ материята на Свѣтлината, и всички матроси трѣбва да сж хора на Свободата. Само съ този параходъ може да се прѣплава Великия или Тихия океанъ и да се отиде до онзи брѣгъ на Вѣчния Животъ.

Христосъ казва: "Азъ зная отдѣ съмъ дошълъ и кждѣ отивамъ, а вие не знаете отдѣ сте дошли и кждѣ отивате". Защо не знаете? Сега, слѣдъ като ви говоря тъй вие ще кажете: то се говори така, но още не му е дошло врѣмето, човѣкъ може да живѣе и по другъ начинъ. Не, човѣкъ може да живѣе само по единъ начинъ, той е най-красивия начинъ, той е начинътъ - човѣкъ да служи на Бога. Туй е съзнателниятъ животъ. Човѣкъ не трѣбва да бжде ексцентриченъ. Човѣкъ който служи на Бога, въ каквото общество и да влѣзе, нито ще се окислява, нито ще ръждясва, нито ще се изтрива.

Сега, азъ желая всѣки отъ васъ да си зададе въпроса:

азъ зная ли отдѣ ида и накждѣ отивамъ? "Азъ не ви разрѣшавамъ този въпросъ, той е личенъ за всѣки отъ васъ. Задайте си този въпросъ, разсждавайте върху него день, два, три и повече, не се смущавайте, той е единъ отъ кардиналнитѣ въпроси.

Христосъ си зададе сжщия въпросъ и отиде въ пустинята, дѣто пости 40 дни. Тамъ той учеше този въпросъ. И при това когато бѣше разпнатъ на кръста, пакъ учеше. Нѣкои казватъ, Христосъ знаялъ всичко. Само Богъ знае всичко. Само Богъ не може да се разпъва. Но всички Негови служители има какво да учатъ. И Христосъ, като дойде на земята, имаше какво да учи, и Той учаше нѣщо. Онзи, който е вжтрѣ въ Него, Той никога не се учи, но Онзи, който Го изявява, всѣкога се учи. Вие трѣбва да знаете, че всички се учимъ. Туй е красивото въ живота, че ние всѣкога ще се учимъ да познаваме Бога въ Неговата безгранична Любовь, да познаваме Бога въ Неговата безгранична Мждрость и Свѣтлина, да познаваме Бога въ Неговата Истина и Свобода. И всички форми, които сжществуватъ въ свѣта, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, въ всички тия градации на интелигентность ние ще изучаваме красивото и хубавото въ свѣта. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да обмѣни само двѣ мисли съ Бога, и Богъ да му каже само двѣ думи. Туй е достатъчно! Много пжти нѣкои ангели, които сж живѣли хиляди, милиони и милиарди години, сж чули направо отъ Господа само двѣ думи, но двѣ съдържателни думи, които съдържатъ цѣлата вѣчность. И върху тия двѣ думи тѣ работятъ. Нѣкои отъ васъ искатъ да говорятъ цѣль день съ Господа. Не, само двѣ думи ще ти каже Господь. Знаете ли какво ще ти каже Господь? - Люби Бога! Люби ближния си! Въ интонацията, съ която сж изказани тия думи "Люби Бога, Люби ближния си", всѣки ще разбере вжтрѣшния смисълъ на живота си. И дѣйствително, думитѣ "люби Бога" значатъ да вземешъ нѣщо отъ Бога. Да любишъ ближния си, значи да проявишъ Божественото навънъ. Единиятъ начинъ е Богъ да се прояви за

насъ, а другото положение е да проявимъ Бога.

Днесъ вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото онѣзи прѣди 2,000 години. Тѣзи хора сѫ били герои, а вие които се върнахте на земята, имате много работа, много важни въпроси има да разрѣшавате. Например, вие имате да разрѣшавате сѣмейни, обществени, научни въпроси, и може да ги разрѣшитѣ само по два начина на Божията Любовь. Ако ги разрѣшите по този начинъ, ще разберете вѫтрѣшния смисъль на живота, на науката въ тѣхната благородна страна. И ако имате любовь къмъ ближния си, вие ще имате единъ реаленъ методъ на разрѣшение, съ който ще може и да се проявитѣ. И тогава, между васъ нѣма да има никакви противорѣчия по въпроса, какъ трѣбва да живѣете. И тъй, азъ искамъ да ви оставя съ онази мисъль, съ онова чувство, което ималъ Соломонъ къмъ сунамката, около която обикалялъ по цѣли дни. Тя му дала една свѣтла идея. Тя не се подала на неговитѣ слабости, не се оженила заради него. Заради нея той написалъ книгата "Пѣсень на пѣснитѣ," която считатъ, че прѣдставлява отношение на църквата къмъ Христа. Тази сунамка, която живѣ прѣди 2,000 години, имаше единъ високъ идеалъ, една възвишена идея въ себе си. И тя не се рѣши да се ожени даже и за най-разумния царь, какъвто бѣше царь Соломонъ и затова му казва: "Ти имашъ едно прѣдназначение въ свѣта и ако се ожениш за мене, ще го изгубишъ. Тъй както азъ пася тия овци, така и ти трѣбва да се научишъ да пасешъ тия хора". И дѣйствително Соломонъ най-първо подържаше това учение. Послѣ надойдоха леки жени отъ Египетъ, отъ Асирия и Соломонъ започна да се храни съ шоколадени каши, но и самъ той на каша стана. И раздѣли се тогава царството му. Прѣданието казва, че слѣдъ това той втори пѫть срещналъ тази сунамка, която му казала: "Ти направи една погрѣшка, не вървя по правия пѫть". Той се разкаялъ отъ тия думи и казалъ: "Като дойда втори пѫть на земята, азъ ще бѫда единъ добъръ и уменъ ученикъ". Прѣданието казва, че Соломонъ въ врѣмето на Христа е билъ единъ отъ най-добри-

тѣ Нѣгови ученици и проповѣдвалъ Неговото учение. Кой е билъ този ученикъ, не казвамъ.

"Азъ зная отдѣ ида" - казва Христосъ.

Сега и на васъ пожелавамъ да знаете, отдѣ идете и накждѣ отивате. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да знаете кждѣ отивате и отдѣ идете. Да знаете, че идемъ отъ онзи свѣтълъ възвишенъ свѣтъ на Любовьта, на Мждростьта, дѣто Свѣтлината царува; отъ онзи свѣтълъ свѣтъ на Истината, дѣто Свобода царува, дѣто Братство и Равенство царува, за което хората копнеятъ, дѣто хората се познаватъ, единъ за другъ животътъ си полагатъ и съ любовь се обграждатъ и за Бога живѣятъ.

Бесѣда, държана отъ Учителятъ
на 13 декември, 1925 г. въ гр. София.

Добрата земя.

"А друго паднж на добржтж земя, и като израсте, стори плодъ стократенъ".

Семето, което паднало на добрата почва, на добрата земя, дало плодъ стократно. Обикновената истина може да се разбере по нѣколко начина. Обикновената истина е тази, която хората сж пипали по нѣколко пжти, затова е станала обикновена. Тази обикновена истина хората наричатъ факти. Това е фактъ, казватъ тѣ, - нищо повече. И този фактъ ходи отъ ржка на ржка, тъй както обикновената златна монета минава отъ ржка на ржка, влиза въ касата на единъ, на втори, на трети, на четвърти банкеръ, навсѣкждѣ услужва. Отъ чисто материалистично гледище, една монета, която е ходила отъ ржка на ржка и е минала прѣзъ ржцѣтѣ и на най-ученитѣ и на най-проститѣ, пострадала ли е? Отъ гледището на материализъма тази златна монета нищо не е пострадала, обаче отъ гледището на духовния свѣтъ, тази златна монета е пострадала много. Тогава азъ ще ви запитамъ слѣдния фактъ: защо нѣкои малки дѣца, като ги цѣлуватъ мжже или жени, не казватъ нищо, оставятъ се да ги цѣлуватъ, а други дѣца, (като ги цѣлуватъ), плачатъ, крѣскатъ, не се подаватъ. Защо последнитѣ не сж доволни отъ тази цѣлувка? Азъ нѣма да обяснявамъ това нѣщо, то е фактъ, нищо повече. Азъ мога ли да ви обяснявамъ, какво нѣщо прѣдставлява числото едно? Да кажемъ, че всинца тукъ сте професори, и азъ почна да ви обяснявамъ числото едно, как ще се почувствувате вие? То значи да уроня вашия престижъ, вашия авторитетъ. Има нѣща които азъ не ви обяснявамъ за да не уроня вашия престижъ. Нѣкои питатъ: защо той не ни обяснява тѣзи нѣща? - За да не урони вашия прѣстижъ, професори сте вие. Какъ ще ви говоря, какво нѣщо е единицата? Да седна да ви обяснявамъ, какво нѣщо е единицата, какво нѣщо е двойката, нѣма смисълъ, вие знаете тия

Лука 8:8

нѣща. Да седна да ви обяснявамъ, какво нѣщо е жената, пакъ нѣма смисълъ. Защо? Защото много писатели, много философи обясняватъ, какво нѣщо е жената. Не бутайте този въпросъ! Не бутайте двойката! Жената въ аритметиката е двойката. Адамъ въ Писанието е единицата. Не бутайте нито единицата, нито двойката! Защо? Защото хората, сами по себе си, сѫ професори. Като ви говоря тъй, вие ще ме разбирате въ правия смисълъ. Нѣкоя двойка пита: ти познавашъ ли мѫжа ми? Не питай никого, познава ли мѫжа ти. Какъ ще го познава? Той е единица. Не поменавай името му. Защо? Когато слънцето изгрѣва, за тебе ли изгрѣва? Ще кажешъ, че изгрѣва за тебе. Добрѣ, като е така, повикай го тогава на гости. Но то не идва. Значи, не изгрѣва за тебе. - Ама азъ мисля така. Да, всѣки може да мисли като тебе. Реално въ свѣта е само това, което може да дойде при насъ. Реалното сѫщество за насъ е само това съ което можемъ да обмѣнимъ двѣ разумни думи, и което може да дойде при насъ. А всѣко нѣщо, съ което не можемъ да обмѣнимъ двѣ разумни думи, и което не може да дойде при насъ, по отношение на себе си може да е реално, но по отношение насъ не е реално. Тъй съвременната наука опредѣля кои нѣща сѫ реални. Що е реалность? Реалностьта е отношения на живи сѫщества, отношения на съзнанието. Азъ мога да съзнавамъ двѣ нѣща, че нѣщо е вѫтрѣ въ мене или извънъ мене. Напримѣръ, когато болката е вѫтрѣ въ мене, въ стомаха ми, тогава съзнавамъ, че нѣщо ме боли. Значи, тази болка е реално нѣщо. Защо се проявяваш? - Болка усещашъ. Казваш: имамъ една реалность, прѣдъ която се покланямъ. Да, азъ се покланямъ прѣдъ всѣка реалность, която чувствувамъ, или която усѣщамъ. Мене ме боли стомахъ, та съмъ се прѣвилъ отъ болка, а нѣкой ми казва: стой правъ, дѣ! Когато дойде тази реалность въ тебе, и ти ще се превиваш. Той казва: не, азъ не се покланямъ прѣдъ реалностьта. Но гледамъ, на другия день тази болка дошла и въ него, и той се превива и казва: превивамъ се прѣдъ реалностьта. Нѣкой беденъ човѣкъ, на когото

жена му умира, отива при доктора и казва: "Господинъ докторе, жена ми умира!" "Е", казва докторътъ "файтонъ можешъ ли да ми пазаришъ?" - Не мога. "Щомъ не можешъ, и азъ не мога да дойда у васъ". - Ама нѣмамъ нито петь пари въ джеба си. "За бѣднитѣ хора има опрѣдѣлени доктори отъ държавата, иди на еди-коя си улица, тамъ ще намѣришъ нѣкой отъ тия лѣкари, който ще може да прѣгледа жена ти". Този професоръ е отъ високопоставенитѣ, той не се занимава съ дрипавитѣ единици. Той казва: азъ не се занимавамъ съ дрипавитѣ единици. Ами съ кои? - С облеченитѣ единици се занимавамъ. Коя е дрипавата единица? - Която нѣма съдържание. А коя е облѣчената единица? - Която има съдържание, разбира се.

Та казвамъ: сега ние ще се приближимъ къмъ реалностьта, която има отношение къмъ насъ. Тази реалность може да има чисто материални отношения, подразбирамъ външния животъ, животътъ на формитѣ. Тази реалность може да бжде и вжтрѣшна както я наричатъ субективна или интроспективна, както щете я наречете, това е съдържание на самия животъ. При това, тази вжтрѣшна реалность, която съдържа и формата и съдържанието, прониква всичко, и ние я наричаме смисълъ на живота. Тогава имаме форма, съдържание и смисълъ. Всички ние въ съвременния животъ сме достигнали до първата стжпка на реалностьта до формитѣ. Всичко онова, което ни радва въ живота, това сж формитѣ. Външното е което ни привлича. Каквото и да казвате, каквото и да мислите, насъ може да ни радва само това, което има образъ. Не мислете, че въ образитѣ нѣма реалность. Образитѣ сж изразъ на разумния животъ. Когато имате една хубава картина, на какво се радвате? - Радвате се на разумностьта, която е вложена въ нея. Ако тази картина най-първо е микроскопическа, и вие я увеличавате колкото цѣлото земно кълбо, какво ще видите? - Ще видите вече нейнитѣ черти, но тъй груби, тъй дебели, че ще изгубятъ своята предишна красота. Когато тази кар-

тина е малка, сбита въ единъ малъкъ мащабъ, въ това именно седи красотата. Красотата седи въ разумното съчетание на тия малки, живи черти.

Азъ ви говоря на единъ разуменъ езикъ. Когато вѣчностьта се ограничава, или когато вѣчностьта се проявява, или когато вѣчностьта проявява своята разумность, трѣбва да я вложи въ една малка форма. Тамъ именно е най-голѣмото изкуство въ свѣта. Изкуството не е въ създаването на великитѣ свѣтове, създаването на слънцата и на планетитѣ, но въ създаването на онѣзи дребни нищожни форми, дѣто не виждаме никаква интелигентность. Обаче въ всѣка форма, колкото и да е малка, тя има толкова интелигентность, колкото и въ човѣшкото естество. Нека съврѣменнитѣ хора, които отричатъ всѣкаква интелигентность на малкитѣ сѫщества погледнатъ на тия малки мидички и видятъ каква форма, каква култура, какви дрехи иматъ тѣ, колко хубаво сѫ полирани! Какъ ще си обяснитѣ всичко това? Ще кажете, че това е инстинктъ, или че това е природа. Турцитѣ наричатъ това "бошлавъ", празни приказки. Какво нѣщо е инстинктътъ? - Е, то е, казватъ, нагонъ. Какво нѣщо е нагонътъ? - Потикъ. Разумностьта не е нито инстинктъ, нито нагонъ, нито потикъ. Тя се изразява въ всички тия нѣща, но не е нито едно отъ тѣхъ. Ако човѣкъ има нагонъ, това още не е разумность. Та нима онази граната, която хвърчи въ въздуха съ голѣма бързина, е разумна? Нима онзи часовникъ, на който показательтъ се движи, е разуменъ? Нима онзи автомобилъ, който се движи по улицата, е разуменъ? Нима онзи параходъ, който се движи по морето, е разуменъ? Ако е разуменъ, нека го оставимъ самъ да се движи. Нека извадимъ всички хора, които го управляватъ и да го оставимъ самъ, да видимъ какво ще направи. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ, че аеропланитѣ станали разумни, защото могли да се движатъ въ пространството и безъ авиаторъ. Да, но авиаторътъ отдолу пакъ мисли за аероплана, напѫтва го съ своята мисъль. Я да го остави самъ на себе си, та да види!

Всички съврѣменни хора искатъ да разрѣшатъ реалностьта, да разрѣшатъ смисъла на своя животъ, но вървятъ по единъ кривъ пѫть. Всичко въ живота седи въ това, че хората сѫ се отклонили отъ своя правъ пѫть, и вслѣдствие на това отклонение днесъ се зараждатъ всички нещастия. И науката имъ фалира, и религията имъ фалира, и убѣжденията имъ се развалиха, всичко пропадна. Защо? Само поради единственото обстоятелство, че сѫ се отклонили отъ правия си пѫть. Това не е защото съврѣменнитѣ хора нѣматъ наука. - Иматъ наука. Не че нѣматъ и идеали. - Иматъ идеали. Не че нѣматъ и стремежи. - Иматъ стремежи. Какво имъ липсва тогава? Какво липсва на съврѣмената европейска култура? Всичко иматъ, но имъ липсва съзнанието, че се отклонили отъ правия пѫть на живота си, вслѣдствие на което тѣ забатачиха и не могатъ да си изкаратъ кораба. Тѣ сега седятъ и мислятъ, накѫдѣ да го изкаратъ. Ако вървятъ напрѣдъ - ще потънатъ; назадъ не могатъ. Тогава? Ще кажете: нагорѣ! Съврѣмената култура се забатачила така, както се забатачиха рибитѣ едно врѣме. Въ миналото имало една култура, на която хората тъй се забатачили, както съврѣменнитѣ хора, и Господь имъ казалъ: "Само чистотата може да ви избави отъ тая проказа!" И тогава всички хора рѣшили да станатъ риби, да минатъ прѣзъ водата и така да се изчистятъ. Но като влѣзли въ водата, изгубили своята рѣчь и онѣмѣли. Тѣ добили външна чистота, но изгубили словото си. Слѣдователно, съ това не се постига цѣльта. Когато човѣкъ пожертвува една истина, за да спечели друга истина, или когато човѣкъ пожертвува едно благо, за да постигне друго благо, това не е правиленъ пѫть. Въ математиката по нѣкой пѫть ние заместваме едно число съ друго, но въ истинския животъ не можемъ да замѣстваме нѣщата тъй безразборно. Трѣбва да ви приведа нѣкой по-сѫщественъ примѣръ, за да разберете мисъльта ми по-лесно. Ако те заболи окото и отидешъ при нѣкой свой съседъ и му кажешъ: хайде да размѣнимъ очитѣ си! Едното ми око недоволно е нѣщо

отъ мене, затова извади ми това око и го тури на себе си, пъкъ азъ ще извадя твоето и ще се размѣнимъ. Питамъ: вие двамата, които разсѫждавате така, вашитѣ работи ще се уредятъ ли? - Нѣма да се уредятъ по никой начинъ. Единственото важно нѣщо за васъ е това, че очитѣ ви не трѣбва да се мѣстятъ. Даже ако очитѣ се движатъ много изтриватъ се. Отъ какво ослѣпяватъ хората? Много съврѣменни хора ослѣпяватъ отъ това, че искатъ да виждатъ всичко. Азъ наблюдавамъ хората въ театъра или въ нѣкой концертъ. Ужъ отишли за театъръ или за концертъ, но насочили своя бинокълъ къмъ публиката и гледатъ натукъ-натамъ, а като се върнатъ дома си, очитѣ имъ се изтрили. Защо? Защото гледатъ много. Нали отишли за концерта? Кой е главниятъ актьоръ тамъ? - Виртуозътъ. Ако сѫ отишли на театъръ, кой е главниятъ актьоръ? Който играе. Какво ще разглеждашъ другитѣ? Публиката и ти сте едно и сѫщо нѣщо. Вие сте единъ и сѫщъ числитель. Важното нѣщо е героятъ, актьорътъ. А колко сѫ тия актьори? Може да сѫ 10-15. Гледайте тѣхъ, и очитѣ ви нѣма да се развалятъ. Защо се развалятъ семейнитѣ отношения? Азъ ще ви кажа сега. Но вие ще кажете: кажи ни нѣщо за добрата земя! Чакайте малко! Понеже сега, 2,000 години слѣдъ Христа, сме на земята, азъ обяснявамъ, какво значи "добрата земя". Христосъ е далъ по-хубаво обяснение за това, и нѣкои нѣща азъ не искамъ да ги обяснявамъ, за да не уроня вашия престижъ.

Азъ ви казвамъ, че нѣма да засѣгамъ единицата и двойката, но ще засегна единъ въпросъ, който ще повдигне вашия престижъ, като професори. Да не ви се види обидна думата "професоръ". Професоръ значи човѣкъ, който изповѣдва нѣщо. Идете въ Америка или въ Англия, и ще видите, че тамъ всѣки християнинъ казва за себе си: азъ съмъ професоръ по християнството. Защо се нарича професоръ? - Понеже изповѣдва това нѣщо. Изобщо всѣки американецъ или англичанинъ казва за себе си, че е професоръ. По какво? - По каквото и да е. Обаче въ България, за професоръ считатъ само този, който

чете лекции въ университета. Въ Америка всѣки е професоръ. Тамъ има толкова доктори, че ябълка да хвърлишъ, все докторъ ще ударишъ. Когото срещнешъ, все е докторъ, все "ди", "ди". И тогава, за да различатъ, кой по какво е докторъ, казватъ "ди - ди" докторъ по богословието; "ел - ди" - докторъ по правнитѣ науки; "ем -ди" докторъ по медицината и т. н. Въ България всѣки земледѣлецъ казва: "дий - дий". Значи всички български земледѣлци сж произвели своитѣ рала въ богословски доктори. Туй е едно съвпадение на нѣщата. Защо обаче се развали семейния животъ на хората? Нѣкой пжть жената е актьоръ на сцената, а мжжътъ е публиката. Ако той гледа само своята актьорка, тѣ ще иматъ ангелски животъ, но понеже мжжътъ, като дойде въ театъра, вземе си бинокла и започва да гледа и другитѣ. Въ тази актьорка се явява ревность, защо той не гледа само нея, а гледа и на другитѣ. Подига се въпросътъ: какъ тъй публиката да гледа и на другитѣ хора? Най-послѣ той нѣма ли право да гледа и на другитѣ актьори? Нѣма ли право той да си даде мнѣнието? Той има право и да гледа, и да фотографира. Другъ пжть законътъ е обратенъ, мжжътъ е актьоръ, а жената е публиката. Ако жената гледа само на актьора, тогава нѣма да стане нищо, но ако тя поглежда и къмъ публиката, главно къмъ женскитѣ посѣтители, да не би да гледатъ къмъ нейния актьоръ, тогава става голѣмъ споръ и се явява недоволство. Какъ тъй тѣ смѣятъ да поглеждатъ къмъ този актьоръ! Чудни сж хората! Богъ е далъ свобода на всички хора да гледатъ. Турцитѣ казватъ: да гледашъ хубавото, това е щастие, има нѣщо добродѣтелно въ него. Това спасява човѣка, потиква го къмъ нѣщо хубаво. Казвамъ сега: туй нѣщо можемъ да прѣнесемъ и въ нашитѣ религиозни убѣждения. До тогава, докато ние вѣрваме само въ единъ Господь и се държимъ въ Него, мисъльта ни се развива много правилно, но вземемъ ли всѣки день да мислимъ, какъвъ е този Господь, дали има само единъ Господь или повече, въ насъ става цѣла каша: И започваме: единиятъ Богъ билъ Брама, другиятъ

билъ Кришна и т. н.

Сега, ще ви приведа на български езикъ единъ митически разказъ, споредъ който астрономитѣ обясняватъ образуването на свѣта. Той е следниятъ. Когато Брама направилъ свѣта въ всичката негова красота, той повикалъ на угощение въ своя дворецъ всички богове въ вселенната. Брама се облѣкълъ въ своята старческа тога, а другитѣ богове, млади и стари по възрасть, се облѣкли въ най-хубавитѣ си дрехи. Явяватъ се тѣ при Брама, за да получатъ своитѣ подаръци, да имъ се даде кому какво трѣбва, да имъ се опрѣдѣлятъ службитѣ. По едно съвпадение, тъкмо този день билъ рождения день на първата дъщеря на Брама, най-красивото сѫщество въ свѣта, наречена "Зората". Тя била толкова красива, толкова хубава, че нѣмало сѫщество въ свѣта, което като я види, да не се влюби въ нея. И самиятъ Брама се влюбилъ въ дъщеря си. Когато дъщеря му влѣзла въ двореца при Брама, понеже го много обичала, приближила се при него, пригърнала го и го цѣлунала. Когато другитѣ богове видели това нѣщо, паднали на лицето си отъ уплаха. Това било голѣмо светотатство отъ страна на тази мома. Тѣ имали особена прѣдстава за Брама. Да дойде при Брама една млада мома, да си позволи да го цѣлуне и той да позволи да стане това нѣщо - това било голѣмо сътресение за тѣхъ. Питамъ: меродавно ли е за морала на Брама мнѣнието на тия богове, които Той поканилъ на угощение въ двореца си? Тѣ сѫ разбрали външната страна на живота. Брама пришепналъ на своята дъщеря: "Дъще ти си много красива, ти си единственото благо на свѣта. Ти много сълзи ще изтриешъ, но и много сълзи ще създадешъ въ свѣта. Мнозина ще направишъ щастливи, но и мнозина ще направишъ нещастни. На еднитѣ ще откриешъ красотата на тѣхната душа, на тѣхния умъ, на тѣхния духъ, а на други ще откриешъ тѣхнитѣ недѫзи и тѣхнитѣ отвратителни черти, за което тѣ ще те намразятъ. И ти сама ще бѫдешъ нещастна въ живота си, докато се върнешъ при мене и ти прѣдамъ втория урокъ."

Питамъ ви сега: какво разбрахте вие? Ако ме питашъ, защо днесъ си неспокоенъ, ще ти кажа: дъщерята на Брама те е посѣтила, открила е нѣкоя лоша черта въ тебе, и ти си недоволенъ отъ нея. Огледашъ се въ огледалото и виждашъ, че не си красивъ, че си черенъ, а онѣзи, които ще те цѣнятъ, цѣнятъ те по лицето. Хайде сега, какво ще кажете? Човѣкъ трѣбва да има достойнство! Какво достойнство имате, лесно ще го проверите. Какъ? Идете на нѣкой балъ, и вижте, ако нѣмате хубаво, красиво лице, ще можете ли да играете на този балъ? Може да играете, но само съ посрѣдственитѣ хора, а онѣзи високопоставенитѣ даже нѣма да ви обърнатъ внимание. Но ако вие, ти или той, въ женски или мжжки родъ, сега говоримъ за женски родъ, ако имате красотата на дъщерята на Брама, на това непристжпно божество, всички ще ви обърнатъ внимание. Защо се уплашиха тия богове? Понеже който погледне Брама, му затрепервать гащитѣ, на български да се изразя. Външно той е толкова страшенъ, но тази свѣтлина, която излиза отъ него, не показва, каква е външната му страна, а какво има вжтрѣ въ него. Страшното въ Брама е частичниятъ животъ на онѣзи сжщества, които живѣятъ неразумно. Страшното въ Брама е онзи великъ корабъ, който като е пжтувалъ съ години по морето и се е върналъ най-послѣ на пристанището, цѣлата му повърхность отъ пояса надолу е обрасла съ миди. Той е изгубилъ своята приятна, чиста външность и трѣбва да се тури на силенъ електрически токъ, за да се очисти.

Та казвамъ: всѣки отъ насъ, като мивнава прѣзъ живота, все ще се натъкне на нѣкакви противорѣчия. На първо мѣсто ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да обича Бога, трѣбва да обича своята душа, трѣбва да обича ближния си. Така е, но вземете простия фактъ: ражда ти се синъ или дъщеря, и нѣкой пжть ти си доволенъ, а нѣкой пжть си недоволенъ. Защо? Нѣкой пжть бащата не е доволенъ, че се родила дъщеря, а нѣкой пжть и майката не е доволна - и двамата не сж доволни, че се родила дъщеря и казватъ: да бѣше поне момченце!

На тия години да имаме момиченце, какъ ще го упазимъ! То е цѣло нещастие за насъ. Питамъ ви тогава философски, споредъ езика на съвръменнитѣ хора: какъ овцитѣ опазватъ своитѣ милички? Какъ тѣзи нежнитѣ кокошки и птици упазватъ своитѣ милички? Упазватъ ли ги? - Не ги упазватъ. Но нѣкой пѫть тѣхнитѣ милички, тѣхнитѣ дъщери ставатъ угощение на трапезитѣ на вълцитѣ; нѣкой пѫть тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на мечкитѣ; по нѣкой пѫть тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на тигритѣ; по нѣкой пѫть тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на лъвоветѣ; по нѣкой пѫть тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на змиитѣ и т. н., а по нѣкой пѫть тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на хората. И всички казватъ, че това е въ реда на нѣщата, че по-малкитѣ същества трѣбва да ставатъ жертва на по-голѣмитѣ.

Сега, ние не се интересуваме отъ външнитѣ прояви, на живота, насъ ни интересуватъ вѫтрѣшнитѣ прояви, които ще дадатъ стабилность на нашия животъ. Ние съвръменнитѣ хора, искаме да живѣемъ. Прѣди насъ хората на земята сѫ имали сѫщитѣ стремежи, слѣдъ насъ хората ще иматъ сѫщитѣ, стремежи, но законитѣ на миналото, законитѣ на настоящето и законитѣ на бѫдещето сѫ едни и сѫщи. Значи, животътъ трѣбва да се разбере по форма, по съдържание и по смисълъ. Разумниятъ животъ тогава ще има отношение къмъ добрата почва, къмъ добрата земя. Разумното слово може да расте на разумна почва. И ако ние имаме тази основа, тази почва всичко може да ни даде. На земята вие може да посадите и най-хубавитѣ ябълки, круши и сливи. Подъ "почва" разбирамъ външнитѣ и вѫтрѣшнитѣ условия. Ако тѣзи условия се развалятъ, кои сѫ причинитѣ? Казвате, че тия причини се криятъ въ самата природа. Да допуснемъ, че остьта на нашата земя вмѣсто да е перпендикулярна спрѣмо своята еклиптика, е наклонена съ 23 градуса. Накѫдѣ е наклонена тя? Онѣзи, които изучаватъ астро-

номията, ще видятъ накъдѣ е наклонена земната ось. Пъкъ нали казвамъ, че всинца сте професори, знаете това нѣщо. Хайде да не бутамъ този въпросъ, но фактъ е това. казвате: земята е наклонена само на 23 градуса. Да, но тия 23 градуса сж създали нещастието на съврѣменната култура. Нѣкои казватъ, че отклонението на земната ось съвпада съ грѣхопадението на човѣка. А пъкъ азъ ви казахъ, че двѣ линии сж успоредни само тогава, когато перпендикуляръмъ на тия двѣ линии никога не се измѣня. Щомъ той се измѣни и е перпендикуляренъ само къмъ едната страна, а не е перпендикуляренъ и къмъ другата страна, тия двѣ линии не сж успоредни. Щомъ е перпендикуляренъ и къмъ двѣтѣ линии, тѣзи двѣ линии сж успоредни. Тѣ не само че сж успоредни, но сж и разумни. Защото има успоредни линии безъ да сж разумни. Разумнитѣ линии се отличаватъ. Слѣдователно, когато въ математиката се казва, че двѣ линии сж успоредни подразбира се, че тѣ не се пресичатъ, освѣнъ въ вѣчностьта. Онѣзи професори, които се занимаватъ съ висша математика се справятъ съ този въпросъ въ своитѣ библиотеки. Впрочемъ, като професори, вие знаете, че двѣ успоредни линии сж разумни линии и като така, тѣ ще намѣрятъ единъ методъ да се срещнатъ въ вѣчностьта. Казвамъ: ако една царска дъщеря се влюбва въ сина на единъ овчарь, привидно взелъ овчарска форма, а въ сжщностъ той е ангелъ, дошълъ отъ небето, отъ висшитѣ свѣтове за да прекара единъ животъ на земята, и ако този царски синъ скрито обича царската дъщеря, тѣ нѣма ли да намѣрятъ благоприятни условия да се срѣщнатъ, да се разбератъ, макаръ че тази царска дъщеря живѣе при най-строгия моралъ, при най-строгитѣ обичаи, които владѣятъ въ двореца? - Ще намѣрятъ. Какъ? - И на земята, и въ въздуха, и въ другия свѣтъ, тѣ ще намѣрятъ начини да се срещнатъ, понеже сж разумни. Нѣма само единъ начинъ за срѣщане въ свѣта. Начинътъ за съобщението на двѣ души не е само единъ - много начини има.

Нѣкой казва: да цѣлуна този човѣкъ. Ами какъ ще го

цѣлунешъ? Цѣлувката е само въ твоето съзнание, тя съществува въ тебе само като една идея. Нѣкой казва: азъ го цѣлунахъ въ устата. Не, никого не можешъ да цѣлунешъ въ устата. Ако цѣлувката е нѣщо истинско, нѣщо реално, то ако цѣлунешъ единъ умрѣлъ човѣкъ, той трѣбва да се съживи. Азъ виждамъ, какъ роднинитѣ, приятелитѣ на нѣкой умрѣлъ се изреждатъ да го цѣлуватъ, но това не е цѣлувка, това е прѣдателство. И Юда цѣлуна така Христа. Онѣзи, които цѣлуватъ умрѣлитѣ по тоя начинъ, това е прѣдателство въ моитѣ очи, т. е. не въ моитѣ очи, но въ очитѣ на небето. И Юда прѣдаде така Христа. Христосъ каза: "Съ цѣлувка ли прѣдаваш Синъ Человѣчески?" Ако тази цѣлувка е изразъ на Божествената Любовь, този умрѣлъ трѣбва да стане, да се съживи и да възкръсне. Ако цѣлунешъ нѣкого, който е наскърбенъ, натъженъ, тази цѣлувка трѣбва да му подѣйствува като токъ, трѣбва да го съживи. Ние говоримъ това за разумнитѣ обичаи, а за обикновенитѣ обичаи то е другъ въпросъ. Ние не искаме да разрушаваме сегашнитѣ разбирания. Сегашнитѣ обичаи, това не е методъ на природата. Природниятъ методъ е еволюцията, която постоянно възобновява нѣщата.

Слѣдователно, ние трѣбва да прѣобразимъ свѣта, защото въ него има много недъзи. Ще ми кажете: вие съдите свѣта. Не, за да съдя свѣта, трѣбва да извикамъ прѣдъ васъ хилядитѣ родове, произлѣзли отъ този първоначаленъ родитель Адамъ и отъ тази първоначална майка на поколѣнията Ева, и тогава да видимъ, кой какво е допринесълъ за човѣчеството. Казвате нѣкому: ти си виноватъ. Не, азъ не съмъ виноватъ. Ако разгледате моята вина, ще видите, че тя е много малка; трѣбва да я турите подъ микроскопъ и така да я търсите. Въпросътъ не се разрѣшава тъй лесно. И Богъ, Който разбира този законъ, ще съди праведно. Ние казваме: всички хора сега колективно съдятъ. И наистина, колективно трѣбва да се съди, а не индивидуално. Ако трѣбва да има съдба, цѣлото човѣчество трѣбва да се съди! При това, даж-

битѣ трѣбва да се разхвърлятъ на всѣки еднакво, та кому по колкото се падне. На мене какво ще ми се падне? - Много малко. На втори, на трети - сѫщо.

И тъй, азъ казвамъ: сѣмето, което паднало на добрата земя, е разумното слово. Най-първо нека се роди въ насъ едно силно желание да познаемъ Истината. Чрѣзъ тази Истина да познаемъ Бога, но не тъй, както Го познаха поканенитѣ богове въ двореца на Брама, които отидаха да добиятъ нѣщо, но като видѣха, че дъщерята на Брама дойде и го целуна, тѣ паднаха на очитѣ си отъ страхъ и излѣзоха вънъ. Не сме ние които създаваме този мѣродавенъ моралъ въ свѣта. Въ новия моралъ трѣбва да има по-голѣма дълбочина и по-голѣма широчина. Защо, обаче, тия богове изпопадаха на лицето си и останаха недоволни? Тия богове не подозираха, че младата мома е дъщеря на Брама, а мислеха, че е нѣкоя чужда за него мома, а всѣки въ себе си бѣше влюбенъ въ нея и имаше скритото желание да я вземе за жена. Като видѣха, че Брама шепне нѣщо на тази мома, тѣ си казаха: "Този, най-силниятъ отъ насъ, ще я вземе за жена, и като се научи, че ние сме влюбени въ нея, всички ще ни очисти, и нито косъмъ нѣма да остане отъ насъ". Затова тѣ си казаха: "Ние ще си мълчимъ и ще излѣземъ отъ тукъ незабѣлѣзано". Ще кажете: какъвъ е дълбокиятъ смисъль, който ги е заставилъ да излѣзатъ навънъ? - Страхътъ, че Брама е по-силенъ отъ тѣхъ. Но въ ума на Брама ни най-малко не е имало такава идея. Боговетѣ сѫ мислили за едно, а Брама си мислилъ за друго. И тогава, Брама като видѣлъ, че тия богове скрили едно зло въ себе си, отъ очитѣ му паднали двѣ сълзи. За да увѣковѣчи тия сълзи, Брама създалъ човѣшкитѣ очи. Заради грѣховетѣ, които били скрити въ боговетѣ, които Брама поканилъ на гости въ двореца си, той пролѣлъ двѣ сълзи, отъ които се образували човѣшкитѣ очи. Ето, разбрахте ли сега произхода на вашитѣ очи?

Та ние, които сме дошли до тази фаза на своето развитие които сме поканени днесъ на това угощение, ще мислимъ

ли като тѣзи богове? - Не. Христосъ казва: "Ако азъ кажа, че не Го познавамъ и трѣбва да живѣя за себе си, ще бѫда подобенъ на васъ, нѣма да има помежду ни никаква разлика, но азъ Го познавамъ и изпълнявамъ Неговата воля". Каква е волята на Бога? Каква е волята на Христа? - Каква е волята на свѣтлината. Каква е волята на дъщерята, която е цѣлунала Брама. Въ нея имало доблесть! Брама, който работилъ толкова години, като се явилъ въ свѣта, явилъ се въ своята стара, окаляна дреха, и дъщеря му, като знаяла, че той създалъ свѣта, дошла при него, цѣлунала го и му казала: "Татко, много ти благодаря, че създаде свѣта заради мене. Азъ ще се старая да го украся". Той се зарадвалъ, че има умна дъщеря и я нарекълъ "свѣтлина - зора", проява на живота, като и казалъ: "Носи всичкото това благословение навсѣкѫдѣ по свѣта, дѣто те очакватъ! Носи радость и веселие на скърбещи и тѫжни и разправяй, че всичко е създадено за добро на онѣзи, които разбиратъ. Казвамъ: сега и вие сте нещастни. Защо? - Влюбили сте се. Вие сте поканени на гости въ двореца на Брама и сте се влюбили въ неговата дъщеря. Нѣкой казва: азъ съмъ нещастенъ. Гледамъ го, влюбилъ се, но не иска да каже Истината. Азъ не се подигравамъ, но казвамъ, че сте се влюбили. Влюбването е хубаво, красиво нѣщо.

Въ Писанието се казва: "Горко на богатия". Кой е богатия въ свѣта? Азъ казвамъ: младитѣ! Това сѫ богатитѣ. Старитѣ това сѫ сиромаситѣ. Горко на васъ богатитѣ! Горко на васъ младитѣ. Че кой ще се бие въ свѣта? - Все младитѣ. Кой ще се напие? - Все младитѣ. Старитѣ хора могатъ ли да се биятъ? Не, тѣ сѫ светии. Гледамъ нѣкой младъ, напъчилъ се, напълнилъ кесията си съ пари, върви, готовъ съ всекиго да се разправя. Горко на васъ младитѣ! "По лесно е камила да мине прѣзъ иглени уши, нежели младъ да влѣзе въ Царството Божие". Какво ще кажете сега? Ако тълкуваме тия нѣща така, то ако единъ баща ражда богатъ синъ, какво ще очаква отъ този синъ? Не богатъ, но разуменъ трѣбва да бѫде съврѣменниятъ младъ човѣкъ. И когато ние

казваме, че човѣкъ не трѣбва да бжде богатъ, ние подразбираме, че на младитѣ не трѣбва да имъ се дава само сила, но силата всѣкога трѣбва да бжде придружена сж разумность, защото силата въ човѣшката душа безъ разумность е богатство, което може да се употреби за зло, за лоши работи. И Христосъ казва: "Силнитѣ физически, безъ разумность нѣма да се спасятъ, защото само разумностьта дава сила, само тя въвежда въ Царството Божие". Слѣдователно, ако богатитѣ хора не се отрекатъ. . . Отъ какво да се отрекатъ? - Да се отрекатъ отъ своето безумие. Безумие е да се разрушава онова, което Богъ е създалъ въ свѣта! Безумие е да се разрушаватъ добродѣтелитѣ! Нѣкои казватъ: нѣма добродѣтели - кради, убивай колкото искашъ! Нѣма Истина - лъжи колкото искашъ! Какъ? Кражба, лжжа, това е най-голѣмиятъ срамъ въ свѣта! Лъжата е най-голѣмиятъ позоръ въ свѣта! Единственото велико, хубаво нѣщо въ свѣта, това е добродѣтельта. Да направишъ едно добро дѣло, колкото и да е микроскопическо, това е единъ благороденъ актъ, за който всички отъ небето ставатъ на крака, понеже въ доброто е скритъ Богъ. Като направишъ една добра постжпка, каквато и да е тя, не е важно, дали хората виждатъ или не, обаче тя е видѣна отъ небето. Ангелитѣ, които сж толкова будни, или казано на другъ езикъ, онѣзи Разумни сжщества, които сж завършили своята еволюция, или онѣзи възвишени братя, на които днесъ Брама дава второ угощение, за което сега нѣма да ви говоря, всички слѣдятъ, всички виждатъ това нѣщо. Всѣка добродѣтель, всѣка добра постжпка е една цѣлувка, дадена на Брама отъ неговата дъщеря свѣтлината на живота. Каква цѣлувка? - Такава, каквато една дъщеря може да даде на баща си - цѣлувка на свѣтлината. Отъ тази цѣлувка човѣкъ ще се издигне въ очитѣ на Брама, или въ очитѣ на Онзи, Който е вжтрѣ въ него. Че ние искаме да бждемъ щастливи, права е мисъльта. Че ние искаме да бждемъ блажени, права е мисъльта. Че ние искаме да бждемъ богати, права е мисъльта. За какво богатство се говори? - За разумно богат-

ство! Ние искаме да бждемъ красиви, но красота, която да е изразъ на човѣшката разумность. Нека въ туй красиво лице да се чете разумностьта на една възвишена душа, на единъ ангелъ който е слѣзълъ да прави добро. Не говоря за красота, въ която е облѣчена нѣкоя нисша сила.

Ще ви приведа сега единъ малъкъ примѣръ. Единъ адептъ, живѣлъ въ древностьта между англичанитѣ, отива единъ день на разходка съ своята възлюбена изъ нѣкои хубави мѣста на Индия, както това често правятъ англичанитѣ. По едно врѣме чува, че неговата възлюбена издава единъ плахъ викъ и забѣлязва, че една голѣма боа конструктъ се обвива около нея, и понеже тази мома била много хубава, змията взела да мисли, дали да и строши коститѣ, или само да я клъвне нѣкждѣ и така да свърши съ нея. Питамъ: ако сте вие на това мѣсто, какво ще направите съ тази боа? Ще избѣгате ли? Този адептъ, обаче, билъ голѣмъ герой, той веднага хваща боата за врата и за да покаже, че има голѣма сила, започва борба съ тази боа-конструктъ. Съврѣменнитѣ хора уподобаватъ страститѣ на тази боа-конструктъ, която обвива човѣшкитѣ души. Кой е този адептъ, който се бори съ човѣшкитѣ, страсти? Не е ли човѣшкиятъ духъ? Съврѣменнитѣ хора не се ли борятъ да имат повече дѣца? Казва се за Бога, че ималъ само единъ Синъ. На всѣки човѣкъ, който иска да има семейство, се позволява да има само една дъщеря и единъ синъ. Онзи човѣкъ, у когото едноврѣменно има много желания, това не сж ли многото синове и дъщери? Нѣкой казва: какво да правя, като имамъ много дѣца? Той трѣбва ли да отхрани всички тия дѣца? Когато единъ човѣкъ има много дѣца, дѣцата на тия дѣца сжщо се увеличаватъ. И тогава ученитѣ хора казватъ: ако се увеличаватъ много рибитѣ въ моретата, както и всички други животни, какво ще ги правимъ? Нали трѣбва да ги колимъ, да ги ядемъ, за да не се размножаватъ много? Това не е заключение, това не е осмисляне на живота.

Казва Христосъ: "Доброто сѣме, което паднало на

добрата земя, дало плодъ стократно". Добрата земя, това е разумният живот. Всѣки човѣкъ, още откакто е дошълъ на земята, трѣбва да е вложилъ въ себе си идеята, че неговото съзнание трѣбва да бѫде будно, че той трѣбва да води единъ разуменъ животъ. Той трѣбва да си постави за девизъ слѣдното положение: моятъ животъ и всички мои постѫпки трѣбва да бѫдатъ разумни! Като си напише този девизъ въ съзнанието, не трѣбва да се плаши отъ студа. Когато е студено вънъ, той не трѣбва да се пита, какво да прави. Да се прѣдпазва отъ студа, да се плаши отъ него, това не трѣбва да бѫде програма на живота му, защото разумният животъ включва само разумни условия въ себе си. Студътъ нѣма влияние върху разумния човѣкъ. Той се намира извънъ него. Разумният човѣкъ е извънъ съврѣменния общественъ строй. Него не могатъ да го убиятъ, него не могатъ да го окрадатъ, не могатъ да му направятъ нищо лошо. Той е извънъ всички тия условия. Той е едно съ Бога, или казано на другъ езикъ, той е едно съ всички добри хора въ свѣта. Съврѣменният свѣтъ се управлява отъ разумни сѫщества. Туй нѣщо ние още не съзнаваме. Ние мислимъ, че всичко можемъ, и сами се управляваме. Не, свѣтътъ се управлява отъ разумни сѫщества - туй трѣбва да туримъ като вѣрую въ своя животъ. Вие казвате: азъ искамъ да видя всичко това и тогава да повѣрвамъ. Ако искашъ да видишъ всичко прѣдварително и тогава да повѣрвашъ, ти не си отъ разумнитѣ хора. Ако искашъ да знаешъ, колко съмъ честенъ, ще ти кажа: утре ще ти дамъ 100,000 лева. Ама дай ми сега! Щомъ ги искашъ сега, ти не си отъ разумнитѣ хора. Ама не мога да ти повѣрвамъ. Щомъ не можешъ да ми повѣрвашъ, ти не си разуменъ. Азъ те каня у дома на гости въ 6 часа вечерьта, но ако като дойдешъ и не ме намѣришъ, ти се усъмнишъ и кажешъ, че втори пѫть нѣма да дойдешъ, ти не си отъ разумнитѣ. Ако ти си разуменъ човѣкъ, като не ме намѣришъ дома първия пѫть, ще дойдешъ и втори пѫть. Ако и тогава не ме намѣришъ, пакъ ще дойдешъ. Ще дохождашъ до тогава, докато най-пос-

лѣ ме намѣришъ. Този, който единъ пѫть не ме намѣри и се обиди, той не е разуменъ човѣкъ, а този, който идва постоянно и не се обижда, той е разуменъ човѣкъ. Онзи, който постоянно търси Бога, той е отъ разумнитѣ хора. Вие още не сте намѣрили Бога. Ето, всички имате покана да дойдете въ 6 часа. Нѣкой казва: ама азъ съмъ сънувалъ. Оставете сѫнищата, тѣ не сѫ реалности. Вие сте професори. Азъ не говоря за вашитѣ сънища, нито за вашитѣ вѣрвания. Ако говоря за вашитѣ вѣрвания, ще ви обидя, но азъ не внасямъ нѣщо ново въ вашия животъ. Има ли нѣщо чудно въ новото? - Нѣма. Онази рѣка, която прииждa и внася нѣщо ново въ езерото, прѣстѫпление ли прави? Чудно ли е това? Ами защо да дойде сега? Че кога да дойде? Тя казва: "Азъ не съмъ виновна въ нищо. Менъ ми дадоха отгорѣ много блага затова идвамъ да внеса нѣщо отъ тѣхъ и въ езерото".

Та казвамъ: какъ трѣбва да разберемъ новия животъ, въ който сега влизаме? Вие търсите Бога, нали? Богъ ви е казалъ да дойдете въ 6 часа, но нѣма Го тамъ. Не че Го нѣма тамъ, но Той ви изпитва. И вие тогава казвате: това е празна работа! Ученитѣ казватъ, че търсили Бога въ небето. Тази дума "небе" е толкова обширна. На кое небе? Съврѣменнитѣ астрономи казватъ, че търсили Бога на небето, но не Го намѣрили тамъ. На кое мѣсто Го търсили? Това е безмислица! Когато ученитѣ хора търсятъ нѣкоя звѣзда на небето, тѣ не я търсятъ на нѣкое точно опрѣдѣлено мѣсто, но тъй приблизително, както ние казваме за нѣщо, че е на разстояние една педя отъ друго. Това разстояние "една педя" въ небето е равносилно на милиони километри. Не, нѣщата трѣбва да се търсятъ точно, най-много съ разлика 1/10 или 1/100 отъ милиметъра. Туй значи геометрия. Нѣкой казва: насъ не ни трѣбва много математика, много геометрия. Защо? Какво ти трѣбва тогава? - Трѣбва ти да знаешъ да кълцашъ лукъ, да знаешъ да вадишъ масло отъ гърнето, да бѫркашъ въ кесията на мѫжа си, да знаешъ да туряшъ шапката си, дрехитѣ си и т. н. Туй ли наричате вие култура? Слушайте,

това е първоначалното учение. Тази наука - кълцането на лука - женитѣ сѫ я започнали много отдавна. Нали вие плачете при кълцането на лука? Ами туй именно е учението на Брама. Вие не сте разбрали още защо трѣбва да се плаче. Когато плачете при кълцането на лука, това сте вие. Лукътъ ви казва: "Вие ме кълцате, защото не ме разбрахте. Туряте ме на огъня и казвате, че не заслужавамъ по-голѣма почить". Защо кълцашъ лука? - Е, лукъ е, казвате, проста работа е той! Тогава кой плаче? - Лукътъ е който плаче у тебе. Духътъ на лука, като излезе отъ него, дойде въ тебе и ти почвашъ да плачешъ.

Казвамъ: всички вие сега сте получили покана да отидете на гости при Брама въ 6 часа вечерьта. Да кажемъ че не Го намѣрите, какво ще направите? - Ще оставите писмо и ще кажете: утрѣ въ 6 часа вечерьта пакъ ще дойдемъ. На другия день пакъ ще Го търсите. Ще ходите, ще хлопате, докато най-послѣ тази Истина прозре въ вашитѣ сърдца. Това е единъ великъ законъ, който дѣйствува въ сърдцата ни. Само хората на постоянството, на великото търпѣние могатъ да намѣрятъ Истината. За Бога се казва, че е дълготърпеливъ. Защо? Велика философия се крие въ тия думи. Като станемъ като Бога търпеливи, само тогава ще разберемъ тази философия. Като казвамъ "търпѣние", не подразбирамъ да носимъ неволята на свѣта, но всѣко нѣщо, което носимъ да ни радва. Ще ви приведа единъ примѣръ. Разбойници гонятъ една млада мома, искатъ да я хванатъ, да я опозорятъ и да я убиятъ. Тя бѣга отъ тѣхъ, но дохожда до една рѣка, на която вмѣсто мость има една тѣсна греда и тя трѣбва да мине. Тя се страхува. Вижда я единъ младъ, красивъ момъкъ и я хваща, за да я прѣнесе прѣзъ рѣката. Щомъ дохожда до срѣдата на рѣката, той я пита: да те хвърля ли долу? Тя се обвива съ рѫцѣ около врата му, цѣлува го и му казва: "Азъ виждамъ, че ти си красивъ и добъръ момъкъ, зная, че нѣма да ме хвърлишъ". - Да, щомъ знаешъ да пригръщашъ и цѣлувашъ, ще те спася. Какво лошо има въ това? Вие каз-

вате: дали отъ сърдце го цѣлува тя, или не? Нѣма да ви казвамъ, но ще ви оставя на нейното мѣсто, та сами да разберете. Ако сте на нейното мѣсто, какво ще направитѣ? - Ще го цѣлунете и оттатъкъ ще минете. Това ви се вижда малко противорѣчиво. Ами че кое дѣте не е хванало майка си и не я е цѣлунало? Майката въ този случай е момъкътъ и казва на дѣтето си: да те хвърля ли? То е момата и и казва: моля ти се, недей ме хвърля, гонятъ ме онѣзи разбойници тамъ! Това е въ реда на нѣщата. Туй наричаме ние човѣщина и благоразуменъ животъ. Този младъ момъкъ прѣдставлява мѫдростьта свързана съ разумностьта. Тя му казва: "Ти си разуменъ, ти имашъ сила, нѣма да употрѣбишъ тази сила за зло. Красивата форма, която Богъ е създалъ, ти нѣма да я хвърлишъ въ водата и да я обезличишъ, защото ще имашъ онази участь на боговетѣ, поканени въ двореца на Брама. Ти ще ме оставишъ да допринеса онова благо на човѣчеството, което Богъ ми е опрѣдѣлилъ." Тя го цѣлува и му казва: "Азъ трѣбва да изпълня въ свѣта онзи законъ, който ми е опрѣдѣленъ отъ Бога." Значи, тя цѣлува Брама. Той и казва: "Дъще, ти си сѫщата, азъ те познахъ. Носи своето благословение по лицето на земята!" Туй е разрешението на въпроса. Геройство трѣбва. Съмнѣнието не е геройство. Съмнѣнието е малодушие. Хора, които се съмнѣватъ, това сѫ страхливцитѣ въ свѣта. Безъ съмнѣние вече! Най-дребнавитѣ хора сѫ тия, които казватъ, че науката не може да сѫществува безъ съмнѣнието. Каква наука може да има въ съмнѣнието? Съмнявамъ се че, едното е едно, че двѣтѣ е двѣ, че тритѣ е три и т. н. Какво може да се работи съ съмнѣнието? Съмнявамъ се, че имамъ една уста, че имамъ двѣ очи, съмнявамъ се, дали нѣкой ми говори Истината, или не. Съмнението е единъ порокъ единъ неджгъ на души, които сѫ изостанали далечъ въ пѫтя на своето развитие. Това сѫ паднали духове, души на непослушанието. Доблесть се изисква отъ човѣка! Човѣкъ трѣбва да се подигне и да каже, че Богъ е Любовь. Слѣдователно, свѣтътъ е създаденъ за мене. За кого е създа-

денъ? - За мене, но азъ трѣбва да бжда изразъ на тази велика Любовь, която дѣйствува въ свѣта, за да заслужа този свѣтъ. Цѣлия свѣтъ е за мене. Но кога? - Когато живѣя по закона на Любовьта, когато живѣя разуменъ животъ. Не живѣя ли разуменъ животъ, ще бжда въ положението на онѣзи богове, които били поканени отъ Брама, и които изчезнали веднага вънъ отъ двореца. Тѣ си казали: "Стига да се научи Брама, че сме влюбени въ тази красива мома ще ни изпотрепе" и излѣзли навънъ.

Съврѣменнитѣ философи казватъ: опрѣдѣлено е на човѣкъ само веднъжъ да се роди, да живѣе и да умре. Затова и религиознитѣ хора казватъ: веднъжъ човѣкъ се ражда, послѣ умира и съ това всичко се свършва. Не, приятели, това учение е за дѣцата. Отлично учение е, педагогическо е, азъ нѣмамъ нищо противъ него. Има и прави схващания, но въ живота има и друго нѣщо. Красивъ е животътъ на едно дърво; красивъ е животътъ на една ябълка; красивъ е животътъ на една пеперуда, красивъ е животътъ на единъ изворъ; красивъ е животътъ на единъ камъкъ, но казвамъ: красивъ и още по великъ е животътъ на разумния човѣкъ, който ходи изправенъ на краката си и мисли. Неговиятъ животъ е хиляди пжти по-красивъ отъ живота на всички останали сжщества, защото има по велики условия. Ако вие, които ходите съ два крака, ми се оплаквате, че сте нещастни, какво остава за всички по-малки сжщества отъ васъ? Азъ виждамъ, обаче, че всички миди се радватъ, че сж миди; азъ виждамъ, че всички дървета се радватъ, че сж дървета; азъ виждамъ, че всички извори се радватъ, че сж извори, а хората не сж доволни отъ положението си. Какво трѣбва да бждете? Ще бжда несправедливъ, ако кажа; че всички хора сж недоволни, но много пжти у васъ прониква недоволството, лицето ви добива израза на Каина и вие казвате: азъ ли трѣбва да бжда най-нещастниятъ човѣкъ? Мене ли сждбата отреди на това? Не сте вие най-нещастниятъ човѣкъ. Споредъ вашата философия, ако има нѣкой най-нещастенъ, това трѣбва да бжде Богъ. И

ако има нѣкой най-щастливъ, това пакъ трѣбва да бѫде Богъ, Който е създалъ свѣта. Ако вие сте недоволни отъ свѣта, това показва, че Богъ, който е създалъ свѣта, е създалъ нещастенъ свѣтъ. Това обаче не е ли най-голѣмата лъжа, която разпространявате въ свѣта? Това не е ли една квадратна лъжа, която развращава хората? Не, при всичкото си нещастие трѣбва да имате онова усмихнато лице на зората и да дадете една цѣлувка на Брама. Трѣбва да знаете, че и при некрасивитѣ нѣща въ живота, когато сте най-тъжни, все пакъ има нѣщо красиво, велико, обвито въ мантията на скърбьта. Какво е това нѣщо? - Цѣлувката на дъщерята на Брама. Въ тази цѣлувка ще видите и лицето на Брама, който осмисля живота. Ако разберемъ живота така, само тогава ще чуемъ онзи тихъ гласъ на Брама, който ще ви каже, както на зората: "Идете, носете тази свѣтлина наврѣдъ изъ свѣта и направете човѣшкитѣ сърдца радостни и весели въ надеждата, че разумната Любовь, която слиза отъ Бога и иде сега въ свѣта, е почвата, върху която ще се насадятъ всички добри сѣменца." Тогава и сълзитѣ на Брама ще създадатъ по-добри условия въ свѣта, и хората ще гледатъ съ други очи на него. И всички ние ще се зарадваме, защото ще видимъ, че има една разумность между хората, че можемъ да живѣемъ единъ чистъ и свѣтъ животъ. Само чрѣзъ разумния животъ можемъ да се спогодимъ. И тогава нѣма да имаме онѣзи криви схващания на неразумнитѣ богове, а ще имаме онова правилно схващане на свѣтлината, която носи благото за цѣлия свѣтъ.

Когато свѣтлината изгрѣва, нѣкои ме питатъ: кажи ми какво мислишъ за свѣтлината. По нѣкой пѫть азъ казвамъ днесъ ми прѣдстои да извърша само едно добро дѣло! Всѣки день ми прѣдстои да върша само по едно добро дѣло. Не го ли извърша, не съмъ направилъ нищо - всичко съмъ изгубилъ. Направя ли това добро дѣло, всичко съмъ извършилъ. За всѣки день има опрѣдѣлено само по едно добро дѣло. Направишъ ли го, ти осмисляшъ живота си. Туй добро дѣло е първата цѣлув-

ка, която трѣбва да дадешъ на Брама, или, на вашъ езикъ казано, то е първата цѣлувка, която онази мома дава на момъка, който я прѣнася презъ моста, като му казва: ти си добърь, ти си благоразуменъ, недей ме хвърля презъ моста! И ако нѣкой пѫть вие се намѣрите въ това положение, не се срамувайте, бѫдете доблестни! Вие като се намѣрите въ това положение, ще се обидите и ще кажете: какъ, азъ да се обвия около врата на нѣкой човѣкъ и да го цѣлуна! По-добре ме хвърли долу! Ще се обвиешъ, това е разумното! Външнитѣ нѣща сѫ изразъ на единъ вѫтрѣшенъ животъ, и ако ние разберемъ този вѫтрѣшенъ животъ, Богъ ще ни проговори на единъ Божественъ езикъ, или, съ други думи казано, ние трѣбва да разберемъ добрѣ живота, да разбираме Божествения езикъ, и да не караме Бога да учи нашия езикъ. Отъ 8,000 години ние искаме да научимъ Бога на нашия езикъ и казваме: Богъ не разбира ли нашия езикъ? Защо не ни отговаря? Вие знаете по нѣколко езика, но отъ сега нататъкъ ще си кажете: ние ще се заемемъ да изучаваме Божествения езикъ. Ще дойдатъ много професори отъ небето които ще ви кажатъ: имаме честь да ви се представимъ като професори, да ви научимъ Божествения езикъ, чрѣзъ който да се съобщавате съ ангелитѣ. За въ бѫдеще ще има съобщения съ небето, като съ радиотелеграфи. Това сѫ възможности.

Христосъ казва: "Сѣмето, което паднало на добра земя, дало плодъ стократно". Какво се казва въ 18-та глава? Онѣзи които разбиратъ словото Божие, тѣ го държатъ въ разумното сърдце, въ благото сърдце, и то принася плодъ стократно. Кое е благото сърдце? - Което принася плодъ на търпѣнието. Кое търпѣние? - Разумното търпѣние, на което Истината е майка. Въ свѣта Истината е добита чрѣзъ търпѣнието. И всѣки отъ васъ, който иска да намѣри Истината, трѣбва да намѣри нейното дѣте. Намѣрите ли нейното дѣте, търпѣнието, ще намѣрите и Истината. Нѣмате ли нейното дѣте, никога не можете да започнете съ Истината. Когато говоря за търпѣнието, азъ разбирамъ

сѫщественото въ Истината. Търпеливиятъ човѣкъ е човѣкътъ на Истината.

Днесъ ви пожелавамъ да бѫдете радостни, весели, бодри, да отхраните това слово и да се зарадвате на дъщерята на Брама. Коя е тази дъщеря? Ще ви приведа тия думи малко по-близо до васъ, за да ги разберете. Първата дъщеря на Бога, това е Любовьта, която вие постоянно търсите. Първиятъ синъ на Бога, това е Мѫдростьта, която сѫщо постоянно търсите. А синътъ на Истината, това е търпѣнието. И когато Любовьта, тази царска дъщеря, ви стане приятелка, и когато мѫдростьта, този царски синъ, ви стане приятель, и когато търпѣнието, този синъ на Истината, ви обикне и намѣри нѣкоя стая въ васъ да живѣе, тогава вие ще бѫдете най-щастливиятъ човѣкъ въ цѣлия свѣтъ.

Бесѣда, държана отъ Учителятъ,
на 20 декември, 1925 год. въ гр. София.

Показа имъ ржцѣтѣ си.

"И това като рече, показа имъ ржцѣтѣ и ребрата си."

Да си покажешъ ржцѣтѣ, да си покажешъ ребрата, въ това по видимому нѣма никаква наука. Кой отъ васъ не си е показалъ ржцѣтѣ нѣкому? Когато лѣкарьтъ дойде въ дома на болния, болниятъ веднага си показва ржката, лѣкарьтъ я хваща и опитва пулса му. Кой отъ васъ не си е подавалъ ржката на своя приятель? Навсѣкждѣ изобщо има подаване на ржцѣ. И това е толкова маловажно, че ние не му даваме никакво значение. Да си подадешъ ржката, това е едно отъ обикновенитѣ събития въ свѣта. Когато хората правятъ нѣкакъвъ договоръ помежду си, тѣ си подаватъ ржка. Когато се здрависватъ, сжщо си подаватъ ржка. Казва се въ Евангелието, че Христосъ си е показалъ ржката. Какво означава това? Отъ чисто научно гледище ржката има голѣмо съдържание. Да си подадешъ ржката на единъ херомантикъ, това значи да прочете по нея твоето минало, твоето настояще и твоето бждеще. Той отъ ржката ти ще познае, какъвъ човѣкъ си. Обаче сегашнитѣ хора криятъ вжтрѣшната страна на ржката си, защото херомантицитѣ четатъ по вжтрѣшната страна на ржката. Нѣкои си стискатъ ржцѣтѣ, защото тази книга трѣбва да бжде загърната, не всѣки трѣбва да чете по нея. И дѣйствително, хубавитѣ книги сж за учени хора. Когато казвамъ, че науката е за ученитѣ хора разбирамъ, че тя е за високоблагороднитѣ, за високостоящитѣ хора, за хората, които имать души. Човѣкъ, който нѣма душа, за какво му е наука? Въ онази велика и истинска наука на живота не се гледа на външната форма, не се гледа, какво е външното лице на нѣщата, а се гледа на вжтрѣшното съдържание. Сега ние говоримъ за формата, но формата сама по себе си е една необходимость за проява на реалностьта.

Азъ сега ще ви направя едно малко отклонение, ще внеса едно вметнато предложение, а именно ще кажа, че съв-

Иоана 20:20

рѣменнитѣ учени хора твърдятъ, какво всичко въ свѣта се движи. Това твърдение на ученитѣ хора е на половина вѣрно, защото ако дѣйствително всичко се движи, тогава ние не бихме познали това движение. Значи, има нѣщо, което се движи върху нѣщо, което не се движи. Слѣдователно, по онова, което е постоянно, ние познаваме това, което се движи. Тъй че има нѣщо въ свѣта, което се движи върху неизмѣняемото. И тъй, въ самитѣ васъ, онова, което се движи, което се измѣня, ви радва. Но сжщеврѣменно въ всѣка душа, въ всѣки умъ има нѣщо, което не се движи. Нима дъното на онази рѣка, въ която тече водата, се движи? Не, дъното и е постоянно.

Вѣрно е значи твърдението, че само развиващиятъ се животъ се движи, а животъ, който не се развива, не се движи, той е една постоянна величина. Слѣдователно, развиващиятъ се животъ се опрѣдѣля отъ онзи, който не се развива, или който не се диференцира, или който нѣма нужда да се проявява. Това нѣщо на единъ окултенъ езикъ означава: има сжщества, които сж доволни отъ себе си, слѣдователно тѣ нѣматъ нужда да се проявяватъ, а има сжщества, които не сж доволни отъ своето положение, и тѣ искатъ да се проявяватъ. Сега, да приведа това философско твърдение на единъ по обикновенъ езикъ. Има богати хора, които не искатъ да бждатъ богати и има сиромаси, които не искатъ да бждатъ сиромаси. Защо сиромаситѣ не искатъ да бждатъ сиромаси? Защото тѣ считатъ богатството като едно благо въ живота си. Добрѣ, ако това е вѣрно, и всичкитѣ хора бѣха еднакво богати, ако всичкитѣ хора бѣха еднакво учени, какво щѣше да бжде положението на сврѣменния свѣтъ? Възможно ли е всички хора да бждатъ еднакво силни въ свѣта? По закона на мисъльта, допустимо е, но то е само една концепция, едно понятие едно твърдение, но дали то има своя реалность, то е другъ въпросъ. Отъ казаното по този логически начинъ, какво слѣдва? - Че само разумното расте и се развива, а неразумното седи на едно мѣсто. Какво заключение ще из-

вадите отъ това? Че онова, което не се проявява е неразумно. Нали така? Щомъ кажемъ за нѣкой човѣкъ, че е неразуменъ въ живота, ние подразбираме, че той не се развива, а щомъ кажемъ, че е разуменъ, подразбираме, че той се развива. Когато кажемъ "мъртъвъ" човѣкъ, подразбираме човѣкъ, у когото движението е престанало, а когато кажемъ "живъ" човѣкъ, подразбираме човѣкъ, у когото движението е започнало. Само въ разумния животъ има движение. Само разумното, живото се развива, а дѣто има животъ, има и разумность. Животътъ и разумностьта сѫ тѣсно свързани. Така седи този въпросъ въ човѣка. И много пѫти мъртвитѣ тѣла се движатъ не по своя воля, а по волята на разумния. Единъ мъртвецъ може да се прѣнесе отъ Германия въ България, може да му направятъ венци, туй-онуй, но всичко това не е по неговата инициатива, той не иска да го мѣстятъ отъ едно мѣсто на друго, това е по желанието на живитѣ хора. И когато ние мъртвитѣ хора, се движимъ, какъ мислите, ние ли се движимъ, или ангелитѣ ни носятъ отъ едно мѣсто на друго? По нѣкой пѫть вие мислите, че сте живи. Сега ние прѣстъпваме къмъ една область, азъ я наричамъ область на бездъннитѣ прѣдмети, и като хлътнемъ тамъ долу, отиде вече. Хлътнешъ ли долу, незнамъ кѫдѣ ще стигнешъ. Затова ще се пазимъ отъ тѣзи работи. Ще надникнемъ само донѣкѫдѣ и ще кажемъ, че това мѣсто е безъ дъно.

Христосъ показалъ рѫцѣтѣ си на своитѣ ученици и ги запиталъ: "Вие познавате ли тия рѫцѣ"? Понеже тѣ не можаха да Го познаятъ, той имъ каза: "Четете линиитѣ на рѫцѣтѣ, понеже тѣ никога не се измѣнятъ." И наистина гласътъ по нѣкога може да се измѣни, лицето може да се измѣни, но човѣшката рѫка никога не се измѣня. Най-мѫчно се измѣня човѣшката рѫка. Слѣдователно, туй, което е написано въ човѣшката рѫка, освѣнъ че не се измѣня, но оставя за хиляди поколѣния, както е написано и отъ хиляди поколения. То е тъй точно, тъй неизменно написано. Нѣкой ще каже: защо азъ не мога да го видя? Не можешъ да го видишъ! Виждането

подразбира знание, будность на съзнанието. Какъ може ученият подъ своя микроскопъ да вижда и най-малкитѣ бубулечици? Ти казвашъ: понеже не виждамъ нищо въ водата не мога да вѣрвамъ, че има въ нея нѣкакви микроби. Но микроскопа казва: погледни чрезъ мене, питамъ: този микроскопъ вѣрва ли въ микробата, която виждашъ? Слѣдователно, има начини, чрезъ които ние можемъ да се доберемъ до онази велика реалность въ живота. Реалностьта всѣкога се отличава по слѣдното качество. Щомъ човѣкъ се домогне до сжщинската реалность, тъй както ученитѣ твърдятъ, безъ разлика на това, дали ти си въ будно или въ сънно състояние дали си ученъ или прость тя ще произведе въ него една малка радость. Това е единъ неизбеженъ законъ. Значи, всѣка малка радость, отъ какъвто характеръ и да е, показва една допирна точка отъ онази реалность, отъ която животътъ произтича, или отъ която разумностьта произтича, или отъ която произтичатъ условията за проявлението на тази реалность. Но понеже ние сме въ движение, не можемъ да бждемъ въ постоянно съприкосновение съ реалностьта. Ето защо при това движение, слѣдната фаза ще бжде едно отдалечаване отъ реалностьта, и човѣкъ ще се намѣри въ една крива линия. Линията на еволюцията не върви по единъ правъ пжть, но по единъ кривъ пжть. Сега у васъ може да се сложи идеята: ами нали е казано, че трѣбва да вървимъ по единъ правъ пжть? Обаче правиятъ пжть не подразбира правата линия. Нима онзи разбойникъ, който върви по правия пжть по найкжсия пжть, това означава правъ пжть? Въ окултната наука подъ "правъ пжть" разбиратъ онзи пжть, който има наймного допирни точки до реалностьта, той е правиятъ пжть.

И тъй, Христосъ показва ржката си на своитѣ ученици и имъ казва: "Вие можете ли да четете?" Тѣ му казаха: "Можемъ, Учителю!" Тѣ четоха по нея. И какво казаха? - Тази е ржката на нашия Учитель. Но какво означава човѣшката ржка сама по себе си? Човѣшката ржка, това е изявяването на човѣшкия духъ. Това е мощното, това е великото

въ свѣта. Ржката е тѣсно свързана съ човѣшкия духъ, затова човѣкъ трѣбва да държи въ себе си великата мисълъ, че той има ржка, и то съдържателна ржка, върху която е написано всичко. За човѣка не е достатъчно само да знае, какво е написано по тѣзи линии, но да знае, какво означаватъ тѣзи линии, какво означаватъ формата, гънкитѣ на самата ржка, да разбира цѣлата и външна и вжтрѣшна страна. Нѣкой казва: тази ржка е грозничка. Не красивитѣ ржцѣ не сж съдържателнитѣ ржцѣ, и грознитѣ ржцѣ не сж безсъдържателнитѣ ржцѣ.

Азъ ще се отдѣля за малко отъ въпроса за ржката и ще ви прѣдставя два примѣра. Тѣ сж слѣднитѣ. Имате единъ човѣкъ малко сприхавъ, малко чувствителенъ, нервенъ по натура - естеството му е такова. Той скоро се възбужда, скоро избухва, сѣче направо, дѣ кого завари, този-онзи, всички ги е страхъ отъ него. Кой какъ го бутне, на всички отговаря. Ако ти го бутнешъ единъ пжть, той ще те бутне два пжти, ти му кажешъ една дума, той - десеть. Този човѣкъ е готвачъ, държи гостилница, но готви хубаво чисто, пъкъ и евтино продава, затова кой какъ мине, все го обикаля, неговата гостилница е постоянно пълна. Всички обичатъ яденето му и казватъ: сприхавъ човѣкъ е, но хубаво готви и евтино продава. За кого отиватъ тия хора: за неговата сприхавость ли, или за яденето му? - За яденето му, защото всѣки може да си вземе отъ него.

На другата страна имате единъ благороденъ човѣкъ, съ класическа физиономия, неговитѣ дѣди и прадѣди сж били отъ знатенъ родъ, въ думитѣ му нѣма да намѣришъ нито една погрѣшка. И той е единъ гостилничарь, и той готви много хубаво, но продава много скжпо, затова никой не влиза въ гостилницата му. Който влезе, кесията му се изпразва. За него казватъ: много добъръ човѣкъ е, но много скжпо продава. Казвамъ: тия двама души се различаватъ. Единиятъ е благороденъ по наслѣдство, но по проява е много скжперникъ, а другиятъ по наслѣдство е сприхавъ човѣкъ, но по проява е благороденъ, евтино продава и казва: "Нека си взематъ всич-

ки! " Като правя сравнение между тия двама гостилничари, вие казвате: много е прѣсилено това. Да, може да е прѣсилено, но по нѣкой пѫть трѣбва да се направи едно прѣувеличение въ нѣщата, за да се видятъ и проучатъ добрѣ. Нѣкой пѫть ученитѣ хора, когато искатъ да прѣдставятъ нѣкоя микроба на дъска прѣдъ своитѣ слушатели, тѣ я написватъ голѣма, такава, каквато е наблюдавана подъ микроскопъ. Казвамъ: тази микроба подъ микроскопа е голѣма, но съ обикновено око гледана, тя е малка.

Ще ви представя други два аналогични примѣра. Срѣщате една красива дама, или една красива "леди", както я казватъ на английски езикъ, нѣма да употрѣбя думата госпожица. Турцитѣ употрѣбяватъ въ този случай думата "ханъмъ". Тази "леди" е благородна, красива, хубава. Тя има съзнание за своята красота. Който я погледне, всички се чудятъ на нейната красота, но тя не обръща никому внимание, никого не поглежда. Всички казватъ за нея, че е горда. Тя казва: "Нѣмамъ нужда отъ васъ". Но въпреки всичко това всички тичатъ подире и. Защо? - Да взематъ нѣщо отъ нейната красота. Има една друга "леди", но тя не е красива. Като съзнава своята грозота тя гледа да бѫде добра, любезна съ всички. Питамъ: защо тя пъкъ е тъй любезна, тъй учтива? Казвамъ грозната, за да балансира своята грозота, туря на лице своята доброта, а красивата за да пази своята красота, понеже всички я търсятъ, тя ги прѣзира, туря на лице една лоша черта - гордостьта. Тя казва: "Не искамъ да ги зная"! Въ природата има единъ такъвъ законъ на балансиране. Разбира се, че щомъ съмъ богатъ нѣма да искамъ да зная хората, защото всѣки ще се интересува да знае, какво има въ моята каса. Кой какъ мине, ще бърка. Кой какъ дойде до паритѣ, пръститѣ му ще се привлекатъ отъ паритѣ.

Христосъ посочи рѫката си на своитѣ ученици. Съвременнитѣ хора казватъ: посочете ни реалностьта въ свѣта! Ето рѫката, това е една реалность. Нѣма по-голѣма реалность, отъ човѣшката рѫка! Но до колко учени хора вѣрватъ

въ тази реалность? До колко вѣрватъ тѣ въ тия линии? Това, че човѣшката ржка има петь пръста за тѣхъ е една случайность. Човѣкъ може да има и шесть пръста. Така разсжждаватъ хората, които мислятъ, че всичко е въ движение, че цѣлиятъ свѣтъ се движи, а хората които разсжждаватъ, че свѣтътъ въ едно отношение е постояненъ, а развиващиятъ се животъ е въ движение, тѣ мислятъ, че тази ржка може да расте и се развива.

Тогава ще ви приведа едно сравнение като отличителна черта между физическия или механическия и органическия свѣтъ. Ако вземете 10 пѣсъчни зрънца и ги турите въ една кутия, и послѣ други 10 ябълчни зрънца и ги турите въ друга кутия, като ги оставите да седятъ тамъ нѣколко мѣсеца, или една година, тѣзи зрънца ще се увеличатъ ли? Нѣма да се увеличатъ. Но между пѣсъчнитѣ и ябълчнитѣ зрънца има едно сжществено, отличително различие. Кое е то? Ако посѣете пѣсъчнитѣ зрънца въ земята, ще се увеличатъ ли? - Нѣма да се увеличатъ. Ако посѣете ябълчнитѣ зрънца въ земята, ще се увеличатъ ли? - Ще се увеличатъ. Слѣдователно, казватъ за нѣкого: той иска да се покаже. Какво означава това? Когато нѣкой човѣкъ иска да се покаже, то е отлична черта. Азъ бихъ желалъ всѣки човѣкъ да се покаже. Защо? Нека се покаже, той е живъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да покаже, че е живъ. Той е една ябълчна сѣмка. Всѣки човѣкъ трѣбва да има стремежъ да се покаже, въ каквото и да е направление. Като посадя едно ябълчно зърно въ земята, слѣдъ врѣме то се покаже отгорѣ надъ земята, започва да расте и казва: "Господарю, благодаря ти че ме посади, че ми даде възможность да се развивамъ". Е слѣдъ нѣколко години то дава плодъ. Между дървото и мене има извѣстно съотношение, ний се разбираме. Азъ поливамъ това дърво и то се радва. Слѣдователно, между видимия и невидимия свѣтъ има едно съотношение. И туй съотношение се изразява само по единъ вжтрешенъ начинъ.

Значи, цѣла книга е написана по ржцѣтѣ на хората. И

съвременнитѣ майки трѣбва да знаятъ, какво е написано по ржцѣтѣ на тѣхнитѣ дѣца. Тѣ казватъ: каквото Господь даде. Не, не е така. На ржката на твоето дѣте, напримѣръ природата е написала: твоето дѣте има нѣджгъ. Какъвъ? - То ще обича да поизлъгва малко. Послѣ и друго е написано. Какво? - Твоето дѣте ще обича да поодкрадва малко. Понеже е майка, тя казва: а, моето ангелче не може нито да краде, нито да лъже. Да, сега не може, но за въ бждаще ще може и да поизлъгва, и да поодкрадва. Нима мислитѣ, че онзи соколъ, който е вжтрѣ въ яйцето, може да направи нѣкому зло? Не, докато е въ яйцето нищо не може да направи, но като се измжти, ще покаже своето естество. Слѣдователно, природата, като е написала това нѣщо на ржката на туй дѣте, съ това иска да му каже: "Ти ще работишъ върху себе си, за да прѣмахнешъ тази склонность да поизлъгвашъ и да открадвашъ". Майката казва: ама не може дъ бжде това нѣщо! Ние сме се молили на Бога за това дѣте, Той не може да ни даде такова дѣте, съ такива лоши наклонности, да краде и да лъже. Но като порасне това дѣте, майката вижда, че то и поизлъгва, и пооткрадва, излиза тъкмо така, както природата е написала на ржката му. Тогава майката и бащата казватъ: защо Господь ни даде това дѣте? Защото си го искахте. Коя мома като се ожени не иска дѣтѣ? - Ама ние мислехме, че ще бжде нѣкой ангелъ. Чудни сте вие! Ангелитѣ нѣматъ друга работа, ами ще напуснатъ небето, онзи свѣтълъ, смисленъ животъ, и ще дойдатъ при васъ, при нѣкоя неодѣлана майка, като нѣкое малко бебенце, до го потупва всѣки день, да го праща да оре на нивата или да го праща да пасе нѣкому биволитѣ и воловетѣ. Майката казва: ангелче е моето дѣте. Да, ще го видишъ. Ние хората сме много взискателни, искаме да дойде при насъ нѣкой ангелъ. Благородно е това желание, да дойде нѣкой ангелъ у насъ, възможно е и това, но кога? По какъвъ начинъ може да дойде, единъ ангелъ у насъ? Ангелитѣ нѣма да се раждатъ като насъ, но писано е въ Писанието: "Когато ние се обърнемъ къмъ Бога и се новородимъ, тогава

Господь ще изпрати по единъ ангелъ да живѣе въ всѣки едного отъ насъ". Тогава ще бждемъ радостни и весели. И дѣйствително, нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да дойде единъ ангелъ да живѣе въ тебе, да си всѣкога бодъръ и веселъ, а когато искашъ да прослѣдишъ единъ наученъ въпросъ, ще запиташъ този ангелъ: кажи ми нѣщо по този въпросъ? Нѣма нищо, което този ангелъ да не знае. Той знае и музика, и изкуство, и наука - всичко знае. Тия хора, въ които се вселява по единъ ангелъ, ние наричаме "гениални хора". Вие казвате: този човѣкъ е гениаленъ. Азъ казвамъ: въ този човѣкъ живѣе единъ ангелъ. Ама той е святъ човѣкъ. Да, въ него живѣе единъ ангелъ, затова е святъ човѣкъ. Слѣдователно, въ всички велики хора живѣе по единъ великъ духъ, които духове сѫщо сѫ на йерархии. Нѣкой човѣкъ иска да бжде музикантъ. Музикантъ, въ пѫленъ смисълъ на думата, може да бжде само онзи, у когото живѣе единъ ангелъ. И всичко възвишено и благородно въ свѣта, въ какъвто и да е смисълъ, се дължи само на ангелитѣ. Обаче ние ще кажемъ: тогава дѣ е нашата индивидуалность? Какво подразбираме подъ думата "индивидуалность"? Има ли въ това нѣщо несъобразно? Ангелитѣ сѫ почерпили своето знание отъ Бога, а ние го черпимъ отъ тѣхъ. Какво лошо има въ това? Когато единъ ангелъ влѣзе въ нѣкой човѣкъ, и той се прояви като поетъ, напише една много хубава поема, ангелътъ нѣма да подпише името си, но ще каже на своя ученикъ: "Ти си подпиши името, тази работа е твоя!" Ангелитѣ сѫ много щедри, много благородни. И като напише този човѣкъ нѣщо хубаво, всички казватъ: "Колко е гениаленъ този човѣкъ, глава има въ него!" Да, тази глава е на ангела.

Христосъ показва своята рѫка на ученицитѣ си и казва: "Ще се научите да четете!" Нѣкой искатъ да познаятъ Христа. Какъ ще го познаете? Христосъ като дойде, ще ви покаже рѫката си. Научихте ли се да четете на Христовата Рѫка? Какво ще видите на нея? - Първата линия - линията на сърдцето - е идеално развита, което показва една идеална

любовь - любовъ къмъ цѣлото човѣчество. Тя е една отъ най-дългитѣ линии. Най-правилната линия на ржката е тя. Тази линия по своята форма показва, че въ всички условия на живота тя може да се прояви правилно, нормално, т. е. разумно може да се прояви - да обичашъ, безъ да се встрастяваш; да обичашъ, безъ да ограничаваш! Да обичашъ така, това значи да даваш потикъ на всѣка душа да се повдига. Туй е написано на сърдечната линия на Христовата ржка. Втората линия, която ще ви обърне внимание въ Христовата ржка, е линията на ума, която сжщо така е гениално, въ смисълъ много правилно развита. Тази линия върви паралелно съ линията на сърдцето. Линията на сърдцето и линията на ума трѣбва да вървятъ паралелно, но въ двѣ противоположни посоки. Въ сегашната математика се казва, обаче, че двѣ линии, за да бждатъ успоредни, трѣбва да вървятъ въ една и сжща посока, а въ живата математика може да имаме двѣ успоредни линии, които вжрвятъ въ двѣ противоположни посоки, и пакъ да сж успоредни. Слѣдователно, разумнитѣ хора, които се движатъ въ двѣ противоположни посоки на своето битие, спазватъ сжщитѣ отношения. Това движение привидно само е противоположно.

И тъй, да опрѣдѣлимъ сега, какво означаватъ двѣтѣ линии на ржката. Линията на сърдцето показва, че то борави съ по-гжста материя, а линията на ума показва, че той борави съ по-фина материя. Отъ тукъ виждаме че, единиятъ свѣтъ почива върху другия, строежъ има. Друга важна линия въ ржката на Христа е линията на живота. Ще забѣлѣжимъ, че въ линията на живота у Христа се подчертава идѣята че Той дава животъ прѣизобиленъ. И тази линия е добрѣ, правилно развита тя опрѣдѣля възможноститѣ на Любовьта. Линията на ума слиза къмъ долината на Марса, което показва, че умътъ трѣбва да ограничи войната. Хората трѣбва да воюватъ, това е вѣрно, но какъ трѣбва да воюватъ? Линията на сърдцето пъкъ ще опрѣдѣля, какви трѣбва да бждатъ отношенията на хората - благородни отношения съ всички

и навсѣкждѣ. Линията на сърдцето сущо така ще опрѣдѣля и каква трѣбва да бжде религията на хората въ свѣта. Сегашнитѣ хора казватъ, че трѣбва да има религия. Не казвамъ че не трѣбва да има религия, но прѣди да сжществува религия, хората трѣбва да бждатъ духовни, разумни, защото религията се включва въ духовния животъ на хората. Човѣкъ седи по високо отъ своята религия. Религията, това е външно изявяване на човѣка въ свѣта, на неговитѣ схващания.

И тогава казвамъ: човѣкъ има три вида отношения къмъ свѣта: първо: отношение къмъ Бога, къмъ Любовьта. Второ: отношение къмъ своята душа. Трето: отношение къмъ своя ближенъ. Казвамъ много мжчно е да се познае, какво нещо е Богъ, и какви трѣбва да бждатъ нашитѣ отношения къмъ Бога. Често ме запитватъ: кажете ни какъ трѣбва да се служи на Бога! Да се служи на Бога това и малкитѣ дѣца знаятъ. То не трѣбва да се доказва. Служенето на Бога е служене, което иде най-естествено и се проявява и въ най-малкитѣ нѣща. Значи, служенето на Бога е естество не само за човѣка но и за най-малкитѣ животни. Наскоро единъ мой познатъ ми разправяше единъ примѣръ за служене на Бога отъ страна на една мечка. До колко този фактъ е вѣренъ, не зная, но той седи въ слѣдното: отива единъ българинъ нѣкждѣ изъ гората да сѣче дърва, но ето насрѣща му излиза една мечка, отправя се къмъ него и му посочва дланьта си. Той спазва присжтствието на духа и поглежда, въ лапата на тази мечка стърчи единъ доста голѣмъ трънъ, забилъ се доста надълбоко. Той се приближава до нея, изважда тръна отъ лапата и, подухва малко мѣстото, позаглажда го да не я боли и се готви да тръгва. Като се освобождава мечката отъ тръна, повела този селянинъ нагорѣ въ гората и се спрѣли прѣдъ едно мѣсто, дѣто имало много готови насѣчени дърва. Той си натоварилъ лесно колата. Послѣ го повежда навжтрѣ въ гората и се спира подъ едно голѣмо дърво. Обръща му вниманието да погледне нагорѣ. Той се очудва, какво ли иска още отъ него, но забѣлѣзва на дървото една пчела съ

медъ. Съ това тя му благодарила, като му казва: "Ето тукъ има дърва, а тукъ медъ, вземи си колкото искашъ!" - и си заминала. Значи, тя си плаща, като на докторъ. Какво ще кажете отгорѣ на това? Че туй е измислица? Не, доказано е, че въ животнитѣ има много голѣма признателность. Има случаи, дѣто плъхове сѫ хранили гѫлѫби. И редъ други наблюдения сѫ правени върху животнитѣ, при които е констатирана тѣхната признателность. И въ животнитѣ има разумность. Щомъ и въ животнитѣ има разумность, ние, по-разумнитѣ сѫщества отъ тѣхъ, нѣма ли да имаме разумностьта поне на тази мечка? Ние нѣма ли да имаме поне и толкова признателность и къмъ Бога, Който ни е изпратилъ на земята, далъ ни е животъ, на който да се радваме и да проучаваме неговото величие и дълбочина? Хайде да не произнасямъ постоянно думата "Богъ", защото може би, ще кажете: гръмна ни главата отъ тази дума! Тогава ще каже: не трѣбва ли да имате благодарность къмъ тази жива природа, която ни е дала всичко? Не трѣбва ли да опрѣдѣлимъ отношенията си къмъ нея, къмъ всички наши по-напрѣднали, по-възвишени, по-разумни братя, които сѫ били тъй благородни, тъй доблестни да ни помагатъ въ нашето развитие? Какъ трѣбва да имъ се отплатимъ? Ако една мечка, за изваждането на единъ трънъ, отъ крака и, показва на този българинъ, де има дърва да си ги насѣче и събере, де има медъ да си похапне, какво трѣбва, да направимъ ние, за да изразимъ своята благодарность? Този българинъ е билъ толкова благороденъ, че не е взелъ всичкия медъ отъ хралупата на дървото, но оставилъ и на мечката да си хапне. Обаче ние, съврѣменнитѣ хора, какъ бихме постѫпили въ този случай? - Бихме взели всичкия медъ, и за мечката нищо не бихме оставили. Не е така. Вземете толкова, колкото ви трѣбва, а излишното оставете за другитѣ.

Азъ ще ви приведа другъ примѣръ, отъ който ще видите, че и въ мечката има човѣщина. И туй се случило въ България. Нѣкой си добъръ, благочестивъ българинъ пѫту-

валъ изъ една гора, но по пжтя му станало лошо, и той падналъ на земята. Но около му нѣмало нито единъ човѣкъ - мѣстностьта била планинска. Като се видѣлъ самъ, изоставенъ, обърналъ се къмъ Бога съ молитва, дано нѣкакъ му се помогне, иначе билъ осжденъ на смжрть. По едно врѣме отъ гората се задава една мечка, която иде право срещу него. Побутва го малко, но той не се мърда. Тя разбрала, че той е боленъ и го задига. Този българинъ си казалъ: ти остави треската, тя прѣмина, но съ мене всичко се свършва, азъ отивамъ вече. И наистина, отъ страхъ го прѣтресло. Оставилъ се най-послѣ, да става каквото ще. Мечката го понесла и се приближила къмъ една овчарска колиба. Овчарьтъ, като видѣлъ мечката, хукналъ да бѣга. Тя влиза вжтрѣ, слага болния на земята и си излиза навънъ. Овчарьтъ слѣдъ това се връща въ колибата си и пита болния: какъ те носеше мечката? - Трѣбва да станешъ като мене боленъ, за да разберешъ. Питамъ сега: това нѣщо възможно ли е? Да възможно е. И въ животнитѣ има благородни пориви, и въ тѣхъ има пробуждане на съзнанието, както и у хората. Казвамъ: не трѣбва ли и ние, поне колкото тази мечка, да имаме благородни чувства?

Сега, въ съврѣменния животъ, ние мислимъ, че сме най-разумнитѣ хора. Хубаво е да мислимъ така, но сжщеврѣменно трѣбва да постжпваме и разумно. Най-разумното въ свѣта, това е Богъ. Това съврѣмената наука нарича "постулатъ", т. е. това, което всѣкога и въ всички врѣмена остава неизмѣняемо, това е Богъ. Той е послѣдователенъ, хармониченъ въ всички свои постжпки. Той прави добро, безъ да има нужда отъ доброто. Проявява своята разумность, безъ да има нужда отъ тази разумность. Хората Го славятъ, безъ да има нужда отъ тази слава. Всичко това, което Той проявява прави го все заради нашето благо. Въ Неговото битие седи благото на всички малки и голѣми сжщества, за да се радватъ на всичко това, което Богъ има. Тѣ се радватъ на всички възможности въ Бога. Богъ съдържа много велики блага въ

себе си, но ние още не сме ги изпитали. Единъ день, обаче, вие можете да опитате и тия блага, които ангелитѣ имать. Тогава вие ще живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто ще има абсолютна свобода. Знаете ли, какво нѣщо е абсолютната свобода? - То значи да живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто ще бждете обичани напълно отъ всички, а не както сега, любовьта ви се разваля всѣки день. Вие казвате: ние сега се обичаме. Да, но не се знае, колко врѣме ще трае тази любовь. Нѣкой пжть нѣкой те обича за година, а другъ за двѣ години, трети за три години, а нѣкой и за 20 години, но въ края на краищата и тази любовь се разваля. Обаче въ ангелския свѣтъ Любовьта никога не се изменя, никога не се разваля. Тя е постоянна, даже постепенно се усилва и расте, понеже е разумна. Нѣма по разумно нѣщо отъ Любовьта. Когато любовьта влезе въ човѣшкото сърдце, какво прави? - Тя провежда единъ свещенъ трепетъ въ сърдцето единъ разуменъ актъ въ ума. Любовьта, е която образува тази линия на ржката. Като разгледате тази линия, отъ горното и разклонение, до долното и разклонение тя показва пжтя, който човѣкъ е миналъ прѣзъ всичкитѣ епохи, какъ се е подвизавалъ въ Любовьта и т. н. Много степени има въ Любовьта. Линията на умъ пъкъ показва, какъ се развивалъ човѣкъ и до колко разумно е използувалъ условията на своя животъ.

Вие казвате: човѣкъ трѣбва да има душа! Нѣкой пжть ученитѣ хора не признаватъ душата, понеже не я виждатъ. Пъкъ и религиознитѣ хора нѣкой пжть не вѣрватъ въ душата. По нѣкога ние вѣрваме само въ човѣшкия умъ, понеже той се проявява въ мисъльта. Ние можемъ да познаемъ човѣшката душа по човѣшкото сърдце. Тамъ, дѣто има душа, има и сърдце. Думата "сърдце" не е толкова сполучлива, защото показва постояннитѣ промѣни. Да обичашъ човѣка, това значи той да може да расте и да се развива подъ твоята обичь. Безъ любовь не може да има растене и развиване. Нѣкой казва: защо трѣбва да обичамъ? - За да растешъ. Защо трѣбва да раста? - За да се проявишъ, да се пробуди съзнанието ти,

да разберешъ защо си дошълъ на този свѣтъ.

И тъй, Христосъ имъ показва ржцѣтѣ си. Тѣ познаха формата на ржката Му. Вие разглеждали ли сте си ржцѣтѣ, за да видите, че всички ржцѣ не сж еднакво устроени. Онѣзи хора, които обичатъ удоволствията, които обичатъ да си похапватъ, да си попийватъ, да говорятъ за кокошчици, за патици, за ядене, за пиене, тѣхнитѣ ржцѣ сж дебелички и много добрѣ устроени. А онѣзи хора, които сж сатурнови типове, т. е. критици, които не могатъ да видятъ нищо хубаво въ свѣта, а виждатъ само лошото, тѣ иматъ дълги, сухи, кокалести пръсти, съ вжзли. Тѣ казватъ: дълги ни сж пржститѣ. Не дълги сж само, но и кокалести. За такъвъ човѣкъ казватъ: той е цѣль светия. Не само че не е светия този човѣкъ, но е голѣмъ критикъ. Лошото не е въ това, че е критикъ, но човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ критикъ. И всѣко нѣщо, за което той се изказва, не трѣбва да го говори отъ злорадство. Има начинъ за казване на нѣщата. Ние можемъ и трѣбва да бждемъ благородни въ отношенията си. Всѣки отъ васъ се стреми да живѣе единъ разуменъ и благороденъ животъ. Това сж едни отъ най-хубавитѣ потици. Всѣки иска да се прояви. Това е най-благородното желание. Всѣки иска да бжде ученъ, да бжде благороденъ. По-добро нѣщо отъ това нѣма.

Вторият принципъ е да служишъ на ближния си. Слѣдъ като се научишъ да служишъ на Бога, тогава ще се научишъ да служишъ и на ближния си. Прѣдставете си, че една муха кацне на ржката ми. Най-първо въ мене ще се зароди едно желание, както у дѣцата, да я духна. Духна ли я, съ нея се свършва. Обаче, когато въ мене дѣйствува този Божественъ принципъ, първото желание, което ще се яви, ще бжде да я оставя на ржката си и да не я бутамъ. Тя ще си ходи по ржката ми, и азъ ще и се радвамъ. Слѣдъ това, азъ излизамъ изъ гората и виждамъ едно малко цвѣтенце. Първо въ менъ се зараждa едно желание да стжпча това цвѣтенце, да опитамъ силата си. Не, ще го оставя тъй, както Господь го е създалъ. Заради Господь нѣма да го бутамъ. Другъ пжть се

приближа при нѣкое дърво и взема да го чопля. Не, нѣма да го чопля, нѣма да чупя клонитѣ му, но ще го изчистя, ще го полѣя съ чиста вода. Нѣкога пъкъ се спра при нѣкой изворъ. Какво мога да направя? - Мога да го запуша, а мога и да го изчистя. Кое ще прѣдпочета? - Ще го изчистя, ще го оградя наоколо съ камъни. Прѣзъ което мѣсто мина, всичко ще прѣчистя. Ще кажа: всичко това Господь е направилъ, и азъ се радвамъ за всичко сторено отъ Господа. Слѣдъ това Господь казва: "Ти вече се научи да служишъ на мене, сега ще ти покажа, какъ се служи на ближния". Азъ наричамъ "Учение за служене на Господа" това което, никога не се доказва а "учение за служене на ближния" това, което се доказва на половина. Що значи мой ближенъ? Да позная своя ближенъ, значи да позная че този сѫщиятъ Господь, Когото обичамъ, е ограниченъ въ моя ближенъ. Слѣдователно, както обичамъ да служа на Бога, така трѣбва да служа и на своя ближенъ. Какво е писано въ Писанието? - Да служишъ на ближния си тъй, както и на себе си. Какво значи това? - Да му дамъ половината си богатство. Когато служишъ на Бога, ти не можешъ да Му дадешъ само половината отъ своето богатство. Ти на Бога ще дадешъ всичко, което имашъ - нищо повече. Като дадешъ на Бога всичко и всичко взимашъ. Когато дойде да служишъ на ближния си, ще му дадешъ половината си благо. Ако той иска да ти вземе всичкото богатство, той не ти е ближенъ. Ближниятъ ти сѫщо трѣбва да познае, че има единъ човѣкъ, у когото Богъ живѣе. Той не трѣбва да се усъмни въ тебе и да каже: какво ли намѣрение има този човѣкъ? Каква ли задня цѣль има? Ако азъ дойда като единъ лѣкарь при тебе, да не казвашъ какво ли намѣрение има този човѣкъ? Не, между ближния ми и мене трѣбва да има последователность и пълна хармония въ всичкитѣ си постѫпки. Когато азъ направя нѣщо за ближния си, трѣбва да го направя за Бога, Който живѣе въ тебе. Служи така и ти на Господа въ себе си!

И най-послѣ, човѣкъ като се научи да служи на ближния си, ще служи и на себе си. Въ "учението за служене на себе

си" се иска най-голѣмото доказателство. Въ това учение Богъ се проявява въ най-млаката си форма. Най-мъчното учение въ свѣта, това е служенето на себе си. Най-първо човѣчеството трѣбваше да започне съ служенето на Бога, после съ служенето на своя ближенъ и най-послѣ съ служенето на себе си, но понеже човѣчеството се отдалечи отъ Бога, отклони се отъ правия пѫть, то започна съ най-мѫчното учение - служене на себе си, вслѣдствие на което дойдоха най-голѣмитѣ страдания и земята се обърна съ главата надолу. И тѣ казаха: не може да се служи на Бога. Не, най-благородното учение е да служимъ на Бога и да съзнаваш, че си въ единъ разуменъ свѣтъ и служишъ на всички. Подъ думата "служене на Бога", азъ разбирамъ да служишъ на всички. Да служишъ на "ближния си", разбирамъ да служишъ на половината свѣтъ , и да служишъ на "себе си", разбирамъ да служишъ на една единица. Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на себе си. Добрѣ, ще служишъ на себе си, но най-първо ще се научишъ да служишъ на Бога, Той ще ти бѫде Учитель. Послѣ ще отидешъ при ближния си, той ще те научи, и най-послѣ ще се учишъ отъ себе си. Да служишъ на себе си, това е най-мѫчното учение, което старитѣ гърци сѫ проповѣдвали, като съ казвали: "Познай себе си!" Какво се изисква отъ тебе, когато ще служишъ на Бога? Първо ще бѫдешъ доблестенъ човѣкъ. Човѣкъ, който служи на Бога, не казва, че безъ пари не може, че безъ знание не може. Ако служишъ на Бога, ти ще имашъ и пари, и знание, и сила. Онзи човѣкъ който служи на Бога, има всичко.

Ще обясня своята мисъль. Да служишъ на Бога, значи да имашъ всичкитѣ благоприятни условия за работа, както онази жена, която има кѫща пълна съ вълна и може да работи. Какво и трѣбва сега? - Да се опретне да изпере, да очисти, да изпреде, да изтъче тази вълна. И станъ, и всичко, което и е нужно за тъкане тя ще го има. Слѣдователно, "служенето на Бога" подразбира възможности при всички условия. За такъвъ човѣкъ нѣма да има условия отъ които да е лишенъ.

При служенето на ближния има по-ограничени условия, а при служенето на себе си се създава характеръ. Ти си единъ малъкъ свѣтъ, въ който владѣе пъленъ хаосъ, и ти при тия условия трѣбва да създадешъ своя характеръ, трѣбва да прѣобразишъ този свѣтъ, да го направишъ по образъ на Бога, по образъ на своя ближенъ. Кои сѫ твоитѣ ближни? - Твоитѣ ближни сѫ ангелитѣ. Най-първо ще служишъ на Бога, послѣ на ангелитѣ и най-послѣ на себе си. Въ древностьта е сѫществувала една култура, въ врѣмето на която хората сѫ напуснали Бога и сѫ служили на ангелитѣ, а послѣ на себе си. Туй е едно ограничение. Най-първо ще служишъ на Бога, Който съдържа всичко въ себе си, послѣ на ангелитѣ и най-послѣ ще влеземъ при себе си, като човѣкъ и ще видимъ, какви сѫ нашитѣ отношения въ свѣта. Като се разбере живота така, ще се уредятъ всичкитѣ ни отношения и всичката дисхармония сама по себе си ще изчезне.

Тогазъ Христосъ има посочи рѫцѣтѣ си и имъ каза: "Всѣки отъ васъ пипналъ ли си е рѫката?" Азъ ви питамъ: вие разглеждали ли сте сърдцето си? Вие казвате: азъ искамъ да имамъ Божията Любовь. Вие можете да имате Божията Любовь всѣкога, но разумность се изисква отъ васъ. Ние се спираме само върху нѣкои дребни факти и казваме: азъ не съмъ добъръ човѣкъ. Да, азъ мога да призная, че въ извѣстна своя постѫпка не съмъ билъ добъръ, но не че цѣлокупно не съмъ добъръ. Да кажа, че цѣлокупно не съмъ добъръ, това е лъжа! Като казвамъ, че въ еди-коя си своя постѫпка не постѫпихъ добрѣ, това е благородство на характера. Трѣбва да си кажа: въ еди-коя си своя постѫпка бѣхъ добъръ, но въ еди-коя си не бѣхъ добъръ. Слѣдователно, човѣкъ по естество, по Бога, той е добъръ, но въ проявлението на своя характеръ, той нѣкога може да бѫде добъръ, а нѣкога не. Нѣкой казва: азъ съмъ много лошъ човѣкъ. Не, разумно трѣбва да постѫпвашъ въ живота си. Сега като проповѣдвамъ, че трѣбва да се служи на Бога, нѣкои отъ васъ които ме слушате, може да кажете: ти, който проповѣдвашъ отъ амвона, че всичко

трѣбва да се даде за Бога, че трѣбва да се служи на Бога, ето азъ искамъ да слѣдвамъ въ университета, имамъ нужда отъ 10,000 лева, услужи ми тогава! Мислите ли, че този господинъ, който ще дойде при менъ съ такава молба е разрѣшилъ въпроса правилно? Азъ ще го питамъ: въ коя Божествена книга е писано, че трѣбва да му дамъ 10,000 лева? Писано е, че ти имашъ нужда отъ хлѣбъ. Въ такъвъ случай, ти ела при мене, азъ ще те нагостя, ще ти дамъ хлѣбъ. Но, ако ти вложишъ въ ума си мисъльта, че азъ трѣбва да те пенсионирамъ тъй, както държавата прави, ти си на кривъ пѫть. Ако ти дойдешъ при мене, азъ ще ти дамъ това, отъ което имашъ нужда, безъ да го искашъ. Искашъ ли ми самъ това-онова, искашъ ли да ме заставишъ да ти услужа, въпросътъ не е сложенъ по Бога. Въ такъвъ случай, азъ служа на Бога, а ти служишъ на себе си. Благородството отъ моя страна е тамъ, че като зная твоитѣ нужди да ти услужа самъ, безъ да уроня твоитѣ добри чувства, безъ да уроня твоя престижъ. Не говоря за човѣшкитѣ ти чувства, които се таятъ дълбоко въ душата ти.

Защо се яви Христосъ на своитѣ ученици? - За да имъ покаже, че слѣдъ смъртьта има животъ и то разуменъ животъ, и че рѫката никога не се измѣня. Той имъ показа, че Неговата рѫка сега е още по-хубава, по-четлива, и всички онѣзи утайки, които имаше на физическия свѣтъ, изчезнаха. Въ него остана само онази чиста, префинена материя, съ която Той можеше да става видимъ и невидимъ, и съ която можеше да измѣня коефициента на прѣчупването на слънчевитѣ лѫчи. Понеже всички частици на тѣлото Му бѣха въ сътояние да пропущатъ всички слънчеви лѫчи, Той ставаше невидимъ. Такъвъ животъ можеше да имаме само тогава, когато бѫдемъ разумни. Тази разумность ще внесе въ насъ радость, че за въ бѫдеще ще имаме всички възможности да живѣемъ и въ другия свѣтъ. Ние можемъ да бѫдемъ въ съобщение едноврѣменно и съ Бога, и съ ангелитѣ. Когато говоря нѣкой пѫть, че ние можемъ да имаме съобщения съ Бога,

опасното за насъ е да не станемъ много фамилиарни. Пазете се отъ тази фамилиарность! Щомъ се приближаваме къмъ Бога, трѣбва да забравимъ всичко за свѣта. Когато се приближавамъ къмъ Бога, азъ изгарямъ всичкитѣ си тевтери, нѣмамъ никакви отношения къмъ свѣта, забрявамъ всичко. Тогава азъ съмъ като едно новородено дѣте, животътъ ми се осмисля и въ ума ми изпъкватъ само онѣзи добри дѣла, които хората сж ми направили, а злото прѣдъ менъ се утаява и азъ виждамъ човѣка въ неговото бждаще; виждамъ, че Богъ работи въ всѣка душа, и то най-много при най-голѣмитѣ мжчнотии на хората. Ти си се отчаялъ, обезсърчилъ, но дохожда Божественото при тебъ и ти казва: "Не бой се, има възможности и за тебе". Дойде нѣкой човѣкъ при тебъ и ти казва: знаешъ ли, баща ти бѣше лудъ, майка ти охтичава, отъ тебе човѣкъ нѣма да стане. Божественото ти казва: "Не бой се, всичко ще се поправи!" Защо баща ти полудѣ? Защото работеше въ противовѣсъ на Бога. Защо майка ти стана охтичава? Защото бѣше въ противорѣчие съ ангелитѣ. Когато хората изгубватъ любовьта си - охтика ги хваща, а когато изгубватъ разумния стимулъ въ живота - полудѣватъ. Вие казвате: ама никаква разумность нѣма въ свѣта! Значи, вие отричате разумностьта. Щомъ отричашъ разумностьта у другитѣ, това подразбира, че само ти си разуменъ. Мислишъ ли така, ще дойдешъ въ стълкновение съ цѣлокупностьта на живота. Христосъ дойде въ свѣта, за да покаже на хората разумностьта, като имъ показа ржката си. Защо? - Ржката изразява разумностьта. Най-хубавото, най-красивото нѣщо, което изразява Любовьта, това е човѣшкото лице. Ржката е образъ на разумностьта, а лицето е образъ на Любовьта. Разумниятъ човѣкъ, онзи вѣщъ цигуларь, като вземе цигулката и засвири, всички казватъ: "Да, ржката прави всичко!" Отъ тази ржка започватъ да се изливатъ звуци и ти се очудвашъ. Онзи знаменитъ художникъ, като вземе четката, ти се очудвашъ, казвашъ: "Да ржка!" Вѣрно е, но отъ ржка до ржка има разлика. Онзи техникъ, като вземе чука и започне

да сглобява и да разглобява и най-малкитѣ частици, излиза нѣщо. Значи, отъ ржката излиза една велика разумна сила, и ние трѣбва да отпушимъ тази ржка. Прѣкарай прѣзъ ржката си всичкото добро. Искашъ да направишъ едно добро, напави го! Искашъ да нарисувашъ нѣщо хубаво, нарисувай го!

Искашъ да напавишъ едно добро, но нѣмашъ възможность за това. Ще ви кажа, какъ ще го направите. Въ древностьта, единъ царски синъ се влюбилъ въ една циганка и я направилъ царкиня. Обаче, навикътъ и да проси, билъ по-силенъ отъ нея и надделява надъ положението, въ което се намирала. Какво да прави? Влиза въ една отъ своитѣ стаи, затваря се вжтрѣ. Взима една торба брашно, разпрѣдѣля го по малко на всичкитѣ столове и почва да обикаля отъ столъ на столъ да проси, прѣдставлява си, че това сж хора. Казва: "Моля ви се, дайте ми малко брашно!" Въ сжщата торба събира брашното, което счита, че и е дадено. По такъвъ начинъ тя напълва торбата си съ брашно и си казва: "Е, изкарахъ прѣхраната си". Така и вие направете нѣкой пжть. Турете въ стаята си на всѣки столъ по единъ левъ и кажете: на тебе, приятелю, еднъ левъ, на тебе сжщо единъ левъ и т. н. Ще кажете: е, такава жена! Не, това е отлично занимание. Ако единъ човѣкъ може да остави на всѣки столъ по единъ левъ, той ще може и вънъ да даде нѣкаква помощь. Ако не може да остави на стола единъ левъ, той и вънъ не ще може да даде нѣкаква помощь. Това е едно хубаво упражнение.

Та има много такива естествени методи, които ние за въ бждаще трѣбва да приложимъ. За тия методи, които живата природа е вложила, тя е мислила много врѣме, докато ги създаде. Отъ хилядитѣ начини, които тя е измислила, найпослѣ е създала нашия животъ и е вложила въ него тази форма, която ние имаме, и въ която се криятъ несметнати богатства. Сегашнитѣ учени хора, обаче гледатъ малко скептически на много нѣща: тѣ гледатъ сжщо тъй скептически и на ржката и казватъ тѣзи линии по ржката сж произволни, тѣ сж създадени отъ свиването на ржката. Да, всички хора

си свиватъ ржцѣтѣ, но тѣзи гънки не сж еднакви въ всички. Има друго нѣщо, което е сформирувало тѣзи линии, тѣзи гънки. Задъ тѣзи линии седи другъ единъ свѣтъ, още по-красивъ. Христосъ прѣдставя прѣдъ сегашнитѣ хора, прѣдъ сегашната култура, ржката си, разумното въ човѣка и ги пита: "Познавате ли ржката ми?" Какво означава това, споредъ езика на съврѣменната култура? То значи: вие живѣете ли споредъ великия законъ на Божията Любовь? Вие живѣете ли споредъ великия законъ на Божията Мждрость, които сж написани върху вашитѣ ржцѣ? И най-послѣ, вие живѣете ли спорѣдъ тази велика Божествена линия на живота, която е написана сжщо на ржката ви, и която включва възможноститѣ на разумния животъ? Тъй запитва Христосъ разумнитѣ хора.

И сега, всички съвремѣнни учени хора изучаватъ слънцето, изучаватъ звѣздитѣ, изучаватъ малкитѣ бубулечици и т. н. Всичко това е хубаво, обаче всички трѣбва да се върнемъ и изучаваме първоначалното учение за служене на Бога. Нека изучаваме астрономията, но заради Бога! Нека изучаваме слънцето и всички други звѣзди и планети, но заради Бога! Нека изучаваме всички науки, но заради Бога! Нека ставаме майки и бащи, но заради Бога! Нека Богъ изпълни сърдцата и умоветѣ на всички ни! Отъ тамъ да започнемъ - отъ служенето на Бога. По другъ начинъ не може. Не може да има друго учение, което да разрѣши всички въпроси на земята. И казвамъ: Ако се намѣрятъ само 12 души, които да възприематъ това учение, свѣтътъ въ 29 години ще се оправи. Какъ? Ако всѣки единъ отъ 12 души се наеме всѣка година да обръща по единъ човѣкъ къмъ Бога. Тия новообърнатитѣ отъ своя страна да обърнатъ други 12 и по такъвъ начинъ, въ 29 години свѣтътъ ще се оправи. Послѣдващитѣ, които идватъ, тѣ ще служатъ по-малко. Ако се постжпва така прогресивно, тия 12 души значи, въ 29 години ще обърнатъ цѣлия свѣтъ къмъ Бога. Това нѣщо ще стане много лесно, но всѣки единъ ще трѣбва всѣка година да обръща по единъ човѣкъ къмъ Бога. Има проповѣдници, които сж обърнали нѣкои хора къмъ Бога,

но не знаятъ какъ и до колко сж ги обърнали. Да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога, значи да му прѣдадешъ сжщия импулсъ, какъвто и ти имашъ, или да му прѣдадешъ такъвъ стремежъ, такова благородство каквото и ти имашъ. Та казвамъ: сега отъ цѣлия свѣтъ се изискватъ 12 души, които да го обърнатъ къмъ Бога въ продължение на 29 години. Кои сж тѣзи 12 души? Тия 12 души, които ходятъ ще дигатъ само ржката си, и всѣки, който ги срещне ще бжде обърнатия и ще имъ каже: "я ми кажи нѣщо за Бога!" Азъ искамъ да живѣя споредъ тази велика Истина на живота. Ти ще му кажешъ: първото най-велико е човѣкъ да служи на Бога и да пожертвува всичко за Него. И то не само на думи, но и въ ума си, и въ сърдцето си, и въ душата си - ще мислимъ само за Бога. Тогава нѣма да има никакъвъ споръ. Щомъ споримъ, това не е учение за Бога. Азъ, който дигамъ ржката си, нѣма да се спирамъ, но ще продължавамъ пжтя си. Онзи изворъ, който тече, нѣма какво да се спира. Нѣкой го пита: кажи ми отдѣ идешъ? - Той си върви. Кждѣ отивашъ? Той пакъ си върви. Той казва: "Ако искашъ да зная отдѣ ида, намѣри извора ми! Ако искашъ да знаешъ кждѣ отивамъ, ела съ мене!" Тъй че, който иска да знае отдѣ ида, да отиде тамъ, отдѣто и азъ дойдохъ; ако пъкъ иска да знае, кждѣ отивамъ, да дойде съ мене.

И тъй, азъ ви казвамъ: поканватъ ви да отидете тамъ, отдѣто сте дошли. Вашитѣ домашни ви канятъ да се върнете, но не тъй, както на погребение. Вие трѣбва да се върнете тъй, както се връща онзи студентъ, който свършилъ въ странство своитѣ науки и донася прѣдъ баща си дипломата си. Азъ пъкъ искамъ да излѣзете и да тръгнете въ свѣта тъй, както синътъ отива да се учи въ странство. Този синъ, като свърши своитѣ науки, връща се при баща си, въ своя домъ за да помага на ближнитѣ си. Доста вече сме учили въ този университетъ, осемъ дълги години ставатъ вече, всѣка отъ тѣхъ отъ по хиляда години! Доста сме учили вече! Врѣме е да стане единъ обратенъ процесъ и да се вър-

немъ при домашнитѣ си. Мислите, че сме прости хора! Не, много учени хора сме. Ще се върнемъ дома си съ този диплом, и баща ни ще каже: "Синко, я си покажи дипломътъ!" Той ще го прочете и ще каже: "Много се радвамъ, по всички предмети си свършилъ отлично." Ти ще оставишъ диплома при баща си и тамъ, въ свѣта вече ще се учишъ по другъ начинъ, безъ всѣкакъвъ дипломъ.

Врѣме е когато всѣки отъ васъ трѣбва да остави диплома на баща си, за да не се изгуби и да отиде да помага на ближнитѣ си. Българитѣ казватъ: "Горѣ ржцѣтѣ!" Какво означава то? "Горѣ ржцѣтѣ" значи: хайде сега да те видимъ, какво си, колко струвашъ! И това е хубаво. И Христосъ показа на своитѣ ученици ржцѣтѣ си. И ние трѣбва да покажемъ своята ржка. Да покажемъ своята ржка, азъ разбирамъ да я покажемъ на онзи, който ни обича. Да покажемъ ржката си, разумното въ насъ на онзи, който ни обича, и съ това да му докажемъ, че Богъ живѣе въ насъ, и ний сме готови да направимъ всичко което Той иска отъ насъ.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ,
на 27 декември 1925 год. въ гр. София.

До скончанието на вѣка.

"И учѣте ги да пазятъ всичко, що съмъ ви заповѣдалъ: и ето, азъ съмъ съ васъ прѣзъ всичкитѣ дни, до скончанието на вѣка. Аминъ!"

Нѣма по страшно нѣщо въ свѣта отъ прѣсищането. Най-страшната отрова въ свѣта, това е прѣсищането. Даже и най-хубавитѣ нѣща, най-красивитѣ нѣща могатъ да произведатъ прѣсищане. Прѣсищането често произвежда втръсване. Втръсването произвежда отвращение. Отвращението произвежда бездѣйствие. Бездѣйствието произвежда смърть. Смъртьта произвежда разлагане, а разлагането произвежда воня. Онѣзи хора, онѣзи християнски културни народи, които се мислятъ за много учени, нѣкои отъ които имать по 2-3 диплома, а нѣкои нѣматъ нито единъ, азъ бихъ желалъ, всички тия народи и хора да иматъ по четири диплома, а именно: да иматъ единъ дипломъ, че сж свършили факултета на разумностьта; да иматъ единъ дипломъ че сж свършили факултета по чесностьта, да знаятъ, какво нѣщо е човѣшкото достойнство; да иматъ трети дипломъ, че съ свършили факултета на справедливостьта, да знаятъ, какво нѣщо е мораленъ устой, и какво нѣщо е мораленъ остенъ, и най-послѣ да сж свършили послѣдния факултетъ на университета, да знаятъ, какво нѣщо е интелигентностьта.

Казва Христосъ: "Идете и учете ги". На какво? На съврѣменния свѣтъ се втръснало вече отъ учение! Учение, учение, учение, но какво е това учение? То е цѣла галиматия! Кое по-напрѣдъ да учишъ? Има специални училища, въ които се учи, какъ да се готви: какъ да се готвятъ кокошки, гжски, какъ да се кълца и приготовлява агнешко месо, какъ да се готви свинско месо, по кой начинъ да се консервиратъ ябълки и разни други плодове. Послѣ, има и други училища, въ които се прѣподава, какъ да се шиятъ дрехи, най-красивитѣ най-изящнитѣ, съ които да се самоизмамваме. Онази млада мома,

Матея 28:20

вмѣсто да се накичи съ най-хубавитѣ добродѣтели на разумность, на честность, на справедливость, на въздържание, на скромность, се накичила съ онѣзи красиви панделки и перца. Всичко туй е хубаво, но това не сж добродѣтели. Тѣзи краски, тѣзи перца сж само за птицитѣ, само за пеперудитѣ, но не и за хората. Това сж добродѣтели за тѣхъ, а за хората трѣбватъ други добродѣтели. Имате ли вие добродѣтелта на гжлжба? Имате ли неговата устойчивостъ, неговия характеръ, който прѣодолява всички условия и мжчнотии въ живота? Гжлжбътъ, отъ памти вѣка, отъ незапомнени врѣмена, е единствената птица, която не се е съблазнила отъ месото. Прѣзъ всичкитѣ мжчнотии, прѣзъ които гжлжбътъ е миналъ, той ималъ доблѣстьта да си остане вегитариянецъ. Той никога не е казвалъ: условията на живота сж тежки, и азъ трѣбва да си хапна малко месце. Напротивъ, той казва: "Каквито и да сж условията на живота, азъ ще ги прѣодолея. Понеже Богъ е разуменъ, и азъ съмъ разуменъ, ще ямъ зрънца - и нищо повече! И когато Господь създалъ свѣта, повикалъ гължба и го посочилъ на всички като емблемъ на твърдость въ убѣжденията. Тогава Богъ казалъ: "Понеже, гължбътъ устоя на своитѣ убѣждения, азъ го поставямъ като символъ на Духа Божий". И до сега гължбътъ седи като емблемъ. Когато искатъ да покажатъ, че върху нѣкой човѣкъ слиза нѣкой гений, или нѣкой великъ духъ, винаги прѣдставятъ, че върху този човѣкъ слиза гължбъ. Питамъ: ако, обаче, речете да сравните главата на гължба съ тази на човѣка, колко пжти главата на човѣка е по-голѣма отъ главата на гължба? Главата на човѣка е много пжти по-голѣма отъ главата на гължба. Измѣрено е, че мозъкътъ въ човѣшката глава тежи единъ и половина кгр., а нѣкждѣ и до 2 кгр. Мозъкътъ на слона тежи до 9 кгр. Нѣкои хора мислятъ, че човѣшката интелигентность може да се тегли. Дѣйствително, право е донѣкждѣ, че тежестьта на мозъка указва известно влияние върху интелигентностьта на човѣка, но голѣмо влияние има и това, какъ е ортанизиранъ този мозъкъ, какъ е организирана онази

вжтрѣшна разумность въ човѣка. Природата е толкова внимателна къмъ всѣка придобивка! Тя е отбѣлѣзала всѣка една благородна черта, всѣка наша придобивка. И когато човѣкъ направи нѣкое добро въ свѣта, когато извърши единъ разуменъ актъ, въ невидимия свѣтъ настава голѣмо тържество. Когато човѣкъ завърши нѣкаква своя работа, или нѣкое свое добро начинание, ангелитѣ издаватъ единъ указъ, една похвала за него. Нѣкой беденъ човѣкъ извърши нѣкое благородно дѣло, той и не подозира даже, че въ небето става такова голѣмо тържество заради него.

Сега, вие като ме слушате, ще кажете: дѣ е този разуменъ свѣтъ? - Въ вашата глава. Дѣ е вашата глава, обаче? Мислите ли, че тази глава, която носите е ваша глава? - Не. Нѣкои мислятъ, че всичко, което вършатъ, вършатъ все подъ влияние на тази си глава която виждатъ и затова казватъ: е, глава имамъ! Казвамъ: ти не знаешъ още, дѣ е главата ти. Слѣдъ 50-60-100 години главата ти ще се изпразни. Не, това, което може да изчезне, да се изпразни, не е глава. Казватъ: главата е начало на нѣщата. Значи, туй, което никой не може да ти вземе, то е глава. Главата е причина на всички нѣща. Слѣдователно, ако моята глава може да се изпразни, ако моята глава може да я вземе нѣкой, ако моята глава може да се мѣни по 20 пжти на день, каква глава е тя? Казала ли е много нѣщо тази глава? Питамъ тогава: нима една патка не може да каже, че и тя има глава? Че и свинята казва: знаешъ ли, че и азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да ровя? И волътъ казва: знаешъ ли, че азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да бодя съ рогитѣ си? И коньтъ казва: знаешъ ли, че азъ имамъ глава, и тази глава ми заповѣдва да ритамъ? Питамъ: коя отъ тѣзи хиляди глави въ свѣта, които заповѣдватъ, трѣбва да се слуша? Коя е разумната глава? Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: животъ е създаденъ тъй, условията въ живота сж такива. . . Какво подразбирате вие подъ думитѣ, че животътъ е създаненъ така? Споредъ мене, животътъ никога не е билъ създаванъ, а животътъ само се

проявява отъ Бога. Животътъ не може да се създаде, той не е нѣщо механическо, той излиза отъ Бога, той е велико проявление на една висша разумность. И всѣки отъ васъ, който иска да живѣе, на първо мѣсто трѣбва да бжде разуменъ, и то не въ обикновената смисълъ на думата "разуменъ", но въ пълната смисълъ, разуменъ тъй, както гължбътъ е разуменъ.

И тъй, Христосъ казва: "Учете ги да пазятъ това, що съмъ ви казалъ". Кой Христосъ? Азъ не ви говоря за онзи Христосъ, Когото евреитѣ разпнаха прѣди 2,000 години. Този Христосъ бѣше много слабъ човѣкъ. Азъ ви говоря за единъ Христосъ, Който никога не е билъ разпнатъ въ свѣта. Него може да наричатъ Христосъ, но Той има друго име, свещено име има Той, което вие трѣбва да знаете. Казвате: вие ни говорите за Христа. Не, слабъ човѣкъ бѣше този Христосъ, Когото евреитѣ разпнаха. Апостолъ Павелъ гонѣше този, именно, разпнатия Христосъ и си казваше: "Азъ зная този Христосъ". Не, той видѣ, какво нѣщо бѣше Христосъ, видѣ Го като свѣтлина и падна отъ коня си съ лицето на земята. Видѣ той тази свѣтлина! Свѣтлината не може да се разпъне, свѣтлината не може да се изгаси. Хората, обаче и тази свѣтлина изопачаватъ, използуватъ я за зло. Ще кажете: какъ? Ами онзи човѣкъ, който гони неприятеля си, не използува ли свѣтлината, за да го намѣри нѣкждѣ по пжтя и да го убие? Какъ употрѣбяваме ние свѣтлината, която Богъ ни е далъ да използуваме като разумни човѣци! Срещнешъ своя неприятель въ гората, теглишъ му куршумъ и го убиваш. Казвотъ: тъй е писалъ Господь. Не, не говорете така! Това не говори онзи Христосъ, който е билъ разпъванъ, а говори онзи Христосъ, който никога не е билъ разпъванъ.

Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, казва: "Учете ги да пазятъ благото, което съмъ ви далъ, и ето, азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка. Аминъ!" Това свещено име "Аминъ", то е името на онзи Богъ, Когото египтянитѣ знаеха. Тѣ го наричаха "аманъ", но то не е така.

"Аминъ" го наричаме ние. И когато нѣкой човѣкъ бактиса, както българитѣ често казватъ бактисахъ отъ живота, употрѣбяватъ думата "аманъ"! Като каже българинътъ "аманъ", той се обръща къмъ Бога и казва: "Господи, помогни ми Ти въ тази бѣда, никой не ми помага!" Като каже "аманъ", избавлението идва. "Аманъ" е името на Бога. Едно врѣме въ Сирия имаше нѣкой си Аманъ, носѣше свещеното име на Бога, и той искаше да избие евреитѣ, но този Аманъ окачиха на една бесилка за едно прѣстжпление, съ което наруши Божия законъ. И съврѣменнитѣ хора, които се кръщаватъ съ името на възкръсналия Христосъ, които носятъ свещеното име на Бога, а проповѣдватъ смъртъ, ще увиснатъ горѣ на въжето, като този Аманъ. Онази бесилка, която сте приготвили за другитѣ, сами ще увисните на нея, сами ще падне те въ собствената си клопка.

Вие ще кажете: кажете ни нѣщо ново! Ето, ново ви казвамъ: никой нѣма право да разрушава онова, което Богъ е създалъ! Никой нѣма право да позори чистия и светия животъ, който Богъ му е далъ! Никой нѣма право да изопачава и да осквернява своя умъ, който носи свѣтлина и свобода за неговата душа! Никой нѣма право да грѣши! Никой нѣма право да безобраствува, да върши прѣстжпление, да осквернява своитѣ братя и сестри. Никой нѣма право да осквернява, да обезчестява своята майка и баща! Дѣ е този моралъ на съврѣменнитѣ хора, които казватъ, че това учение, което се проповѣдвало не било право? Азъ викамъ днесъ тѣзи хора на сждъ прѣдъ Господа! Дѣ е моралътъ на съврѣменнитѣ хора? Дѣ е моралътъ на съврѣмената църква? Защо изпрати Господь на земята тѣзи свещеници, да се облѣкатъ въ златни дрехи ли? Най-послѣ, защо ви изпрати и васъ Господь? Ние всички седимъ прѣдъ прѣстола на великия Господь, Който ни даде животъ. Защо седимъ ние тукъ, да служимъ на хората ли, или да служимъ на Бога? Първо трѣбва да служимъ на Бога, да знаемъ, че имаме единъ чистъ и святъ животъ, че имаме единъ великъ идеалъ, който трѣбва да постигнемъ.

Какъвъ е този идеалъ? Да, великъ идеалъ е да дойде за васъ този тържествен день, да се стопли вашата душа и да почувствувате, поне за половинъ часъ отъ живота си, поне за единъ моментъ, какво нѣщо е великата Божия Любовь, която може да ви разшири толкова, че да обхванете въ себе си цѣлия свѣтъ. Великъ моментъ е този, да почувствувате тази висша интелигентность, да почувствувате връзката между всички сѫщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, да почувствувате това Великото, което наричаме "Аменъ", или "Аминъ", или както индуситѣ го наричатъ "Ауменъ", или както други Го наричатъ "Аумъ", или както евреитѣ Го наричатъ "Иехова-Иаве". Българитѣ пъкъ казватъ "наявѣ", значи всичко разумно трѣбва да бѫде наяве, всичко разумно трѣбва да става прѣдъ онази разумна видѣлина, която носи топлина въ себе си, която носи още свѣтлина и свобода за човѣшката душа.

И този живиятъ Христосъ, Който никога не е билъ разпнатъ, се обръща днесъ къмъ васъ и ви запитва: "Вие, които ме слушате днесъ да ви проповѣдвамъ, какво направихте заради мене откакъ сте дошли тукъ на земята? Упазихте ли моето Слово, упазихте ли моя законъ? Просветнаха ли вашите дѣла прѣдъ человѣцитѣ? Нѣкой ще каже: е, братко, остави тази работа! Не, азъ питамъ всички ви, нѣма да гледамъ, какво сѫ направили другитѣ, нѣма да се сѫдимъ, но всѣки отъ насъ трѣбва да си даде отчетъ, какво е направилъ? Азъ не искамъ да ви сѫдя, но този живиятъ Христосъ на справедливостьта ви пита! Той казва: "Братя, върнете се отъ този пѫть! Не е този пѫтьтъ, който води къмъ Бога, къмъ Любовьта. Върнете се и погледнете къмъ Бога, Който още прѣди 2,000 години е казалъ: "О, Израилю, върни се къмъ мене!" Той се обръщаше къмъ онзи Израилъ, който вършѣше всѣкакви прѣстѫпления. Прочетете цѣлата свещена история, да видите, какъвъ развратъ, какво насилие е сѫществувало тогава! "Върнете се къмъ мене, обърнете се къмъ мене и живи ще бѫдете!" И днесъ този живиятъ Христосъ се об-

ръща къмъ цѣлото съврѣменно християнство и казва: "О, вие, които се именувате синове на свѣтлината, върнете се къмъ мене!" И азъ чета по вашитѣ лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Нѣкой написалъ нѣкоя книга и книгата му не се разпродала много, той е смутенъ. Нѣкой не е произведенъ въ по-високъ чинъ, смущава се. Нѣкой мжжъ не живѣе добрѣ съ жена си, смущава се. Нѣкой вашъ близъкъ е боленъ и умира, смущавате се. Нѣкой проповѣдникъ се смущава, че не искали да го слушатъ. За тия и за много още нѣща се смущавате, но единствената тревога за васъ трѣбва да е тази, че не вървите въ правия пжть. Единствената тревога, която дѣйствително може да ви смущава е тази, че вие сте се отбили отъ Божия пжть. Туй отбиване не е постоянно, но въ насъ има едно лъкатушене, ние искаме да примиримъ злото съ доброто; ние искаме да примиримъ безобразното съ красивото; ние искаме да примиримъ любовьта съ омразата; ние искаме да примиримъ мждростьта съ безумието. Примирие може да сжществува само между двама разумни хора. Любовь може да сжществува само между двама интелигентни, честни, справедливи, благородни хора. Между безумни хора любовь не може да сжществува. Това трѣбва да знаете! И сега, ние трѣбва да измѣнимъ това направление на живота си и да искаме да се научимъ отъ този живиятъ Христосъ, Който ни говори. Чудни сж хората, когато нѣкой казва: азъ чухъ гласа Божий. Да, чулъ гласа Божий. Пророкъ Илия чу гласа Божий, но се възнесе на небето. Този живиятъ Христосъ чу гласа на Бога и възкръсна отъ гроба. И всички онѣзи апостоли, пророци, светии, праведници, които чуха гласа Божий възкръснаха, станаха и напуснаха земята и сега живѣятъ на небето. Нѣкой казва: азъ чухъ гласа на Бога. Не, приятелю, ако ти бѣше чулъ гласа на Бога, ти нѣмаше да бждешъ единъ обикновенъ човѣкъ, ти нѣмаше да бждешъ човѣкъ на условията, ти щѣше да възкръснешъ. Ти щѣше да бждешъ човѣкъ на какво? Азъ ще ви оставя сами да си разрѣшитѣ въпроса, на какво щѣхте да бждете хора.

Казва Христосъ: "Учете ги да пазятъ!" Какво трѣбва да пазятъ? Какво трѣбва да пазимъ на първо мѣсто? Настана вече день, когато трѣбва да осветимъ Любовьта. Ние трѣбва да се повърнемъ, мжжътъ къмъ жената, братътъ къмъ сестрата; всички хора, отъ най-малкия до най-голѣмия, трѣбва да опрѣдѣлимъ единъ день за освѣщение на Любовьта. Нали е казано, че Богъ е любовь? Любовьта винаги се отличава съ закона на изобилието и примирието. Дойде ли любовьта ние ще почувствуваме, че сме въ единъ великъ свѣтъ красивъ самъ по себе си, свѣтъ на миръ и изобилие. За да има миръ, всички трѣбва да отворятъ хамбаритѣ си, и то доброволно, а не съ насилие, не съ остенъ. Съ мораленъ остенъ и волътъ орс, и проповѣдникътъ проповѣдва, и свещеникътъ служи, и войникътъ се бие на бойното поле, и жената готви въ кжщи, навсѣкждѣ има редъ и порядъкъ, но това не е животъ. Ние знаемъ този остенъ. Не, мораленъ устой трѣбва да има! Този остенъ е за полуразумнитѣ хора. Тоягата е за полуразумнитѣ хора. Любовьта, Мждростьта и Исината, това сж за пълно разумнитѣ хора, които разбиратъ тия закони, защото само тѣ ще осмислятъ нашия животъ, и ние само така ще възкръснемъ. Сега всичк говорятъ, че трѣбва свобода. Всички хора по свѣта, въ всички камари, търсятъ начини да придобиване на свободата, търсятъ начинъ за създаване на истинска вжтрѣшна връзка въ домоветѣ; всички търсятъ начинъ, какъ да живѣятъ добрѣ, по единъ любовенъ начинъ, майка съ синове и дъщери, мъжътъ съ жената си, братътъ съ сестрата и т. н. Слугата търси начинъ, какъ да угоди на своя господарь. Има единъ начинъ. Кой е той?

"Идете и научете ги да пазятъ всичко, що съмъ ви рекълъ; и, ето, азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка. Аминъ!" Нѣкой казва: до скончанието на вѣка ли? Да, този живия Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, казва: "Понеже разпънаха онзи човѣкъ, когото бѣхъ пратилъ на земята, за да имъ каже моята заповѣдь, идете вие сега да проповѣдвате, и азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка.

Всичкия този редъ и порядъкъ азъ ще го измѣня. Ще скончая този вѣкъ. Иде сега новата епоха! Всички хора искатъ да задържатъ старата култура. И ако нѣкой се осмѣли да каже, че иде нѣщо ново, тѣ сѫ въ състояние да го обѣсятъ. Новото ще донесе спасението на човѣчеството. Новото ще донесе онова истинско братство, не да се подкупватъ хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всѣки да се прояви тъй както трѣбва.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да събуди въ себе си Божественото. Той трѣбва да се запита: защо съмъ пратенъ на земята? При първата спънка вие ще си кажете: азъ съмъ пратенъ да оправямъ свѣта. Господь не ви казва да оправяте свѣта, но ви казва: "Идете и ги учете!" На какво? - Да пазимъ това, що съмъ ви казалъ. Да кажемъ, че нѣкоя сестра не може да живѣе съ мѫжа си. Какво трѣбва да направи? Тя трѣбва да повика своя възлюбенъ и да му каже: "Слушай, Господь те създаде по образъ и подобие на себе си. Той внесе Любовьта, Мѫдростьта и Истината въ твоята душа, ти трѣбва да пазишъ всичко това което Господь ти е далъ, което е вложилъ въ тебе. Доста си се перчилъ прѣдъ мене съ тия панделки, доста си ме плашилъ съ своя остенъ и съ своята тояга! Този остенъ можешъ да показвашъ на воловетѣ, а на мене покажи Истина, която е вложена въ душата ти. Ако ти не искашъ да ми покажешъ това нѣщо, втори пѫть нѣма да ме видишъ". Веднъжъ каже ли това нѣщо, тя трѣбва да го направи. Сегашнитѣ жени сѫ голѣми герои. Тя каже това нѣщо на мѫжа си и си излѣзе, но не се минавать и 4-5 деня, тя вече праща сватове до мѫжа си да го уговарятъ. И мѫжа прави сѫщото. Напусне жена си, но слѣдъ 4-5 деня и той се връща. Това сѫ героитѣ на съврѣменния свѣтъ. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мѫжа си, че повече нѣма да я види, какво означава това? Съ туй тя иска да му каже, че такава, каквато ме знаешъ, да се карамъ и сърдя, повече нѣма да ме видишъ. Ако дойда втори пѫть, ще дойда съ Любовьта, съ Мѫдростьта и съ Истина-

та, и ти нѣма да ме познаешъ. И мжжътъ като напусне жена си и и каже, че втори пжть нѣма да го види то значи, че такъвъ, какъвто съмъ билъ до сега, както съмъ те билъ, хукалъ нѣма да ме видишъ вече, но втори пжть ще дойда при тебе съ Любовьта, съ Мждростьта и съ Истината, и ти нѣма да ме познаешъ. Ти ще ме видишъ вече по образа на Любовьта. И когато синътъ каже на баща си: тамко, ти нѣма да ме видишъ повече, то значи: азъ изядохъ и изпихъ богатството ти, но втори пжть ще ме видишъ съ Любовьта, съ Мждростьта и съ Истината. Това е новото учение! За да може да се разбере учението на живия Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, изисква се една свещена душа, чиста като кристалъ. Нѣкой казва: какво нѣщо е моралътъ? Азъ ще ви кажа, какво нѣщо е моралътъ.

Има два вида моралъ. Ще ви дамъ сега една максима, тъй, както азъ схващамъ морала. Азъ взимамъ числото 10. Прѣдставете си, че имате 10 извора, които даватъ чиста, хубава вода. Първиятъ изворъ е този който дава нектара на живота. Като пиятъ хората вода отъ него, възкръсватъ. Всички останали извори сж малко или много опетнени. Ако нѣкой е пилъ отъ първия изворъ и дойде да пие отъ останалитѣ, той върши едно морално прѣстжпление. Той е изгубилъ своята духовна интелигентность, Той нѣма право да пие отъ другитѣ извори! Хора, които не пиятъ отъ другитѣ извори, освѣнъ отъ първия сж идейнитѣ хора въ свѣта. И Писанието казва: "Първиятъ изворъ е Богъ". Той е единственият, отъ който като пиятъ хората, възкръсватъ. Онзи, който се училъ отъ Бога, и отива да се учи отъ хората, той се опетнява вече. Наученият отъ Бога, нѣма защо да се учи отъ хората. Съ хората той може само да се разговаря по единъ разуменъ начинъ, може да имъ покаже любовьта си.

Сега ще ви прѣдставя другия моралъ, по който свѣтътъ върви. Азъ започвамъ пакъ съ числото 10. Има 10 извора съ хубава вода. Човѣкъкъ въ свѣта започва да пие отъ десетия, послѣ отъ деветия, осмия, седмия докато най-послѣ

достигне до първия. Дойде ли до първия, повече нѣма право да се връща назадъ. Вие сте пили вече и отъ десетия изворъ, пили сте нѣкога и отъ първия. Сега отново дойдохте до кой изворъ? - До първия. Тамъ седятъ ангели съ своитѣ мечове. Казвате: страшни мечове! Да, онзи, който дойде да пие вода отъ този изворъ, ще мине прѣзъ огънь. Той трѣбва да се прѣчисти и да покаже, че неговата душа е абсолютно чиста и е готовъ вече да извърши всичко за Бога, за своя ближенъ и за себе си. Той е готовъ за славата Божия и за доброто на своя ближенъ да извърши всичко, което се изисква отъ него.

Та казвамъ: ако ние бихме слушали Този живиятъ Христосъ, не разпънатия Христосъ, лесно бихме постигнали всичко това. Нѣкой казва: защо не се оправи свѣта? Че какъ ще се оправи свѣта? Ние и до сега още се молимъ на разпънатия Христосъ, а не на живия. Ние навсѣкждѣ виждаме все разпънатия Христосъ. Не се лъжете! Врѣме е вече да се снеме отъ кръста разпънатия Христосъ! Апостолъ Павелъ казва: "Ние вече не познаваме Христа, както по-рано Го познавахме". Нѣкой казва: ти вѣрвашъ ли въ Христа? Въ кой Христосъ? Въ разпънатия ли? Не, азъ вѣрвамъ въ онзи Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ. Азъ зная, че онзи посланникътъ на Христа, когото хората разпнаха, дойде да имъ покаже, че тѣхнитѣ сърдца сж развалени, за това Го разпнаха. Той бѣше единъ пробенъ камъкъ, който показа, че хората още не бѣха готови за тази велика любовь. Туй е, което може да ни съживи и да ни покаже, че врѣме е вече да приложимъ това учение. Нѣкои отъ васъ сж чели библията и Евангелието, нѣкои не сж ги чели, но всѣки може да разбере, дали е истина това, което ви говоря, или не. Има една велика Истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие живѣете. Има една велика истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие мислите. Има една велика истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие страдате. Великата Истина е това, че вие живѣете, но за кого? - За Любовьта. Велика Истина е това, че вие мислите, но за кого? - За Мждростьта. Велика Истина е това, че вие страдате, но

за какво? - Че сте се отклонили отъ Божия пѫть. Слѣдователно страданията ви показватъ, че между вашия животъ и вашата мисъль нѣма единство. И сега, като естествено, психологическо послѣдствие отъ това иде законътъ, че навсѣкѫдѣ по свѣта, въ Германия, въ Франция, въ Англия, въ Америка, се явяватъ редъ писатели, философи, учени, които посочватъ на хората редъ методи и правила, какъ трѣбва да се постѫпва, какъ трѣбва да се живѣе. Но съ всички тия методи се е злоупотрѣбило и днесъ се вършатъ прѣстѫпления повече отъ колкото когато и да било другъ пѫть. Тогава хората се запитватъ: какво трѣбва да вършимъ, за да не правимъ прѣстѫпления? - Всички трѣбва да бѫдемъ разумни! Всички трѣбва да обичаме поне едно сѫщество въ свѣта. Ние не може да обичаме себе си. Човѣкъ не може да има себе си като обектъ. Трѣбва да има една жива душа въ свѣта, която да обичаме, но не както сега се обича. Вие трѣбва да обичате една душа тъй, както обичате Бога. Образецъ да е вашата любовь! Онзи, когото обичамъ, трѣбва да бѫде за мене идеалъ. Идватъ нѣкои при менъ и ми казватъ: Учителю, ти трѣбва да ни обичашъ. Азъ казвамъ: азъ мога да обичамъ само онѣзи хора, които сѫ чисти идеални. Чудни сѫ хората, когато говорятъ за Любовьта! Азъ не зная, какво мислятъ за Любовьта, какво понятие иматъ за нея! Дойде при мене нѣкой, който е пилъ отъ десетия изворъ и ми казва: пийни малко отъ тази вода! Казвамъ: не мога да прѣстѫпя свещения законъ на числото едно. Мога да извикамъ другъ нѣкой да пие заради мене, но такъвъ който още не е пилъ отъ числото едно. Има начини, чрѣзъ които мога да угодя на вашитѣ желания. Но кога? - Когато не съмъ пилъ отъ чистата вода, когато не съмъ пилъ отъ извора на числото едно. Но когато съмъ пилъ, не мога; колкото да ме викате и молите, не идвамъ. Слѣдователно, онази душа, онзи човѣкъ, който иска да го обичамъ, трѣбва да е пилъ отъ извора на водата отъ числото едно. Казвате: каква е тази Любовь? - Ще я познаете. Другъ нѣкой казва: азъ те много обичамъ и за тебе имамъ

високо мнѣние. Да, но ако въ стаята ми влѣзе нѣкоя млада мома и остане при мене цѣла нощь, този сѫщиятъ ще каже: азъ измѣнихъ мнѣнието си за този човѣкъ. Снощи при него имаше една млада мома.

Тогава, азъ ще ви покажа единъ другъ моралъ, по който да сѫдите нѣщата. Вие, които ме сѫдите, ще ви дамъ да изпиете една чаша съ чиста вода и ще ви накарамъ да провери-те, дали тази вода излиза отъ васъ тъй чиста, каквато е влѣзла прѣзъ устата ви. Ако водата излѣзе така чиста, както е влѣзла, тогава азъ приемамъ прѣгрѣшенията си, но ако не излѣзе така, тогава какво ще кажете? Тогава вие ще си носитѣ грѣховетѣ. Разбирате ли ме? Азъ имамъ моралъ, азъ имамъ норма, по която сѫдя. И когато нѣкой ми каже, че еди кой си братъ е кривъ, азъ ще си кажа: прѣди да се произнеса, трѣбва да видя, тази вода, която ще изпия, дали ще излѣзе чиста отъ мене, или не. Дали единъ човѣкъ е грѣшенъ, или не, азъ веднага мога да провѣря. Слѣдователно, когато вие се произнасяте за прѣстѫпленията на нѣкой човѣкъ, спрѣте се въ себе си и си кажете: Божествената вода, която ще изпия отъ чашата, чиста ли ще излѣзе отъ мене? Този опитъ ще направятъ и ангелитѣ съ васъ. Азъ не говоря за обикновеното наше тѣло, не говоря и за обикновенитѣ наши чувства, мисли и дѣйствия, но говоря за нашето духовно тѣло, за нашата душа, която е толкова чиста, но по нѣкой пѫть и по нея се намиратъ прашинки, и тя трѣбва да се чисти. Туй учение, значи, не е за нашитѣ тѣла, то е за нашитѣ умове, за нашитѣ сърдца.

Прѣди нѣколко врѣме азъ посѣтихъ една млада, нежененa сестра, болна, която казвала, че Господь и говорилъ, Господь я поставя на изпитъ дава и една болесть, заболѣва я силно коремъ. Тя употрѣбява всички методи, които знае, прави си молитви, но нищо не помага. Най-послѣ казва: викайте Учителя! Отивамъ при нея, казвамъ и: вѣра трѣбва! Тя ми казва: моята вѣра не помага, но дано твоята вѣра помогне. Пита ме: Ти ще се молишъ ли за мене? - Нищо не и говоря.

Казвамъ и само: вѣра се изисква, вѣрата на онзи живия Христосъ. Ти си поставена на изпитъ. Ще обикнешъ болестьта, ще и дадешъ едно голѣмо угощение, ще и дадешъ единъ банкетъ, ще и покажешъ любовьта си, а ти искашъ тъй изведнъжъ да я изпъдишъ навънъ, но тя е по-силна отъ тебе. Болестьта казва: не излизамъ отъ тукъ! Рѣшишъ ли да я приемешъ, ще се разберете съ нея. Тази сестра ме пита: какви компреси да си турямъ, топли или студени? - Топли компреси, защото студенината е умраза, а топлината е любовь. Покажете и любовьта си, и работата ще тръгне добрѣ. Всички съврѣменни лѣкари, обаче, прѣпоржчватъ студени компреси. Тѣ казватъ: клинъ клина избива. Дѣйствително така е, но то се отнася при цѣпене да дърва, но не и при болеститѣ. Клинъ не може да урежда човѣшкитѣ работи.

Сега, въ свѣта се изисква едно учение, споредъ което да знаемъ, какъ да уреждаме живота си. Има правила за това. На всички съврѣменни хора, които се родили вече, както и на тия, които въ бждаще ще се раждатъ, ние можемъ да имъ покажемъ начини и методи, чрѣзъ които грѣхътъ никога да не стжпва въ тѣхъ. Всѣка жена, която иска да стане майка, която иска да роди едно Божествено дѣте, което да служи на Бога, никога не трѣбва да допуща нито едно лошо чувство въ сърдцето си, нито една лоша мисъль въ ума си, нито едно лошо дѣйствие въ душата си. Тя никога не трѣбва да се съблазнява! Е, какъ мислите, ние съврѣменнитѣ хора не се ли съблазняваме въ Бога, не се ли съблазняваме въ този живия Христосъ? Всички хора казватъ: защо Господь направи такъвъ свѣта? Не, Господь ни изпитва. Мислите ли че всичкитѣ прѣстжпления, които се вършатъ въ свѣта, се вършатъ все отъ този живия Христосъ? Казватъ: Господь е наредилъ нѣщата така. Не, азъ, доколкото зная на Господа никога не е дохождало на умъ да измжчи нѣкоя душа, нито да извърши нѣкакво прѣстжпление. Да, когато нѣкой човѣкъ грѣши нѣкога, Господь ще му изпрати страдания, но за да го спаси. Или, когато нѣкой човѣкъ е боленъ и Господь го лѣкува, ще

му изпрати страдания, но тѣ сѫ необходими за нѣговото лѣкуване.

Та казвамъ: туй учение трѣбва да се приложи! Кѫдѣ трѣбва да се приложи? Христосъ казва: "Идете и научете ги да пазятъ всичко, което съмъ казалъ." И вие, които излѣзохте отъ нашия домъ знаете ли прѣди колко години сте излѣзли? Ще кажете: ние сега се родихме. Че какъ тъй, ако сте се родили сега, за толкова кратко врѣме се огрѣшихте? И вашата философия ще мяза на разсѫждения на онзи турчинъ, който като слушалъ единъ грамофонъ да пѣе турски пѣсни, казалъ си: "Че кога дойде този грамофонъ тукъ и вече се научи турски езикъ?" Не, онзи, който е накаралъ този грамофонъ да говори и да пѣе, той е знялъ турски, а не тази плоча. Плочата сама нищо не знае. Така сѫщо и онзи, Който е написалъ всичко въ нашитѣ мозъци, онзи, Който е написалъ всичко въ нашата душа, Той всѣкога е вѫтрѣ въ насъ. Той никога не е идвалъ на земята, Той никога не се е въплотявалъ. Мнозина сѫ идвали на земята, мнозина се въплотявали и сѫ носили Неговото име, но Онзи Абсолютниятъ, на когото хората не знаятъ името, никога не е идвалъ въ човѣшка форма на земята. Той само се е проявявалъ. И насъ сега искатъ да ни убедятъ, че Онзи непостижимиятъ, Който е създалъ всичко въ свѣта, ще се облѣче въ една човѣшка форма и ще дойде на земята да Го хванатъ хората и да го разпнатъ. Не, това е несъвмѣстимо съ Божественитѣ закони. Писанието казва: "Ще се всели Богъ, но нѣма да се въплоти". Какъ ще се всели? - Той ще живѣе между човѣшкитѣ души, ще живѣе и между ангелитѣ. Той може да живѣе навсѣкѫдѣ. Той изпълва всичкото битие, изпълва всичкитѣ свѣтове, изпълва всичкитѣ слънчеви системи, и все пакъ остава още една непроявена часть отъ Него. Има още нѣщо непроявено отъ този великъ Господь и въ цѣлата вѣчность пакъ нѣма всичкитѣ форми, чрѣзъ които Господь може да се прояви напълно. То е най-красивото въ свѣта.

"Идете и ги научете!" - казва Христосъ. На какво? -

Че Богъ е Богъ на Любовьта. Идете и ги научете, че Богъ е Богъ на Мждростьта. Идете и ги научете, че Богъ е Богъ на Истината. Идете и ги научете, че този Богъ обича милосердието, обича кротостьта, обича въздържанието, обича всичко онова, което е възвишено и благородно, обича всѣки потикъ, колкото и да е малъкъ. Нѣкои отъ васъ, които ме слушате, казвате: речьта на този човѣкъ е тъй впечатлителна, той иска да запечати нѣщо въ насъ. Не, пазилъ ме е Господь отъ това! Азъ не съмъ нѣкой печатарь, та да запечатвамъ. Ако запечатвамъ въ васъ, вие ще замязате на нѣкоя книга. Азъ съмъ отъ онѣзи, който пиша свѣщената книга, но пиша тъй, както пише свѣтлината. Моето писане не се отпечатва, но събужда, то е живо слово. Казвамъ: проявете онова, което е всадено въ васъ! То е Божественото въ васъ. Всички имате въ себе си нѣщо добро. Облѣчете тази Божествена дреха! Всички вие търсите любовьта, нали? Проявете се въ Любовьта си! Най-първото нѣщо въ свѣта: всички трѣбва да дойдемъ до този законъ - да обикнемъ Бога! Всички казватъ, че Богъ не може да се обича. Питамъ тогава: кое обичаме ние въ свѣта? Нали обичаме свѣтлината? Нали обичаме топлината? Можешъ ли да обичашъ туй, което не е топлина? Защо обичате Бога? Вие казвате: ние направо не можемъ да обичаме Бога, но Го обичаме чрѣзъ свѣтлината, чрѣзъ топлината. Щомъ е тъй, азъ ще си отворя очитѣ на четири, за да възприема свѣтлината ще си туря после ржцѣтѣ срещу топлината за да възприема повече топлинка. Всичко, което носи животъ се обича. И сегашнитѣ хора казватъ, че Богъ не може да се обича! Може да се обичатъ само онѣзи души, които обичатъ огъня на Любовьта. Ние казваме: нека влѣзе тази топлинка въ мене, азъ съмъ готовъ да я възприема. Мога ли да обичамъ онзи студенъ камъкъ? Мога ли да обичамъ леда? Мога ли да пригърна студения трупъ и да кажа: охъ колко те обичамъ! Вие сте чудни! Отива нѣкой и цѣлува мъртвия трупъ. Казвамъ: не цѣлувай мъртвия трупъ! Казвате какво непочитание къмъ мъртвия! Нѣкоя жена измжч-

вала мжжа си, пържила го на шишъ, а като умре, ще отиде да го цѣлува десеть пжти и ще казва: охъ, калко много скърбя! Ако ти дѣйствително обичаше мжжа си, ако наистина скърбишъ за него, той нѣмаше да умре, но щомъ е умрѣлъ, значи ти не го обичашъ, нито скърбишъ за него. Нѣкоя жена плаче, скубе си косить за мжжа си, но азъ казвамъ: ако ти го обичаше, той нѣмаше да умре, а това сега е само далавера. Ти ще обичашъ този твой мжжъ, този твой братъ, докато е живъ.! Ще го пригърнешъ, ще му дадешъ една свещена цѣлувка, като на братъ, ще му кажешъ, че въ тебе Богъ живѣе и ще му кажешъ: "Братко, азъ искамъ ти да живѣешъ, и азъ да се радвамъ съ тебе". И той да и каже сжщото: "Сестра, азъ искамъ ти да живѣешъ, и азъ съ тебе да се радвамъ". А какво прави днесъ нѣкоя жена? - Прѣдъ хората си скубе косить, плаче за мжжа си, а вжтрѣ казва на своя любовникъ: добрѣ, че умрѣ мжжа ми, та да сме свободни. Вие ще кажете, че не трѣбва да се разправятъ тѣзи нѣща. Да, но тѣзи нѣща се разправятъ горѣ на небето. Тамъ говорятъ, че хората не пазятъ Божия законъ тъй, както трѣбва.

Днесъ, като ви държа тази бесѣда, какво ли ще кажете? Този човѣкъ иска да ни смѣтне нѣщо. Не, азъ като говоря, имамъ страхъ. Отъ какво се страхувамъ? - Да не би да кажа нѣщо, което да не е вѣрно. Азъ се страхувамъ да не кажа нѣщо, което да не е съгласно съ Божията Любовь, съ Божията Мждрость, съ Божията Истина. Само прѣдъ Бога имамъ страхъ, затова прѣтеглямъ своитѣ думи. Всички трѣбва да имаме единъ свещенъ страхъ! Та когато казвамъ, че трѣбва да бждемъ герои, повтарямъ: нека бждемъ герои, нека имеме прѣдъ себе си единъ мечъ, нека бждемъ военни, но за да защищаваме Истината. Нека Истината бжде за всички ни едно бойно поле, на което да се подвизаваме! Тя е една велика наука за живота. Въ туй учение всички можемъ да се подвизаваме. И всички съврѣменни науки, и всички съвременни изкуства, и всички съврѣменни занятия трѣбва да минатъ прѣзъ този свещенъ огънь, за да се облагородятъ. Всичко това

трѣбва да се прави въ насъ.

И казва този живия Христосъ на своитѣ апостоли: "Идете и проповѣдвайте!" Вие вѣрвате ли въ това? Азъ не казвамъ, че вие не вѣрвате, но питамъ: съвременниятъ християнски свѣтъ вѣрва ли въ това? Съврѣменнитѣ християни пиятъ отъ водата на тия извори. Тѣ сѫ започнали отъ десетия изворъ, но до първия номеръ още не сѫ дошли. Съберете изъ цѣлия свѣтъ разнитѣ християни и вижте, колко различни вѣрвания иматъ, на колко различни езици говорятъ, та като се събератъ, цѣла галиматия става между тѣхъ, не могатъ да се разбератъ. Като дойде нѣкой сѫботянинъ, той ви говори за сѫботата. Като дойде нѣкой православенъ, той ви говори за иконитѣ, за светцитѣ. Като дойде нѣкой евангелистъ, той ви говори, че трѣбва да слушате Писанието и отъ Него да не се отдѣляте нито отъ йота. Като дойде нѣкой баптистъ, той ви говори, че ти трѣбва да бѫдешъ кръстенъ, и то отъ нѣкой баптиски проповѣдникъ, но не като дѣте, а на 33 годишна възрастъ. Азъ не казвамъ това за упрѣкъ, но това сѫ човѣшки схващания.

И този живиятъ Христосъ днесъ казва: "Идете и учете!" И азъ турямъ думитѣ на живия Христосъ и казвамъ: "Научете себе си на Божията Любовь, научете себе си на Божията Мѫдрость, научете себе си на Божията Истина! Възприемете Божествения животъ и живѣйте въ съгласие съ Бога!" Това е, което живиятъ Христосъ днесъ говори на сегашния свѣтъ. Щомъ възприемемъ това учение, всички страдания, които имаме, всички неволи които сега сѫществуватъ, всички терзания, ще изчезнатъ. А тѣ сѫ дѣйствително ужасни. Разгледайте съвременнитѣ болести и вижте, каква язва прѣдставляватъ тѣ за човѣшката душа, туй духовно тѣло за човѣка, човѣшкото сърдце и човѣшкия умъ, сѫ пълни съ такива язви, които ги разяждатъ. Тѣ сѫ резултатъ на човѣшкитѣ мисли, чувства и желания, които правятъ човѣка неспокоенъ, недоволенъ отъ себе си. Единственото нѣщо, което може да ни излѣкува, то е Божията Любовь, която

трѣбва да проникне цѣлото ни сѫщество. Нѣкои казватъ: Божията Любовь е само за стари хора, не и за млади. Божията Мѫдрость е само за умни хора, не и за млади. Значи, Божията Любовь и Божията Мѫдрость е за тѣзи, които сега умиратъ. Не, божията Любовь е за всички! Тя е за млади, които сѫ родени чисти, и стари, които сѫ изживѣли своята младость въ единъ разуменъ животъ. Тя е за младитѣ, които носятъ сега тази чиста вода. Нека пиятъ отъ нея. Тя е и за стари, които сѫ запазили до края на живота си този възвишенъ идеалъ. Нека всички пиятъ отъ това чисто учение.

Този Христосъ, който трѣбва да възприемемъ въ себе си, ще стане като едно звено между всички ни. Той ще се весели съ всинца ни. И тогава нѣкой казва: да видимъ Христа! Можете да Го видите. Ще кажете: ние сме много грѣшни. Нима онѣзи хора, които гледатъ слънцето, сѫ праведни? Въ сегашния свѣтъ, това, че много хора не могатъ да видятъ и да чуятъ Господа, то е защото тѣхнитѣ господари сѫ ги затворили. Когато нѣкои крадци откраднатъ овци отъ стадото на нѣкой овчарь, тѣ затварятъ тия овци нѣкѫдѣ на дълбоко за да не могатъ да чуятъ гласа на овчаря си, та като го познаятъ да тръгнатъ подире му.

И тъй, спасението на свѣта ще стане само тогава, когато ние отъ душа извикаме къмъ Бога: "Аманъ"! Когато и цѣлото човѣчество извика сѫщото, тогава Господь ще го чуе и ще спаси свѣта. Нѣма да кажемъ: Аманъ, бактисахме отъ свѣта? Не, трѣбва да кажемъ: "Господи, Ти, Който създаде свѣта, спаси ни, и ние ще живѣемъ отъ сега нататъкъ само за Тебе!" И сега, азъ нѣма да кажа, че живиятъ Христосъ иде отвънъ, но Неговата свѣтлина прониква навсѣкѫдѣ. Нѣма животно въ свѣта, което да не чувствува Неговата Любовь. Има извѣстна мъртва материя, която още не е почувствувала Любовьта на Бога, но тя тепърва ще я почувствува. Всички живи сѫщества, които иматъ любовь въ себе си, ще почувствуватъ тази Любовь. Тогава ще се създаде единъ новъ организъмъ, едно ново тѣло. Старото ще изчезне, ще

мине, а новото ще се трансформира като буба.

Следователно всички хора ще се трансформиратъ вжтрѣшно, духовно и по мисъль и по чувство, и по воля. И тогава, питамъ: кое е най-хубавото въ свѣта? Не е ли най-хубавото да имамъ познанство съ този Христосъ на живота? Има ли нѣщо по-хубаво отъ това, да бждешъ въ съприкосновение съ Любовьта, която стопля сърдцето ти? Има ли нѣщо по-хубаво отъ свѣтлината, която осмисля всичко? Има ли нѣщо по-хубаво въ свѣта отъ свободата? - Нѣма!

И тъй, като се върнете сега дома си, азъ ви поканвамъ да научите себе си на три нѣща: да имате Любовь безъ умраза; да имате свѣтлина безъ сѣнки и да имате свобода безъ ограничения!

Бесѣда, държана отъ Учитеьтъ,
на 3 януарий, 1926 год. въ гр. София.

Давамъ власть.

"Ето, давамъ ви власть да настжпувате на зміи и на скорпіи, на над всѣкж сила вражія, и нищо нѣма да ви повреди".

Животътъ, въ обширенъ смисъль, има своя дефиниция или свое опрѣдѣление. Отъ онѣзи три думи, които Христосъ е казалъ въ стиха: "Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ", Той поставя живота на най-висока точка. Нѣкои съврѣменни свѣтски хора сж недоволни отъ живота. Има и религиозни хора, които сж недоволни отъ живота, но това означава неразбиране на живота. Въ основата си, всичко въ свѣта живѣе, нѣма мъртва материя. Мъртва материя сжществува само за невѣжитѣ хора, които не разбиратъ устройството на вселенната, които изведнъжъ разрѣшаватъ въпроситѣ и казватъ, че извѣстни вѣщи сж живи, а извѣстни - мъртви. Въ сжщность не е така. Желѣзото живѣе тъй, както и човѣкътъ живѣе. Свържете сега животътъ съ човѣшката интелигентность. Желѣзото чувствува скърби и радости тъй, както и човѣкътъ. Това е доказано, чрѣзъ редъ опити, направени въ това отношение. Единъ виденъ индуски професоръ е доказалъ това чрѣзъ редъ научни опити. Нѣма да се впущамъ въ обяснения, какви сж неговитѣ опити, но той научно е доказалъ, че желѣзото може да се отрови тъй, както и човѣкътъ може да се отрови. Желѣзото може да се екзалтира тъй, както и човѣкъ може да се екзалтира. То може да възприема всички промѣни, които ставатъ въ човѣка. Това е провѣрено съ стрелката на галванометъра, съ който се отбелѣзва всѣка промѣна, която става въ човѣшкото тѣло. Тъй чувствителна е тази стрѣлка! Тази стрѣлка показва, че като се турятъ върху желѣзото извѣстни киселини, и то чувствува радости или скърби, и то се весели и страда. На нѣкои отъ васъ това нѣщо може да се види чудно, но питамъ: нима не е чудно състоянието на онзи, който се напива и започва да залита изъ улицата? Нима не е чудно да видите нѣ-

---

Лука 10:19

кой ученъ човѣкъ, професоръ, който е свършилъ четири факултета, но се е напилъ и ходи по улицитѣ, залита отъ единия край до другия? Залита той понеже е изгубилъ равновѣсието на своята нервна система. Умътъ на този професоръ не функционира правилно, затова той ходи отъ едно мѣсто на друго. Той като се доближи до нѣкой дуваръ, казва: "Този дуваръ живѣе толкова, колкото и азъ". И послѣ, като падне на земята казва: "Тази земя живѣе толкова, колкото и азъ". Стане, продължи по-нататъкъ пѫтя си, докато залитне въ другъ нѣкой дуваръ. Тукъ залитне, тамъ залитне и най-послѣ казва: "И кальта, и камънитѣ, и земята, и птицитѣ живѣятъ тъй, както и азъ живѣя. Всичко въ свѣта живѣе! Трѣбваше да се напия, за да ви докажа това нѣщо". Хората като видятъ, че се е напилъ, казватъ: този човѣкъ е пиянъ. Обаче този професоръ, съ стрелката на своя галванометъръ, прави своитѣ опити и казва, че и желѣзото е живо.

И тъй, ние идемъ до оная мѫдра философия, че цѣлиятъ животъ е единъ живъ организъмъ, а ние сме частици на този живъ организъмъ. И ние живѣемъ по причина на общото. Слѣдователно, каквито сѫ проявитѣ на общото, такива сѫ и нашитѣ прояви. И въ този случай, заключенията ни за живота и за нашитѣ прояви не могатъ да бѫдатъ различни отъ общото. Съ други думи: нашата интелигентность не може да се прояви вънъ отъ общата интелигентность. Обаче, какъвъ е смисълътъ на живота, тѣзи работи ще оставимъ за по-послѣдно врѣме. Кога? Вие бихте казали: е, слѣдъ като умремъ и ни турятъ въ гроба, слѣдъ като станемъ тамъ на малки частици и дохождатъ да ни палятъ свѣщи, да проливатъ сълзи заради насъ и най-послѣ слѣдъ като ни взематъ ангелитѣ горѣ, все ще разберемъ смисъла на живота. Чудни сте вие, ако чакате ангелитѣ да ви взематъ горѣ слѣдъ като умрете! Че ангелитѣ могатъ да ви взематъ и сега още. Тѣ могатъ да ви взематъ тъй, както седите. Гледашъ, изгуби се нѣкой изведнажъ. Защо да не може да стане това? Защо да не се изгуби нѣкой, тъй, както седи тукъ? Коя смърть е

по-хубава: да не плащашъ нито петь пари за погребение, или да пазарятъ за тебе колесница, че кръсть, че свѣщи да палятъ и да тръгнатъ слѣдъ тебе приятели и близки, да плачатъ, да нареждатъ? А тъй гледашъ нѣкой човѣкъ, както седи, изгуби се, никакъвъ го нѣма. Кое е по-хубаво отъ двѣтѣ. Азъ казвамъ: при сегашното състояние най-хубаво е човѣкъ да се изгуби изведнъжъ, незабелѣзано да се изпари. Вие ще кажете: да не знаемъ, кжде е гробътъ му, туй не е по Бога. Каква философия има въ този гробъ? Та нима съврѣменнитѣ хора, които знаятъ гроба на Христа, се поправиха? Отъ 2,000 години хората все ходятъ и се връщатъ отъ гроба на Христа, но питамъ: какво научиха отъ това ходене и връщане? Гледамъ нѣкои отъ религиознитѣ казватъ: дано спечеля малко пари, та да отида на гроба на Христа. Какво отъ това? - Ще отидешъ тамъ съ едни изкривени идеи, ще се върнешъ съ други изкривени идеи. Ще отидешъ съ единъ дяволъ, ще се върнешъ съ десеть. Нѣкои ще възразятъ на това.

Казвамъ: въ свѣта ние нѣма да живѣемъ за себе си. Като казвамъ, че нѣма де живѣемъ за себе си, разбирамъ, че ще живѣемъ за Бога, и схващанията ни ще бждатъ разумни, тъй както е въ великия организъмъ. Ние не сме дошли въ свѣта да смущаваме Божественото тѣло. Ние не сме дошли да смущаваме Божествения редъ и порядъкъ. Всички онѣзи малки мушици, всички онѣзи най-дребни сжщества ние почитаме, защото знаемъ, че тѣ влизатъ въ Божествения организъмъ. Нѣкой пжть азъ казвамъ, че волътъ е интелигентенъ. Като казвамъ, че волътъ е интелигентенъ, подразбирамъ, че е интелигентенъ като волъ. Но подразбирамъ още, че ако му се дадатъ условия като на човѣкъ, и той ще се прояви тъй, както и човѣкътъ. Като казвамъ, че мушицата е интелигентна, подразбирамъ, че ако и се дадатъ условия като на човѣкъ, и тя ще се прояви тъй както и човѣка. Ако на човѣка се дадатъ условия като на единъ ангелъ, и той ще се прояви като ангелъ. Или, ако му се дадатъ условия като на Бога, и Той ще се прояви като Богъ. Въ условията е всичкото. Че

какво се подразбира подъ "Богъ"? Да си Богъ не значи, че трѣбва да запалишъ свѣта. Да бждешъ Богъ, подразбирамъ да можешъ да творишъ, да разбирашъ законитѣ на Любовьта. Едно отъ качествата на Бога, това е Любовьта.

Слѣдователно, въ свѣта има три принципа, които нѣма да ви кажа съ сжщинскитѣ имена, но въ прѣводи. Казвамъ ви: Любовта е първиятъ принципъ. Отъ любовьта произтича живота. Този животъ прониква цѣлия космосъ, прониква всѣка частица. И ако ние не спазваме правилностьта на този Божественъ законъ, възможно е, съ нашитѣ мисли, съ нашитѣ желания нѣкои отъ тѣзи частици да почнат да се умъртвяватъ. Съврѣменнитѣ лѣкари казватъ, че когато човѣкъ дойде на възрастъ около 40-50-60 години, започва да се развива въ него болестьта "arterio-sclerosa", докато найпослѣ умира отъ пропукване на тѣлото. Защо умиратъ тѣзи хора? - Старитѣ хора умиратъ отъ страхъ - нищо повече. А младитѣ отъ какво умиратъ? Младитѣ умиратъ отъ прѣсищане отъ прѣизобилие, отъ задръстване. И дѣйствително, много майки уморяватъ дѣцата си отъ много хранене. Тя храни малкото си дѣте по 10- 15 пжти на день "Хайде, мама, хайде хапни си!" Тя се бои да не умрѣ отъ гладъ. "Нека яде, да порасне!" Не, три пжти на день е достатъчно за едно дѣте да се храни. Не е въ многото, не е и въ малкото. Въ природата има единъ законъ, споредъ който е опрѣдѣлено всѣкиму, колко трѣбва да яде. Въ това именно седи разумностьта на живота, че природата е опрѣдѣлила на всички сжщества, каква доза ядене трѣбва да употрѣбятъ. И ако ние, съврѣменнитѣ хора, познаваме този великъ законъ на хранене, всички щѣхме да бждемъ здрави. Азъ не говоря за това здраве, което хората подразбиратъ да е дебеличъкъ врата на нѣкого, или лицето му да е пълничко румено, или тѣлото му да е тантуресто, или да има благоутробие, да е по мазничъкъ. Забѣлѣжете, почти всички богати, заможни хора сж пълнички. Какво влияние упражняватъ условията, за по-силна илюстрация на мисъльта си, ще ви дамъ единъ примѣръ. Още отъ турско

врѣме е забѣлѣзано, че всички чорбаджии, всички кметове сѫ дебелички, тантурести. И наистина, ако нѣкой сухъ, слабъ човѣкъ стане чорбаджия, не се минава и година врѣме, той става тантурестъ, хваща щкембе. Отъ тамъ е останала и поговорката: "Направете нѣкого чорбаджия, за да се оправи". Тъй сѫщо и богатитѣ затлъстяватъ, трѣбва да знаете, обаче, че щастието на човѣка не седи въ богатството. Въ този Божественъ организъмъ, въ който живѣемъ, ние сме осигурени. Ние сме хиляди пѫти по-осигурени отколкото ония, които сѫ вложили влоговете си и въ най-сигурнитѣ банки. По-сигурна отъ нашата банка нѣма. Сега вие ще кажете: докажи това! Всички нѣща, които се доказватъ сѫ фалшиви, а всички ония, които не се доказватъ сѫ реални, истински. Затова именно тия нѣща, които сѫ истински, не ги доказвамъ, защото тѣ сами по себе си съдържатъ Истината. Азъ не доказвамъ Истината. Защо? Защото съмъ съгласенъ съ нея. Пъкъ ако искате, азъ мога да ви докажа тази Истина. Какъ? Елате съ менъ и азъ ще ви докажа Истината. Вие казавате: азъ имамъ правилни възгледи за живота. Добрѣ, може да имашъ правилни възгледи за живота, ще провѣришъ на опитъ твоитѣ правилни възгледи. Ето прѣдъ тебе седи единъ боленъ. Положи рѫката си върху главата на този боленъ и ако той оздравѣе, твоитѣ възгледи сѫ прави. Полагашъ рѫката си но болниятъ не оздравява. Азъ, който имамъ, споредъ васъ, криви възгледи, турямъ рѫката си върху главата на този боленъ, и той оздравѣва. Чии възгледи сѫ правилни сега? - Ама това е една случайность, това е отъ дявола. Вие срѣщали ли сте се нѣкѫдѣ съ този дяволъ? Знаете ли какво нѣщо е той? - Той е едно сѫщество излѣзло отъ Бога. Слѣдователно, каквото е отношението на вълка спрѣмо овцата, такова е и отношението на дявола къмъ човѣшката душа. Вълкътъ като влѣзе въ нѣкоя кошара, сграбчва една овца, опипа я и като си вземе отъ нея каквото му трѣбва, казва и: "Сега ти ще отидешъ въ другъ свѣтъ да работишъ съ всичкото си трудолюбие, като нѣкоя пчела, и като съберешъ достатъчно

медъ, като разбогатѣешъ, слѣдъ нѣколко години азъ пакъ ще те навѣстя". Значи, доброто и злото, това сѫ два противоположни живота. Азъ нѣма да ви доказвамъ това. Защо? Защото то е една Истина. Смърьта подразбира, че доброто се е трансформирало въ зло. Нѣкой пѫть и злото може да погълне живота на доброто, така че и злото да може да се трансформира. Но ще знаете, че въ този случай злото не е изчезнало. И когато доброто се погълне отъ злото, и то не е изчезнало. Злото и доброто въ този великъ Божественъ организъмъ иматъ съвсемъ друго отношение. По отношение на насъ, обаче, злото е една опасна сила, и ние трѣбва да боравимъ съ нея тъй внимателно, както ученикътъ борави съ нѣкоя силна киселина, или както нѣкой ученъ борави съ най-силния електрически волтажъ. Вие опитвали ли сте най-силния волтажъ?

Та казва Христосъ: "Ето, давамъ ви всѣка власть!" - Всички искате да имате власть, но властьта почива върху знанието. Не е достатъчно само да имате власть, но трѣбва да знаете, какъ да задържите тази власть и какъ да я използувате. Нима въ свѣта не сѫ идвали видни личности? Нима Провидѣнието до сега не е давало никому власть? - Давало е, но тия хора сѫ я изгубили. Нима и на васъ Провидѣнието не е давало власть? Забѣлѣжете, по отношение на мравитѣ, на мушицитѣ, Провидѣнието ви е дало власть. По отношение на тѣхъ вие сте хора съ власть. Туй, което и милиони мравки нѣматъ възможность да направятъ, вие можете да го направите. Ще кажете: ама тѣ сѫ мравки. Да, но туй, което вие само за единъ моментъ можете да направите, за тѣхъ се изискватъ милиони години. Могатъ ли милиони мравки да направятъ една цигулка? Могатъ ли милиони мравки или милиони мушици да създадатъ единъ Паганини, или единъ Микелъ-Анжело? Могатъ ли тѣ да създадатъ такива велики художници, музиканти или скулптори? - Не могатъ. Значи, въ човѣшката душа сѫ вложени извѣстни сили, каквито въ тия мушици и мравки нѣма. Туй, което човѣкъ може да въз-

приеме, по-нисшитѣ сѫщества не могатъ да възприематъ. Въ тази фаза, въ която човѣкъ се намира днесъ, той може да се прояви, да се разцъвти. Като изводъ отъ всичко това, азъ изваждамъ слѣдия законъ: Любовьта на Бога къмъ всички сѫщества е еднаква. Значи, туй е общъ законъ. Това е единъ постулатъ. Разликата е въ това, че всички сѫщества не използуватъ еднакво Божията Любовь. Понеже Любовьта съставлява база на Божията Мѫдрость, то въ степенитѣ на Любовьта се проявяватъ и степенитѣ на мѫдростьта. Има степени на Любовьта, има степени и на Мѫдростьта, има и степени на Истината. Истината, това е най-важното нѣщо въ разумния човѣшки животъ. Любовьта, това е проява на Богъ. Богъ се проявява само въ Любовьта. Като говоримъ за Мѫдростьта, трѣбва да знаемъ, че тя е проявление на всички Синове Божии. А когато говоримъ за Истината, ние разбираме всичко живо въ свѣта, което се проявява. Всичко живо трѣбва да бѫде свободно, понеже то прѣдставлява часть отъ общия Божественъ организъм.

Христосъ казва на Своитѣ ученици: "Ето, давамъ ви власть!" Вие сте чели този стихъ отъ Евангелието. За каква власть се говори? - Да настѫпватъ на скорпии. Христосъ говори ли тукъ за външнитѣ скорпии, за външната отрова?

Сега азъ ще се спра върху следното положение. Често, въ живота се явява споръ между две разумни сѫщества, между двама мѫже, или между двѣ жени. Спирали ли сте се вие да разграничитѣ дълбокитѣ причини на този споръ? Защо изпѫква той? Прѣдставете си вие, че двѣ жени спорятъ за единъ мѫжъ, дѣлятъ го. Разгледайте този споръ чисто научно, съ стрелката на галванометъра и вижте, какви сѫ резултатитѣ отъ този споръ. Ако изслѣдвате главитѣ на тѣзи двѣ жени и главата на този мѫжъ, ще видитѣ, че една малка часть отъ долната страна на мозъка въ мѫжа е възбудена и сега тия двѣ жени се стремятъ да се съединятъ съ този мѫжъ и да станатъ едно съ него. Но въ природата това нѣщо не е позволено. Въ физическия свѣтъ трима души не мо-

гатъ да се съединятъ въ едно, не могатъ да направятъ едно химическо съединение. Вслѣдствие на това, започва се една война: едната горѣ, другата долу. Не стига това, но намѣсятъ се тѣхнитѣ майки и бащи. Най-послѣ едната е по-силна, надвива, успѣва да направи едно химическо съединение, образува се азотна киселина. Другата се изхвърля навънъ като свободенъ елементъ. За нея казватъ: горката жена, строшено и е сърдцето! Не, сърдцето и не е строшено, но не е могла да се съедини съ този мжжъ, да образува едно съединение. Да допуснемъ сега, че тия двѣ жени биха успѣли да се съединятъ съ този мжжъ. Какво биха направили съ него? Ще кажете: ще бждатъ щастливи. Азъ бихъ желалъ да зная, колко щастливи жени има до сега отъ падането на нашата стара, почтена майка Ева! Я ми кажете, колко такива щастливи жени има до днесъ? Ние ще разрѣшимъ този въпросъ само тогава, когато разрѣшимъ щастието като едно разумно разбиране между мжже и жени. Азъ засѣгамъ въпроса принципално. Кое прави жената жена, и кое прави мжжътъ мжжъ? Въ едно отношение жената е основа, а мжжътъ е киселина, т. е. киселиненъ окисъ, и между тѣхъ може да стане едно химическо съединение. Слѣдователно, мжжътъ и жената се различаватъ по степеньта на своитѣ вибрации. Вибрациитѣ на жената се различавътъ отъ вибрациитѣ на мжжа, и обратно. У мжжа всѣкога прѣобладаватъ правитѣ линии, той е праволинеенъ. Той мяза на радиоактивни сили, които излизатъ отъ центъра на единъ крждъ. Жената обича кривитѣ линии, тя се движи по спирала. Ще кажете: значи, тя се лута. Не, то е законъ на движение. Когато Господь праща нѣкоя душа на земята, пита я, по кой пжть искашъ да вървишъ, по радиуса или по периферията на окржжностьта? Тази душа казва: "Азъ искамъ да се движа по периферията". Добрѣ, тогава ще бждешъ жена. Друга душа казва: "Азъ искамъ да се движа по радиуса". Добрѣ, тогава ще бждешъ мжжъ. Слѣдователно, жената опрѣдѣля движението на мжжа, докждѣ той може да върви. Мжжътъ като върви, дойде до периферията,

до жената, и скоро гащитѣ му започватъ да треперятъ - връща се назадъ къмъ радиуса, къмъ центъра. Вие казвате: не, мжжътъ не се бои отъ жената. Трепери сърдчицето на мжжа, бои се той отъ жената. Вземете нѣкой генералъ, отъ когото треперятъ толкова войници, толкова офицери, като срещне нѣкоя мома, затреперя му сърдцето, хвърля шашка, всичко хвърля, казва: "опасна е тази мома, очитѣ и горятъ като огънь!" Трепери човѣкътъ! Ще трепери, разбира се, и оттатъкъ ще мине. Защо? Защото Божественото е въ жената. Ще дойдешъ съ смирение до нея! Ти ще знаешъ, че Богъ се проявява въ нея. Докато жената знае, че Богъ се проявява въ нея, тя ще има всичкото смирение, но и всичката сила: каже ли обаче, че тя е, която се проявява, колелото се обръща, и мжжътъ не се плаши отъ нея. Погледнешъ, мжжътъ се явилъ съ нѣкаква пръчица, и той сега я плаши. Това вече не е проявление на жената. Значи, щомъ жената опрѣдѣля дѣйностьта на мжжа и казва: "Извънъ този кржгъ ти нѣма да работишъ, това е полето на моята деятелность" - тя изгубва своето смирение и своята сила. Жената трѣбва да знае, че външната деятелность се опрѣдѣля отъ деятелностьта на радиуситѣ. Жената не трѣбва да ограничава деятелностьта на мжжа, защото съ това ограничава и себе си. Расте ли радиуса, съ това се увеличава и окржжностьта.

Когато казвамъ, че ние живѣемъ еднакво, азъ разбирамъ, че всички страдаме еднакво, но не използуваме еднакво тия страдания. Много пжти вълкътъ, като изпитва нѣкои страдания, прѣгризва задния си кракъ и прѣдпочита да остане съ три крака, но да не търпи. Научава ли урока отъ тия страдания? - Не научава. И при това положение той казва: "Азъ мога и съ три крака да крадя овци". Но като остане съ три крака, вижда, че не може да краде, както по-рано, защото съ три крака той вече влиза въ границитѣ на разумния животъ. И вълкътъ има религия, има и вѣрвания. И той става сутринь рано и отива въ гората да се моли на Бога, като казва: "И азъ хода всѣка сутринь въ гората да се моля на Бо-

га, дано ми прати нѣкоя овца". И между хората има такива, които се молятъ на Бога за пари, за власть, за сила. Защо е нуженъ Господь на тия хора? Азъ сега не говоря, защо ви трѣбва Господь, но казвамъ: щомъ вие живѣете въ божествения организъмъ, трѣбва да живѣете съобразно Него. Това топло врѣме, каквото е днешното, ражда всички болести. Заболѣете ли, вие започвате да викате единъ, два, три, четири и повече лѣкари и да се лѣкувате, докато най-послѣ се яви нѣкаква криза, нѣкакво усложнение и казвате: тъй решилъ Господь! Всички съврѣменни хора казватъ: тъй е рѣшилъ Господь! Че Господь е рѣшилъ нѣща, азъ съмъ съгласенъ, но дали именно това е рѣшилъ, то е другъ въпросъ. Рѣшилъ е Господь днесъ да ви говоря, това е важното. Рѣшилъ е Господь днесъ да ме слушате, но какъ ще ме слушате, това е важното. Сега, ако азъ се домогна до условията и искамъ нѣщо да ви сметна, това не е съгласно съ Истината. Пъкъ ако и вие искате нѣщо да ме сметнете, и то не е съгласно съ Истината. Но ако азъ ви говоря Истината, и вие ме слушате, тогава ние влизаме въ връзка съ кого? - Съ други разумни сѫщества въ свѣта, съ ангелитѣ. Най-послѣ нѣма какво да говоримъ за ангелитѣ, тѣ съ тъй високо отъ насъ. Мислите ли, че българитѣ сѫ тъй културни, поне като англичанитѣ. Изобщо англичанитѣ, като народъ, седятъ по-горѣ отъ българитѣ. Тѣ иматъ по-голѣми възможности. Че седятъ по-горѣ отъ българитѣ се вижда отъ това, че иматъ по-голѣма държава, по-голѣма империя, която могатъ да управляватъ. Тъй както днесъ англичанитѣ управляватъ своята държава, то е защото иматъ интелигентность, но ако единъ день изгубятъ тази си интелигентность, ще изгубятъ и своята сила.

Сега ние трѣбва да приложимъ този законъ и по отношение на нашето тѣло. Здравето на който и да е човѣкъ зависи отъ неговия разуменъ животъ. Ти най-първо ще вѣрвашъ, че имашъ дадена власть отъ Бога, че имашъ власть да настѫпвашъ надъ змии, надъ скорпии, на всѣка сила вражеска.

Тукъ Христосъ употрѣбява думата "змия" въ смисълъ на всички онѣзи лъжливи учения, които отдалечаватъ хората отъ правия пѫть, които разрушаватъ дома. Е, какъ се разрушава дома? Казватъ за нѣкого: трѣбва да оженимъ този човѣкъ! Много добрѣ, той трѣбва да се ожени. Той трѣбва да има дѣца, жена. Хубаво, съгласенъ съмъ, да се ожени! Но мѫжътъ и жената трѣбва да се оженятъ по любовь. По коя любовь? - По Божията разумна Любовь. И тѣ трѣбва да имать дѣца, родени по тази любовь. Тѣ трѣбва да имать такова съгласие помежду си, че който отъ невидимия свѣтъ да ги погледне, да разбере, че тѣ вършатъ волята Божия, че не Го смущаватъ, защото ако Го смущаватъ, Господь единъ день ще каже: отрѣжете тѣзи тамъ, оставете ги вънъ да не смущаватъ! Какво е това мѣсто вънъ? - Тамъ ще заспите и съ милиони, съ милиарди години ще чакате друга нѣкоя епоха, докато поумнѣете вѫтрѣшно. За да ви научатъ да вършите волята Божия, вѫтрѣшно ще ви стегнатъ. И тогава, като се създаде нѣкоя нова вселенна, като сегашната, тамъ ще ви пратятъ и ще кажатъ: гледайте да не направите сѫщата погрѣшка, като по-рано, защото повторите ли я, ще ви изпратятъ въ абсолютното битие. Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че можемъ да правимъ, каквото искаме. Да, можете да направите каквото искате, но трѣбва да знаете, че и Богъ е силенъ, и Той може да направи каквото иска. Знаете ли какво ще стане тогава? Когато слабия се бори съ силния, какво става? - Слабиятъ става на каша. Това е законъ. Ако дървото се бори съ огъня, какво ще стане съ него? - Дървото ще стане на пепель и на димъ. Ако земята се бори съ водата, какво ще стане съ земята? - Тя ще стане на каша.

Вие сега ще кажете, че въздухътъ, водата, земята, огъньтъ, това сѫ нищо. Не, земята е животъ. Това е найнисшия животъ. Водата е сѫщо животъ. По нѣкой пѫть азъ съмъ ви казвалъ, че съ водата може да се говори. Водата се радва тъй, както и вие се радвате. Вие може да направите съ нея слѣдния опитъ: ако дадете на нѣкой добъръ човѣкъ да

пие вода, тя се радва. Това може да провѣрите съ галванометъра, ще видите, че стрѣлката на галванометъра се мърда, прави известни люлѣяния, които се прѣдизвикватъ отъ нейната радость. Ако пъкъ дадете на нѣкой лошъ човѣкъ да пие вода, водата скърби, и въ стрелката на галванометъра нѣма да се забѣлѣжатъ сжщитѣ люлѣяния, каквито при радостьта. Нѣкой пжть като пиете вода, казвате: тази вода не е сладка. Защо не е сладка тази вода? Защото ти не си добъръ. Нѣкой пжть казвашъ: ядохъ днесъ много сладко. Защо? Защото този день ти си билъ добъръ. Нѣкой пжть хлѣбътъ е доволенъ отъ тебе, а нѣкой пжть ти не си доволенъ отъ хлѣба. Защо? - Не вървишъ по правия пжть. Азъ турямъ като правило за себе си слѣдното положение: щомъ хапна нѣщо и не ми е сладко, нѣма да ямъ. Така прави и ти. Ами какво да правя, какво да ямъ? - Ще постишъ, затова именно е постътъ. Ще постишъ, за да възстановишъ здравето си, да повишишъ вибрациитѣ на своя животъ. Иначе, ако ядешъ хлѣба си тъй непрегтвенъ, той ще бжде за тебе отрова. Съврѣменната наука казва за нѣкой човѣкъ, напримѣръ, че нѣмалъ апетитъ. Въ какво седи апетитътъ? Апетитътъ, това е единъ Божественъ импулсъ. Когато Господь вижда, че ти вървишъ по Божиитѣ закони, Той ти отваря апетитъ и казва: "яжъ, ти заслужавашъ това"! А когато не живѣешъ по Божиитѣ правила, хлѣбътъ ти се вгорчава и Господь казва: "Азъ съм, недоволенъ отъ тебе". И тогава ти казвашъ: окржжаващитѣ ме хора не сж съгласни съ мене; хората не ме разбиратъ, природата не ме разбира, ангелитѣ не ме разбиратъ, Богъ не ме разбира. Ето единъ човѣкъ, който не е разбранъ отъ никого. А отъ кого трѣбва да бжде разбранъ? - Отъ себе си. Ето дѣ е великата философия!

И тъй, тази власть, която Христосъ ни е далъ, седи въ това, най-първо да се домогнемъ до Любовьта. И чудни сж нѣкой пжть хората, като се питатъ, обичатъ ли се. Нѣкой пита нѣкого: ти обичашъ ли ме? Азъ наричамъ това едно механическо питане. То значи, като запаля вечерно време

своята свѣщь, да я питамъ: ти светишъ ли ми? Туй, което свети не говори. Туй, което люби не говори. Защо? Ами че Любовьта не е единъ механически процесъ, да каже, че азъ те любя. Въ Любовьта има свѣтлина, въ Любовьта има радость, въ Любовьта има разширение, въ Любовьта има животъ, въ Любовьта има условие за растене и възможности да опиташъ и да използувашъ всички блага, но въ Любовьта има и другъ единъ законъ - да не ставашъ чрѣзмѣрно лакомъ, за да не изгубишъ всичко. Любовьта желае, щото всички хора да опитатъ еднакво всички блага. Любовьта дѣли и най-малкитѣ трошици, тя е готова да раздѣли всички блага. Въ нея има единъ законъ. Какъвъ е този законъ? Ще ви го обясня. Запримѣръ нѣкой пѫть вѣрующитѣ казватъ: азъ съмъ нищоженъ човѣкъ, отъ мене нищо не може да стане, Богъ не мисли за мене. Вземете примѣръ отъ ябълчната сѣмка! Тя казва ли, че азъ съмъ нищожна. Тя казва, ти ме посѣй и не гледай, че днесъ съмъ толкова малка. Единъ день ще стана много го-лѣма. Казвашъ: а, такава малка! Да, ти днесъ ме посѣй, че ще видишъ, какво се крие въ мене! - Ама азъ не ти вѣрвамъ. Ти ме посѣй, че ще видишъ, азъ съмъ правила този опитъ, азъ зная, какви сили се криятъ въ мене. Азъ още не съмъ достигнала до степеньта на човѣкъ, но посѣй ме и ще видишъ, какво може да излѣзе отъ менъ! Тази сѣмка говори за възможноститѣ на ябълката. Добрѣ, ние, които сме достигнали до тази фаза на своето развитие, ще бѫдемъ ли по-слаби отъ ябълка? Ами че, Любовьта е почва, въ която ти, нищожниятъ грѣшникъ трѣбва да се посѣешъ, да изникнешъ и да израстнешъ да се превърнешъ въ едно дърво. Смисълътъ не е само въ това, да седишъ, да се радвашъ или да скърбишъ и да кажешъ: днесъ съмъ радостенъ или скърбень. Това съ екзалтации, това сѫ димъ и пепель. Ние не говоримъ за неорганизирания животъ, но за живота въ Бога. И всѣки отъ васъ трѣбва да знае, че живѣе въ Божествения организъмъ, и затова, като стане сутринь да каже: какво трѣбва да бѫде днесъ моето отношение къмъ Бога, Който ми е далъ животъ? А ти ста-

вашъ сутринь и казвашъ: за мене никой не мисли. Това е една самоизмама, отъ която се ражда грѣхътъ. Всѣка сутринь като станешъ, Господь вече мисли за тебе. Че Гсоподь мисли за тебе, се познава по това, че си станалъ. Ако не мислеше, ти нѣмаше да станешъ. Това, че Господь ви говори, показва, че Той мисли за васъ. Не е само този процесъ, че азъ ви говоря, но слѣдъ мене ще дойде Духътъ, да разработи тия думи, които сега азъ ви казвамъ. И слѣдъ това ще остане една малка радость у васъ. Духътъ работи отъ години въ васъ. И вие виждате, нѣкоя мисъль се загнѣзди дълбоко въ васъ, и вие казвате: какво се загнѣзди тази мисъль въ мене, че не ме оставя на мира? Господь ти е проговорилъ. Ако не разбирашъ Господа, всички светии ще ти заговорятъ. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички праведни хора. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички обикновени хора. Пъкъ ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички дървета, камъни, извори, животни. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще дойде най-послѣ вѣтърътъ и ще те отвѣе нѣкждѣ, че нѣма да се върнешъ. А знаете ли какво нѣщо е вѣтърътъ? Въ движението на въздухътъ главно, което хората наричатъ вѣтъръ, се проявява Божиятъ умъ. И когато изъ въздуха има силно провѣтряване, туй показва, че Господь мисли. Значи, щомъ има буря, вѣтъръ, Божията мисъль се проявява. Това е споредъ индуското учение. А какво ще кажете вие? Божията мисъль не е въ самото движение на въздуха, но въ тази първоначална сила, която е произвела тази обмѣна. Забѣлѣзали ли сте нѣкой пѫть, какъ движението на въздуха произвежда приятно разположение? Значи Божествения животъ прониква въ насъ чрѣзъ въздуха. И тогава въздухътъ е пъленъ съ животъ, съ сила и като вдъхнемъ въздухъ доколкото е нашата любовь, ние можемъ да живѣемъ. Ето, на болнитѣ отъ охтика имъ се прѣпоръчва дълбоко вдишване, чистъ въздухъ. Най-първо охтиката се лѣкува съ чистъ въздухъ, а сѫщо така и съ слънчевитѣ лѫчи. Колко пѫти съмъ казвалъ на нѣкои охтичави да излагатъ гърба и гърдитѣ си на слънце въ продъл-

жение най-малко на 1-2-3-4 мѣсеца, за да видятъ, какъвъ прѣвратъ ще произведе слънцето въ тѣхъ! Въ това врѣме, обаче, умътъ трѣбва да бжде съсрѣдоточенъ. Кажи: Господи, помогни ми да изпълня Твоята воля, да ти служа! Кажешъ ли така, ще видишъ какъвъ прѣвратъ ще стане въ тебе. А ти искашъ да правишъ само глупости, да вършишъ каквото искашъ, да разбогатѣвашъ, да ядешъ и да пиешъ, и пакъ всичко да ти върви добрѣ. Тогава Господь казва: да си върви този човѣкъ отъ тукъ! Чудни сж хората, кагато искатъ само да ядатъ и да пиятъ. Когато ти изпълнявашъ волята Божия, Господь ще ти даде единъ банкетъ и тогава, въ Божието присжствие ти ще можешъ да ядешъ и да пиешъ, колкото искашъ. Но онзи, който е безъ Бога, той да му мисли!

И сега Христосъ казва: "Дадохъ ви всѣка власть". Тази власть трѣбва да бжде индивидуална за всѣки едного, а сжщо тъй трѣбва да бжде и колективна. И ако всички ние се съединимъ въ едно, и ако всички ние опитаме тази власть и повѣраме въ нея и въ всички Божии думи, само тогава щѣхме да видимъ, какъвъ прѣвратъ може да произведе тя. Най-малкото което можеше да произведе, то е, че доколкото е възможно, щѣше да се прояви въ насъ разумния животъ. Ако повѣрваме на това, ще видимъ, че нашитѣ очи ще се отворятъ и всичко това, което ние считаме мъртво - дървета, камъни - всичко това ще проговори. Казваха на Христа: "Кажи на своитѣ ученици да млъкнатъ!" Какво има отговори Христосъ? -Ако азъ кажа на тѣхъ да млъкнатъ, тия камъни ще проговорятъ. Да, камънитѣ ще проговорятъ. Това не сж само символи, това е една философия, това е единъ великъ Божественъ животъ. Питамъ ви: възможно ли е всрѣдъ всичко това, въ което живѣемъ и се движимъ, ние хората на 20 вѣкъ, да продължаваме да живѣемъ въ невѣрие, въ грѣхъ, въ неправда, въ безлюбие, въ това вѣчно съмнѣние, което внася отрова въ живота ни? Всичко това наука ли е? Всичко това култура ли е? Азъ бихъ желалъ бждещитѣ писатели, като взематъ перото си да пишатъ, отъ него да излиза пламъкъ.

Азъ бихъ желалъ онѣзи отъ васъ, които ми говорятъ, пламъкъ да излиза отъ устата и отъ езицитѣ имъ. Гледамъ, нѣкои отъ васъ като ми говорятъ, отъ устата имъ излиза черна свѣтлина. Казвамъ: стой настрана! Духай повече, за да се усили горението, та отъ устата ти да излиза пламъкъ! Нѣкой като ми говори, казва: чакай малко да го смотолевя. Казвамъ: какво ще ме смотоляваш? Кажи си опитноститѣ искрено, кажи ми нѣщо разумно! Чудни сѫ хората! Дойде нѣкой при мене, гледамъ го тѫжно, скърбно му е но се прѣдставлява като че нѣма никаква тѫга. Казва: е условията сѫ малко такива. Не, братко, кажи си: скърбно, тѫжно ми е, можешъ ли да ми дадешъ нѣкакъвъ цѣрь? Кажи си Истината! Е, азъ съмъ свършилъ университетъ, какъ ще уроня престижа си? Не, кажи си Истината. Щомъ си служишъ съ лъжа, престижътъ ти ще се урони още повече. Кажи си: скърбенъ съмъ, паднахъ, че си изкълчихъ малко крака. Знаешъ ли да разтриваш? - Зная.

"Даде ви се всѣка власть." Ще ви приведа сега единъ примѣръ. Наскоро идва при мене единъ нашъ братъ, инвалидъ отъ войната, да се посъветва нѣщо, търси начинъ, какъ да лѣкува крака си, който го заболѣлъ при изпълнение на службата му. Той постѫпва нѣкѫдѣ въ провинцията на служба, по уреждане въпроси за фонда на сирацитѣ, останали такива по врѣме на войната. Когато нѣкой човѣкъ го заболи крака, това показва, че той не е доуредилъ работитѣ си. Тогава Господь казва: "Стиснете този човѣкъ, да се погрижи за уреждане работите си." Кракътъ го заболѣва сериозно, набъбва, явява се отокъ. Туря компреси, лѣкува се, но никаква полза. Отива при лѣкарь, показва му крака си и той казва: "Нѣкѫдѣ дълбоко вѫтрѣ има инфекция, затова трѣбва кракътъ да се разрѣже, та да изтече навънъ всичката нечиста материя." Той ми пише: "Учителю, да се подложа ли на операция"? Казвамъ: на никаква операция нѣма да се подлагашъ! Какво да правя тогава? - Ела тукъ, единъ виденъ професоръ ще ти направи такава операция, при което ни най-малкото

парче живо месо нѣма да се отрѣже. Но за тази операция и 20-30,000 лева нѣма да ти стигнатъ, за да се разплатишъ. Прѣглеждалъ се той тамъ на ренгеновъ апаратъ, но нищо не могло да се познае. Дохожда най-послѣ и въ София. Пита ме: "Каква операция ще ми направите?" Казвамъ: ще вземешъ млѣко, ще го сваришъ и послѣ ще го прѣсечешъ съ лимонъ. Ще вземешъ прѣсеченото млѣко и отъ него ще си направишъ компресъ. Нѣколко такива компреси ще подобрятъ положението ти. Тѣзи млѣчни компреси ще ти покажатъ, има ли нечиста материя тамъ, или не. И наистина, той направи 2-3 такива компреси и положението му се напълно подобри. Кракътъ набъбна на това мѣсто, дѣто е нечистата материя, отвори се една малка дупка, отъ дѣто изтече всичкото нечисто. Температурата му спадна, мѣстото се прѣчисти и слѣдъ нѣколко дни раната започна да заздравява.

Та кой е този виденъ професоръ, на който съ никакви пари не може да се отплати? - Той е живата природа. Всѣки, който вѣрва въ Бога, всѣки, който вѣрва въ живата природа, тя може да му направи такава една операция, каквато никой отъ съврѣменнитѣ хирурзи не може да я направи. Азъ не съмъ противъ хирурзитѣ, но казвамъ: дойдоха отъ невидимия свѣтъ сѫщества, които направиха на този нашъ приятель такава сполучлива операция, каквато никой хирургъ не може да направи. Слѣдъ това му казвамъ: слушай, сега ще внимавашъ добрѣ да оправишъ работитѣ въ фонда на сирацитѣ отъ войната! - Да, добрѣ ще ги оправя. По-нататъкъ му казвамъ: внимавай, на онзи, който е тръгналъ въ пѫтя на Истината, не се позволява да прави никакви погрѣшки! И ако направи нѣкакви погрѣшки лошо е за него самия. По аналогия на това, казвамъ: нашитѣ нечисти мисли, нашитѣ нечисти желания по нѣкой пѫть оставатъ сѫщо такива утайки и върху нашето съзнание, вслѣдствие на което се създаватъ редъ болезнени състояния. Онѣзи нечисти мисли, онѣзи нечисти желания, които човѣкъ храни въ себе си, могатъ да се наслоятъ не само въ физическото, но и въ духовното му

тѣло. Защото физическото тѣло е сандъкътъ, въ който се крие сѫщинското, духовното тѣло на човѣка. Тъй щото тия нечистотии, тия утайки могатъ да се натрупатъ въ сѫщность върху духовното тѣло на човѣка, а не въ физическото, и да произведатъ тия пертурбрации, които човѣчеството днесъ минава. Всички промѣни ставатъ именно въ нашето духовно тѣло. Слѣдователно, допуснемъ ли въ насъ нечисти мисли или желания, колкото и да сѫ малки тѣ, произвеждатъ вѫтрѣшни пертурбации. Вие казвате: е нима една малка мисъль може да произведе нѣщо лошо? Да, но ако азъ пусна въ салона само една хилядна часть отъ милиграма отъ нѣкой силно отровенъ газъ, той въпрѣки малкото си количество, ще може да изтрѣби всинца ви. Силата не е въ неговата тяжесть, не е и въ количеството му, а въ това, какво влияние упражнява той. Отъ тукъ: силата на материята не се заключава въ нейната тяжесть, но въ нейната интенсивна дейность. Има известенъ родъ материя, която не тежи, но въ нея има такъвъ интенсивенъ животъ, че може да прѣмахне всинца ни отъ лицето на земята.

И тъй, Христосъ казва: "Давамъ ви власть". Каква власть? - Власть въ разумното, власть въ Любовьта. Всичката сила е въ тази власть именно, и всички трѣбва да се стремите да изучавате този великъ законъ на любовьта. Сегашната наука, и бъдещата наука, това е науката на Любовьта. И този законъ на Любовьта седи въ слѣдното: трѣбва да обичаме Бога като една цѣло. А законътъ на ближния, това сѫ външнитѣ условия. Когато говоримъ за нашитѣ ближни, разбираме проявлението на Бога въ цѣлия козмосъ, а когато говоримъ за нашия ближенъ, разбираме точката, къмъ която се стремимъ въ този козмосъ. Това е Любовьта. "Богъ толкозъ възлюби свѣта, че даде въ жертва своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки който вѣрва въ Него". Защо направи това? - За да покаже, че люби свѣта. Цѣлиятъ свѣтъ, това е Синътъ. Всички отъ насъ индивидуално прѣдставляваме центъра на Божията Любовь, и ако азъ любя

себе си, то значи, че любя Божественото, което се проявява въ свѣта.

И тъй, да любимъ Бога, значи да любимъ това първо начало, което се проявява въ свѣта. Да любимъ ближния си, значи да използуваме правилно условията на живота и да любимъ себе си, значи да пазимъ резултатитѣ на тази любовь. Това е една узрѣла ябълка, която трѣбва да пазимъ да не изгние. А тя трѣбва да се пази въ тази Божествена житница за далечни врѣмена. Защо трѣбва да се пази? - Понеже единъ день ние ще бждемъ посѣти въ новия животъ.

Казва Христосъ: "Давамъ ви всѣка власть". Азъ съмъ ви говорилъ много пжти, но като ви гледамъ по нѣкой пжть, виждамъ лицата ви измършавѣли, очитѣ ви хлътнали, идеитѣ ви замъждѣли и казвате: отъ насъ нищо нѣма да стане. Казвамъ: имайте вѣрата на житното зърно, имайте вѣрата на ябълчното семе, имайте толкова вѣра, колкото растенията иматъ. При сегашния животъ за вашитѣ души има нови условия за развиване. Питамъ ви: вѣрвате ли въ думитѣ на Христа? Ако не вѣрвате въ моитѣ думи, вѣрвайте поне въ думитѣ на Христа! Ако не вѣрвате въ думитѣ на Христа, вѣрвайте тогава въ думитѣ на Бога! Пъкъ и ако въ думитѣ на Бога не вѣрвате, тогава ще се спремъ на онзи стихъ отъ Писанието, дѣто се казва: "Който не вѣрва на Бога, направилъ Го е лъжецъ". Такъвъ човѣкъ е вънъ отъ всички възможности, вънъ отъ Божественото развитие.

Сега, онѣзи отъ васъ, на които Духътъ говори, азъ желая проявление на Божията Любовь тъй, както вие я разбирате. Казвамъ: кое е туй разумното? - Слушайте Господа въ васъ! Нѣкой пжть, като ви казвамъ да слушате Господа въ васъ, вие казвате: ние нѣмаме нужда отъ никого. Не, вие разбирате криво въпроса. Когато азъ почна да вѣрвамъ на Бога, Който е въ мене, азъ ще вѣрвамъ и на всички хора. Ако Духътъ говори въ мене, а пъкъ азъ не вѣрвамъ на хората, значи никакъвъ Духъ не говори и въ мене. Когато азъ вѣрвамъ въ Бога, вѣрвамъ и въ себе си и взимамъ Бога като единъ

живъ организъмъ. И тогава, като ставамъ сутринь, казвамъ: Господи, какво искашъ днесъ отъ менъ? Азъ ще изпълня всичко, което е Твоя воля. Та като ви говаря за Бога и като ви казвамъ да вѣрвате въ Него, то е за да направите душитѣ си толкова свободни, че да включите въ себе си едноврѣменно и Божията Любовь, любовьта на всички сѫщества. Вие ще кажете: Божията Любовь може ли да се събере въ мене? - Може, азъ ще ви кажа, какъ ще се събере. Ако на единъ малъкъ кюнецъ, широкъ около 10 см., кажа: знешъ ли, че прѣзъ тебе може да прѣмине всичката вода въ свѣта? Той ще ме пита възможно ли е? - Възможно е. Ако дамъ на този кюнецъ цѣлата вѣчность, която прѣдставлява едно число съ 15 нули наредъ, мислите ли, че прѣзъ този кюнецъ не ще може да прѣмине всичката вода? - Ще може. Слѣдователно, прѣзъ цѣлата вѣчность въ всѣка една душа може да прѣмине всичката Божия слава и величие. Та като казвамъ, че прѣзъ този кюнецъ може да прѣмине всичката вода, не подразбирамъ, че въ този моментъ може да стане това нѣщо, но прѣзъ течение на цѣлата вѣчность. Ами какво ще кажемъ ние за живота на онѣзи дръвчета, на онѣзи минерали, на онѣзи животни, на човѣка, докато най-послѣ стигнемъ до живота на ангелитѣ? Всичко това прѣдставлява една цѣла йерархия. Това сѫ възможности за нашия животъ, за развитието на нашия умъ, нашето сърдце и нашата воля. Та казвамъ: каквито и да сѫ нашитѣ възгледи на миналото, ние трѣбва да се простимъ съ тѣхъ! Сега трѣбва да възприемемъ новитѣ възгледи! Нѣкой отъ васъ, като погледне дрехитѣ си, може да тѫжи, какъ ще се прости съ тѣхъ. Какво ще тѫжитѣ, какво ще ми прѣпорѫчватѣ онѣзи ваши парцаливи дрехи, които сте носили цѣли 10 години и на които има повече отъ хиляда кръпки? - Да, но това е една отлична материя, за която скѫпо съмъ заплатилъ едно врѣме. Казвамъ: колкото много да си платилъ, тѣ днесъ сѫ стари вече, сега има по-хубава материя, отъ нея ще си скроишъ нови, хубави гащи. - Ама жалко ми е за старитѣ! Казвамъ: тури старитѣ си дрехи въ своя старъ

гардеробъ, а всѣка сутринъ, като ставашъ, обличай новитѣ дрехи. Нѣкои хора не искатъ да се раздѣлятъ съ своитѣ стари възгледи. Че какви сѫ твоитѣ възгледи? - Ама не искамъ да се откажа отъ своята вѣра. Че каква е твоята вѣра? - Отъ твоята вѣра умрѣха и дѣдо ти и баба ти. Кѫдѣ сѫ твоитѣ близки? - Тѣ сѫ при Господа. Хубаво, азъ виждамъ нѣщата, всичко виждамъ, но твоитѣ близки не срещамъ при Господа. Дѣ сѫ тѣ тогава? Не, виждамъ азъ твоя старъ дѣдо, плаче ли, плаче, че не му сложили да яде. Виждамъ другъ нѣкой дѣдо плаче, че му взели паритѣ, че му взели кѫщата, та останалъ вънъ на улицата. Ако речешъ да разправяшъ на нѣкой човѣкъ, че дѣдо му плаче, той ще се хване отъ ужасъ за главата. Е, плаче човѣкътъ, фактъ е. Не ми разправяй такива бабини деветини! Не ми говори нищо за духоветѣ, азъ не вѣрвамъ въ тѣхъ. По думата "духъ" азъ разбирамъ онзи разуменъ животъ въ свѣта, въ който нищо не умира. Дѣдо ти може да се трансформира отъ едно състояние въ друго, може да се намира въ единъ активенъ животъ, тъй както е билъ и на земята, а може и да е въ едно пасивно състояние, въ единъ латентенъ животъ, та не може да се прояви.

Дадохъ ви всѣка власть да се справитѣ съ всички лъжливи теории. Днесъ азъ говоря на васъ. Вие нали сте дѣца? Сега вие искате сила въ свѣта. Сила въ свѣта безъ любовь всѣкога носи разочарования, страдания, а сила която е свързана съ Божията Любовь, всѣкога носи велико благо. Този законъ се провѣрява навсѣкѫдѣ - като започнете отъ човѣка, отъ дома, отъ народа и стигнете до цѣлото човѣчество. Сила безъ Любовь носи нещастие за човѣчеството. Врѣме е вече за всички ви да носите учението, че въ свѣта има единъ великъ съзнателенъ животъ, има единъ общъ Разумъ, споредъ който всички хора могатъ еднакво да се развиватъ, иматъ всички възможности.

И тъй, за въ бѫдаще ви остава едно положение, което трѣбва да приложите въ живота си: ако човѣкъ иска да бѫде здравъ, трѣбва да бѫде положителенъ въ своитѣ вѣрвания.

Той ще прави опити и ще се увѣри въ това. И азъ често правя опити съ себе си. И всѣки отъ васъ сѫщо може да прави опити. Нѣкой пѫть можете да имате нѣкой малъкъ бодежъ въ гърдитѣ си, или въ гърба си, или нѣкоя болка въ стомаха или въ главата си. Направете единъ опитъ, да видите, до колко е силна вашата вѣра, до колко можете да прѣмахнете болката си въ името на тази вѣра. Кажете тъй: въ името на моето верую, въ името на моя Господь, въ Който вѣрвамъ, заповѣдвамъ на тази болесть за излѣзе! Ако болестьта ти те послуша, значи имашъ вѣра. Че какъ? Всѣка болесть е жива и разбира като и се говори. Въ какво седи тази болесть? Тя седи въ слѣдното: нѣкои отъ клѣткитѣ, на стомаха напримѣръ, сѫ повече идивидуализирани, станали сѫ по-активни, вслѣдствие на което не искатъ да се подчинятъ. Отъ това се ражда болестьта. Азъ като зная това, ще кажа на тия клетки: слушайте, вие, които сте се възгордели, които вдигате толкова шумъ, азъ ще ви дамъ повече храница, само да мълчите и да си гледате работата. Тѣ казватъ: хубаво, щомъ ни дадешъ повече храна, ние ще се умиримъ. И виждашъ корема те прѣболѣлъ. Но каква храна? На нѣкой стомахъ даватъ малко житена чорбица, на другъ нѣкой - малко дървено масло въ една супена лъжица. Вие казвате: какъ, живѣе ли се съ тази житена чорбица, или съ една-двѣ лъжици дървено масло? - Живѣе се, разбира се. Чудни сѫ хората! Въ една лъжица дървено масло има доста слънчева енергия, тя съдържа кондензирана материя въ себе си. Тази енергия ще почне да се проявява. Ние сме единъ конгломератъ, единъ общъ организъмъ, съставенъ отъ милиони, милиарди душички, които живѣемъ заедно, на едно мѣсто. Всички вие сте една цѣла държава. Сегашнитѣ хора трѣбва да се научатъ да се разговарятъ съ своята глава, съ своя стомахъ, докато се запознаятъ съ всички клѣтки. Вие казвате: ние имаме толкова главоболии, че това ли ни остана, да се разговаряме съ клѣткитѣ на нашия стомахъ? Добрѣ, питамъ ви: наука ли е тогава това, да се обличашъ по 10 пѫти на день съ разни

костюми, съ разни рокли? Нѣкоя дама стане сутринь, облѣче се съ бѣла рокля; на обядъ - съ синя; вечерь - съ жълта. Ходи, оглежда се въ огледалото и казва: хубава изглеждамъ днесъ! Това наука ли е? Тази дама не мисли ли въ този случай за времето, което губи? Казвамъ: ако ти знаешъ да се разговаряшъ съ главата си, съ стомаха си, съ гърдитѣ си, съ пръститѣ си, съ ржцѣтѣ си, да видишъ какво има писано въ тѣхъ, всичко това струва повече, отколкото да се обличашъ по 10 пжти на день съ разни дрѣхи. Пъкъ като се научимъ да се разговаряме, ще си направимъ една хубава дрѣха, която никога не остарява. Ще си направимъ една такава дреха, каквито птицитѣ иматъ и съ такава хасъ боя, каквато е на перцата и на крилцата имъ, и колкото повече врѣме минава, тази боя да не избелѣва. И калкото повече врѣме минава, тия дрехи да ставатъ все по-красиви. И нашитѣ дрѣхи трѣбва да бждатъ тъй съвършенни, каквато е цигулката на Страдивариуса. И наистина, една цигулка, направена отъ единъ великъ майсторъ, струва повече, отколкото много прости цигулки, направени отъ обикновената ржка на работника. Казвамъ: едно тѣло направено отъ единъ разуменъ човѣкъ, носи благословение и за самия човѣкъ, и за дома му, и за обществото, и за народа, и за цѣлото човѣчество.

Слѣдователно, всички ние трѣбва да живѣемъ отъ сега нататъкъ зъ Бога, а не за своя народъ. Този въпросъ трѣбва да го разрѣшимъ коренно, основно. Като станешъ сутринь, първото нѣщо, което трѣбва да си кажешъ е слѣдното: Господи, ето, явявамъ се при Тебе. Какво трѣбва да изпълня днесъ? Ти казвашъ: кждѣ трѣбва да търся Бога? - Господь не се търси. Той казва: "Търсете ме"! - Но на кои казва така? - На онѣзи, които Го знаятъ, и вие вече Го знаете. Ти ще кажешъ: Господи, азъ вече живѣя въ Тебе. Ти си ми далъ този умъ, който имамъ. Ти си ми далъ живота, и въ името на всичко това, което Си ми далъ, искамъ да Ти служа. Дай ми една малка мисъль, съ която да разбера, да почувствувамъ, че Ти Си благоволилъ къмъ мене! И довечера, като се върна

при Тебе, пакъ ще ти благодаря. И ако всѣки постжпва така, всичко ще върви като онази рѣка по медъ и масло. Това ще ви бжде молитвата. Ако жената, като стане сутринь, постжпи така, мжжътъ и ще бжде като светия, дѣцата ще бждатъ като ангели - и всички въ кжщи ще бждатъ весели доволни. Или вие ще ми кажете: Учителю, ние сме правили този опитъ, но не върви! Не сте го правили. Ето, азъ съмъ го правилъ и върви, той дава добри резултати, безъ никакво изключение. Но трѣбва да бждете искрени. Като отидете при нѣкой вашъ приятель, погледнете го тъй, че той да почувствува Любовьта ви. Не е достатъчно само да го прѣгърнешъ. Като отидете при чешмата, тя казва: "Азъ извирамъ, азъ давамъ, но трѣбва да вляза въ васъ".

"Давамъ ви всѣка власть". Туй благо, тази власть, която ни е дадена, трѣбва да се използува надъ змиитѣ, надъ скорпиитѣ. Всички отрицателни качества на нашето сърдце, на нашия умъ, трѣбва вече да се подчинятъ на Божественото въ насъ. Нѣкой казва: азъ съмъ малко сприхавъ човѣкъ. Много хубаво, отлична черта е това, че си сприхавъ, но сприхавиятъ човѣкъ трѣбва да се прѣвърне въ единъ дѣятеленъ човѣкъ. - Ама азъ съмъ малко гнѣвливъ. Гневливия човѣкъ трѣбва да се прѣвърне на единъ горещъ, любящъ човѣкъ. Този човѣкъ, който се гнѣви, той може да люби много силно, той може да обича интенсивно. Той трѣбва да трансформира своята енергия отъ гнѣвъ въ любовь. Всичко, което имаме въ себе си, колкото и да е отрицателно, то е едно благословение. Не ви казвамъ, че трѣбва да коренитѣ злото, но казвамъ, че трѣбва да използувате всичко въ свѣта за добро. И Писанието казва: "Всичко, което се случава на онзи, който люби Бога, съдѣйствува му за добро". И тъй, всичко, което ви се случава въ свѣта, не считайте, че е лошо. Че ви заболѣлъ стомахъ, че се явила нѣкаква болесть у васъ, че сте съ скжсани обуща, всичко това е за ваше добро. Хубаво е нѣкой пжть да бждешъ съ скъсани обуща. Пъкъ нѣкой пжть е хубаво и да си съ скжсани гащи. Виждамъ нѣкой съ скжсани обуща, погледне ме, слѣдя

го какво си мисли. Казва си: много нѣщо ще ме научатъ тия скжсани обуща! И правъ е този човѣкъ. Азъ се възхищавамъ отъ това разсжждение. Та нима не сж скжсани гащитѣ на онази скърбна душа. Та нима не е скжсана ризата на онази обезсърдчена душа? - Скжсана е и то на колко мѣста.

Азъ бихъ желелъ да има думи въ вашия езикъ, съ които да ви прѣдамъ състоянието на онази душа, която е пълна съ Любовь, съ жива вѣра въ Бога! Да видите, колко е хубава нейната дреха! Това нѣщо не трѣбва само на думи да се прѣдаде, но да почувствувате импулсъ при вида на тази душа тъй, както бихъ прѣдалъ импулсъ на онази ябълчна сѣмка, която посѣвамъ въ земята, та слѣдъ 10 години най-много да се прѣвърне въ голѣмо ябълчно дърво. Всичко това нѣма да стане изведнъжъ, но постепенно, по-малко. Туй именно е красивото.

Казвамъ: идете и направете първия опитъ! Да възлюбимъ Господа съ всичкото си сърце! И да възлюбимъ ближния си като себе си! Само така ще разберете тази велика философия на живота. Като направите този опитъ, да почувствувате най-малката радость, и да чуете вжтрѣ въ себе си следния гласъ: "Дадохъ ви всѣка власть". А вие да кажете: "Слушамъ, Господи, азъ ще изпълня Твоята воля, както си казал".

Бесѣда, държана отъ Учительтъ,
на 10 януарий, 1926 год. въ гр. София.

Благъ.

А Исусъ му рече: "Що ме казваш благъ? Никой не е благъ, тъкмо единъ Богъ."

Ако запитате съвременнитѣ културни хора, или съвременнитѣ хора нѣщо върху "благостьта", тѣ ще ви дадатъ точно опрѣдѣление, ще ви кажатъ: тази дума е извѣстна намъ, знаемъ, че трѣбва да бждемъ благи. Разбира се, разгледана тази дума въ разнитѣ езици, отъ най-древни врѣмена и до най-модерни, тя се е видоизмѣнила. И днесъ, всѣки народъ има съответсвуваще понятие за думата "благость", споредъ неговото вжтрѣшно схващане. Благостьта е свойство само на Бога, на Вѣчния, на Любящия, на Всѣмждрия, на Онзи, у Когото Истината живѣе. Може да кажемъ, че благостьта е едно отъ великитѣ качества, което опрѣдѣля разумното въ свѣта, защото въ съвременната култура, споредъ сегашнитѣ и схващания, думата "Богъ" е опорочена. Но когато едно свещено Божие име се опорочи, Богъ обезличава всички форми, цѣлата култура се заличава отъ лицето на земята и се създава нова култура, съ ново име.

Този израилтянинъ се обръща къмъ Исуса и Му казва: "Учителю благи!" Днесъ има много тълкувания върху думата "благъ". Христосъ му казва: "Благъ е тъкмо единъ Богъ". Затова и ние ще се спремъ върху онова благото, възвишеното у насъ. И нѣкога, когато ние проявяваме нѣкоя доблесть, нѣкое възвишено и благородно чувство, това е Божественото въ насъ. А между Божественото и насъ има грамадна разлика. Човѣкъ по естество, тъй както говори, тъй както се проявява сега на земята, е едно дребнаво, своенравно дѣте, но не отъ зла воля; своенравието му произлиза отъ съзнанието, че той е отъ високо произхождение. Не е достатъчно, обаче, да има само съзнание за своето високо произхождение, но трѣбва да има качества на това високо произхождение. Ако единъ човѣкъ има високо мнѣние за себе си, той трѣбва

Лука 18:19

да има съответствуващи качества на това високо мнѣние.

Та казва: благостьта е едно отъ качествата на Бога. Той не може да бжде друго, освенъ благость. Сега вие ще ми кажете: кажете ни нѣщо ново! Ето, азъ ще ви кажа нѣщо ново: да знаешъ и да прилагашъ, това сж двѣ различни състояния. Да кажемъ, че вие чувате нѣкой пжть една обикновена пѣсень и казвате: тази пѣсенъ съмъ я слушалъ толкова пжти! Знамъ я и азъ. - Добрѣ, изпѣй ми тогава тази пѣсенъ! Щомъ я знаешъ, азъ искамъ да ми я изпѣешъ, да видя до кждѣ се простира твоето знание. Щомъ не можешъ да я изпѣешъ, щомъ не можешъ да я възпроизведешъ, ти имашъ едно обикновено знание. Нѣма нищо по-опасно въ свѣта отъ онѣзи хора, които казватъ, че знаятъ всичко. Такъвъ човѣкъ знае за Любовьта, за Мждростьта, за Истината, за кротостьта, за милосжрдието, а въ сжщность нищо не може да приложи отъ това свое знание. Ами колко видни господарки днесъ ще ги видите, вкусятъ отъ яденето, което готвачката имъ готви, но не могатъ да се произнесатъ, трѣбва ли или не трѣбва нѣщо да се прибави, за да стане по-хубаво - не разбиратъ, не знаятъ да готвятъ. Готвачката пита: господарке, я ми покажи единъ начинъ, какъ да наготвя това ядене? - Не знамъ. И ще видите между съвръменнитѣ хора, нѣкоя видна господарка се учи отъ готвачката си, какъ се готви. Готвачеството е една възвишена наука, едно велико изкуство, което трѣбва да се учи отъ природата. Вижте какъ природата готви, какъ майсторски е сготвила своитѣ плодове! Това готвене на съвръменнитѣ хора азъ наричамъ буламачъ, една забъркана каша - да ме извините за тия мои думи, но така е. Като взематъ да кълцатъ месото, че като турятъ въ него лукъ, червенъ пиперъ, черенъ пиперъ, разни миризми, че картофи варени и редъ други приправки - кюфтенца ще правятъ. Другъ пжть ще приготовляватъ баница. Ще взематъ орехи, че послѣ и ябълки, ще ги смѣсятъ и слѣдъ това казватъ: вкусни кюфтенца, вкусна баница. Казвамъ: да, забъркана каша!

Така е, но когато дойдемъ до положение да говоримъ

Истината, нѣкои хора се обиждатъ. Обиждането показва едно болезнено състояние на човѣшкото сърдце, или на човѣшкия умъ, или на човѣшката душа. Здравиятъ човѣкъ, дѣто и да го пипнешъ, за ржката било, за главата, или дѣто и да е, все му е приятно, но болния човѣкъ, по който начинъ и да го пипнешъ, колкото и да го гладишъ, все му е неприятно, все го боли. Той се обръща и ти казва: господине, трѣбва да знаешъ, какъ се пипа. По-деликатно пипай, не знаешъ ли, гърбътъ ме боли? Значи има едно почитание, съ което трѣбва да се отнасяме къмъ болнитѣ гърбове. Дѣ ще се изрази това почитание? - Въ болницитѣ, въ мекитѣ легла. Питамъ ви: ако е въпроса за меки легла, дѣ ще ги намѣритѣ въ свѣта? Вие ще ми кажете, че най-мекото легло е отъ памукъ. Азъ казвамъ: най-мекото легло е отъ слънчевата свѣтлина и като легнешъ на това легло никакво сътресение нѣма да стане въ организма ти. Но я ми кажете, дѣ е това легло? Всѣки отъ васъ, който иска да ощастливи болнитѣ хора въ свѣта, трѣбва да имъ направи слънчеви легла. Въ такъвъ случай ние ще дадемъ на тия хора единъ импулсъ нагорѣ. Човѣшкиятъ духъ, човѣшката душа, ще се намѣри въ едно състояние, което индуситѣ наричатъ "сатуа", азъ го наричамъ на български езикъ "вѣчно възходящто състояние на човѣшката душа и на човѣшкия духъ". Въ съответствие на туй състояние въ природата има друго едно състояние, което индуситѣ наричатъ "тъма", азъ го наричамъ "вѣчно нисходящте състояние на човѣшката душа". Туй състояние въ науката опрѣдѣлятъ на сгжстено, твърдо състояние на тѣлата. Значи, когато тѣлата се втвърдятъ много, тогава природата ги осжжда на едно вѣчно изгаряне т. е. живота въ тѣхъ се обезличава. Когато се минава отъ едно вѣчно възходяще въ едно вѣчно низходяще състояние и обратно, индуситѣ наричатъ това състояние "ръжа", а азъ го наричамъ "активно състояние на човѣшката душа". Лошитѣ хора сж "активни", всичко правятъ; нѣкой пжть и добритѣ хора сж активни, зависи, на коя страна сж. Това срѣдно състояние е състоянието на човѣка,

когато се опрѣдѣля на разни мѣста. "Ръжа", това сж военнитѣ хора въ природата - на която страна отидатъ, тамъ се проявяватъ. Ако единъ военененъ се проявява въ състояние на "тъма", всички послѣдствия въ него сж тъй катастрофални, че се изискватъ хиляди, хиляди години, до като се изгладятъ всички наслоения отъ натрупалата се въ тѣхъ карма. Другото състояние "сатуа" е тъй приятно, но се изискватъ сжщо тъй хиляди години, до като се внесе това щастие и блаженство въ човѣшката душа. Въ съврѣменнитѣ хора, се развива туй състояние на "тъма", което се е натрупало въ тѣхъ отъ хиляди вѣкове, та днесъ носятъ лошитѣ послѣдствия. За всичко това съврѣменнитѣ хора искатъ да осждятъ природата, Господа, защо е създалъ така свѣтътъ.

Тъй както ние знаемъ, свѣтътъ първоначално беше създаденъ много хубаво. Откакъ съврѣменния свѣтъ е създаденъ има приблизително 250 милиарда години. Отъ толкова години насамъ, човѣшкиятъ духъ е слѣзълъ на земята. Той не е билъ въ това състояние, въ което днесъ се намира. Прѣзъ тия 250 милиарда години прѣзъ колко фази е миналъ той, колко опитности е набралъ! Не сж малко тия 250 милиарда години за земята, но ако се взематъ въ сравнение съ мѣрката на ангелитѣ, тия години не сж нищо друго, освѣнъ една възрасть отъ около 2.1/2 години. Слѣдователно, отъ гледището на ангелитѣ, съврѣменниятъ човѣкъ е едно малко дѣтенце, на 2.1/2 години, което пада, става, клатушка се. Вие казвате: е 250 милиарда години, това е много нѣщо! Слѣдъ като сме живѣли 250 милиарда години, всичкитѣ знания и опитности сж струпани въ тая малка главица. И като прѣтеглите всичкото богатство, което е складирано въ човѣшката глава, ще видите, че то тежи само 1 и половина клгр., а всичкото останало, което е изживѣлъ прѣзъ вѣковетѣ е отлѣтѣло, то е единъ прѣходенъ капиталъ. Всичко онова богатство, което е спечелилъ прѣзъ вѣковетѣ, е на заемъ взето и затова се губи. Всѣки единъ капиталъ, който най-малко даже се мѣни, това е маска на човѣка, а всичко друго, което не се мѣни, ко-

ето човѣкъ носи всѣкога и прѣзъ всички врѣмена въ себе си, това е неговиятъ истински капиталъ. Гледате нѣкой човѣкъ тежи 50-70-100 клгр., но хване ли го нѣкоя тѣжка болесть, той остава до 30-40 клгр., мяза вече на светия. Единъ боленъ, за да остане да живѣе на земята, трѣбва да тежи най-малко 30-40 клгр., иначе ща го носятъ въздушнитѣ течения.

Благостьта, това е най-възвишеното състояние на човѣшкия духъ, къмъ което ние ще се стремимъ. Благость къмъ всички, това е единъ вжтрѣшенъ стремежъ у човѣка. Защото въ закона на любовьта, тъй както сега сжществува въ всички народи, това е едно самоограничение на личностьта, самоограничение на дома, самоограничение на народа, самоограничение на ангелитѣ, самоограничение на Бога. Това именно е проявлението на Любовьта.

Днесъ въ български езикъ нѣма дума, която да означава проявлението на Бога, онова абсолютно проявление на онази пълна Любовь, която да включва всичко въ себе си. Въ туй състояние на благость, въ Бога нѣма нито най-малкото желание да стори нѣкому най-малкото зло. Той като мине покрай най-малката, най-нищожната мушица, все ще и се позасмѣе, ще и даде условия да живѣе. И дѣто има смърть, разрушение, нещастие, Богъ се притича на помощь на всички. Защото разрушенията въ свѣта произтичатъ отъ съвсѣмъ други причини. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, кои сж причинитѣ за разрушенията, затова има много теории. Азъ нѣма да се спирамъ и да обяснявамъ, кои сж причинитѣ за грѣха. Азъ не искамъ нито да подържамъ тия теории, нито да ги опровергавамъ, за сега тѣ сж приятно занимание на човѣшкия умъ. Обаче има нѣщо сжществено въ всичко това. Туй, което човѣкъ е прѣживѣлъ прѣзъ всички вѣкове, това сж придобивкитѣ отъ тия 250 милиарда години. То остава у насъ безсмъртно, то съставлява у насъ основата на една безсмъртна велика наука, въ която участваме не само ние, но и всички по-велики, по възвишени сжщества. Та казвамъ: да проявяваме и да прилагаме всѣки день закона на Любовьта,

това е нашето прѣдназначение въ живота. Нѣкой казва: азъ зная това, слушалъ съмъ какви ли не бесѣди за Любовьта. Казвамъ: ти изучавалъ ли си тия 35 милиона проявления на Любовьта? Любовьта има 250 милиарда приложения. Понеже казваме, че човѣшкия духъ е живѣлъ 250 милиарда години до сега, значи всѣка година отговаря на едно приложение на Любовьта - спорѣдъ възрастьта му. Какво богатство е това! Сега вие ще се уплашите, ще кажете: замота ни се умътъ! Нѣма защо да ви се замотае умътъ. Ако азъ ви покажа онази изобилна вода на Великия или Тихия океанъ, то не е за да я изпиете. Тази вода не е създадена, за да я пиятъ хората. Тя не е създадена и за да плуватъ корабитѣ по нея. Ще каже нѣкой: тя е създадена, за да живѣятъ рибитѣ въ нея. - И за това не е създадена. Ами за какво е създадена тогава? - Водата е създадена за свѣтлината, водата е създадена за живота - нищо повече. Понеже водата е носителка на живота, тя е въ съприкосновение съ насъ, съ разумния животъ.

Съврѣменнитѣ хора иматъ едно материалистическо схващане, тѣ считатъ водата безсъзнателна, като материя само. Обаче споредъ онова окултно съзнание, водата не е само материя, тя не е само и животъ, но тя е още високо интелигентна и разумна. Че е разумна, това показва, че щомъ влѣзе въ океана първия корабъ, кѫдѣто и да мине, навсѣкѫдѣ се раздава гласъ: "Тукъ е влѣзълъ единъ нехранимайко, не е тъй чистъ." Пъкъ и между вѣтъра и водата по нѣкой пѫть има съгласие. Тѣ като духнатъ върху кораба, та на мишъ машъ го направятъ. И какво става съ хората тамъ? - По нѣкой пѫть се хванатъ за нѣкоя бръмка, за нѣкоя халка, държатъ се, а по нѣкой пѫть обичатъ да се покланятъ на парахода, клатушкатъ се натукъ-натамъ. Ученитѣ хора обясняватъ тия нѣща съ това, че въ морето ставало буря, вслѣдствие на което се произвеждали голѣми вълнения и т. н. И слѣдъ като излѣзе човѣкъ отъ океана, казва: още веднъжъ не влизамъ въ този корабъ не минавамъ прѣзъ океана! Защо се вълнува морето? Защо се вълнува океана? Вълнението е най-

красивото нѣщо въ океана. То показва, че въ него има животъ. Това вълнение въ морето, въ океана е най-красивото нѣщо. Ама вѣтърътъ духа! Че въ туй духане седи красотата! Че това духане на вѣтъра внася животъ! Този кипежъ на водата е сѫщо животъ! Водата като падне на суша донася животъ, опрѣснява го. Тази вода не пада само на сушата, но влиза и въ нашия организъмъ, освѣжава го. Бѫдащитѣ физиолози ще обясняватъ едно отъ великитѣ свойства на водата, съ което хората ще могатъ да се лѣкуватъ. Много неврастеници ставатъ отъ какво? - Отъ нѣмане достатъчно вода. Суша има въ тѣхъ! Тѣзи хора, които сѫ изсъхнали, нѣматъ вода, т. е. влагата е потънала дълбоко въ пластоветѣ имъ. Тѣ иматъ много малко влага. У други хора пъкъ има застояла вода, която азъ наричамъ "жабунясала вода". Водата у тѣхъ е жабунясала, защото като нѣма възможность да се разнася изъ организма имъ, понеже е подпушенъ, застоява на едно мѣсто. Тѣ иматъ вода три четвърти от теглото на цѣлия си организъмъ. Нѣкой казва: не знамъ защо моето състояние е особено. Казвамъ: ти имашъ въ себе си вода три четвърти по тегло отъ теглото на цѣлия си организъмъ. Мнозина може да оспорватъ това, но азъ подържамъ, че три четвърти и повече отъ теглото имъ е вода. И ако всичката вода имъ се изпари, какво ще стане съ човѣка?

Сега, азъ не искамъ да оставя въ васъ мисъльта, че въ свѣта нѣма нищо реално. Всичко въ свѣта е реално, само че въ едно отношение реалностьта е вѣчна и неизмѣнна, а въ друго отношение - врѣменна и прѣходна. Или съ други думи казано: въ свѣта има двѣ посоки на движение - възходящо и низходящо. Въ едното състояние, което е състояние на "тъма", низходящето състояние, се раждатъ скърбитѣ, страданията, мѫкитѣ, болеститѣ, всичкитѣ несполуки, неблагодарностьта всички лоши прояви. А въ друго, дѣто е Духътъ на благостьта, Богъ, за Когото се казва, че е благъ, тази посока е възходяща; тя опрѣдѣля стремежа на човѣшкия духъ къмъ Бога. Всѣки човѣкъ може да провѣри себе си, да ви-

ди, кое отъ тия двѣ състояния прѣобладава въ него. Сегашнитѣ хора изглеждатъ много благи. Да, но благиятъ човѣкъ трѣбва да бжде като едно море, най-малко като едно голѣмо езеро, на което диаметърътъ да е 100 клм. широчина. Питамъ: ако човѣкъ прѣдставлява едно такова голѣмо балканско езеро, може ли нѣкой да го размжти? Колцина отъ васъ могатъ да не се размжтватъ? Направете наблюдения върху себе си и се сравнете съ едно такова голѣмо езеро! Вие сега казвате: азъ съмъ човѣкъ свършилъ, опиталъ отъ живота, имамъ голѣми опитности. Духътъ живѣе въ мене. Знаете ли какви книги съмъ челъ, знаете ли какви сънища имамъ? Зная, много добрѣ зная всичко, но не се минава и половинъ часъ, дойде нѣкой, каже нѣкоя обидна дума, и всичко се развали - лицето ви почервенява, разположението на духа се изгубва и вие казвате: кръвно ме обиди този човѣкъ! Съ какво ви обиди? Човѣкъ, у когото една дума може да произведе такава пертурбация, да го размжти отъ дъното, той е отъ много знающитѣ, който всичко знае и нищо не знае. И знаете ли на какво мяза такъвъ човѣкъ? Имало единъ българинъ, който се хвалилъ, че знае всичко, минава за най-голѣмъ философъ въ селото. Разправялъ, че знае всички езици, че знае сжщо и турски езикъ. Този българинъ се наричалъ Цвѣтанъ. Ще ме извинитѣ, ако между васъ е Цвѣтанъ, да не мисли, че говоря заради него, че нарочно съмъ скроилъ това име. Не, така се казвалъ този българинъ. Идва единъ "дели-бей" въ селото, но никой отъ селянитѣ не знае турски. Викатъ Цвѣтана, казватъ му: "Хайде, разговори се съ този турчинъ "дели-бея", ние сме готови да му услужимъ. Турчинътъ разправя, разправя на Цвѣтана нѣщо но той не го разбира. Излиза прѣдъ селянитѣ, казва имъ: "Дели-беятъ иска да му опечете единъ голѣмъ куркой отъ 12 кгр. да му опечете още и четири кокошки, пълни съ оризъ и смокини, едно агне, да му извадитѣ 4-5 кгр. медъ отъ нѣкой кошеръ. Като донесли всичко това, турчинътъ се наялъ добрѣ и казалъ на Цвѣтана: "Азъ съмъ много доволенъ отъ всичко това, благодаря ви, вие сте много до-

бърз човѣкъ, но друго нѣщо искамъ отъ васъ" - и започналъ да му разправя. Говори му на турски, но Цвѣтанъ нищо не разбира. Излиза пакъ прѣдъ селянитѣ и имъ казва: Дели-беятъ е много доволенъ отъ всичко, но дошла му нѣкаква идея. Иска единъ сакъ за риба, та самъ да отиде на рѣката да си налови риба. Донасятъ и сакъ за риба. Прѣдлага Цвѣтанъ сака, но дели-беятъ, като не разбира, какво означава това, счита, че се подиграватъ съ него, затова набива добрѣ Цвѣтана и го изпъжда навънъ. Питатъ го селянитѣ: защо те наби? Защото го наддумахъ. Така и ние, съврѣменнитѣ хора, като ни сполети нѣкое нѣщастие, казваме: е, свѣтътъ е такъвъ, нѣма кой да ни разбере, не се живѣе между хората! Това е Цветанъ, който казва, че знае всичко, че разбира всичко. Нѣма нищо въ това, но туй е една погрѣшка въ насъ. Вземете, колкото добрини и да ни е направилъ Господь въ живота, ако нѣкой пѫть ни се случи нѣкое нещастие, което да не е въ програмата ни, което не сме прѣдвиждали, ние правимъ въпросъ: какъ си позволява Господь да не чуе молитвата ни? Не е било врѣме прѣзъ тия хиляди и хиляди години откакъ свѣтътъ сѫществува, Господь да не е ималъ търпѣнието да слуша молитвитѣ на всички. Господь е отговарялъ, задоволявалъ, не само нашитѣ молитви, но не е оставала незадоволена нито една просба и на най-малкитѣ мушици. И ако нѣкой пѫть вамъ се чини, че Богъ не ви е задоволилъ, то е защото вашитѣ подчинени сѫ опапали всичко. Казвате: ами защо Богъ е допусналъ тия работи? Богъ абсолютно не се занимава съ лошитѣ работи на хората. Този, който се занимава съ лошитѣ работи на хората, е другъ. Българитѣ наричатъ Бога "Всевишний", азъ Го наричамъ "Скришни". Той е Богъ на Любовьта. И всички работи, които се вършатъ на "скришно", сѫ работи, които успѣватъ. И съврѣмената окултна наука говори тъй? "Искашъ ли да направишъ една работа, трѣбва да я направишъ на скришно", т. е. съ Бога, а ние сме изопачили нѣщата, вършимъ работитѣ си сами. Не, съ Бога върши работитѣ си! Хората мислятъ, че като направимъ една работа

сами безъ Бога, ще се качатъ на небето. Не, подъ думата "скришно" се подразбира съ Бога. Тогава ще се качишъ на небето, тогава ще бждешъ на скришно мѣсто.

Сега, съвръменнитѣ учени хора съ какво ли не се занимаватъ. - Тѣ се занимаватъ съ слънцето, съ звѣздитѣ. Казвамъ: я вижте, обаче какво казватъ вестницитѣ на слънцето? И тамъ иматъ афиши, и тамъ се интересуватъ отъ живота на земята. Тѣ пишатъ за благополучния съставъ на българския кабинетъ, че българския кабинетъ се е смѣнилъ, че е настжпила една малко по-топла вълна, и българитѣ живѣятъ малко по-свободно, искатъ да живѣятъ по Бога. Тамъ се интересуватъ, искатъ да знаятъ, какви ще бждатъ методитѣ на новия кабинетъ, държатъ точна смѣтка за всички промѣни, за работата на всички тукъ. Вие, които ме слушате, ще кажете: на слънцето нѣма хора. Хора нѣма, но има разумни сжщества съ много по-добрѣ организирани тѣла отъ нашитѣ, които огънь не гори. Ако ние бихме отишли при тѣхъ, отъ атмосферата, при която тѣ живѣятъ, нашитѣ тѣла биха се изпарили. А тѣ, при тази голѣма температура тамъ, живѣятъ единъ отличенъ животъ. И тѣхнитѣ дами се разхождатъ тамъ безъ чадъри. Ще кажете: е и дами имало тамъ! И какви дами има! Азъ ще ги нарека като тия английски леди, или като французкитѣ контеси, или като рускитѣ княгини, като княгиня Бурковская напримѣръ, и др. такива. Цѣлата вселенна е пълна съ познания, съ единъ толкова интересенъ животъ. Нѣкой съвръмененъ ученъ, за да покаже своето величие изучава живота на нѣкой микробъ, напише цѣлъ томъ върху него, и всички казватъ: браво на този ученъ! Като ни открива тѣзи научни нѣща, прави свѣтътъ толкова интересенъ за насъ, толкова красивъ! Когато този ученъ говори за единъ свѣтъ, който тѣ не виждатъ, всички се очудватъ, а щомъ ние заговоримъ за онзи свѣтъ, казватъ ни: башъ не е така. Ама това, което пише онзи ученъ, тъй ли е? Той разговарялъ ли се е съ тѣзи микроби? - Не, наблюдавалъ ги е само, какъ се движатъ, какъ мърдатъ натукъ-натамъ. И азъ

имамъ единъ микроскопъ, който увеличава 3,000 пѫти, но питамъ: коя е подбудителната причина, дѣто тия микроби се движатъ отъ една на друга страна? - Търсятъ си храната. Наблюдавалъ съмъ нѣкой пѫть, какъ морскитѣ чайки прѣхвръкватъ отъ едно мѣсто на друго. Казвате: блазе и! Не, не и блазе, тя наблюдава, дѣ има риба. Види нѣкоя риба, спусне се надолу. Рибата я забѣлѣжи, скрие се. Пакъ се дигне нагорѣ, пакъ се спусне, 20-30 пѫти прави това и като не успѣе, гледамъ, дигне главата си нагорѣ, грачи. Защо грачи тя? Тя казва: кажи на Господа да ми даде една рибка! И дѣйствително, като пограчи 2-3 пѫти, изкочи една рибка на повърхностьта на водата, тя я сграбчи изяде, и слѣдъ това кацне на водата. Защо? - Почива си. Вие ще кажете: това е съ животнитѣ, но съ насъ културнитѣ хора, не е така. Питамъ: вие защо свършихте университета? За да си изкарвате хлѣба, нали? Не е лошо това, но главната идея е да направите живота си по-сносенъ, по-приятенъ. Първата задача на науката обаче, не е да направи живота ви приятенъ, но да ни научи, какъ да служимъ на Бога. Ако има за въ бѫдаще една наука, тя трѣбва да бѫде такава наука, която да ни научи, какъ да използуваме условията на Любовьта, за да живѣемъ единъ добъръ животъ. И тогава, ако създадемъ единъ домъ, какъвъ трѣбва да бѫде той? Вие казвате: е, да си съградимъ една каква да е колибка, да има дѣ да живѣемъ. Не, ако единъ културенъ човѣкъ рече да си съгради единъ домъ, той трѣбва да бѫде най-хигиеничниятъ, той трѣбва да прѣдставлява нѣщо ново. Ако не съградишъ такова нѣщо, по-добрѣ ходи подъ наемъ. Ако ти учишъ, учи, но придобий една велика наука! Ако е да придобиешъ най-обикновенитѣ знания, та който те запита, дали има другъ животъ, да дигнешъ рамѣнѣ и да отговаряшъ, че не знаешъ, по-добрѣ не учи! Има ли Господь? - Не зная. Какъвъ е смисълътъ на живота? - Не зная. Какво ти е състоянието? - Гладенъ съмъ. И сега, гледамъ, нѣкое куче си маха опашката. Питамъ го: какво ти е? - Гладно съмъ. Гледамъ нѣкоя кокошка ходи насамъ натамъ изъ двора, рови. Питамъ я: какво ти

е? - Гладна съмъ. Хвърля и малко царевица, отива си. Какво нѣщо е гладътъ? - Гладътъ е една промяна на живота, стремежъ къмъ придобиване на Божествената Любовь. Вѣчниятъ гладъ показва, че ние сме изпуснали много отъ условията, при които Любовьта трѣбва да се прояви. И сега, намѣсто да имаме едно естествено чувство, което да произвежда въ насъ радость и веселие, ние изпитваме единъ неутолимъ гладъ, който постоянно ни мжчи. Гладътъ значи, показва, че ние сме пропуснали условията, при които може да се прояви Божията Любовь въ насъ. А това показва, че материята въ насъ се е достатъчно сгжстила. Вземете единъ съврѣмененъ човѣкъ, нахрани се най-първо, но не се минава много врѣме, започва да усѣща голѣма жажда, храносмилането се затруднява, кръвообръщението му не става правилно и слѣдъ врѣме усеща болка въ краката, въ пръститѣ, започва да не вижда, да не дочува, докато най-послѣ лѣкаритѣ се произнасятъ: нервната система на този човѣкъ се е съвършено разстроила, той има такава и такава болесть, осжденъ е да умре. Прѣди повече отъ 20 години единъ българинъ отъ новопазарско заболѣва сериозно и отива въ Варна да се лѣкува. Лѣкаритѣ му прѣпоржчватъ да остане на лѣчение въ тамошната болница. Той се съгласява, отива тамъ, но положението му не се подобрява. Отъ день на день положението му става все по-лошо, и лѣкаритѣ пишатъ на домашнитѣ му въ новопазарско: "Положението на вашия болникъ се усложни, той е осжденъ да умре, затова елате да си го вземете, да не умре тукъ, защото ние имаме обичай да режемъ тѣлата на много отъ болнитѣ, които умиратъ при насъ, правимъ научни изслѣдвания". Понеже българитѣ не обичатъ да режатъ тѣлата на покойницитѣ имъ, домашнитѣ му веднага отиватъ да си го взематъ. Занасятъ го въ селото си, чудятъ се, какъ да го лѣкуватъ. Събиратъ се 12 баби отъ околнитѣ села на консултъ какво да правятъ. Болниятъ седи вцепененъ, само пъхти, охка. Започва най-първо баба Цвѣтана, слѣдъ нея тази - онази, всички си изказватъ мнѣнието, дакато най-послѣ кон-

султътъ решава: за да се спаси болният, трѣбва да се свари въ една голѣма харания, съ вмѣстимость около 50-70 клг., ечемикъ. Слѣдъ това болният ще се завие добрѣ съ юрганъ, въ дебели завивки и ще го турятъ на парата на тази ечемичена вода. Той трѣбва да се изпоти много добрѣ, но докато не се отдѣли студена пот отъ него, нѣма да се спаси. Отдѣли ли се студена пот, болният е спасенъ. Тъй направили. Завили болният, турили го на парата, и той се изпотилъ нѣколко пѫти, докато отдѣлилъ студена пот. Слѣдъ това консултътъ рѣшава: да се свари на болния около половинъ килограмъ зелена чорба, да се тури въ нея червенъ пиперъ и да му се даде да пие. И това направятъ. Не се минава и седмица, болният оздравѣва, става на краката си. Питатъ го лѣкаритѣ: какъ оздравѣ? - Съ ечемикъ и зелена чорба. Така е, но и тия 12 баби съ своя консултъ го спасиха. Всичкитѣ седятъ около него, чакатъ да излѣзе тази студена пот, молятъ се на Бога. И като му помогнаха, казватъ: Господи, благодаримъ Ти, че ни помогна! Слѣдъ това се обръщатъ къмъ болния, казватъ му: "Хайде, синко, благодари на Бога сега и гледай повече да не грѣшишъ, защото ще дойде пакъ този консултъ и пакъ ще намѣришъ коритото". Това е малко смѣшно за васъ, но такова е положението на единъ боленъ. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не е турянъ надъ коритото съ ечемика.

Ние сега ще се повърнемъ къмъ Божията благость. Туй което може да внесе единъ здравословенъ животъ въ насъ, това е Божията благость. Когато дойдатъ изпититѣ, изпитанията въ живота ви, радвайте се, не защото ги искате, но тѣ ще ви дадатъ възможность да провѣрите силитѣ си, да видите, до колко можете да приложите Божията благость и да прѣнесете всичко съ търпѣние. Не подразбирамъ да прѣнесешъ всичко съ пасивно търпѣние, но съ разумно търпѣние. Възприемашъ ли и приложишъ ли Божията благость, тя ще внесе въ тебе едно добро качество. Тогава ти ще попандешъ въ състоянието на "Сатуа", което ще внесе въ ума

ти едно размишление. Нѣкой казва: азъ зная много, но паметь нѣмамъ; толкова много се говори, толкова много слушахъ, тази бесѣда бѣше отлична, но нищо не можахъ да запомня отъ нея. Щомъ нищо не си запомнилъ, това не е паметъ, това което имашъ, не е умъ. Въ една бесѣда все има нѣщо, което можешъ да запомнишъ. Разсѣяностьта на ума е едно лошо качество, което показва, че вие вървите въ нисходяща степень. Никой да не се заблуждава, да не мисли, че при едно разсѣяно състояние, той върви добрѣ. Когато духътъ на човѣка е въ възходяще състояние, всичкитѣ нѣща, къмъ които той се стреми, колкото и да сж надалечъ отъ него, както сж надалечъ и звѣздитѣ отъ него, все пакъ ще има извѣстно съотношение между него и между тия възвишени нѣща, къмъ които се стреми. Когато човѣкъ дойде въ съотношение съ когото и да е, не само съ хората, но и цѣлата окржжаваща го срѣда, всичко това влияе за създаването на характера му. Ние казваме, че чрѣзъ всички нѣща въ свѣта, колкото малки и нищожни да сж, се проявяватъ разумни сили, разумни сжщества. Запримѣръ, ти вървишъ, съсрѣдоточенъ си въ мисъльта си, много важна работа имашъ, но виждашъ едно дѣте на улицата, страда, плаче. У тебе се породи едно малко желание да спрешъ, да му помогнешъ, но веднага си кажешъ: нѣка другъ нѣкой се спрѣ да го утѣши, азъ имамъ високо прѣдназначение. Кажешъ ли така, ти не разбирашъ Божията Любовь, ти си изгубилъ единъ великъ Божественъ импулсъ. Не, каквато важна работа да имашъ, ти ще се спрешъ. Спрешъ ли се да помогнешъ на това дѣте, ти си помогналъ и на себе си.

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ индийскитѣ царе, който живѣлъ прѣди потопа, слѣдъ което врѣме става въ свѣта една голѣма промѣна, тъй разправя индийското прѣдание. Този иднийски царь се наричалъ Сатиаврасъ. Той билъ единъ отъ най-възвишенитѣ, най-разумнитѣ царе въ тази епоха. Считалъ се за членъ на една отъ школитѣ на йогитѣ, школата на "Сатуа". Единъ день, като седѣлъ при рѣката Гангъ, вдаденъ въ дълбоко размишление, какъ да подобри по-

ложението на своитѣ поданици отъ рѣката изкочила една рибка и паднала право въ ржката му. Той я хвърлилъ назадъ въ водата и и казалъ: "Нѣмамъ врѣме сега да се занимавамъ съ тебе." Обаче, като продължавалъ да разсжждава, тя отново изкочила отъ рѣката и паднала пакъ въ ржката му. Той пакъ я хвърлилъ въ водата. Тя и трети пжть изкочила отъ водата, и паднала въ ржката му и този пжть му проговорила: "Азъ имамъ единъ голѣмъ врагъ, гони ме, иска да ме изяде, а понеже ти си единъ отъ най-умнитѣ и добри царе на земята, помогни ми, спаси ме! За тази услуга, която ще ми направишъ, азъ ще ти благодаря". Той я взелъ и я занесълъ въ едно малко езеро, близо до рѣката. Тя расла свободно тамъ, станала грамадна и като нѣмало повече мѣсто за нея, помолила пакъ царя: "Занеси ме въ грамадния океанъ". Сжщеврѣменно добавила: Наскоро въ свѣта ще настане голѣмъ потопъ, затова приготви се, азъ искамъ да ти помогна. Това билъ Богъ Всевишний, Богъ Вишний, Който дошълъ чрѣзъ тази рибка да го спаси, да стане родоначалникъ. Казвамъ: тази малка рибка изкочила отъ водата и го помоли да я спаси, но той отначало отказа, подъ предтекстъ, че е човѣкъ занятъ съ голѣми работи. Великиятъ Богъ Вишна рѣшилъ да се прояви чрѣзъ тази малка рибка въ Индия. Защо? Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ вжтрѣшния смисъль на този фактъ, но важното е, че ако ти дадешъ възможность и най-малката мисъль въ тебе, може да е и една малка рибка, да се развива, тя ще се прѣвърне въ едно велико, мощно качество и за въ бждаще ще те избави отъ най-голѣмитѣ напасти, ще те подигне и облагороди.

Та казвамъ: въ сегашния животъ, тъй както сте, всички хора трѣбва да иматъ едно постоянство. Въ какво? - Да трансформирате енергиитѣ си. Когато говоря за трансформиране на енергиитѣ, вие ме разбирате криво. Какво подразбирамъ подъ трансформиране на енергиитѣ? - Да се трансформиратъ нисшитѣ енергии въ висши. И вие можете да ги трансформирате, но трѣбва да учите. Забѣлежете, нито единъ отъ васъ не знае условията, при които се е родилъ.

Родило ви се е дѣте, но каква ще е сждбата му, не знаете. Нѣкое дѣте има сини очи, не знаете, защо сж сини. Друго има кафяви очи, не знаете защо сж кафяви. Трето има черни очи, сжщо не знаете причината. Казватъ нѣкои: когато майката е била брѣменна, видѣла е нѣкой човѣкъ съ сини, или кафяви, или черни очи, та сж се впечатлили въ нея. Други пъкъ казватъ, че дѣтето мяза на майка си или на баща си, затова има такива очи. Не, защо едно дѣте има сини, кафяви или черни очи, има причини за това. Послѣ, защо едно дѣте е малко тантуресто, и това си има причинитѣ. Лицето на нѣкое дѣте, запримѣръ, не трѣбва да бжде много дълго, брадичката му пъкъ трѣбва да е малко заострена, съ дупчица въ срѣдата, очитѣ му не трѣбва да сж разногледи, тебе да гледа, мене да вижда и т. н. Разногледитѣ очи показватъ една анормалность въ човѣшкия умъ. Вие трѣбва да проучавате себе си, за да се проявите. А какво виждамъ? Гледамъ, нѣкои идватъ при мене, не да се учатъ на онази велика Божествена Мждрость, а да гледатъ и ловятъ слабоститѣ на този-онзи, защото еди кой си казалъ, какъ постжпилъ. Казвамъ: вие сте цѣли професори, защо идвате тукъ? Тукъ идватъ тия, които искатъ да учатъ. Нѣкой ме слуша и послѣ критикува, че не съмъ турялъ на мѣсто сжществителнитѣ, прилагателнитѣ и мѣстоименията. Съ тия мѣстоимения, сжществителни, прилагателни и глаголи азъ се разговарямъ, по особенъ начинъ ги разбирамъ. Нѣкой пжть казвамъ на глагола: макаръ че ти си отъ много високо произхождение, но ще чакашъ. Азъ ще викамъ най-напрѣдъ прилагателното или мѣстоимението, съ него ще се разговарямъ, а послѣ съ тебе. "Ама кога ще дойда?" - Когато ти дойде врѣмето. Нѣмцитѣ, напримѣръ, въ рѣчьта си турятъ глагола на края. Нѣкой немецъ ти говори, говори, каже ти нѣкое километрично изречение и накрая ще тури глагола. Нѣкой ме пита: ти знаешъ ли немски? Казвамъ: прѣди нѣколко хиляди години съмъ го училъ, но сега трѣбва да си го спомня. Французитѣ пъкъ иматъ другъ строежъ. Българитѣ пъкъ иматъ свой специаленъ строежъ

- изобщо всѣки народъ се отличава по конструкцията на своята рѣчь.

И тъй, Христосъ казва: "Благъ е тъкмо единъ Богъ". Какъ се изразява Неговата благость? - Той иска да ни прѣдаде своята благость, да ни направи здрави. И апостолъ Павелъ казва: "Богъ иска да ни прѣдаде своята благость, и ние да я възприемемъ". Тогава казвамъ: Любовьта, благостьта на вѣчния Богъ е еднаква къмъ всички сѫщества, но всички не я възприематъ еднакво, вслѣдствие на това произтичатъ тия лоши разположения, тия дисонанси въ тѣхъ. Слѣдователно, ако при най-голѣмия упадъкъ на духа, ти можешъ да си кажешъ: Велики Боже на Любовьта, макаръ че азъ съмъ Те забравилъ, макаръ че нѣмамъ телефонъ съ Тебе и не ти чувамъ гласа, но съмъ напълно убѣденъ, че въ Тебе нѣма промѣна и измѣна и Ти мислишъ заради менъ. Кажешъ ли, че Господь те чува и мисли заради Тебе, Той дѣйствително те чува и мисли за тебъ; кажешъ ли, обаче, че Той не те чува и не мисли заради тебъ, ти сгъстяваш материята около себе си и се отдалечаваш отъ Бога съ такава бързина, че гласътъ му не може да се чуе и да те стигне. И тогава всичката благость, която Богъ ти изпраща, остава неизползувана.

Днесъ вие сте хора на отрицанието. Нѣмамъ нищо противъ, ще дойде день, може би слѣдъ 250 милиарда години, когато вие ще бѫдете по-умни, отколкото сега. Нѣкои отъ васъ, както ви гледамъ, и сега сте разумни. Нали искате да бѫдете щастливи? Азъ ви прѣпорѫчвамъ за тази цѣль да бѫдете разумни, но не разумность като тази на лисицата, нито като тази на тигъра; или на змията или на паяка, нито разумностьта на овцата, нито на вола, нито на орела. Каква разумность трѣбва да ви прѣпорѫчамъ тогава? - Ще ви прѣпорѫчамъ разумностьта на светиитѣ, на ангелитѣ. Ние нѣма какво да се учимъ отъ животнитѣ. Нѣкой пѫть за упрѣкъ казватъ нѣкому: вижъ онази овца! Земи примѣръ отъ нея! Азъ нѣма какво да се уча отъ овцата. Състоянието на овцитѣ ние сме минали прѣди хиляди години. Ще си спомняме какъ

сме били стригани, ще си спомняме ножа на тогавашнитѣ, па и на съврѣменнитѣ културни хора. Хиляди пѫти е минавалъ той презъ врата ни. Било е врѣме, когато сме изпитвали и зѫбитѣ на вълка, на тигъра, както и отровата на змията. Било е врѣме, когато сме мърдали опашката си. Ще кажете: е възможно ли е това? Че какво лошо има въ мърдането на опашката? Чрѣзъ опашката се изразява интелигентностьта у животнитѣ. Ако кажешъ на нѣкой човѣкъ, че си мърда опашката, или че въ него се проявява нѣкакво животинско състояние, той се обижда, а да избива по 20-30 души на день въ врѣме на война, това е благородно. Отгорѣ на това ще го възнаградятъ съ "Георгьовски кръстъ". Не, това е позоръ. Въ такъвъ случай по-хубаво е да бѫдешъ една овца. Една блага дума струва хиляди пѫти повече, отколкото хилядитѣ горчиви думи, които можешъ да кажешъ на хората. И какво можете да имъ кажете? Може да кажете нѣкому, че е невѣжа, че е вагабонтинъ, това - онова, но какво ще спечелите отъ всичко това? Не, кажете въ душата си: има единъ великъ идеалъ за насъ. Той е Божията благость, Божията Любовь, Божията Мѫдрость и Божията Истина. Благостьта е Божието величие. Тя носи за насъ условия зя разумния животъ, да се разширимъ и да бѫдемъ свободни. Тя съдържа въ себе си нашето щастие, нашата свобода. Съврѣменнитѣ хора свободни ли сѫ? Азъ имамъ друго понятие за свободата. Нѣкой човѣкъ казва, че е свободенъ, но какъ? - Той е свободенъ да ходи само въ София отъ единия до другия и край. Въ другъ градъ той не може да отиде. Другъ нѣкой е свободенъ да ходи и въ други градове изъ България, дѣто иска, но вънъ отъ България не може да излѣзе. Той не може да отиде напримѣръ въ Америка, въ Австралия, въ Англия или кѫдѣто и да е другодѣ. Трети нѣкой може да ходи въ която държава пожелае, но пакъ не е свободенъ, не може да отиде до месечината, до слънцето, до нѣкоя звѣзда, напримѣръ до голѣмата мечка, до Сириуса или до друга нѣкоя планета или звѣзда. Ако можете да ходите и по тия мѣста, вие ще имате и въ този случай една обикно-

вена свобода, но какъвъ великъ човѣкъ ще бждете тогава, каква велика наука ще имате! Нѣкой казва: азъ видѣхъ снощи една звѣзда. - Нищо не си видѣлъ! Ти си видѣлъ тази звѣзда сега, а това е свѣтлината и, която тя е изпуснала отъ преди хиляди години. Ти трѣбва да отидешъ на нѣкоя звѣзда съ своя умъ и тогава да говоришъ, че си я видѣлъ. Ходилъ ли си да видишъ? Да мислишъ, че си я видѣлъ, безъ да си я видѣлъ въ дѣйствителность, това не е най-голѣмата наука. Питамъ нѣкого: коя е най-голѣмата наука въ свѣта? - Най-великата наука седи въ това: да умрешъ, да се разложишъ и да се разпръснешъ на елементи въ природата. На какви елементи ще се прѣобърнешъ? - На кислородъ, водородъ, азотъ, вѫглеродъ, на злато, сребро, желѣзо, мѣдь и редъ други елементи. Когато станешъ на кислородъ, ти ще започнешъ единъ новъ животъ - отличенъ животъ ще живѣешъ! Човѣкъ въ срѣда отъ кислородъ може да живѣе единъ разуменъ животъ, въ който ще се прояви една приятна, хубава свѣтлина. Ти ще започнешъ, както кислорода, да влизашъ въ дробоветѣ на хората, да изучаваш човѣшкитѣ тайни. Много поети искатъ да знаятъ тайната на женското сърце. Казвамъ: който иска да знае тайната на женското сърце, трѣбва да стане кислородъ. Докато не се разложишъ и прѣвърнешъ на кислородъ, нищо нѣма да научишъ отъ женското сърце. И на жената казвамъ: докато не стане на кислородъ, нищо нѣма да научи отъ мѫжкото сърце. И не само на кислородъ трѣбва да се прѣвърне, но още и на водородъ, на азотъ и на вѫглеродъ. Тия четири елемента, това сѫ четири различни живота. Значи, ще падненшъ на земята и ще се разложишъ; земата все ще ти даде нѣщо.

Вървимъ вчера изъ града съ единъ приятель, и той ми казва: чудно нѣщо, ако си въ нѣкой европейски градъ и завали дъждъ, улицитѣ се измиватъ добрѣ, приятно ти е да ходишъ, а въ София, всичко се разкаля слѣдъ дъждъ. Азъ вадя заключение: като влѣзешъ въ едно общество, дѣто улицитѣ сѫ павирани, това показва, че и тѣхния умственъ свѣтъ е чистъ и

павиранъ, а като влѣзешъ въ едно общество, дѣто улицитѣ сж кални, това показва, че въ него нѣма мораленъ устой. Затова казвамъ: когато улицитѣ сж много кални, не ходи; когато улицитѣ сж много прашни, не ходи. Ами кога да се ходи? Идейното ходене е когато нѣма каль, когато нѣма прахъ. Състоянието на улицитѣ изразяватъ физическия свѣтъ.

Въ водата пъкъ има друго едно свойство - користолюбие. Тя като те види, казва: господине въ тебе има доста кирь, азъ нѣма да ти взема пари, но влѣзъ въ мене и всичко, каквото смъкна отъ тебе, ще го задържа за себе си. Ако обичашъ, влѣзъ въ дома ми, азъ ще ти взема всичката кирь и ще я задържа като споменъ. Водата изобщо много обича човѣка. Като го види, любезно го поканва и казва: много уменъ човѣкъ е този. Но ако седишъ по-дълго врѣме въ нея, тя ще ти отнеме всичката топлина и ще се простудишъ. Тя казва: влѣзъ въ мене, но слѣдъ като се измиешъ, дълго врѣме не стой!

Въ вѣтъра има друго едно свойство: той нищо не иска, всичко дава. Вие носите широки, голѣми шапки. Той не ги обича. Като види нѣкого съ такава голѣма, широка шапка казва му: господине, кой ти даде право да носишъ тази широка шапка? Хайде долу, бжди, както Господь далъ! Нѣкой пжть туришъ нѣкоя дълга, широка мантия. Той я развѣва, докато я свали отъ гърба ти. Вѣтърътъ не обича модитѣ на хората, затова постоянно ги развява, отдѣто е излѣзла и българската поговорка: "Вѣтърътъ го вѣе на бѣлъ конь". Кой е бѣлиятъ конь? Казвате: е поговорката си е такава. Не, колко съдържателна е тази българска поговорка! Бѣлиятъ конь, това е чистиятъ, възвишениятъ умъ съ онѣзи възвишени добродѣтели въ него. Значи, човѣкъ мисли съ този бѣлъ, възвишенъ конь. Азъ бихъ желалъ българитѣ да ги вѣе вѣтъра на бѣлъ конь. А може да ни вѣе вѣтъра на бѣлъ конь само тогава, когато се стремимъ къмъ Божията благость. И при сегашното състояние, въ което се намираме, ние всѣки день трѣбва да мислимъ за Божията благость. У васъ има честолюбие, мрачни състояния и затова нѣкой казва: искамъ да умра, да

не живѣя. Не, умри за злото, живѣй за доброто, за Господа, за този великъ Божи свѣтъ, да опиташъ хубавото и красивото въ него. Питате: какво да правя? Ще ви кажа. Излизай всѣка вечерь да наблюдавашъ звѣздитѣ, погледни къмъ Сириуса и кажи: Господи, нищо не разбирамъ, но нека отъ тукъ ми капне малко медецъ! Послѣ се обърни къмъ друга нѣкоя звѣзда и пакъ се помоли да ти прати малко медецъ. И като се върнешъ дома си, ще се усетишъ по-обновенъ. А сега нѣкой казва: тази звѣзда тамъ каква ли е? Какво голѣмо смирение се изисква отъ насъ, да бждемъ разумни дѣца, съ отворени сърдца, за да възприемемъ онази велика благость, съ която Богъ се обръща къмъ насъ. Съ това се отличаватъ хората на "сатуа". Онѣзи индуси, които изучаватъ науката на Любовьта седятъ тамъ съ крайно смирение, учатъ тази наука. И всѣки единъ вѣрующъ трѣбва да бжде съ крайно смирение, да се радва на всичко, каквото погледне и отъ всичко да взима поука.

Азъ ви оставямъ сега съ мисъльта: "Благъ е тъкмо единъ Богъ". И Богъ, отъ Когото е излѣзълъ нашия животъ е благъ. И Богъ къмъ Когото отиваме е благъ. И Богъ, Който ни дава Мждрость, Свѣтлина и знание е благъ. И този благъ Богъ, къмъ когото отиваме, има тази вѣчна свобода за развиване на човѣшката душа. Затова не казвайте, че много знаете, но приложение трѣбва. Азъ не казвамъ, че не знаете, но трѣбва да знаете още толкова, колкото знаете сега.

Благъ е Богъ! И ние трѣбва да бждемъ благи, или да носимъ Божията благость навсѣкждѣ, а като я носимъ, ще покажемъ, че ние вѣрваме въ Бога. Защото ако азъ говоря и не изпълнявамъ, това е лжжа; ако пък говоря и изпълнявам, това е велика Истина. Щомъ е велика Истина, това е свобода за мене, свобода и за всичкитѣ.

Желая сега всички да вървитѣ къмъ вѣчно възходяще, и душата ви да се пълни съ Божията благость. И като излизате вечерно врѣме да си поискваме отъ всѣка звѣзда по малко медецъ, по малко свѣтлинка, да се разшири ума ви, да

се облагороди сърцето ви, да се засили волята ви и тогава ние ще можемъ да се разбираме по-добрѣ.

Бесѣда, държана отъ Учителѣт,
на 17 януарий, 1926 год. въ гр. София.

Мария избра.

"Но едно е потрѣбно: а Мария избра добрата часть, която нѣма да се отнеме отъ нея."

Реалностьта на живота не може да се обясни по единъ конкретенъ начинъ, както нѣкои съврѣменни философи, или както нѣкои съврѣменни общественици изискватъ. Великата реалность на живота може да се обясни само символистически. Ще питате: защо така? Това е единъ незавършенъ процесъ. Какъ ще обясните положението на една ябълка, като разглѣждате нейната сѣмка? За да обясните, какво нѣщо е ябълката, трѣбва да дадете врѣме на нейната сѣмка да се развие. Слѣдователно, сегашния реаленъ животъ е въ процеса на развитието си и трѣбва да минатъ милиони години, за да се разбере. За да знаемъ, да видимъ, какви ще бждатъ крайнитѣ резултати, трѣбва да бждемъ нѣкакви възвишени богове. Отъ стремежа на хората да разбератъ живота още сега, въ тѣхъ се забѣлѣзва една вжтрѣшна, скрита гордость. Даже и въ най-смиренитѣ, въ най-малкитѣ бубулечици и сжщества се забѣлѣзва една вжтрѣшна, скрита гордость. Нѣкои мислятъ, че само хората сж горделиви. Не, горделиви сж и дървета, горделиви сж и най-малкитѣ мушици. По нѣкой пжть дърветата казватъ: ние ще израснемъ високо, ще стигнемъ небето. Мушицитѣ пъкъ казватъ: ние ще прѣбродимъ цѣлия свѣтъ. Това е гордость, нищо друго.

Сега вие казвате: ние искаме реаленъ животъ. Въ какво седи реалностьта на живота? - Реалностьта на живота седи въ това, че той е безсмъртенъ. Смъртниятъ животъ пъкъ е полуреаленъ. Безсмъртието крие въ себе си онзи живътъ, който не е ограниченъ отъ условията. Слѣдователно, безсмъртниятъ животъ е онзи животъ, въ който човѣкъ може да се развие правилно, а въ правилното развиване има една

Лука 10:42

закономерность, единъ правиленъ домашенъ битъ, едно правилно вжтрѣшно разбиране, едно индивидуално схващане на душата, че въ всѣки даденъ случай, човѣкъ да знае, какво да разбира.

Вземете думитѣ "Марта и Мария" отъ прочетения стихъ. Често хората се спиратъ на тия думи и казватъ, че между Марта и Мария има споръ. Марта и Мария, това сж символи. Мария означава соль, тя посолява нѣщата, а вие знаете, че за всѣко нѣщо трѣбва малко солчица. Наблюдавайте животнитѣ, които дълго врѣме сж пасли трева, и тѣ искатъ малко солчица. Марта пъкъ означава "мара, горчива". Когато нѣкой човѣкъ се разболѣе, лѣкаритѣ му даватъ малко горчивина. Тогава той става "Марта" т. е. става много активенъ, ще го видите, движи се нагорѣ-надолу, прѣсвива се, вика единъ лѣкарь, другъ лѣкарь, всички го преслушватъ, цѣла тревога се дига около него. Това работа ли е? Какъ да не е работа! Казватъ: не знаемъ какво е станало на нашата Марта. Какъ, вашата Марта е отлична, отличенъ педагогъ е тя! Марта, това е символъ.

"И тъй Мария избра добрата часть". Това значи, Мария избра да служи на здравитѣ хора, да ги учи. Марта избра да служи на болнитѣ хора, а на болнитѣ хора, колкото и да служишъ, и светия да си, и ангелъ да си, никога нѣма да ги задоволишъ. Вие поне сте прислужвали на болни, познавате ги. Оставали ли сж нѣкога доволни? Все ще ти кажатъ, че нищо не си направилъ, че лѣкарь не си извикалъ, че не си имъ далъ това-онова, все ще намѣрятъ нѣщо, отъ което да сж недоволни. Кои сж благодарнитѣ хора? - Това сж здравитѣ хора. Казвамъ съврѣменнитѣ хора сж неблагодарни, защото сж болни, защото Марта въ тѣхъ не си е свършила работата. И когато казвамъ, че трѣбва да бждете благодарни, разбирамъ най-възвишеното състояние на човѣшкия духъ. Азъ похвалявамъ тази Марта, но кждѣ? - Въ болницата.

"Мария избра добрата часть". Коя е добрата часть? Сега вие можете да си правите загадки, да казвате: Мария

избра Любовьта, тя е добрата часть. Да, Мария избра живота на възкресението, живота на светлината, живота на Мждростьта, живота на свободата. А какво избра Марта? - Марта избра живота на ограниченията, - горчивия животъ. Тя избра службата да погребва хората, да опѣва, да имъ кади тамянь, да имъ кърпи съдранитѣ обуща, да имъ кърпи съдранитѣ ризи, и гащи, да събира отъ тукъ - отъ тамъ останало ядене отъ вчерашния день и отъ него да направи нѣкакъвъ буламачъ, та като ядатъ отъ него хората, да кажатъ: отлична жена е тази Марта, отъ тукъ - отъ тамъ събира и пакъ наготвила нѣкакво ядене. Тя мяза на онзи банкеръ, който отъ тукъ открадне, отъ тамъ открадне, този излъже съ една полица, онзи излъже и току вижъ, разбогатѣлъ. Това е Марта! Навсѣкждѣ, по цѣлия свѣтъ е горчива тя. Не, естественото положение въ живота, това е Мария.

Сега азъ не се спирамъ до имената, но трѣбва да знаете, че задъ всѣко име седи една идея. Азъ не се хващамъ до буквата на нѣщата, та да кажете послѣ: тази е Мария, тази е Марта. Не, задъ тези имена азъ подразбирамъ нѣкаква идея. Задъ всѣко име се крие една идея, тъй както задъ всѣко шише се крие нѣкакво съдържание. Докато въ шишето има вода, то е съдържателно, но щомъ водата се излѣе, шишето остава едно празно шише, нищо повече нѣма въ него. Това шише може да съдържа и сладка и горчива течность.

"Мария избра добрата часть". Коя е добрата часть? - Тя е Божественото въ човѣка. И сега азъ казвамъ, че всички вие трѣбва да изберете като Мария - Божественото, но щомъ се безпокоите, вие сте Марта. Щомъ се тревожите за много нѣща, вие сте Марта. Щомъ казвате, че еди кой си не върви въ пжтя като насъ, вие сте Марта. Щомъ казвате, че еди кой си не вѣрва като васъ, вие сте Марта. Слѣдователно, когато вие искате, щото хората да вървятъ точно по вашитѣ убеждения, вие сте Марта. Когато вие сте доволни отъ живота, този животъ вече върви по единъ великъ законъ. Какво има да се безпокоите? Най-първо вие сте си поставили

едно прѣдубѣждение за живота и мислите, че свѣтътъ не е добрѣ уреденъ, че съвременниятъ общественъ строй не е добрѣ уреденъ, но всичко това е едно индивидуално схващане, едно криво схващане за нещата. Ако пжтувате прѣзъ Африка или прѣзъ Америка, ще се натъкнете на нѣкои пустини, дѣто изобилствува толкова много прахъ и пепелъ, че може да се заблудите въ пжтя си. И всѣки пжтникъ, който се е заблудилъ въ този теренъ, остава съ мисъльта, че цѣлата область е все такава, само прахъ. Не, не е така. Този пжть е прашенъ само на около 20 клм. растояние, по-нататъкъ той се подобрѣва. Така и вие, като минавате прѣзъ пространството, казвате: свѣтътъ се е развалилъ. А, свѣтътъ се е развалилъ, като че вие сте нѣкакво божество, та да оправите свѣта! Нѣкой пжть вие ми казвате: ти ли ще оправишъ свѣта? - Не, азъ пѣя на свѣта, азъ свиря, азъ говоря на хората. Нѣкой пжть вие казвате: азъ не те разбрахъ. Казвамъ: ще отидешъ при Марта. "Ама не съмъ разположенъ". - Ще отидешъ при Марта. "Гладенъ съмъ." - Ще отидешъ при Марта! Който дойде при мене, не трѣбва да бжде гладенъ, дрехитѣ и шапката му не трѣбва да бждатъ скъсани. Той трѣбва да бжде съ нови дрехи, човѣкъ на новата култура, да разбира всичко, и като седне мужду другитѣ хора, да каже: ето, сега ще ви изсвиря еди кое си парче отъ еди-кой си виденъ музикантъ, или пъкъ ще ви прочета еди-кое си произведение на еди-кой си виденъ писатель, да вникнемъ въ съдържанието на тия велики работи, да разберемъ всичко това, което тѣ сж искали да изразятъ. А, сега, Марта не се нуждае отъ никаква наука. Тя като стане сутринь, седне предъ огъня, вторачи очитѣ си въ тигана и започва да следи. Наблюдава, грижи се и току си приказва: охъ, отиде яденето! По виднитѣ господарки пъкъ поставятъ слугинитѣ си предъ тиганя и като дойдатъ мжжетѣ имъ, казватъ: охъ, побѣлѣ ми главата отъ тази глупава слугиня! Мжжътъ се чуди какво да прави: доведе втора, трета слугиня, но Марта си е все Марта, тя все горчива си остава. Комуто дадете горчивия хапъ, той сладъкъ

не може да стане. И нашия съвременен живот е пълен със такива горчиви мисли и чувства и на всеки едного от вас живота е пълен със такива горчиви мисли и чувства. Не ме разбирайте по буквата. Човекъ всеки моментъ трябва да прави изборъ, и то правиленъ изборъ. Въ това именно седи великото въ свята. И въ природата, въ това велико непрериви течение има единъ изборъ. По какво се отличава хубостьта на чешмата? - Че въ нея има едно непрериви течение. Въ такава чешма водата е всякога нова, тя постоянно тече, не е стара вода. Казватъ за некой човекъ: той е отличенъ човекъ, идеите въ него сж постоянни, не се менятъ, постояненъ човекъ е той. Азъ съжелявамъ хора, у които идеите не се менятъ. "Ама той има стари идеи" - Азъ съжелявамъ тия хора, у които идеите сж стари. Богъ, Който е толкова великъ, който постоянно твори, Който е създалъ великия козмосъ, всичко въ Него, всеки день, всека минута се мени. И слънцето всеки день се мени. Това слънце, което видехме вчера, днесъ не е сжщото. Въ тази промена именно има единъ обновляющъ животъ, една вжтрешна красота и интелигентность. Следователно, въ сегашния битъ на козмоса сж влезли по разуни сжщества, отколкото сж били по-рано. И ние, както познаваме законите, имаме особени разбирания за земята. Нашата земя пжтува изъ пространството като единъ големъ параходъ, и то съ много голема бързина, и движение, които не усещаме. При това пжтуване изъ пространството, ние дохождаме въ сжприкосновение съ други слънчеви системи, които по развитие се намиратъ въ по-висока стадия на интелигентность, отколкото всички досегашни слънчеви системи, презъ които сме минали. Ето защо, ние съ право казваме, че земята ще се измени, както и целата слънчева система и ще дойде до по-високо стжпало на развитие. Защо? Защото е въ връзка съ по-велики сили които действуватъ въ тези невидими за насъ слънца. Вие ще кажете: де сж тези слънца? - Вие не можете да ги видите въ този салонъ, разбира се. Изисква се за това нещо време и специални инструменти.

Ако за да дойде свѣтлината отъ слънцето до нашата земя се изисква извѣстно врѣме, така и за да дойдете въ съприкосновение съ тия по-висши сѫщества се изисква врѣме и условия. Свѣтлината отъ слънцето до земята дохожда за 8 минути. Това прѣдставлява една приятна разходка. Ако едно сѫщество отъ слънцето, съ голѣма интелигентность, рече да направи една разходка до земята, ще му трѣбватъ само 8 минути, а колко врѣме ще е нужно за васъ, за да отидете до слънцето? Нѣкои учени хора правятъ изчисления, че за да се стигне до слънцето съ най-бързия тренъ, изискватъ се най-малко 250 години. Ако пъкъ се отиде до слънцето съ бързината на светлината, трѣбватъ само 8 минути. Вижте, каква е голѣма разликата!

Сега, вие като слушате бесѣдата, ще се намѣрите въ едно голѣмо противорѣчие, ще кажете, че не сте я разбрали, че не е свързана. Нѣщата сѫ свързани сами по себе си, азъ не ги свързвамъ. Чудни сте вие, когато искате нѣщата да сѫ свързани! Азъ ще ви направя едно възражение. Когато вие ядете, храната у васъ свързана ли е? Вие взимате хапка слѣдъ хапка, дъвчете ги и послѣ казвате: колко ми е приятно, дойде ми една приятна идея! Значи, тази несвързана храна, тази каша, която ядете, внася въ васъ една нова идея, вие усѣщате една голѣма приятность, а по рано бѣхте отпаднали духомъ. Нѣщата сами по себе си сѫ свързани, това трѣбва да знаете! Между хиляди нѣща въ свѣта, дѣто и да сѫ тѣ, щомъ сѫ хармонични, между тѣхъ има една вѫтрѣшна връзка, която никое сѫщество въ свѣта не е въ състояние да развали. Значи, щомъ единъ човѣкъ въ свѣта има живота на възкресението, нѣма сила въ свѣта, която е въ състояние да му отнеме този животъ. Никой другъ, освѣнъ той самиятъ не е въ състояние да отнеме този животъ.

Разбирайте ме сега, азъ говоря за онзи вѫтрѣшенъ животъ, за онова дълбоко разбиране на живота, което ако бихте приложили въ живота си индивидуално, би ви дало сила, каквато всѣки отъ васъ желае. Въ това именно седи силата

на живота! Въ съврѣмената окултна наука се казва, че човѣкъ самъ може да се магнетизира и демагнетизира. Това нѣщо, казано на нашъ езикъ, или прѣведено съ наши думи, означава, че човѣкъ самъ може да се съблича и облича. Питамъ ви: ако вие се съблечете на този студъ, както има днесъ тукъ, па и по цѣла Европа, около 15-20 градуса, какво ще бжде състоянието ви? Единъ нашъ приятель отиде по това врѣме на екскурзия по Витоша и като се върна, ухото му течеше. Защо? - Трѣбваше да завие добрѣ ухото си, за да не се простуди. Слѣдователно, човѣкъ всѣкога може да се облече въ една възвишена мисъль. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде облѣченъ като въ броня въ своята възвишена мисъль. Неговиятъ умъ, неговото сърдце, неговата душа и неговиятъ духъ трѣбва да бжде облѣченъ. Въ какво? - Въ онова възвишеното, благородното, което живѣе въ него. Той може да каже: ама азъ не зная какъ да се облѣка. Това не е оправдание. Онова малкото дѣте знае ли да се облича? - Не знае. Кой го облича? - Майка му. Да, но като порасне, майка му вече не го облича. Вие може да кажете: ама ние нѣмаме майка. Добрѣ, ами онова малко птиченце, което живѣе вжтрѣ въ яйцето като зародишъ кой го облича? Това малко птиченце, още прѣди да излѣзе отъ яйцето, е турило костюма си и така се явява на бѣлия свѣтъ. Чудни сте вие, като казвате, че не можете да се облѣчете. Не, вие ще се облѣчете още докато сте въ яйцето, като малко птиченце и послѣ ще излѣзете готови - нищо повече. Вие сте забравили това изкуство, но ще си го припомните и ще се облѣчете.

Ще ви приведа единъ примѣръ за Напалиона и единъ отъ неговитѣ инжинери. Прѣзъ едно отъ голѣмитѣ сражения, Напалионъ казва на своя инжинеръ: "Въ продължение на 20 минути ти ще построишъ единъ мостъ надъ рѣката, за да могатъ войницитѣ да я прѣминатъ. - Нѣмамъ никакви инструменти, не ще мога за толкова кратко врѣме да направя този мостъ. "Казвамъ ти, за 20 минути ще построишъ този мостъ, иначе ще те застрѣлямъ!" Нѣмало какво, трѣбвало

да се построи този мостъ и взелъ инжинера да мисли, какъ да го направи. Отива при рѣката, размишлява. Веднага му дохожда една идея. Взима една отъ тия руски шапки, съ козирка, допира я до челото и наблюдава прави своитѣ изчисления и веднага скроява плана за построяването на моста. И дѣйствително, въ нѣколко минути мостътъ билъ готовъ. Често и природата ни казва: ако ти въ 20 минути не си направилъ плана, ще бждешъ застрѣлянъ. Какъ мислите вие, нѣма ли да го направите? - Ще го направите, какъ не. Най-първо вие сте единъ горделивъ човѣкъ, не искате отъ никого услуга, и никому не искате да направите услуга, но като дойде лѣкарь около васъ, започвате да му се молите, да искате да ви спаси. Лѣкарьтъ казва: ще ви помогна, ако въ 20 минути направите мостъ. Съ това подразбирамъ, че вие сте човѣкътъ, който не искате да направите никому услуга, но ако не направите този мостъ, т. е. ако не направите връзката между този и онзи свѣтъ, и то въ 20 минути отгорѣ, животътъ ви ще се вземе. Тъй казва Господь, тъй казва живата природа. Идва значи, Напалеонъ, т. е. нѣкоя болесть и ви казва: "Въ 20 минути ще построишъ този мостъ!" И какво става? Идва слѣдъ това лѣкарьтъ и казва: "Слушай, ако не направишъ моста слѣдъ 20 минути, твоята работа е свършена, животътъ е фалиралъ!" И като излѣзе лѣкарьтъ, ти се молишъ, молишъ, казвашъ: Господи, прости ми, всичко, което искашъ отъ мене, ще направя. Азъ ще посветя живота си въ служене на Тебе, ще раздамъ имането си на бѣднитѣ. Не се минаватъ и 20 минути, кризата настжпва. Каква криза? - Спасителната. Болниятъ заспива и не се знае, дѣ е. Заминалъ нѣкждѣ, нѣма го цѣли 4-5-6 часа, ходилъ нѣкждѣ и слѣдъ това, гледашъ, пулсътъ му бие равномѣрно, диша правилно и добрѣ. Значи, ходилъ този боленъ на другия свѣтъ, направилъ мостътъ между този и онзи свѣтъ и казва: не може така да се живѣе мостъ трѣбва да се построи! Ако нѣма мостъ, застрѣлватъ човѣкътъ. Ние съ този примѣръ ви обясняваме, дѣ се криятъ причинитѣ за нещастията, за болеститѣ и за смъртьта въ свѣ-

та.

"И тъй, Мария избра добрата часть".

Сега, прѣдставете си, че вие се намирате прѣдъ една голѣма рѣка, каквато е Дунавътъ, и неприятелятъ ви гони. Като дойдете до рѣката, какво ще направите? Ще се хвърлите ли въ рѣката? Вие седите сега прѣдъ рѣката и казвате: - Защо Господь ни даде такива голѣми нещастия? Казвамъ: тия нещастия ви дойдоха защото нѣмате мостъ. Щомъ нѣмате мостъ, всички ще пострадате; ако имате мостъ, нито единъ отъ васъ нѣма да пострада, всички ще прѣминете благополучно рѣката и ще се спасите отъ неприятеля. Искамъ да ме схващате правилно, азъ не говоря за своя изгода, нито пъкъ за ваша изгода, но азъ ви говоря, за да изпитате красотата на вжтрѣшния животъ, та като излѣзете отъ тукъ, искамъ да имате единъ хубавъ обѣдъ и да носите една велика идея да не мислишъ за утрѣшния день. Доста е, казва Христосъ, злото на деня, нѣма какво да мислите за утрѣ. Всички трѣбва да възприемемъ великата идея, да направимъ единъ мостъ отъ този за онзи свѣтъ. За тебе, като човѣкъ, нѣма по велико благо отъ това, да направишъ мостъ отъ твоя животъ за Божия животъ. Собственъ мостъ трѣбва да си направишъ и прѣзъ него да минавашъ, а не да търсишъ чужди мостъ! Всѣка душа може да си направи такъв мостъ! Когато Господь направилъ едно врѣме паека, пратилъ го да живѣе на земята. Той като дошелъ тукъ, намѣрилъ се въ доста трудно положение и дълго врѣме мислилъ, какъ да излѣзе отъ тѣзи трудни условия. Най-послѣ рѣшилъ да направи една нишка, която да служи за мостъ между този и другия свѣтъ. Господь го посетилъ единъ день и го вижда, че работи нѣщо. Запитва го: какво правишъ, синко? - Искамъ да направя едно съобщение отъ този на онзи свѣтъ, преда си нишка, която ще закача на нѣкое дърво и ще минавамъ по нея. Тя ще се духа отъ вѣтъра все по-нагорѣ и по-нагорѣ и така ще държи връзка съ онзи свѣтъ. "Много хубаво си намислилъ" му казалъ Господь. И дѣйствително първоначалната идея на паяка е била много

хубава, той искалъ да направи връзка между видимия и невидимия свѣтъ, но въ послѣдствие, когато направилъ нишкитѣ си по стрехитѣ на хората, и той станалъ културенъ като тѣхъ и казалъ: да не мислите, че съмъ толкова простъ! Азъ стоя тукъ на стража, и тежко на онзи, който падне въ моята мрѣжа.

Та казвамъ: главната идея за всѣки едного отъ насъ е да направи единъ проходъ отъ този животъ за другия, защото само така ще разберете вжтрѣшния смисъль на живота. Не разбирамъ, че трѣбва да раздѣлите този животъ, но да добиете въ себе си безсмъртие, т. е. да направите този си животъ безсмъртенъ. Ще кажатъ нѣкои: този човѣкъ говори за другъ свѣтъ, за онзи свѣтъ, а трѣбва да се знае, че ние само слѣдъ като умрѣмъ на онзи свѣтъ, само тогава ще можемъ да се спасимъ. Не, това е неправилно схващане на живота. Трѣбва още докато си живъ, да придобиешъ онѣзи алхимически свойства на живота, че колкото и да боледувашъ, нищо да не е въ сътояние да те умори. При това, никаква болесть да не те хваща. Ти трѣбва да дойдешъ до положение да умирашъ, безъ да се разлагашъ, безъ да се уничтожавашъ; да страдашъ, безъ да се разрушавашъ. При това, колкото пжти и да умирашъ въ живота си, въ края на краищата пакъ да възкръсвашъ - и отъ нищо да нѣмашъ страхъ въ живота си. Хората на новия животъ трѣбва да бждатъ безстрашни, но разумни. Богъ е далъ като награда на всички хора възкресението, безсмъртния животъ. Въ безсмъртния животъ се криятъ условията за постигане на най-възвишената култура, каквато човѣкъ може да постигне нѣкога. Всичко възвишено и красиво въ живота се постига. Но кога? - Когато се живѣе единъ разуменъ животъ. Нѣщата, обаче, не трѣбва да ставатъ тъй бързо. Да кажемъ, че нѣкой великъ художникъ е дошълъ да завърши своята картина, но ослѣпява. Какво става съ картината? - Спира се. Или пъкъ нѣкой виденъ цигуларь дошелъ да завърши своето велико произведение, но ржката му се парализира. Какво става тогава? - Произведението

му се спира. Съвременните учени, гениални хора спират своята работа наполовина. Казват някои: Бетховен създаде нещо велико! Не, туй което той написа е само единъ предговоръ на великото. Като дойде до най-великото, той спрѣ, смъртьта го хвана за гушата. Така е и съ всички велики поети и музиканти. Като дойдатъ до най-великото, до най-красивото, смъртьта ги хваща за гушата и имъ казва: ти нѣма да разправяшъ тия велики работи на хората! И знаете ли на какво мяза смъртьта? Когато Моисей се зае да освобождава еврейския народъ отъ египетско робство, дойде Фараонъ и каза на народа си: "Я задръжте тия хора, не ги пущайте, тѣ ми трѣбватъ да правятъ тухли". И Моисей запита тогава Господа: "Защо ме прати, Боже, тукъ?" Отговори му Господь: "Азъ ще покажа на Фараона и на всички хора въ свѣта, да знаятъ и да разбератъ, че има една разумность, която ржководи сждбинитѣ на всички сжщества. Всички трѣбва да видятъ и разбератъ, че има една велика сила, въ чиито ржцѣ се намира всичко". Тъй че, това понятие, което ние имаме за Бога, не е такова, каквото искатъ да ни положатъ и на което искатъ да ни научатъ. Всѣки човѣкъ има за Бога особено схващане. Азъ имамъ за Бога друго име, но не смея да ви го кажа, ще ви говоря за Него съ това име, което вие знаете. Този Богъ, за Когото ние проповѣдваме, обича всички хора еднакво, за всички се грижи еднакво и е намислилъ да спаси всички до единъ. Той нѣма да остави нито едно сжщество въ ада. Той ще остави много отъ тѣхъ още за дълго врѣме да се пържатъ въ собственото си масло, но въ края на краищата, Той е рѣшилъ да извади всички сжщества до едно отъ ада, за да се радватъ. На какво? - Да се радватъ на безсмъртието, да се радватъ на великия животъ, на великата Любовь. Богъ ще постави всѣки едного въ особено положение, дѣто може да постигне всичко необходимо за развитието на своята душа.

Сега, вие не трѣбва да схващате бждещия животъ тъй, както турцитѣ го схващатъ. Турцитѣ мислятъ, че бж-

дещиятъ животъ седи въ цѣла планина отъ варенъ оризъ, полѣнъ обилно съ масълце и шербетъ. И всѣки турчинъ като отиде въ рая, ще седне прѣдъ тази планина отъ оризъ, ще вземе лъжица и съ хиляди години нѣма да се свърши това блаженство за него. Това значи да бждешъ светия и то турски светия! Да, но това не е едно духовно схващане за живота. Това е едно обикновено, плътско, физическо схващане. Туй схващане на турцитѣ, че невидимиятъ свѣтъ е една планина е вѣрно, но не планина отъ оризъ. Божествения животъ дѣйствително мяза на планина, но въ какво отношение? Планинитѣ, това сж задържани енергии за бждещия животъ, за великия животъ.

Та казва Христосъ: "Мария седѣла при нозетѣ на Учителя". Какво означаватъ нозѣтѣ на единъ великъ Учитель? Да седи човѣкъ при нозѣтѣ на своя Учитель, това е символъ, който показва, че въ душата на този човѣкъ трѣбва да се зароди онази възвишена велика мисъль, той да бжде абсолютно добродѣтеленъ. Сегашнитѣ хора казватъ: ние не можемъ да бждемъ добродѣтелни. Това е отрицане на Истината. Нозѣтѣ изразяватъ добродѣтельта въ онзи истински мждъръ животъ. Значи, Мждростьта ходи съ краката на Добродѣтельта. И онзи, който иска да има крака, въ пълния смисъль на думата, трѣбва да бжде направенъ само отъ онази велика материя на Добродѣтельта. Слѣдователно, човѣкъ на когото краката сж направени отъ тази материя, смъртьта не го хваща. Та Мария седнала при тия велики добродѣтели. Това сѣдане означава едно символическо състояние. Нѣкои хора казватъ: краката на единъ мжжъ или краката на една жена. Това сж извратени мисли. Чудни сте вие, като схващате нѣщата по този начинъ. Това не сж краката нито на мжжа, нито на жената. Съврѣменнитѣ хора, даже и най-святитѣ, все иматъ нѣкаква слабость. Вие знаете онази приказка на онзи отшелникъ човѣкъ, който живѣлъ цѣли 20 години на една планина, дѣто прѣкаралъ съвършено чистъ и святъ животъ. Той прѣзъ това врѣме успѣлъ да придобие извѣстна

чистота и святость и пожелалъ да слѣзе въ града при брата си, който билъ обущарь и да му проповѣдва за възвишения, за чистия животъ. За да изрази своята святость, взелъ въ ржката си една топка снѣгъ, съ което искалъ да покаже, че тази топка снѣгъ нѣма да се стопи. Братъ му билъ прочутъ обущарь и при него идвали много видни клиенти да си поръчатъ обуща. Отшелникътъ говорилъ на брата си за Божията Любовь, за чистия и святъ животъ, но братъ му казалъ: "Почакай малко, азъ имамъ да изпълня нѣкои свои задължения въ свѣта и слѣдъ това ще заживѣя такъвъ чистъ и святъ животъ. Въ това врѣме пристига царската дъщеря да си вземе мѣрка, но споредъ тогавашния обичай, трѣбвало да си събуе крака да и се вземе мѣрка. Светията се загледалъ въ крака на царската дъщеря и не усѣтилъ, какъ снѣгътъ му започналъ да се топи. Братъ му, обущарьтъ, като видѣлъ това, казалъ му: "Братко, снѣгътъ ти се топи."

Така е и съ съврѣменнитѣ хора. Като бутнатъ крака на нѣкоя красива жена, снѣгътъ имъ почва да се топи. Добродѣтели нѣма въ тѣхъ. Колко сж смѣшни тѣ! Ако единъ светия може да се повлияе отъ крака на нѣкоя дама, той не е никакъвъ светия. Ако единъ разуменъ човѣкъ може да се повлияе отъ крака на нѣкоя дама, той не е никакъвъ светия. Ако единъ разуменъ човѣкъ може да се повлияе отъ крака на една дама, той не е уменъ човѣкъ, въ него нѣма никакъвъ умъ. Ако единъ човѣкъ е светия, ако единъ човѣкъ е разуменъ, той като види крака на нѣкоя дама, въ него трѣбва да се зароди една възвишена свята мисъль. Краката, това сж символъ на Великата Добродѣтель, върху която е построенъ цѣлия свѣтъ. Това сж великитѣ крака, великитѣ добродѣтели, на които е построено днесъ цѣлото общаство. Казвате: всички трѣбва да бждемъ добродѣтелни! Ако единъ банкеръ нѣма краката на добродѣтельта, какво ще прави? Ако единъ военен нѣма краката на добродѣтельта, какво ще прави? Ако онзи учитель нѣма краката на добродѣтельта какво ще прави? Ако онѣзи майки и бащи нѣматъ краката на добродѣтельта, как-

во ще правятъ? Ако онзи свещеникъ нѣма краката на добродѣтелта, какво ще прави? Ако всички хора нѣматъ краката на добродѣтелта, какво ще правятъ? Туй, което говоримъ за другитѣ, е вѣрно и за самитѣ насъ. Всѣкога, когато ние се разколебаваме, у насъ настава цѣла катастрофа. Дотогава, докато ние вървимъ съ краката на тия възвишени добродѣтели и казваме, че живѣемъ тъй, както свѣтътъ е построенъ отъ Бога, ние сме стабилни и у насъ има единъ мораленъ устой, едни правилни схващания за живота.

Сега ние искаме да видимъ Христа, това е добродѣтелта, приложена въ обществения строй на живота. Вие трѣбва да схващате Христа като възвишена, абсолютна добродѣтель, приложена въ домоветѣ ви, въ вашия индивидуаленъ животъ. Схващате ли Христа така, вие ще имате Неговото присѫтствие въ себе си. Знаете ли какъвъ ще бѫде тогава вашия животъ? Всички вие щѣхте да бѫдете алхимици. А знаете ли какво значи алхимия? Алхимикътъ е магъ. Смъртьта не може да хване този алхимикъ, този магъ за гушата и да го души. Този магъ е свободенъ отъ всѣкаква сиромашия и страдания. За този магъ, който е въ безсмъртието на живота, и най-голѣмитѣ вълни на живота сѫ само едно приятно наслаждение. Той седи горѣ надъ вълнитѣ и колкото по-голѣми сѫ вълнитѣ, толкова по-добрѣ за него. Той като се качва надъ тия вълни, може да си играе съ тѣхъ. Той може да си играе и съ вѣтроветѣ, които донасятъ тия вълни. Този магъ човѣкътъ на добродѣтелта, като влезе въ огъня, и съ него си играе - огънъ не го гори. Огъньтъ за него е само условие на чистене. Вие ще кажете: това сѫ само поетически изречения.

Ако азъ бѣхъ събралъ хиляди и милиони паяци и имъ проповѣдвамъ като на васъ, като на хора отъ съврѣменната култура, тѣ биха ми казали: това насъ не ни трѣбва, насъ ни трѣбва нишка, да ловимъ мушицитѣ, да се хранимъ и ние, пъкъ да изхранимъ и нашето младо поколение. Питамъ: какво направиха паяцитѣ, каква култура внесоха тѣ до сега? - Все

направиха нѣщо, внесоха една идея въ човѣчеството, направиха мостове, показаха имъ какъ се правятъ пѫтни съобщения, телеграфи, жици. Хората се научиха нѣщо отъ паяцитѣ, какъ да правятъ своитѣ железници, своитѣ аеропланни съобщения. Паяцитѣ отъ милиони години знаяха това изкуство. Като се разговарямъ единъ день съ единъ паякъ, питамъ го: знаете ли какво е съвръменната култура на човѣчеството? Той ми казва: ние тази култура я прѣживѣхме още отъ прѣди милиони години. Казвамъ: отъ толкова години я прѣживѣхте, но пакъ паяци си останахте! - Е нѣмаше кой да ни научи на по-велика наука, но и хората нѣма да отидатъ по-далечъ отъ насъ. Ще кажете: вѣрни ли сѫ тѣзи нѣща? Питамъ: всички тия мисли, които имате вие, вѣрни ли сѫ? Всички материалистически мисли, които имате за Бога, вѣрни ли сѫ? Всички материалистически мисли, които имате за Христа вѣрни ли сѫ? Всички символи, които имате за Бога, вѣрни ли сѫ? Всички символи които имате за Христа вѣрни ли сѫ? Всички символи които имате за живота, вѣрни ли сѫ? Всички мисли които имате за свѣтлината, вѣрни ли сѫ? Не, половината отъ това не е вѣрно. Слѣдователно, ние хората живѣемъ въ едно невежество и после искаме да кажемъ, че този или онзи е невѣжъ. Приятели, всички ние въ едно отношение сме невѣжи. Защо сме невѣжи? - Понеже мислимъ, че всичко знаемъ. Ти казвашъ: еди-кой си философъ писалъ тъй, и мислишъ, че знаешъ много. Не, ти трѣбва да разбирашъ тази философия. Азъ влизамъ нѣкой пѫть въ положението на нѣкои филисофи. Много филисофи сѫ писали много хубави нѣща, но тѣхнитѣ последователи сѫ извадили криви заключения отъ тѣхната философия. Шопенхауеръ писалъ напримѣръ, че въ свѣта сѫществува една зла воля. Коя е тази зла воля? Той подразбиралъ човѣшката воля, която изопачава Божията воля. А неговитѣ послѣдователи разпространили идеята, че въ вселенната сѫществува една зла воля, и тя е, която е създала свѣта. Ако е така, ние трѣбваше да видимъ, че въ пространството сѫществува нѣщо разбъркано, нѣкакъвъ хаосъ, а напротивъ, ние виждаме,

че въ живота и на най-малкитѣ сѫщества дори сѫществува една хармония, тъй че не една зла воля сѫществува и управлява свѣта, а една блага воля. И Шопенхауеръ казва, че ако човѣкъ не се съгласява съ тази блага воля, ще дойде злата воля върху него. Това е учението на великата природа, което поддържатъ и нѣкои отъ източнитѣ народи, но онѣзи хора, които не сѫ въ връзка съ миналото, забравили сѫ този езикъ на великата жива природа, и затова сѫ обезсолили думитѣ.

Въ прочетения стихъ, напримѣръ, имате двѣ сестри, родени отъ една майка и единъ баща, едната Мария, другата Марта. Първата схваща възвишеното, Божественото и се опредѣля да служи на него, а другата не схваща Божественото и се опредѣля да служи на човѣшкото, на материалното въ живота. Отъ какво произтича това? - То е резултатъ на тѣхнитѣ индивидуални схващания. Това произтича отъ тѣхния конкретенъ умъ. Когато ние искаме въ даденъ случай да опитаме всички добрини, ние опитваме едно голѣмо зло. Напримѣръ, ако седнешъ на трапезата и искашъ въ дадения моментъ да опиташъ всичкото благо на яденето, ти ще опиташъ най-голѣмото зло. Ти опитай най-малкото благо на яденето, най-микроскопическата часть отъ това благо! Вземи една ябълка и малко хлѣбецъ и бѫди благодаренъ, а довечера пакъ ще ядешъ. Прѣзъ тия 50 или 100 години на живота си ти все ще опитвашъ благото на яденето, все ще ядешъ. Не опитвай всичкото благо наведнъжъ. Нѣкои хора искатъ да бѫдатъ щастливи, казватъ: кажи ни какъ да бѫдемъ щастливи. Казвамъ: мога да ти кажа, какъ да бѫдешъ щастливъ за една минута, за единъ часъ, за единъ день, за една седмица, за единъ мѣсецъ или за цѣла година, но да ти кажа, какъ да бѫдешъ щастливъ за цѣлъ животъ, това не е право, нито е позволено отъ Бога. И защо страдатъ майкитѣ? - Тѣ искатъ да направятъ дъщеритѣ си щастливи. Това е най-голѣмото зло. Богъ не е създалъ дъщеря ти, за да бѫде щастлива. Богъ като изпратилъ вашитѣ дъщери на земята, като разбира тия малки хора, казва имъ: "Вие ще живѣете по този и този

начинъ, както е наредила живата природа, ще имашъ такива и такива отношения съ хората, и нѣма да се стрѣмите да бждете щастливи"! Майката изопачава това нѣщо, измѣня тия закони и казва на дъщеря си: не, ти ще живѣешъ по начина, който азъ ти опредѣлямъ. Вълкътъ казва на своя синъ: "Синко, ела съ мене, азъ ще те науча по какъвъ начинъ да живѣешъ, какъ да одирашъ кожата на овцата". Овцата казва на своя синъ: "Ела съ мене да живѣешъ, азъ ще ти покажа по какъвъ начинъ да пасешъ трѣвата". Паякътъ казва на своитѣ малки: "Елате съ мене, азъ ще ви покажа, по какъвъ начинъ да ловите малкитѣ мушици". Азъ наричамъ тия нѣща фази на единъ животъ, който още не е оформенъ. Азъ не осжждамъ този животъ, но казвамъ, че това е животъ, който още не е оформенъ, който не е разрешенъ. Ще дойде день, когато нѣма да има гълтане на мушици; ще дойде день, когато нѣма да има закачени овци и агнета на куки. Ще дойде день, когато нѣма да умираме, но всички ще се измѣнимъ въ онзи възвишенъ и разуменъ животъ.

Вие ще чакате да дойде Христосъ на земята. Нѣкои си прѣдставляватъ идването на Христа буквално и казватъ: щастлива е била Мария! Азъ съмъ слушалъ много жени, млади и стари, които казватъ: щастлива е била Мария, дѣто е седѣла при нозѣтѣ на Учителя! Намѣри се само една Мария въ цѣлия Израилъ. Нѣмаше ли друга нѣкоя? Да, ако разбираме нѣщата буквално, така е, но не трѣбва да ги схващаме буквално. Всѣка една жена, въ каквото и положение да е, може да бжде Мария, може да седне при нозѣтѣ на Учителя и да учи тази велика Мждрость на живота. Слѣдователно, всички ние можемъ да седнемъ при нозѣтѣ на Учителя. Казва се понататъкъ въ стиха: "Мария избра добрата часть, която никой не може да и отнеме". Значи, възвишеното, великото никой не може да ти отнеме, то е твое.

Та казвамъ: ще се върнемъ къмъ думитѣ: да се облѣче човѣкъ и да се съблече; да се магнитезира и да се демагнитезира. Ти нѣма да се съблѣчешъ голъ - нищо повече! Защо? Голо-

тата, това е най-голѣмата срамота. Но, да бѫдешъ голъ и слѣдъ това да се облѣчешъ, това е най-великата промѣна, която става съ тебе. Ти усѣщашъ, че си човѣкъ, сѫщество, което може да мисли. И при най-голѣмитѣ мѫчнотии, и при най-голѣмитѣ страдания, които ти турятъ ще кажешъ: азъ съмъ въ състояние да нося не само тия мѫчнотии, но и цѣлата земя на гърба си. Но кога? - Когато пѫтува съ тия велики крака на Добродѣтельта. Щомъ вървишъ съ тия крака на Добродѣтельта, ти ще можешъ да носишъ и земята на гърба си. Не мислете, че тази земя е тежка; не, тя е много лека. Земята е много тежка, това е тъй, но е по отношение на нейнитѣ силови линии, но тъй, както тя плава въ пространството, тя е много лека, и едно дѣте може да я носи. Ето, прѣди нѣколко дни, единъ изобретатель математикъ ми разправя своитѣ изчисления и казва, че съ единъ килограмъ въглища и съ единъ тренъ отъ 60 вагона той може да обиколи земята три пѫти. И доказва това нѣщо човѣкътъ математически. Казвамъ му: ако софийската публика те чуе да разправяшъ това нѣщо, знаешъ ли какво ще те направи? Но модеренъ човѣкъ, той не се бои, доказва своята теория. Не само това, но азъ мога да кажа, че съ единъ килограмъ въглища мога да отида три пѫти до слънцето и да се върна, като водя съ себе си единъ тренъ отъ 1,000 вагона. Това прави само разумниятъ човѣкъ. Само разумниятъ човѣкъ може да прави такива силни съобщения. Това е въпросъ само на врѣмето.

Та казвамъ сега: Марта и Мария, това сѫ двѣ положения, двѣ състояния въ човѣка. Първото състояние е материалистическо, когато човѣкъ става материалисть и казва: трѣбва да се живѣе! Че трѣбва да се живѣе, е вѣрно, но разумно трѣбва да се живѣе! Ако азъ живѣя живота на вълка, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на овцата, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на паяка, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на глистея, животъ ли е това? Това е само една микроскопическа часть отъ онзи истински разу-

менъ животъ. Кой е разумниятъ животъ? Разумниятъ животъ е цѣлокупниятъ животъ, който включва въ себе си всички отдѣлни части на живота, като едно цѣло. Разуменъ животъ е онзи, който включва всички безбройни проявления на живота въ едно цѣло. Онзи, който се занимава съ музиката, вижда, че всички музикални тонове не сѫ еднакво силни, не сѫ еднакво звучни, но той борави съ нѣкои отъ тия тонове, въ които има извѣстни повишения и понижения и ги съгласява въ едно, акордирва ги. Слѣдователно, животътъ е една велика музика, една велика симфония. Азъ ще ви разправя нѣкой пѫть подробно за тази велика симфония, за която се говори и на небето. На небето се говори, че земниятъ животъ е една велика симфония, създадена отъ най-великитѣ богове и сега тя се туря на сцената, за да се изпълни и чуе отъ всички. А вие прибързвате и критикувате земния животъ. Казвамъ: чакайте, той е една цѣлокупность, вие сте чули само нѣкои части отъ тази симфония и се произнасяте. Не бързайте. Това за сега е само едно приготовление. Ние сме въ края на една репетиция и нѣма да се мине дълго врѣме, ще се продаватъ билети за този великъ концертъ и ще го чуете. Всички ще бѫдете хубаво облѣчени. Нѣма да бѫдете Марта съ скѫсанитѣ дрехи и чепичета, но ще се облѣчете съ най-хубавитѣ си дрехи и ще се явите съ онова възвишено разположение на вашия умъ, вашето сърдце, на вашата душа и на вашия духъ. Само така ще се образува отъ васъ едно възвишено, благородно общество, което ще разбира вѫтрѣшния смисълъ на живота. Тогава всички ще се споглеждате помежду си и ще кажете: много добре свирятъ тия музиканти това е една велика симфония. Сега вие ще си въздъхнете и ще си кажете: дали ще мога да си купя единъ билетъ? Помнете, онѣзи отъ васъ, които нѣматъ пари, за тѣхъ ще има гратисъ билети. За всички ще има по единъ билетъ, не е важно на кое мѣсто ще сте, дали ще сте на последното или на първото мѣсто. Кѫдѣто и да сте, на края да сте, всички ще чуете този великъ концертъ. Той е нѣщо повече отъ 1001 нощь. Важното е да има-

те единъ билетъ, съ който да влѣзете, та и на крака да сте, нищо не значи. Вие, като влѣзете тамъ, нѣма да търсите столъ за да седнете, а ще благодаритѣ, че сте влѣзли. Вие, съврѣменнитѣ хора, мислите, че най-красивото състояние е да седне човѣкъ. Опасно е сѣдането въ живота. Азъ ще ви приведа единъ анекдотъ за такова сѣдане. Разправятъ за единъ магьосникъ, който владѣялъ законитѣ, че изнамѣрилъ единъ столъ, на който като седнѣлъ нѣкой, не могълъ да стане, докато не го дигне той самъ. Единъ день дошълъ при него единъ демонъ, който не вѣрвалъ въ силата на този столъ, но магьосникътъ му далъ единъ добъръ урокъ. Този демонъ седналъ на стола но повече не могълъ да стане докато не го освободилъ магьосникътъ. Сѣдането не е едно отъ най-красивитѣ състояния. Кога хората сѣдатъ? - Когато паднатъ. Видѣхъ прѣди нѣколко дни, единъ младъ момъкъ, както вървѣше по пжтя, подхлъзна се и падна. Бързо скочи, изтърси се отъ праха и каза: азъ не паднахъ. Ами какво? - Седнахъ. Има едно състояние въ живота, което е по-хубаво отъ сѣдането. То е да седишъ правъ. Въ стоенето правъ, въ тази идея има нѣщо по-хубаво, възвишено. Въ това положение всички удове сж въ едно хармонично състояние, човѣкъ се чувствува възвишенъ, независимъ отъ окржжаващата го срѣда.

Казва Христосъ: "Мария избра добрата часть". Та вие ще се облѣчете въ тази велика, мощна идея въ себе си и нѣма да казвате, че отъ васъ човѣкъ нѣма да стане. Нѣма да се демагнетизирате и се обезсърдчавате. Грѣхота е! Ще кажешъ: Господь ме е направилъ човѣкъ и нѣма да мисля, че не съмъ способенъ за нищо. Богъ е турилъ въ мене единъ отличенъ умъ, и азъ ще му дамъ всички условия да мисли, както трѣбва и да се прояви, когато е нужно. Нѣма да казвашъ, че сърдцето ти е развалено, но ще кажешъ, че Господь ти е далъ едно благородно и възвишено сърдце, и ти ще му дадешъ всички условия да се прояви въ най-благородни и възвишени чувства. Въ Писанието се казва, че Господь е далъ на хората хубави сърдца. Всѣки день Господь дава нови сърдца на хора-

та. Азъ всѣки день виждамъ хората съ обновени сърдца, съ меки, благородни сърдца, жесть има въ тѣхъ, жертва, култура има въ тѣхъ. Но ако всѣки день се обезвѣрявате, вие ще загубите всичко, което Богъ е вложилъ въ васъ. Вие трѣбва да бждете тази Мария, която да учи при нозѣтѣ на Учителя си. Този Учитель вие ще Го намѣрите. Кждѣ? - Знаете кждѣ. Нѣма да схващате нѣщата буквално, но ще ги схващате по вжтрѣшенъ смисъль, по духъ.

Често, въ своитѣ бесѣди азъ говоря за трижгълника, за четирижгълника и за редъ други геометрически фигури. Ами че въ човѣка има единъ живъ трижгълникъ, който не е равностраненъ, но равнобедренъ. Отъ този трижгълникъ ние сждимъ за степеньта на човѣшката интелигентность. Отъ този трижгълникъ ние още сждимъ и за здравето на човѣка, какво е състоянието на неговитѣ дробове и на всичкитѣ му удове. Отъ този трижгълникъ ние сждимъ още и за човѣшката мисъль, за човѣшкитѣ чувства, за човѣшката душа и за човѣшкия духъ. Отъ този трижгълникъ ние сждимъ и какъвъ ще е бждещиятъ животъ на човѣка. Всичко е написано на този трижгълникъ. И този, който може да прави своитѣ математически изчисления, всичко може да каже и да предскаже. Той знае всичко. Значи, въ живата природа се криятъ всичкитѣ условия, всичкитѣ възможности за единъ отличенъ, идеаленъ животъ. Ние боравимъ съ възможноститѣ на единъ възвишенъ, идеаленъ животъ. Анормалноститѣ, които ние срѣщаме въ живота, тѣ сж изключени отъ природата. Всички анормални състояния, всички болести, всички дисхармонични състояния, които минаватъ мимолетно, тѣ сж изключени отъ живата природа, а всичко възвишено и красиво въ живота, влиза въ нейния планъ. И всичко, което Богъ е създалъ въ свѣта, отъ най-малкото до най-голѣмото, цѣли да изрази този планъ на живата природа. И ще се изпълни Божия планъ! Защо? Защото въ всѣки човѣкъ, въ всѣка душа има вложено това Божествено начало. Колкото и да е падналъ човѣкъ, колкото и да е заспалъ, въ него има едно

вжтрѣшно Божествено чувство, което го подтиква да се стрѣми къмъ единъ красивъ, къмъ единъ възвишенъ животъ.

И тъй, за всинца ви има тази възможность да бждете Мария. Ако тази ваша сестра Марта услужва врѣменно, и тя е на мѣстото си. Единъ день когато дойде тази велика симфония въ живота, Марта и Мария ще живѣятъ заедно - въ едно тѣло, въ една душа, въ единъ дýхъ. Сега тѣ живѣятъ въ двѣ отдѣлни тѣла. Тогава въ всѣки човѣкъ ще има единъ мощенъ духъ, между всички хора ще има едно вжтрѣшно разбирателство. Дотогава ние трѣбва да имаме тази мощна идея въ себе си. Тамъ е спасението въ свѣта!

Сега всички трѣбва да се стрѣмите да направите този мостъ. Усъмните ли се, вие сте при брѣга на живота, вие сте прѣдъ прага на гроба и казвате: всичко се свърши съ мене, азъ ще изгния вжтрѣ, ще се разложа и нищо нѣма да остане отъ мене! Не, това сж дѣтински разбирания на неразумнитѣ хора. Въ този смисъль на думата, смърть нѣма. Смъртьта, това е едно прѣходно състояние отъ единъ по-нисшъ животъ къмъ другъ по-великъ животъ. Тя се явява всѣкога като една служителка на живота. Слѣдователно, смъртьта всѣкога показва единъ по-високъ етапъ, т. е. прѣминаване отъ единъ по-низъкъ животъ къмъ другъ по-високъ. И когато единъ ангелъ минава отъ единъ по-низъкъ животъ къмъ единъ по-високъ, той сжщо тъй умира, както и когато едно висше сжщество се самопожертвува и дохожда на земята, при което минава отъ едно по-висше състояние въ едно по-нисше, пакъ умира. Щомъ влѣземъ въ висшия животъ, обаче, смъртьта прѣстава. Слѣдователно, смъртьта сжществува само между гранацитѣ на двѣ възможности, между единъ животъ на ограничения и между единъ животъ на разширения. Смъртьта е прѣдѣлъ на два свѣта. Права ли е тази идея? - Права е.

"Мария избра добрата часть, която нѣма да и се отнеме".

Добрата часть, това е свѣтлината на живота, това

е свободата, дето сѫществуватъ всички блага.

Бесѣда, държана отъ Учителятъ,
на 24 януарий 1926 год. въ гр. София.

Свидѣтелството Негово.

"Който пріеме свидѣтелството Негово, запечаталъ е, че Богъ е истиненъ".

По нѣкой пѫть запечатватъ дюкянитѣ на търговцитѣ; по нѣкой пѫть запечатватъ каситѣ на банкеритѣ; по нѣкой пѫть запечатватъ, мисля, и каситѣ на банкитѣ; по нѣкой пѫть запечатватъ и гробоветѣ, както бѣше запечатанъ и гробътъ на Христа. Думата "запечатвамъ" има двоякъ смисълъ. Онзи, който не разбира великия Божи законъ, запечатва съ съмнѣние; онзи, който разбира великия Божи законъ, запечатва съ вѣра. Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ строй живѣе съ вѣрвания и казватъ: може, кой знае. И въ науката, и въ музиката - навсѣкѫдѣ хората живѣятъ не съ вѣра, но съ вѣрвания и съ суевѣрия. Повечето отъ младитѣ живѣятъ съ суевѣрия, чакатъ да дойде нѣкой аеропланъ да ги вземе, да ги тури на нѣкой високъ връхъ, на нѣкое високо обществено положение. И старитѣ чакатъ да дойде нѣкой съ огнена колесница да ги вземе, както Илия, и да ги занесе на небето. И това е възможно, случва се въ историята, но въ цѣлата библейска история имаше само единъ такъвъ случай - случаятъ съ пророкъ Илия.

Сега, азъ ви прѣдставямъ една трезва мисъль. Когато Господь създалъ свѣта, една пчела кацнала на единъ цвѣтъ отгорѣ и се усмихнала. Когато Господь създалъ изворитѣ на земята, едно малко жадно теленце като видѣло единъ отъ тия извори, усмихнало се насреща му, но вода не пило отъ него. И най-послѣ, когато Господь направилъ свѣтлината, дошълъ първиятъ день, свѣтлината изгрѣла, и една млада дѣвойка, като видѣла първиятъ лѫчъ, усмихнала се. Питамъ: защо се усмихнала пчелата, защо се усмихнало теленцето, защо се усмихнала младата дѣвойка? Азъ нѣма да отговарямъ, това сѫ емблеми. Вие можете да се усмихнете като пчелата; вие можете да се усмихнете като теленцето и вие може да се усмихнете като младата дѣвица. Това сѫ

Іоанна 3:33

три велики състояния на човѣшката душа. Само тия три състояния не сж най-важнитѣ, но тѣ сж тритѣ кардинални велики състояния на човѣшката душа. Да се усмихне човѣкъ, разбиратъ, но на какво? - На онзи цвѣтъ, който е цъвналъ.

Другото положение: въ математиката има извѣстни числа, наречени малки и голѣми числа, тъй както имаме въ свѣта малки или обикновени и голѣми или велики хора. Какво е съотношението между едно голѣмо и едно малко число? Има съотношения между тия числа, както има съотношения и между единъ ангелъ и единъ човѣкъ. Между строежа на тѣлото на единъ ангелъ и на единъ човѣкъ има математически съотношения. Напримѣръ, по строежъ, тѣлото на единъ ангелъ е по единъ начинъ създадено, а тѣлото на единъ човѣкъ - по другъ начинъ. Какво мислятъ богословитѣ по този въпросъ тукъ на земята, то е друго нѣщо. Тѣ иматъ право да създаватъ хиляди теории, но ние не се занимаваме съ теории, ликвидирали сме съ тѣхъ. Теорията, това е вѣрване - нѣщо може да е така, може и да не е така. Но понеже ние ходимъ съ вѣра, знаемъ нѣщата. И въ вѣрата и въ знанието, обаче има степени. Това, което казвамъ, че зная, зная го, азъ подразбирамъ малкитѣ величини, не говоря за голѣмитѣ. Когато човѣкъ изучи всичкитѣ малки величини, той прѣстжпва къмъ първата степенъ на онова дълбоко математическо схващане, да разбере първата единица, съ която трѣбва да се занимава.

Сега има друго едно съотношение, което насъ ни интересува, а именно: какво съотношение, каква връзка сжществува между единъ ангелъ и единъ човѣкъ? Ангелитѣ се отличаватъ съ трѣзва, съ абсолютно чиста мисъль. Тѣ сж сжщества на онази велика мисъль, която едва сега ни засѣга. Когато ние говоримъ за съврѣменнта култура, подразбираме мислитѣ, културата на ангелитѣ. "Anqelos" е гръцка дума, тя не изразява онази идея, която азъ искамъ да вложа . Думата "ангелъ" означава "вѣститель, служитель". Хубава дума е тя, но гърцитѣ нѣматъ такава подходяща, която да изрази

сѫщината на това понятие. Въ санскритски езикъ има такава дума. Тъй че азъ говоря за вѫтрѣшната сѫщина на тази дума, подразбирамъ мислитѣ, които ангелитѣ изпращатъ на земята. Слѣдователно, въ това отношение не може да се насади извѣстна култура у насъ, т. е. нашитѣ умове не могатъ да се просвѣтятъ, не можемъ да бѫдемъ носители на каква и да е култура изобщо докато не възприемемъ културата на ангелитѣ. Ако речемъ сега да говоримъ за ангелитѣ, нѣкой ще каже: за ангелитѣ ли ще ни говоритѣ? - Да, за ангелитѣ. Ами за кои ангели? - За крилатитѣ ангели. Тѣ не само че сѫ крилати, но изъ устата имъ излиза огънъ, а изъ очитѣ имъ свѣтлина. Това е ангелъ! Нѣкой пѫть ние си прѣдставяме ангела сѫщество въ човѣшка форма, като жена, много красива, но безъ брада и мустаци. Тѣ нѣматъ нито брада, нито мустаци, нито вѣжди, нито клѣпачи, нито коси - това е тѣхенъ недостатъкъ. Вие ще кажете: какъ, нима ангелитѣ сѫ безъ коси, безъ бради и мустаци, безъ вѣжди и клѣпачи? Каква е тази философия тогава? Ами че ако едно млѣкопитающе животно днесъ би описало единъ ангелъ, какъ ще си го прѣдстави? Ако нѣкой волъ описва единъ ангелъ, ще си го прѣдстави съ рога, съ козина. Питамъ сега: ангелътъ може ли да има рога? Защо не, воловетѣ могатъ да турятъ роги на ангелитѣ. И хората могатъ да турятъ на ангелитѣ и мустаци, и бради, и вѣжди, и клѣпачи, но не имъ турятъ, защото всичката имъ красота ще изчезне. И сега хората мислятъ, какъ да нарисуватъ ангелитѣ, че да имъ турятъ брада и мустаци. Турятъ ли имъ, обаче, всичкото изкуство въ свѣта ще изчезне. Туй не е подвигъ. Ангелитѣ не носятъ външно мустаци, защото тѣ прѣдставляватъ емблемъ на нѣщо. Само боговетѣ могатъ да носятъ брада и мустаци. Хората носятъ наистина брада и мустаци, макаръ че не сѫ богове, но тѣ у тѣхъ служатъ като символъ само, като нѣщо, къмъ което вѫтрѣшно се стремимъ. Защо и за какво хората носятъ мустаци, не е важно; въ сѫщность тѣ изразяватъ закони, правила, по които човѣкъ трѣбва да живѣе. По колко косми има човѣкъ на брада-

та си, по колко косми има на мустацитѣ си, по колко косми има на вѣждитѣ, на клѣпачитѣ, на главата си, по толкова правила и закони трѣбва да живѣе. Женитѣ ще кажатъ: значи ние имаме по-малко закони отъ мѫжетѣ. Ние ходимъ по законитѣ на главата си, а не по законитѣ на брадата и мустацитѣ. Не, трѣбва да се ходи по всички Божии закони, независимо отъ това, дали тѣ сѫ писани, или неписани. Има, обаче, извѣстни ограничения въ свѣта, които трѣбва да признаемъ, ни стѣсняватъ.

Да се вънемъ къмъ стиха, който казва: "Който приеме свидѣтелството Негово, запечатилъ е, че Богъ е истиненъ." Азъ искамъ вие да имате за Бога едно правилно понятие, не по форма, обаче. Богъ е сѫщество, отъ което произтича всичкия животъ въ вселенната. Като започнешъ, отъ всички сѫщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, животътъ имъ произтича отъ Бога, затова Той се нарича истиненъ. Истиненъ подразбира квасъ, начало на всички нѣща. Когато Богъ чрезъ Истината ограничава нѣщата, т. е. когато единъ човѣкъ се ограничава, то е, за да се подигне на по-високъ чинъ, да му се даде свобода, а свободата всѣкога носи ограничение. Свобода безъ ограничение не сѫществува. Ако вие разбирате свобода безъ граници, тогава нѣмаше защо да се създава единъ козмосъ. Всѣки можеше да се движи въ пространството, което е безгранично. Не, свободата, въ пълната смисъль на думата подразбира ограничение. Слѣдователно, всѣки, който се ограничава, крие свободата въ себе си. А сега нѣкой казва: азъ не искамъ да ме ограничаватъ. Не, ще се ограничишъ. Туй е новото гледище. Азъ искамъ да мислитѣ правилно, а не тъй, както вие знаете, ще кажете, че вие знаете. Да, азъ не отричамъ вашето знание, но колко хиляди нѣща още има, които вие трѣбва да знаете! Вие сте направили много халки, но калко халки още трѣбва да направите, за да образувате една верижка!

За обяснение на мисъльта си, азъ ще си послужа съ едно отъ изкуствата на женитѣ. За да се оплете една тантела,

нали най-първо женитѣ оплитатъ синджиръ? Синджирътъ пъкъ се състои отъ множество халчици. Тия халчици събрани, даватъ едно цѣло. Послѣ този синджиръ така се съчетава, че образува една, двѣ и повече примки, отъ тѣхъ се образуватъ дупчици, колелца и т. н. Като ме слушате сега, ще кажете: остави тѣзи примки, знаемъ ги ние! Не, ще плетемъ сега, това е едно изкуство. Умътъ, това е съвокупность отъ множество примки, които тъй ще съчетаешъ, ще образувашъ отъ тѣхъ синджиръ, че дупки, колелца, докато изплетешъ едно шалче, като моето, за врата. Човѣкъ ще се облѣче въ всички свои мисли, въ всички свои желания, които изтъкава. Ние казваме, че трѣбва да мислимъ. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своята мисъль. Ние трѣбва да чувствуваме. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своитѣ чувства. Ние трѣбва да любимъ. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своята любовь. Какво подразбираме подъ думата любовь? Защо ни е необходима любовьта? - Любовьта въ свѣта е необходима, за да дойде живота. Щомъ животътъ дойде, той ще произведе първото ограничение, т. е. първо ще внесе свободата. Мнозина съврѣменни хора казватъ: дотегна ни вече да живѣемъ на земята въ това ограничение, искаме да отидемъ въ онзи свѣтъ. Че какъ ще отидатъ въ онзи свѣтъ, като не вѣрватъ въ него? Чудни сж хората! Азъ съмъ слушалъ много хора да казватъ, че имъ дотегналъ живота на земята, та искатъ да отидатъ въ другия свѣтъ нѣкждѣ, да си починатъ. Казвамъ: какво ще си починатъ тамъ? Като умратъ, ще дойдатъ около тѣхъ толкова хиляди червеи и ще започнатъ своята работа върху тѣлата имъ. Вие разговаряли ли сте се съ червейчетата, да видите, колко сж културни? Тѣ сж толкова културни, че могътъ да ви дадатъ понятие, какво нѣщо е свободата. Да се разговаряшъ съ хората, иди дойди, но да се разговаряшъ съ червейчетата, не е лесна работа. Значи, това, което вие наричате ограничение, то е единъ отъ великитѣ признаци, че сте свободни. Щомъ съзнавашъ ограничението си въ едно отношение, това показва, че си свободенъ въ

друго отношение, понеже въ тебе изпъкватъ двѣ мисли, за да разберешъ, какво нѣщо е свободата. Слѣдователно, ако се ограничишъ при злото то е да разберешъ, какво нѣщо е доброто. Нѣкой пита: какво нѣщо е ограничението? - Ограничението е необходимо, за да познаешъ, какво нѣщо е безграничното. Защо е потребно безграничното? - За да разберешъ граничното. Като разберешъ безграничното, ще се яви и свободата. Защо е необходима свободата? - Да бжде човѣкъ носитель на Божествената мисъль.

И така, ако вие не ограничите една рѣка, какъ ще може да кара едно колело? Тази рѣка ще каже: защо ме ограничихте? Не е ограничение това, че тя измѣнила пжтя си и минава прѣзъ едно колело. Ако ме ограничатъ като една рѣка и ме накаратъ да завъртвамъ хиляди пжти едно колело, за да прѣвърна тази своя енергия въ свѣтлина, че да освѣтя цѣла София или другъ нѣкой градъ, лошо ли е това огранечение?

Въ какво ще познаемъ, че Богъ е истиненъ? - Дава свобода. Ами въ какво седи тази свобода? Ние разбираме свободата въ това, че условията ни сж добри. Хубаво, но условията, които ние имаме сега, даватъ ли ни тази свобода? Слѣдователно, още въ този свѣтъ трѣбва да се внесе съзнателното ограничение. Насъ сега ни организиратъ, но какъ? - Като онзи волъ, на когото турятъ юларъ, юзди, впрѣгатъ го и хайде съ остена на нивата, ще го учатъ на изкуството на ограничението. Идва день, когато човѣкъ като става сутринь, ще вземе остена, ще тръгне самъ и ще си каже: слушай, знаешъ ли какво нѣщо е свободата? Ти доброволно ще се ограничавашъ, ще отидешъ на нивата и самъ ще се впрѣгнешъ, и разпрѣгашъ, ще работишъ, колкото искашъ, ще орешъ, ще жънешъ, ще копаешъ, колкото искашъ, но ще работишъ, както трѣбва. Ще вѣрвашъ, въ каквото искашъ, защото и вѣрването е едно ограничение. Ще мислишъ, както искашъ; ще любишъ, както искашъ. И мисленето и любовьта сж ограничения. Нѣкой съврѣменни хора казватъ: ние искаме да бждемъ свободни. Можете да бждете свободни, но щомъ нѣ-

кой ви залюби, той ви ограничава. И вие когато залюбитѣ нѣкого, трѣбва да се ограничите. Ще ви запитамъ сега: коя майка не ограничава дѣтето си? Майката като вземе дѣтето си, че го овие въ пеленитѣ, стисне го въ ржцѣтѣ си, пригърне го, казва: моето дѣтенце! То врѣка, плаче. Какъ нѣма да плаче? - Ограничаватъ го! "Ама обичамъ тѣ" казва майката. - Не разбирамъ твоята любовь. - Ще я разберешъ. Азъ те запечатвамъ сега съ единъ великъ законъ, че Богъ е истиненъ. Той ти е далъ този животъ а азъ искамъ да дамъ изразъ на този животъ. Майката не създава живота, тя само дава изразъ на живота.

Та казвамъ: първото важно нѣщо за насъ хората е, че Богъ ни е далъ този животъ. Второто положение е, че този, когото ние отричаме, за когото често споримъ дали сжществува, или не сжществува, по нѣкой пжть, когато нѣма никаква работа изъ свѣтоветѣ, слиза тукъ на земята, пообиколи всички сжщества, вслуша се въ тѣхнитѣ мисли и разговори, даде ухо, какво говорятъ, какъ се произнасятъ за Него. Отиде при нѣкой философъ, разбере какво мисли заради Него, поусмихне се и се оттегли. Отиде при нѣкой бръмбарь, при нѣкоя пчела, тѣ мислятъ по единъ начинъ заради Него; отиде при нѣкой воль, той мисли по другъ начинъ; отиде при рибитѣ, тѣ мислятъ по трети начинъ; отиде най-послѣ и при хората, тѣ мислятъ съвсѣмъ другояче заради Него. Богъ се усмихне на всички, отегли се и казва: "Много добрѣ мислятъ." Вие ще кажете: да, много добрѣ мислимъ за Бога.

Сега ще направя една нова дефиниция за разнитѣ видове добро: имаме добро, по-добро и най-добро. Освенъ тия три степени на доброто, имаме още и идеално, мистично добро. Последното е начало на доброто. Когато Богъ каже за нѣщо, че е много добро, Той подразбира, че това нѣщо е материална работа. Затова казва Господь: "Много добрѣ вършатъ работитѣ си хората, нека се забавляватъ съ своитѣ теории." Единъ день ще дойде водата, и тя ще заглади, ще заличи всички тия нѣща. По нѣкой пжть и огъньтъ заличава

нѣщата, и той върши сѫщата работа. Азъ гледамъ нѣкой пѫть, събератъ се дѣца, пишатъ поезия. Често съмъ се спиралъ прѣдъ нѣкой ученикъ, петокласникъ, шетокласникъ или прѣдъ нѣкой студентъ, гледамъ го, пише, пише, съчинява нѣщо. Другадѣ виждамъ нѣкой религиозенъ човѣкъ, пише нѣщо върху Библията. На трето мѣсто нѣкой ученъ седи, рѣшава своитѣ задачи: повдига числа въ степени, изважда отъ тѣхъ корени - всички работятъ. Но дойде нѣкоя голѣма вълна, изведнъжъ всичко заличава. Мине вълната, тѣ отнова започватъ. Това не е губене на врѣме, много добрѣ правятъ, но водата като мине, казва: азъ отпечатахъ първия листъ. Втори пѫть мине, заличи всичко, казва: азъ отпечатахъ втория листъ. Тамъ въ невидимия свѣтъ има сѫщества, които отбелѣзватъ всичко, правятъ си своитѣ доклади и ги носятъ горѣ на Господа, да покажатъ, съ какво се занимаватъ хората при морето. Вие казвате: съ какво се занимаватъ тия дѣца, които стоятъ при морето? Ами вие, които живѣете въ живота, съ какво се занимавате? Сутринь като станете, започвате да пишете на пѣсъка при морето, което се вълнува. Днесъ ще има такава и такава чорба, такива кюфтенца, хлѣбецъ ще има и т. н. Написвате съ колко менюта ще разполагате днесъ. Мѫжътъ пише едно, жената пише друго. Жената написала нѣкой протоколъ, но минава вълната, всичко заличи. Писанието казва: "Единъ день, като дойде огъньтъ, че заличи всичко това, ще направимъ новъ свѣтъ, ще започнемъ нѣщо ново." Но казвамъ: ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онази велика Истина, да познаемъ, че Богъ е истиненъ. Подъ думата "Богъ" азъ разбирамъ великото, което движи свѣта - Любовьта. Богъ е начало на Любовьта. Азъ взимамъ думата Богъ като единствената сила въ свѣта, която не може да се поквари; като единствената сила, която се ограничава, безъ да се ограничи, която се смалява, безъ да се смали и т. н. Всичко това е Любовьта, която произтича въ насъ, затова ние трѣбва да изучаваме този великъ законъ на Любовьта. Когато Любовьта дойде въ свѣта, ние ще съзнаемъ,

че Богъ е истиненъ.

Всѣки отъ васъ може да бжде тжженъ. Защо? - Всѣки отъ васъ има извѣстна идея, която трѣбва да постигне. Онази грозна дѣвица тжжи. Защо? - Иска лицето и да бжде красиво. Онзи ученикъ, който не е завършилъ успѣшно гимназията, тжжи. Защо? - Иска съ успѣхъ да свърши гимназия. Онзи студентъ отъ университета тжжи. Защо? - Че не е завършилъ изпититѣ си добрѣ. Онзи лѣкарь тжжи. Защо? - Че нѣма клиентела. Онази майка тжжи. - Защо? - Че нѣма дѣца. Нѣкой търговецъ тжжи. Защо? - Че нѣма клиенти. Нѣкой земледѣлецъ тжжи. Защо? - Че нивитѣ му не родили. Всички тжжимъ за нѣщо. И приятно е да се тжжи! Не казвамъ, че това е нѣкакво ограничение. Човѣкъ все трѣбва да тжжи за нѣщо. Съзнава, че нѣщо му липсва, тжжи за него. За хлѣбъ тжжи, за вода тжжи, за знание тжжи, за добро тжжи, за сила тжжи и т. н. Нѣкои казватъ: дотегна ни това робство! Защо? - Не трѣбва да бжда тъй дивъ, да минаватъ прѣзъ мене като прѣзъ мость. Чудни сж хората! Ами, че да бждешъ мость, това значи, че си силенъ човѣкъ. Отъ сламки мость правятъ ли? Най-първото нѣщо: като станешъ силенъ, Богъ ще те направи мостъ. Тъй че като минаватъ хората по твоя гърбъ, ти силенъ ще станешъ. Смѣшни сж хората. Тѣ дори поговорка направили отъ тия думи: "Азъ мостъ нѣма да ставамъ никому!" Казвамъ: докато не станешъ мость отъ свѣта къмъ Бога, свѣтътъ нѣма да се поправи. Кое тогава е характерното въ тази басня? - Тя е криво изтълкувана. Трѣбва да се каже: "Сламкитѣ за мостъ не ставатъ, а гредитѣ за мостъ ставатъ". Вие днесъ казвате: какво искате, мостъ ли да стана на хората? Нима онази камила, която натоварвашъ, нима онзи конь, който яздишъ не ставатъ мостъ? Силенъ е коньтъ, носи те, отъ него сила добиваш. Нима като се качишъ на нѣкоя кола, не черпишъ сила отъ нейнитѣ коне. - Черпишъ сила и послѣ се въодушевляваш. Когато се качишъ на нѣкой тренъ, черпишъ сила отъ него, силенъ ставашъ и ти. Не, нашитѣ идеи трѣбва да се

измѣнятъ! Вие казвате: не ставамъ мостъ на другитѣ хора, нѣма да работя за тѣхъ. Когато работишъ за другитѣ хора, ти си силенъ човѣкъ, а силата е качество на разумнитѣ хора. Разумнитѣ хора прѣдставляватъ голѣма сила въ свѣта. Тѣ ще носятъ своитѣ по-малки, по-слаби отъ тѣхъ братя, ще имъ помагатъ. Слѣдователно, силнитѣ хора ще носятъ по-малкитѣ отъ тѣхъ, ще работятъ за тѣхното благо. Богъ по сѫщия начинъ употрѣбява своята сила за нашето благо. Ето защо сега ни трѣбва една трѣзва мисълъ на вѣрата.

Азъ гледамъ, като говоря тукъ, отъ толкова врѣме, нѣкои отъ хората, които идватъ да ме слушатъ, сѫ голѣми психолози, измѣрватъ ме отъ главата до краката. Като ме гледатъ, че чета съ тази лупа, казватъ си: той омагьосва тия хора съ лупата. Не, азъ и безъ лупа мога да чета, и съ лупа мога да чета. Но какво прѣдставлява тази лупа въ дадения случай? Тя е четирижгълна и онѣзи, които разбиратъ законитѣ, знаятъ, че тя прѣдставлява мѣрка, съ която се мѣрятъ нѣщата, кои сѫ правдиви и кои не. Всичкитѣ страни на тази лупа сѫ перпендикулярни една на друга. После, гледатъ ме, какъ си държа главата, на едната или другата страна. Всичко това омагьосва хората. Други пъкъ слѣдятъ, какъ съмъ си вадилъ кърпата и какъ съмъ си изтривалъ носа. Всички тия нѣща, както ги прѣдполагатъ, сѫ възможни, не се сърдя за това нѣщо, защото и единъ фокусникъ си има своитѣ долапи, отъ които вади едно или друго нѣщо. За единъ фокусникъ, обаче, всичко може да се предполага, но за единъ човѣкъ, който разбира законитѣ, нѣщата седятъ по-другояче. Азъ ако си изтривамъ носа съ тази бѣла кърпа, съ това искамъ да кажа: както е бѣла тази кърпа, тъй и вашиятъ носъ да стане чистъ, та да можете да мислите правилно. Най-първо казвамъ: мислитѣ ви трѣбва да станатъ чисти поне като кърпата. Синиятъ цвѣтъ по края на кърпата показва, че вие трѣбва да имате любовь къмъ Истината поне толкова, та като ви дойде нѣкоя болесть, да викате само единъ лѣкарь и да му вѣрвате, а вие викате по нѣколко лѣкари, дори десетина. Де-

сетъ души лѣкари ще ви излѣкуватъ толкова, колкото и единъ лѣкарь. Казвате: трѣбва да се викатъ нѣколко лѣкари на консултъ! Питамъ: като се роди едно дѣте на българска почва, колко баби викате да го повиятъ? - Една баба. Викайте единъ лѣкарь, но такъвъ, на когото душата да е пълна съ любовь, най-умниятъ лѣкарь съ най-голѣмо съзнание за дълга си. Туй е по отношение на лѣкаритѣ, но въ съврѣменния начинъ на лѣчение, трѣбва да има лѣкари, които абсолютно да не се занимаватъ съ болести, въ рѣчника имъ абсолютно да не се срѣща думата "болесть", а да се занимаватъ изключително съ здравитѣ хора, не съ болнитѣ. Трѣбватъ лѣкари за здравитѣ хора въ свѣта, а не за болнитѣ. Ще ми кажете сега, че Христосъ казалъ тъй, Христосъ казалъ иначе. Всичко е казалъ Христосъ много право, но настанала е една фаза въ която трѣбватъ лѣкари за здравитѣ хора. Чудни сте вие! Намъ трѣбватъ учители за кого? - За здравитѣ, за умнитѣ дѣца. Подъ думата "лѣкарь" въ широкъ смисъль не се разбира лѣкарь за тѣлото. Това сѫ само положения. Не казвамъ, че трѣбва да се изхвърли сегашното разбиране за лѣкуване. Врѣме е обаче новото да се приложи въ живота ви тъй, както растенията, които като растатъ всѣка година, внасятъ по нѣщо ново въ своя ръсть. Изпитвали ли сте каква е вашата любовь? Изпитвали ли сте вашето послушание? Изпитвали ли сте вашето милосърдие? Изпитвали ли сте вашата вѣра? Вашата вѣра трѣбва да се изпита, но по единъ разуменъ начинъ. Вие имате извѣстни прѣдвзети разбирания, идеи за нѣщата и казвате, че това е по този или по онзи начинъ. Казвамъ сега: трѣбва да се запечати у насъ новото, но не както се запечатва дукяна на нѣкой търговецъ, който е заподозрѣнъ въ несъстоятелность, но както написаното въ една книга или въ едно писмо, да се види, че нѣщата въ нашата душа сѫ хубави.

Казва се въ стиха: "Който приеме свидѣтелството Негово, запечатилъ е, че Богъ е истиненъ". Съврѣменнитѣ ученици иматъ свидѣтелства, и всѣки християнинъ трѣбва

да има свидѣтелство. Ако ви попитатъ, кое е вашето свидѣтелство, какво ще кажете? Сега не се произнасяйте, но като се върнете дома си, мислете върху това! Азъ опрѣдѣлямъ: свидетелството на всѣки човѣкъ, това е неговата вѣра. Колкото е по-голѣма вѣрата на единъ човѣкъ, това показва, че е училъ повече. Какъ ще се познае вѣрата на единъ човѣкъ? Когато се срѣщнемъ, спорѣдъ вѣрата, която имаме, ние ще се изпълнимъ съ уважение единъ къмъ другъ. Когато вѣрвамъ въ единъ човѣкъ, азъ имамъ най-възвишени мисли заради него. Когато имамъ вѣра, като срѣщна единъ човѣкъ, въ мене нѣма да се яви нито капка съмнѣние. Азъ ще го поставя високо въ своитѣ очи, ще му дамъ най-хубавия приемъ въ себе си, въ своя умъ и въ своето сърдце. Трѣбва да вѣрваме въ всѣки човѣкъ! Вие казвате: най-първо трѣбва да вѣрваме въ себе си, послѣ въ своитѣ ближни и най-послѣ въ Бога. Не, обратно! Първо ще вѣрвате въ Бога, послѣ въ себе си, въ своята душа и най-послѣ въ ближния си. Каква е вашата вѣра, щомъ допущате най-отрицателни мисли? Вие казвате: тъй е опрѣдѣлилъ Богъ, тъй е създалъ свѣтътъ. Не, това е вѣрване, което може да опетни Бога, може да опетни и тебе. Защото, щомъ допущамъ такова вѣрване, утрѣ хората ще кажатъ и за мене нѣщо подобно. Вие споредъ вашата наука, казвате: за сега този човѣкъ е честенъ, но утрѣ какъвъ ще бѫде, не знаемъ. Това не е никаква наука! Честниятъ човѣкъ всѣкога е честенъ. Добриятъ човѣкъ лошъ не може да стане. Добриятъ човѣкъ можешъ да го окаляшъ, но той пакъ си е добъръ. Злиятъ човѣкъ можешъ да го посребришъ, но той пакъ зълъ си остава. Това се отнася до вѫтрѣшното съзнание на човѣка. Човѣкъ самъ може да се изопачи и да каже: азъ мостъ ли ще ставамъ на хората? Или, говедо ли съмъ да се оставя да ме водятъ? Сега именно си едно говедо, защото другитѣ те водятъ. Въ моите очи тъй изглежда работата. Ти трѣбва да станешъ такова говедо, че самъ да се водишъ и да махнешъ тия рога. Мина вече това изкуство, когато хората се бориха съ рогата си. Бѣше врѣме, когато хората се биеха " по петь

на ножъ", но мина вече това врѣме, сега хората ще се криятъ отъ всѣкакви картечници, отъ всѣкакви задушливи газове. Ще ви кажа, защо не може да се практикува вече това изкуство. Прѣдставете си, че вашиятъ неприятель се мобилизира и излѣзе насрѣща ви съ тия далнобойни орждия, съ тия усъвършенствувани картечници, съ тия отровни газове, какво ще прави българската войска насрѣща имъ? Нѣма ли да бѣга? - Ще бѣга, иначе всички ще станатъ инвалиди. Ще чака, до като всички се демобилизиратъ и тогава ще излѣзатъ насрѣща имъ. Нѣкои ще кажатъ: вижъ какво говори, да нѣмало мобилизация! Не, нека има мобилизация, но да се мобилизиратъ всички добри хора за правото, за Истината, за науката, да се мобилизиратъ всички честни, всички правдиви хора! Млади и стари, да се мобилизиратъ.

Сега нѣкои, които ме слушатъ ще кажатъ: хубаво говоришъ, но знаешъ ли какви сѫ съврѣменнитѣ условия? Ти ялъ ли си попарата на нашитѣ хора? - Че азъ съмъ ялъ попара отъ всички. Нѣма попара, която да не съмъ ялъ, която да не съмъ опиталъ. Питатъ ме: ти мостъ ставалъ ли си? - Да, ставалъ съмъ, всичко съмъ опитвалъ, всички сѫ минали по гърба ми. Казва се въ Писанието: "Съ какво не сѫ орали хората по гърба ми!" Въпросътъ, обаче, не е въ това. Любовьта забравя всичко. И азъ твърдя това. Но при какви условия? - Когато онзи, който ме е обидилъ, когато онзи, който е извършилъ всички прѣстѫпления по отношение на мене, ме възлюби тъй, както азъ го любя. И кога Господь ще забрави всичкитѣ ви грѣхове и престѫпления? - Когато ние любимъ тъй, както Той люби; когато ние почнемъ да мислимъ тъй, както Той мисли; когато ние почнемъ да чувствуваме тъй, както Той чувствува и когато ние почнемъ да дѣйствуваме тъй, както Той дѣйствува. Само тогава Богъ ще заличи всичкитѣ ни грѣхове и нѣма да ги помѣнава.

Да се повърна къмъ мисъльта си. Божието свидѣтелство се отнася само до Истината. Единствения обектъ въ свѣта, за който ние можемъ да свидѣтелствуваме, това е

Истината, понеже тя е носителка на ограничението. Любовьта е изразителка на живота, Мѫдростьта създава формитѣ, начина, по който човѣшката мисъль може да се възпитава, а Истината ограничава, дава насока на човѣшката мисъль.

Въ свѣта има една велика книга, въ която Богъ е писалъ и въ която сѫ написани най-ценитѣ, най-хубавитѣ нѣща, избрани отъ вѣчностьта. Буквитѣ на тая книга сѫ живи, написани сѫ отъ най-хубавитѣ сѣменца на всички растения. Като погледнешъ въ тази книга, ще видишъ, че всѣко растение има изпратено по едно живо сѣменце въ нея. Това е не само съ растенията, но като почнемъ отъ кристалитѣ, ще свършимъ съ ангелитѣ. И кристалитѣ сѫ живи сѫщества. Значи по редъ вървятъ: кристалитѣ, растенията, животнитѣ, хората и най-послѣ се дохожда до ангелитѣ. Слѣдователно, онзи, който иска да прочете, да изучи великата Мѫдрость на живота, трѣбва да отвори тази книга и да чете въ нея това, което Богъ е написалъ.

Сега, въ свръзка съ тази свещена книга, ще ви разправя единъ разказъ. Това нѣщо, за което ще ви говоря, е станало въ прѣдисторически врѣмена, въ врѣмето на тъй наречения царь Алтасаръ. Той ималъ единствена дъщеря, Замра-фу, най-красивата, най-благочестивата, най-умната мома въ това врѣме, но по едно съвпадение, името, което носила, не и звучало добрѣ на душата. Тя за всичко се радвала, но щомъ произнасяли името и, нѣщо я бодвало въ душата, изпитвала нѣкаква скръбъ. Тя била щастлива иначе, но постоянно се молила на Бога, по нѣкакъвъ начинъ да смекчи звуковетѣ на нейното име. Вие ще кажете: въ България много лесно смѣняватъ имената. Да, така е, но въ Божествения свѣтъ, щомъ дадатъ едно име нѣкому, това име мѫчно се смѣнява. Тя се молила дълго врѣме на Бога, и най-послѣ, отъ невидимия свѣтъ изпратили единъ ангелъ, нареченъ Адонаилъ - ангелъ на свѣтлината, да посѣти земята, да научи нѣкои нѣща и да помогне по нѣкакъвъ начинъ на царската дъщеря. Той билъ

изпратенъ нарочно за нея. Носилъ той тази свещена книга, и трѣбвало отъ нея да и чете, да и даде извѣстни наставления, да и покаже пѫть, начинъ, по който да се смѣкчатъ нѣкои отъ буквитѣ на нейното име, и по този начинъ да придобие такова име, каквото иска. Обаче, като идвалъ той, още отдалечъ видѣлъ нейната красота, захласналъ се въ нея и по невнимание, книгата се отворила и всички плодни сѣменца паднали въ тази мѣстность, прѣзъ която той минавалъ. Тази мѣстность била пустиня. Като се сетилъ той, че направилъ тази погрѣшка, отваря книгата, но не може вече да чете по нея, липсвали доста много букви - това били сѣменцата, които изпаднали отъ книгата при невнимателното и отваряне. Цѣлата мѣстность се покрила отъ тия плодни дървета и той си казалъ: "Да, положението на царската дъщеря се подобри, но моето се влоши". Като учитель, той се намѣрилъ въ трудно положение, защото туй, което веднъжъ падне на земята, повече не може да се взима. Той затворилъ книгата и не могълъ да чете отъ нея на царската дъщеря. Ако вие бѣхте на мѣстото на Адонаила, какво щѣхте да кажете? Най-малкото щѣхте да кажете: що ми трѣбваше да идвамъ на земята, да направя такава погрѣшка. Да, но благодарение на тази погрѣшка на Адонаила, ние имаме всички плодни дървета и растения по лицето на земята. По едно невнимание отъ страна на този ангелъ, ние имаме днесъ и жито, и царевица, и всички други плодни дървета, които прѣдставляватъ за насъ едно голѣмо благо. Но, както ангелътъ се захласналъ отъ красотата на царската дъщеря, и пожелалъ да разбере, кое е причината, дѣто тази мома е нещастна и толкова много се моли на Бога, сѫщитѣ тия качества се срѣщатъ и въ донесенитѣ отъ него блага, затова и ние искаме да продаваме житото, царевицата си, за да станемъ богати и силни хора. Нѣкой продава житото си, но за какво? - За да добие учение. Другъ продава житото си, за да стане силенъ човѣкъ. Трети продава житото си, за да стане богатъ човѣкъ. Четвърти продава житото си, за да стане щастливъ, иска да се ожени.

За какво ли не се продава житото въ свѣта? И най-послѣ, за какво ли не се продаватъ плодоветѣ въ свѣта? Отъ толкова хиляди години, за какво ли не се продаватъ ябълкитѣ и крушитѣ въ свѣта! Нѣма по-лошо нѣщо въ свѣта отъ това, да се продаватъ нѣщата.

И съвременнитѣ хора трѣбва да се отвикнатъ отъ мисъльта да продаватъ нѣщата. Хората продаватъ своето жито; хората продаватъ своето знание; хората продаватъ своята любовь; хората проповѣдватъ и по този начинъ продаватъ Истината. И слѣдъ всичко това дигатъ ржцѣтѣ си нагорѣ. Онзи, който дига ржцѣтѣ си нагорѣ и се моли, той е Замра-фу, а Онзи, Който иде отгорѣ и дава своитѣ блага, Той е Духътъ който жертвува всичко заради насъ. Положението на Замра-фу се подобри; но положението на този ангелъ се влоши и трѣбваше да дойде другъ нѣкой да изправи тази погрѣшка. Този който дойде да изправи погрѣшката му, съзна положението на Адонаила и казваше: "Въ Адонаила имаше доблесть, той се обвърза, за да помогне на царската дъщеря, но азъ ще изправя неговата погрѣшка чрѣзъ закона на Божията Любовь". И тогава името му намѣсто Адонаилъ стана Адонай. Вие имате ли чертата на този ангелъ на свѣтлината? Вие постоянно сте недоволни. Недоволна бѣше и царската дъщеря. Тя имаше единъ трънъ въ плътьта си, който се криеше въ нѣкои отъ звуковетѣ на името, съ което хората я наричаха и трѣбваше дълго врѣме да се моли въ пустинята, за да се смекчатъ нѣкои отъ мжчнотиитѣ и въ живота.

Питамъ ви сега: и вие имате мжчнотии въ живота си, какъ ще ги смекчите? Всѣки отъ васъ има по единъ трънъ въ плътьта си. И колкото ограничението е по-малко, толкова туй ограничение е по-тежко. Въ духония свѣтъ пъкъ законътъ е обратенъ. Тукъ на земята, най-грамаднитѣ нѣща сж тежки, а въ невидимия свѣтъ, ако турятъ едно житно зърно на гърба на нѣкого, едва ли ще може да го носи. Ако на гърба на единъ ангелъ турятъ цѣлата земя, той ще може да я носи

и радостенъ ще бжде. Вие ще ми кажете: докажи това! И най-послѣ ще ме питате: може ли да се тури цѣлата земя на гърба на единъ ангелъ? Азъ ви питамъ сега: ами на кой гърбъ седи сега земята? Съврѣменнитѣ учени казватъ, че земята се движи въ празното пространство. Чудни сж хората въ своитѣ заключения? Азъ ще направя едно възражение. Ако се изчерпи водата отъ единъ океанъ и следъ това се тури единъ параходъ, ще може ли той да се движи? - Нѣма да може. Движение става само въ пълно пространство, въ празно пространство нѣма движение. Това, което ученитѣ подържатъ е едно заблуждение. Слѣдователно, мѣстото, въ което земята се движи не е празно пространство, кривъ е тѣхния прѣводъ. Пространството е пълно съ една мощна сила, съ една разумна сила, върху ржцѣтѣ на която се крепятъ не само нашата земя, но и всички останали велики свѣтове. По нѣмане на думи, ние си прѣдставляваме нѣщата фигуративно, прѣдставляваме си идеитѣ изопачено.

Та въ какво седи свидѣтелството Божие! Ти седишъ, живѣешъ въ свѣта, но знаешъ ли кой те крѣпи? Ти стжпвашъ на краката си и казвашъ: азъ се крѣпя на краката си. Не, приятелю, имашъ голѣмо заблуждение, ако мислишъ, че се крепишъ на краката си. "Ама ти знаешъ ли, азъ имамъ глава, която ме крѣпи?" - Не, въ заблуждение си, ако мислишъ, че главата те крѣпи. "Ами ти знаешъ ли, че азъ имамъ гръбнакъ, който ме крѣпи? - Това е заблуждение, ако мислишъ така. Не сж краката, не е главата, не е гръбнакътъ, който те крѣпи. Това е сжщо такова заблуждение, каквото ученитѣ твърдятъ, че земята се движи въ празно пространство. Не е така. Има една велика сила въ праздното пространство, която е толкова мощна, че държи земята и всички останали свѣтове. И въ пространството има разумна борба на сили, които искатъ да прокаратъ своята теория. Има извѣстни сжщества, които искатъ да отклонятъ земята отъ нейната орбита, а това е много нѣщо. По нѣкой пжть земята прави едно малко закъснение, или едно малко ускоряване. И въ та-

къвъ случай колкото земята е по-далечъ отъ Божията Мждрость, отъ Божията хармония, толкова тѣзи отклонения сж по-голѣми, а колкото е по-близо до Божията Мждрость, толкова и тия отклонения сж по-малки. Вземете единъ човѣкъ, у когото моралътъ е слабъ. Той казва, напримѣръ, че въ еди-колко си часа ще дойде, но не издържа на думата си. Англичанитѣ сж точни. Англичанинътъ като даде дума, че въ толкова и толкова часа ще даде прѣдставление, или нѣкакъвъ обѣдъ, или нѣкаква вечеря, той ще бжде точенъ на врѣмето, ще издържи думата си. Българинътъ, обаче, нѣма понятие за врѣме, той ще дойде най-малкото половинъ или единъ часъ по-късно и послѣ ще се извинява, ще казва: ще ме извините, гости ми дойдоха. Англичанинътъ, когато иска да удържи на своята честь, и гости да му дойдатъ, ще имъ каже: ще ме извините, въ толкова и толкова часа имамъ работа, ще излѣза да си я свърша! Невидимиятъ свѣтъ иска отъ насъ да бждемъ честни. Изкуството е при мжчнотиитѣ да се издържа. Казвате: при сегашнитѣ условия не може да се живѣе честенъ животъ. Не, ще живѣешъ точно като англичанинъ! Ако ти, при тѣзи условия, въ които се намирашъ, не можешъ да покажешъ доблесть въ характера си, не си честенъ човѣкъ. Ако ти въ безлюбието си не можешъ да покажешъ, че имашъ любовь, не си честенъ човѣкъ, въ тебе нѣма любовь. Ами нѣма любовь въ свѣта, казвате вие. Че хората не любятъ въ свѣта, Богъ люби! Много сте смѣшни, като казвате, че нѣма любовь въ свѣта. Има любовь, но вие не я знаете. Има души, които любятъ. Има чисти, добри хора, ние ги знаемъ, и въ България, и въ Англия, навсѣкждѣ по свѣта ги има, макаръ че вий не ги виждате. Азъ говоря принципално. Това е характеръ, да се проявишъ при единъ животъ на ограничения, какъвто е сегашния. Ние трѣбва да се подигнемъ на тази височина - къмъ Бога, къмъ Любовьта. Въ Бога всичко е възможно. И когато човѣкъ залюби, всичко е възможно за него, а когато загуби Любовьта си, всичко за него става невъзможно. Слѣдователно и наука, и сила, и богатство, всич-

ко въ свѣта се дължи на тази вѣлика сила - Любовьта. И за това въ живота си, ако искате да успѣете, проектирайте Божията любовь въ всѣка ваша мисъль, въ всѣко ваше чувство. И ако въ всѣки урокъ влагате Божията Любовь, вие ще видите Божието благословение. Ако въ кѫщи си, при извършването на най-маловажната работа, влагате любовь, вие ще имате Божието благословие. Ако пъкъ въ свѣта извършвате и най-великата работа, но безъ любовь, вашиятъ гръбъ ще се наклони тъй, както се наклонява гърба на нѣкой слабъ човѣкъ, когато му турятъ нѣкаква голѣма тяжесть.

И така, ние ще запечатимъ, че Богъ е истиненъ. Това показва, че Богъ, Който ни е пратилъ въ свѣта, има голѣмо довѣрие въ насъ. Въ Бога има голѣмо търпѣние. Отъ хиляди години Той търпи всички прѣстѫпления на хората. Има хора, има ангели, които се молятъ на Бога, казватъ: "Господи, очисти свѣта отъ тѣзи прѣстѫпления, отъ тѣзи хора!" Богъ нито за моментъ не се поколебава и казва: "Всички тия сѫщества, които азъ съмъ създалъ, могатъ да живѣятъ. Азъ съмъ още въ началото на Любовьта си." Колко е свѣтло неговото лице, когато хората представятъ предъ Бога нѣкой грѣшникъ. Но трѣбва да ме разбирате добрѣ. Азъ говоря за грѣшникъ, който съзнава своето положение, който плаче, иска да поправи своята грѣшка. Този човѣкъ е благороденъ. Азъ не говоря за такъвъ грѣшникъ, който не иска да признае своята грѣшка. Ами дѣ е твоята честна дума? Ти като студентъ излъга една мома. Дѣ остави твоята честность? Прѣди години ти обра касата на единъ богаташъ. Дѣ е твоята честность? Ти изигра баща си, приятеля си, разпръсна своитѣ братя и сестри. Дѣ е твоята честность? Ти ходишъ по три пѫти на день въ църква, обра свѣщитѣ, восъкътъ на църквата, задигна паритѣ и скѫпоцѣнноститѣ и. Дѣ е твоята честность? Не, въ твоята душа може да има и трѣбва да има доблесть, честность! Ти можешъ да направишъ жертва! Само човѣкъ на Любовьта може да жертвува. Това, може и неможе, то е въпросъ на врѣмето.

Та казвамъ: сега и ние, като този ангелъ, Адонаилъ, можемъ да направимъ една погрѣшка. Възможно е това, всички живи сѫщества правятъ погрѣшки и то по нѣколко погрѣшки на день. Този ангелъ се върналъ на небето при Господа така скърбящъ, че Богъ като го видѣлъ, казалъ му: "Нѣма нищо, азъ ще изправя тази погрѣшка!" Затова, Господь рѣшилъ на мѣстото, дѣто попаднали сѣменцата отъ свещената книга, да направи райска градина и да създаде слѣдъ предисторическитѣ врѣмена първитѣ хора въ нея, Адамъ и Ева. Ако вие имате доблестьта на този ангелъ, Господь ще направи върху вашата погрѣшка единъ рай и ще тури въ него първитѣ хора да се проявятъ. Вложете тази идея въ васъ! Искамъ да бѫдете мощни, силни въ любовьта си. Искамъ да бѫдете мощни, силни въ вѣрата си, въ надеждата си! Искамъ да бѫдете мощни, силни въ мислитѣ си, та при най-голѣмитѣ си страдания, несполуки, невѣрия, нека изпѫкне въ ума ви царската дъщеря, нека изпѫкне въ ума ви този ангелъ на свѣтлината, нека изпѫкне въ васъ мисъльта, че върху вашитѣ грѣшки Господь ще създаде рай. Кажете си: има за менъ рай! Тепърва Господь ще го създаде. И тогава, името на тази царска дъщеря ще се измѣни и ще стане Рада. Радвай-те се сега, царската дъщеря ще се нарече съ българското име "Рада".

Отъ тукъ е произлѣзла и думата радость, съ едно вѫтрѣшно съдържание. Тъй станала царската дъщеря Рада. Този ангелъ принесълъ тия страдания само за единъ слогъ. И този слогъ, който царската дъщеря не харесвала, билъ слогътъ "фу"-Замрафу. Този слогъ създалъ цѣло нещастие на земята. Какво може да направи единъ слогъ? - Той може да разтърси и небето и земята; може да разтърси и всички човѣшки сърдца, а по нѣкой пѫть може да смути и нашата мисъль.

Та казамъ: благородно било нейното желание. И въ всички васъ има такова желание, да се махне отъ имената ви слога "фу", и всички да станете "Рада".

И тъй, ако ви питатъ нѣкои, каква бѣше днесъ бесѣдата, ще отговорите: Рада! Какво каза Учителятъ? - Рада! Какво трѣбва да правимъ? - Рада! Рада, Рада - навсѣкждѣ Рада. И този свѣтъ напрѣдъ съ Рада ще върви. Ние ще бждемъ Рада и Господь ще се радва, ще се весели, пъкъ и ангелитѣ ще ни пѣятъ. Тогава ще имаме една нова култура. И сегашната култура не е лоша, хубава е, но бждещата ще внесе едно ново благо.

И тъй, азъ мога да ви поздравя днесъ съ "Рада"!

Бесѣда, държана отъ Учителятъ,
на 31 януарий 1926 г. въ гр. София.

Познатъ отъ Него.

"Но ако люби нѣкой Бога, той е познатъ отъ Него".

Единъ основенъ въпросъ, едно основно звено, което може да свърже цѣлото човѣчество, това е Любовьта. Ние виждаме, че цѣлата вселенна е раздѣлена на единици, на тѣла, които плаватъ изъ пространството. Ние виждаме редъ слънчеви системи, безброй метеори, опашати звѣзди и други, разхвърляни навсѣкждѣ. Съвръменнитѣ учени хора искатъ да ни докажатъ, че тия нѣща се движатъ по извѣстни орбити, и се подчиняватъ на извѣстни закони. Каква е задачата на вселенната? Сега вие ще отговорите: какво ни интересува задачата на вселенната? Каква е моята задача, това ме интересува. Добрѣ, и това е важно. Каква е вашата задача? Да бждешъ чиновникъ, да свършишъ университетъ, или да станешъ министъръ въ нѣкоя държава? Ще кажатъ нѣкои: нали трѣбва да се живѣе, но какъ? Всички живѣятъ: и рибитѣ живѣятъ, и мушицитѣ живѣятъ, и мушичкитѣ живѣятъ, и птицитѣ живѣятъ, и човѣкъ живѣе, но всички сжщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, сж все недоволни отъ живота. Ако нѣкой иска да ни докаже, че има доволство, той не е научилъ органическия животъ.

Сега въпросътъ се отнася до съзнанието на хората. Тази е една велика задача въ свѣта, и когато се докоснатъ до нея, тя става безпрѣдметна, понеже за това се изисква единъ гениаленъ умъ, който да схване нейното вжтрѣшно съдържание. Когато се зачекне въпроса за Бога, не се изисква само единъ голъ умъ, едно голо сърдце, една гола душа и единъ глупавъ духъ. Не, когато зачекнемъ този въпросъ, изисква се единъ светълъ умъ, едно благородно сърдце, една широка душа, толкова обемиста, като цѣлата вселенна и единъ духъ толкова обемистъ, който може да изрази Божията сила въ себе си, сила която може да издържи Любовьта. Всички вие се занимавате съ малки работи, искате да бждете обичани:

Първо послание къ Коринтяномъ 8:3

бащата иска да бжде обичанъ отъ сина си, да има право. Майката иска да бжде обичана отъ дъщеря си - има право. Ученицитѣ искатъ да бждатъ обичани отъ учителитѣ си, и учителитѣ искатъ да бждатъ обичани отъ ученицитѣ си. Господаритѣ искатъ да бждатъ обичани отъ слугитѣ си, и слугитѣ искатъ да бждатъ обичани отъ господаритѣ си. Военнитѣ, офицеритѣ, искатъ да иматъ обичьта и почитьта на тѣхнитѣ подчинени - всички иматъ право. Владицитѣ и тѣ искатъ да иматъ любовьта на подчиненитѣ си, както и на своето паство - всички желаятъ по нѣщо и мислятъ, че съ това сж разрѣшили този въпросъ. Питамъ: тия хора домогнали ли сж се до истинската цѣль на живота? Уважаватъ ли се и обичатъ ли се съврѣменнитѣ хора? Не, любовьта имъ е още фиктивна. Не казвамъ че тя не сжществува въ съзнанието на сегашнитѣ хора. Азъ говоря за множеството, въ него Любовьта е фиктивна. Тя се обосновава на едно чувство, което не е израстнало до тамъ, че да обичатъ Бога. У всички хора нѣма още това съзнание. Следователно, трѣбва да опрѣдѣлимъ, въ какво седи тази Любовь. Любовьта къмъ Бога се отличава. Тя е едно ново схващане въ съзнанието на човѣшката душа, което, може би води своето начало отъ врѣмето на пророцитѣ. Тя е обща идея на човѣчеството. Христосъ е прѣдалъ тази идея въ новитѣ врѣмена. Всички духовни братства, тайни и явни, запримѣръ братството на Масонитѣ, сжщо тъй подържатъ тази идея. Между всички тия братства има различия: едни туриха за основна идея Любовьта къмъ Бога, други отхвърлиха Бога, оставиха като основна идея "братството". Но у всички идеята за Бога е неразбрана. Тѣ иматъ криво разбиране за Бога. Богъ не е предметъ, нито вѣщь, Той не е нѣщо, което можемъ да поставимъ и после да отхвърлимъ.

Сегашнитѣ учени хора казватъ, че ние сами създадохме идеята за Бога и сега можемъ да я премахнемъ. Това е единъ фетишъ. Хората наистина сами си създаватъ идоли, но тѣ сж нѣща, които сами по себе си изчезватъ. Всѣки народъ си

има такива идоли, такива богове. Защо страда Англия? - Отъ многото богове, които има. Защо страда Франция? - Отъ многото богове. Защо страда Америка? - Отъ многото богове. Всички народи страдатъ все отъ сѫщото. Днесъ нѣма единство на вѣрата. Хората на общо основание, безъ да мислятъ говорятъ за Бога, за Любовьта, но утрѣ като дойде да се проявятъ въ живота, обръщатъ своята картечница, своитѣ огньове, своитѣ ножове, послѣ си налагатъ нѣкакви контрибуции и пакъ вѣрватъ въ нѣкакъвъ си Господь. Обаче този Господь на Любовьта държи смѣтка за всичко това. Той е толкова точенъ и взискателенъ по отношение на любовьта, за всичко държи смѣтка. Въ него има едно качество, че онѣзи, които Го мразятъ най-много и които не Го признаватъ, Той ги привлича най-близо до себе си. Казва нѣкой: ехъ, да съмъ близо до Бога! Да си подъ краката на единъ слонъ, много близо си при слона, но това близость ли е? Да си на гърба на слона е едно нѣщо, а да си подъ краката на слонъ е съвсемъ друго нѣщо. Да си надъ водата е едно нѣщо, а да си подъ водата е друго нѣщо. Да си близо до Бога - разбирамъ, но не и да си подъ краката на Бога! Били ли сте подъ краката на Бога, на Любовьта? Всички, които не признаватъ Любовьта, за тѣхъ Богъ има особени реторти. Той е рѣшилъ да имъ даде едно педагогическо възпитание. Тъй ще ги обедини, че ще накара всички да иматъ едно вѣрую. Най-първо Той е рѣшилъ да тури младитѣ въ тази реторти, послѣ старитѣ: учители, военни, генерали - всички вѫтрѣ! Рѣшилъ е да изкара отъ тѣхъ само единъ човѣкъ, но святъ човѣкъ ще бѫде той. Вие ще кажете: свърши се съ насъ! Не, тогава вие ще влезетѣ да живѣете въ този голѣмъ човѣкъ като една малка единица. Нѣкои хора, когато имъ говоримъ, иматъ едно особено схващане за живота. Нима, ако живѣете въ единъ добрѣ уреденъ градъ, ще ви бѫде зле? Нима, ако живѣете въ единъ градъ, дѣто прехраната на хората може да се доставя по единъ лесенъ начинъ, ще ви бѫде зле?

Сега трѣбва добрѣ да се разбиратъ основнитѣ закони,

добрѣ трѣбва да се разбиратъ и причинитѣ за това вжтрѣшно разединение мужду хората. Малкитѣ причини въ свѣта, малкитѣ прояви въ живота, нисшето съзнание, обикновенитѣ мисли, обикновеннитѣ желания, този обикновенъ прахъ всичко това ни заслѣпява и прѣчи да разбираме великата Истина. Човѣкъ трѣбва най-първо да почувствува тази велика Истина отвжтрѣ. Казва Писанието: "Богъ никой никога не е видѣлъ". Въ този стихъ има едно противорѣчие. Иоанъ на едно мѣсто казва: "Какъ можемъ да любимъ Този, когото не сме видѣли?" Има една любовь на виждане, има и една любовь, която сжществува и безъ виждане. Слѣдователно, ако въ виждането знанието е резултатъ на Любовьта, питамъ: кое по-рано се е явило въ свѣта, знанието или живота? - Животътъ, разбира се. Слѣдъ това знанието се явило като резултатъ на тази вжтрѣшна опитность на човѣшкото съзнание. И тъй, знанието е изводъ отъ нашитѣ преживѣлици и всѣки казва: въ праздни работи не вѣрвамъ. Въ какво вѣрвашъ? - Въ това, което съмъ преживѣлъ. И само това, което е прѣживѣно отъ васъ, то е оформено като знание. За да обясня моята мисъль, ще ви дамъ единъ примѣръ. Въ миналата си бесѣда ви говорихъ, какво е станало съ единъ отъ ангелитѣ на свѣтлината - Адонаилъ. Сега ще ви разкажа нѣщо за другъ единъ ангелъ - Аниелъ.

На този ангелъ, Аниелъ, била дадена една много трудна задача. Той трѣбвало да разрѣши слѣдната задача: колко милиарда години цѣлиятъ козмосъ ще може да прѣживѣе? Какво ще бжде състоянието на всички сжщества, които живѣятъ прѣзъ тия милиарди години въ всички системи и какъвъ успѣхъ ще направятъ прѣзъ това врѣме. Такава задача именно била дадена, и той трѣбвало да я изчисли точно математически. Разбира се, той трѣбвало да направи нѣколко справки, за която цѣль трѣбвало да намѣри свещенната книга на Адонаила. Той намѣрилъ тази книга, но като я разгърналъ, видѣлъ, че липсва нѣщо отъ нея. Той се намѣрилъ въ голѣмо очудване и съмнѣние. Казалъ си: какъ е възможно да изчезнатъ нѣкои

основни букви отъ една свещенна книга! И дѣ сѫ изчезнали? Какъ е възможно да изчезнатъ тѣ между ангелския свѣтъ, дѣто царува Любовь, знание, Мѫдрость. Не се минало дълго врѣме, и той почналъ да слиза къмъ свѣтоветѣ долу. Въпросътъ се разрѣшилъ така: той трѣбвало да слѣзе на земята между хората. Ще кажете: какъ само поради това, че е дошълъ въ недоумѣние, и взелъ да се привлича отъ земята? Той се въплотява на земята като единъ човѣкъ хилавъ, куцъ съ единия кракъ, слѣпъ съ едното си око, едната му ноздра запушена, дробове хилави, стомашна система разстроена и отъ устата му излизалъ такъвъ вонещъ дъхъ, че всички бѣгали отъ него. Обаче той не съзнавалъ това, нѣмалъ тази опитность да види, какво нѣщо е да бѫде човѣкъ слѣпъ, хилавъ, куцъ. Той мислилъ, че това е въ реда на нѣщата. Той не правилъ разлика между едно здравословно състояние и едно хилаво състояние. Така въ него се зародило желание да помага на хората, но въ която кѫща влизалъ да помага, веднага гледали часъ по-скоро да го изпѫдятъ навънъ. Казвали му: ние не искаме твоята воня, махни се отъ тукъ! Чуди се той на хората, но си казва: може би това е въ реда и порядъка на хората, но азъ съмъ глупавиятъ, че не мога да ги разбера. И пакъ, дѣто могълъ, правилъ добро. Така той живѣлъ 30 години наредъ, ходилъ отъ кѫща на кѫща, все го изпѫждали, нищо не могълъ да разрѣши, докато най-послѣ умира и се връща на небето. Задачата му останала неразрѣшена.

Вториятъ пѫть той пакъ се връща на земята и се въплотилъ като царска дъщеря въ сѫщото царство, при сѫщия царь Алтарасъ, дѣто станала погрѣшката на Адонаила. Но царь Алтасаръ билъ много строгъ човѣкъ. Неговитѣ астролози предсказали, че той ще има само една дъщеря и единъ синъ, като му казали, че ако той иска неговото царство да успѣва, дъщеря му трѣбвало да остане неженена, и той трѣбва да я пази тъй, че тя никога да нѣма работа съ млади. Тя трѣбвало да бѫде съвършено изолирана отъ всички. Само сегизъ тогизъ могло да излиза тя съ баща си и отдалечъ да

гледа хората. Тя била много красива, милосердна, имала желание да помага на хората, но била заобиколена все отъ висши офицерски дами, тъй че ако нѣкой се осмѣлявалъ да отправи погледъ къмъ нея, непременно се омъртвявалъ. Така тя живѣла 30 години далечъ отъ хората. Когато излизала съ баща си, всички бѣдни идвали при нея, покланяли и се низко, и тя не могла да си прѣдстави, защо и се кланятъ хората, защо и отдаватъ тѣзи почести. Но това сѫ били всички ония хора, на които тя въ миналото си съществуване, като хилавия човѣкъ, правила добро. И сега, като я виждатъ, тѣ и благодарятъ. Но това нѣщо го нѣмало въ съзнанието на Аниела и той не могълъ да си обясни тѣхното внимание. Тя казвала: "Тия хора сѫ голѣми будали, само се покланятъ"! Между всички, обаче, тя видѣла само единъ младъ, много красивъ момъкъ, но не го глѣдала, защото знаела, че нейния погледъ може да коствува живота му. Следъ 30 години той пакъ се връща на небето, безъ да разрѣши задачата на свѣта. Защо се е родилъ първия пѫть хилавъ, и защо се е родилъ втория пѫть красива мома? Вие ще кажете, че това сѫ митове. Защо нѣкои хора се раждатъ грѣшници, а други праведни? Защо едни хора сѫ добри, а други лоши? Злото не е ли една вѫтрѣшна проказа въ самия човѣкъ? Какъ ще обяснитѣ вие постѫпката на онзи братъ, който може да убие сестра си? Или, какъ ще обяснитѣ постѫпката на онази сестра, която може да убие брата си. Възъ основа на кѫкъвъ законъ става това? Ще каже нѣкой: нали азъ трѣбва да живѣя? Нима за да живѣе единъ човѣкъ, трѣбва да убие другъ? Жертва разбирамъ, но въ жертвата смърть нѣма. Когато единъ човѣкъ убие другъ, за да живѣе, той създава най-голѣмото зло въ свѣта. Ще знаете едно нѣщо, и въ невидимия свѣтъ и въ видимия свѣтъ, най-малкото съмнение, което можете да подхранете въ вашия умъ ще ви навлече най-голѣмото нещастие.

И тъй, този ангелъ е трѣбвало да прекара редъ сѫществувания на земята, за да изглади своето съмнѣние. Даже той не съзнава, че направилъ една погрѣшка. Той се усъмнилъ

въ своя събратъ, помислилъ си: нима тукъ се е направила нѣкаква погрѣшка, че сѫ изчезнали нѣкои букви? Той не е трѣбвало да помисли това, не е трѣбвало да се съмнѣва. Като дойдемъ до Божията Любовь, тамъ никакво съмнѣние не се допуща. На земята можемъ да споримъ, какво нѣщо е Любовьта, но щомъ ние знаемъ, какво нѣщо е Божията Любовь, вече споръ нѣма, съмнѣние нѣма. Любовьта образува обща връзка между всички сѫщества. Първото нѣщо: щомъ тази Любовь проникне въ твоето съзнание, всички хора, всички души ще се обединятъ въ тебъ и ти ще ги видишъ като свѣтлинки въ съзнанието си, всички групирани въ едно. Всички хора, единъ милиардъ и половина, могатъ да се събератъ въ една орѣхова черупка. Не мислете, че хората прѣдставляватъ много единици. Сегашнитѣ учени хора по нѣкой пѫть се замислятъ: ами като се върнатъ хората на земята, какъ ли и дѣ ли ще се съберътъ? Вие имате едно лъжливо понятие за хората. Въ единъ орѣхъ може да се съберете всички хора и да се разговаряте съ тѣхъ. Тамъ може и да имъ се държи една красива рѣчь. Но понеже вашата идея за хората е много крива, това нѣщо сега ви е непонятно.

Сега, като сте дошли на земята, всички вие имате едно заблуждение, искате да бѫдете физически голѣми, грамадни, за да импонирате прѣдъ свѣта. Ако отидете въ Америка, ще видите, че тамъ хората постоянно си упражняватъ мускулитѣ, да станатъ силни. Днесъ хората търсятъ външната сила, мощь. Такива бѣха и старитѣ римляни. Такива сѫ били и всички останали древни народи, но тази култура погина, тя сама по себе си е осѫдена на израждане. Пъкъ и ние, които имаме тази съврѣменна култура, по сѫщия начинъ сме осѫдени на погиване. Не е въпросътъ въ желанието на хората дъ бѫдатъ силни. Да желаемъ сила е хубаво но ние трѣбва да изберемъ единъ методъ, по който да живѣемъ правилно и да се развиваме всестранно. Този методъ е да се домогнемъ до тази основна идея - любовь къмъ Бога! И щомъ тази идея проникне въ васъ, тя ще осмисли живота ви, ще

ви задоволи, зощото ще разбирате дълбокия смисълъ на живота. Сжщеврѣменно въ васъ, въ вашата душа ще се родятъ най-възвишенитѣ идеи. Щомъ проникне въ васъ тази идея - любовь къмъ Бога - вие нѣма да се именувате българи, нито пъкъ ще казвате, че сте англичани, французи, американци или каквито и да е други. Че по какво се отличаватъ французитѣ, българитѣ и англичанитѣ? Англичанитѣ седятъ по-високо отъ българитѣ, но ако ги сравнитѣ съ онѣзи култури, които ще дойдатъ за въ бждаще, тѣ сж още далечъ отъ тѣхъ. И англичанинътъ си има комфорти, както и българина; и американецътъ си има комфорти, както и българинътъ, но въ това не седи истинската култура.

И тъй, основната идея е, която ще внесе това благо, което ние търсимъ. Тогава всички вие, които ме слушате, имате свои възгледи, свои убѣждения и свое вѣрую. Азъ се абстрахирамъ отъ вашитѣ възгледи. Всички ваши възглѣди, всичката ваша опитность ще се стопятъ тъй, както се стопява леда и послѣ изпарява, безъ да остане нѣщо отъ него. Да кажемъ, че вие сте православни. Мислите ли, че като умрете и отидете въ онзи свѣтъ и кажете, че сте православенъ ще ви пуснатъ въ Царството Божие? Не, щомъ кажете, че сте православенъ, ще ви върнатъ на земята. Или пъкъ, ако кажете, че сте евангелистъ, или българинъ, или англичанинъ, мислите ли че ще ви приематъ въ Царството Божие? Не, ще ви върнатъ на земята. Може да кажете: ама азъ съмъ отъ новото учение на земята. Каквото име и да си турите, ще ви върнатъ на земята. Ще се въплощавате, като Аниела. Тъй седи великата Истина. - Ама азъ съмъ била майка, толкова дѣца съмъ родила! - Нищо отъ това. Ще кажатъ: "Върнете я назадъ!" - Ама азъ съмъ билъ баща, долу на земята! - Ама азъ съмъ билъ единъ виденъ проповѣдникъ! Върнете го на земята, той не е за небето. Всички трѣбва да се върнатъ на земята. Защо? Защото небето е мѣсто на любовь къмъ Бога. Разбирате ли вие, какво нѣщо е Любовьта? - Любовьта обединява въ себе си всичко. Тя съдържа въ себе си най-съвърше-

нитѣ нѣща отъ незапомнени врѣмена въ миналото. Ако ние се хвалимъ съ днешната музика, какво прѣдставлява тя? Ако вие отидете горѣ, между ангелитѣ и тамъ слушате единъ симфониченъ оркестъръ, като се върнете на земята, нѣма да пипнете повече вашитѣ инструменти. Вашата музика е отлична, но въ сравнение съ Божествената музика тя е едно дрънкало. Ще ме извините, но така е. Тя прѣдставлява единъ тъпанъ, една обтегната магарешка кожа. И пияното е такова нѣщо. Азъ правя само едно сравнение. Послѣ, вашитѣ идеи, вѣрвания, възгледи, всичко това прѣдставлява въ небето цѣлъ смрадъ. И когато вие говорите или мислитѣ върху вашитѣ идеи, ангелитѣ затварятъ всички дупки и прозорци, да не влиза тази воня при тѣхъ. Па и молитвитѣ ви какви сж: Казвате Господи, Ти не знаешъ ли колко страдамъ? Не, не трѣбва така. Настало е врѣме, да се опростимъ съ глупоститѣ на този животъ. Азъ говоря само за ония души, които искатъ да се поправятъ, а другитѣ могатъ да опитватъ още, могатъ да се занимаватъ съ залъгалкитѣ въ свѣта. Бждещето е тѣхно. Тѣ все ще се връщатъ на земята. На тия които желаятъ да се учатъ, Господь ще даде възможность да се прѣраждатъ и да учатъ толкова, колкото искатъ. Но ако вие искате да разберете вжтрѣшния смисъль на живота, непрѣменно трѣбва да дойдете до онази велика идея - любовь къмъ Бога. Това е вжтрѣшно единение съ Бога.

Преди нѣколко дни дойде при мене една сестра, която минава за много напреднала. Азъ и казахъ една истина и тя се смути. Казахъ и: така, както вървишъ, тъй, както проповѣдвашъ, ще те върнатъ отъ небето на земята. И така, както ти изявяваш любовьта си къмъ мене, това е една обикновена любовь. Вие трѣбва да разбирате Бога! Разберете ли Бога, ще разберете, какъ да изявявате любовьта си. Защото въ сегашното ви разбиране на любовьта има едно противорѣчие. Казвате: нали те обичамъ! Че какво отъ това? Ако вие ме обичате, то е ваша работа. Какво сте направили съ тази любовь? Любовьта, това е една ваша задача. Да люби-

те, това не е ваше изкуство. Ние трѣбва да любимъ Бога, за да се научимъ на изкуството - да любимъ и другитѣ. Какво се разбира подъ думата "любовь"? - Да обърнемъ погледа на съзнанието си по-нагорѣ, къмъ Бога, да търсимъ този изворъ на живота. И като го намѣрите, тогава ще се появи въ васъ втория законъ - любовь къмъ ближния. Най-първо въ васъ ще се зароди едно вжтрѣшно ограничение, единъ силенъ стремежъ нагорѣ, и тогава вашиятъ умъ ще се разшири, сърдцето ви ще се обнови и вие ще почуствувате, че сте силни. И азъ ви казвамъ: ако вие се домогнете до Божията Любовь, вие ще разрѣшите правилно задачата на Любовьта.

Казватъ нѣкои, че въ Индия се явили нѣкакви си "истинари", играятъ въ огънь и не изгарятъ. Тѣ взимали съ себе си и други нѣколко души, прѣкарватъ и тѣхъ прѣзъ огънь, и тѣ не изгарятъ. Запалватъ нѣколко кола дърва, влизатъ въ тия голѣми, буйни пламъци и нищо не имъ става. Ако това ставаше въ България, българското правителство щѣше да ги вземе за чудо и ще каже, че това е дяволска работа. Дѣйствително, и дяволътъ ходи по пламъци, но и ангелитѣ сжщо тъй стжпватъ въ такива пламъци и не изгарятъ. Та казвамъ: ако ние добиемъ Божествената Любовь, тя ще ни освободи отъ сегашнитѣ страдания и недоразумѣния, които сега сжществуватъ. Смъртьта сжщо така ще изчезне, всички болести ще изчезнатъ. Вие казвате: азъ любя Бога. Казвамъ: ако Любовьта ти въ Бога е вѣрна, смъртьта ще дойде, тя ще бжде първиятъ пробенъ камъкъ, който ще те опита, дали имашъ любовь къмъ Бога или нѣмашъ. Тя ще ти каже: ако имашъ любовь къмъ Бога, азъ нѣма да ти направя нищо, ще отстжпя; но ако нѣмашъ, ще те стжпча тъй, както всичкитѣ тжпча. Ако имашъ любовь къмъ Бога, на гърба ми ще бждешъ: ако нѣмашъ любовь къмъ Бога, подъ краката ми ще бждешъ. Казватъ: много светии има на небето. Колко светии има сега по църквитѣ? Провѣрявали ли сте, дали има поне 100 светии? Не е достатъчно само тъй да твърдите, безъ да сте провѣрили. Нѣщата въ свѣта могатъ да се познаятъ само

по онзи великъ законъ - любовь къмъ Бога. Всѣки отъ васъ може да провѣри, дали е въ небето, или не; дали е праведенъ, или не. Нѣщата могатъ да се провѣряватъ само по закона на Любовьта. И ако всинца ние сме направени по образъ и подобие Божие, тъй както казва Писанието, много лесно ще провѣримъ нѣщата. Вие правили ли сте провѣрка, дали вашиятъ образъ е сѫщия или се е измѣнилъ? Ще кажете: ама нѣкои християни подържатъ, че сѫ новородени. Азъ ги поздравлявамъ, но зная, че новороденитѣ грѣхъ не правятъ. Сега не искамъ да ме смущавате. Тѣзи, които сѫ новородени, знаятъ Истината. Нѣкои хора сѫ на пѫть да се новородятъ. Новороденият въ Бога, всѣкога, за вѣчни врѣмена трѣбва да се храни съ млѣкото на Любовьта и ако не се храни съ него, ще пропадне. Тъй е и на земята: майката не трѣбва само да роди едно дѣте, но трѣбва и да го храни съ своето млѣко. Сѫщото е и съ всѣко новородено дѣте отъ Бога - трѣбва да се храни съ словестното млѣко на Любовьта. Нѣкои мислятъ, че като се родятъ всичко е свършено, а то е единъ вѣченъ непрѣкѫснатъ процесъ. Не, раждането не е единъ врѣмененъ процесъ. Безброй пѫти човѣкъ се ражда, като минава отъ фаза въ фаза, отъ сила въ сила. Въ раждането трѣбва да става постоянно разширение. А сега правятъ въпросъ, какъ може човѣкъ да се прѣроди. Това е неразбиране на нѣщата. Този въпросъ е за едно пробудено съзнание, той е въпросъ на бѫдащата наука. Въпроса за Любовьта къмъ Бога е въпросъ за просвѣтения човѣшки духъ, въпросъ за просвѣтената човѣшка душа, въпросъ за просвѣтения човѣшки умъ. Когато всички тия нѣща се съединятъ цѣлокупно, когато всѣко противорѣчие и всѣко съмнѣние изчезне, само тогава ние ще се домогнемъ до въпроса за любовьта и ще се съединимъ съ Бога. Нѣкой казва: и азъ се занимавамъ съ Любовьта, търся своята сродна душа. Та ние виждаме какви сѫ сродните души. Сродната си душа човѣкъ ще намѣри само тогава, когато възлюби Бога. Никой не може да намѣри сродната си душа безъ Бога. Сега свѣтътъ е пъленъ съ любовни писма, хората все търсятъ сродните

си души. И колко пѫти вие сте писали такива любовни писма! "Изгорѣ ми сърдцето безъ тебе, не мога безъ тебе!". . . . Не, за въ бѫдаще момитѣ ще пишатъ любовни писма съ слѣдното съдържание: "Гори сърдцето ми отъ любовь, но не изгаря. Или, сърдцето ми свети отъ любовь и се разширява. Сърдцето ми може да обхване всички и съмъ готова на всички жертви. Азъ мога да живѣя само съ Бога". Като казва, че може да живѣя съ всички подразбира Бога.

Като ви говоря тази велика Истина, моята мисъль не е само да засегна ума ви, но тази идея - Любовь къмъ Бога да стане въ васъ тъй жива, тъй интенсивна, както кръвьта, която се движи по човѣшкото тѣло. Тази мисъль върви по цѣлата вселенна, обикаля навсѣкѫдѣ. Азъ не я говоря само прѣдъ васъ, за да произведа ефектъ или да ви омотая, или да ви накарамъ да вѣрвате. Това не е вѣра. Че всички сѫ говорили така. Ако азъ цѣля едно отъ тия нѣща, моята мисъль тогава прѣдставлява нищо друго, освенъ едни джибри, пращини. Знаете ли какво значи джибри? Следъ като изцѣдятъ гроздето, каквото остане отъ него, чепкитѣ му се наричатъ пращини. Това обаче, не е верую. На свѣта сега трѣбва една религия, която да съедини въ себе си всички религии, но тази религия може да се добие само при едно условие - Любовь къмъ Бога. Любовь обща, която да свърже всички хора въ едно. Павелъ, който билъ дълбокъ познавачъ на духовнитѣ истини, казва, че всички хора нѣматъ туй знание. И въ сегашния свѣтъ всички хора нѣматъ това знание, нѣматъ това разбиране. Но това съзнание вече слиза отгорѣ, прониква въ умоветѣ на хората. И всички хора сега търсятъ единъ новъ пѫть за обединение; всички търсятъ този великъ законъ, който ще обедини хората, а той е Любовьта.

И вие трѣбва да проучавате Любовьта, като една вѫтрѣшна сила. Запримѣръ, колцина отъ васъ сѫ проучавали своето естество? Знаете ли, колко главни нервни системи има въ тѣлото ви? Нѣкои ги дѣлятъ на три, нѣкои на седемь, а именно: мозъчна, мускулна или двигателна, дихателна, кръ-

воносна, храносмилателна, система за очистване и система за чувствуване. Тия системи съставляватъ седемьтѣ здравословни темпераменти у човѣка. Тия темпераменти въ своя съставъ, сѫ съединени съ сегашната материя. Напримѣръ, изучавали ли сте, какво влияние упражнява желязото въ човѣшката кръвь, когато е въ съединение и когато е въ свободно състояние? Изучавали ли сте, какво влияние указва оловото, сребротo и другитѣ метали въ човѣшаката кръвь? Съ какво сте се занимавали тогава? Нѣкоя отъ васъ е много изкустна шивачка, знае много хубаво да бродира, много хубави работи може да ушие. Другъ нѣкой е краснописецъ, пише много хубаво; трети пъкъ е поетъ, съчинява много хубави стихове, знае всички правила, какъ да нарежда римитѣ; нѣкой пъкъ проповѣдва много хубаво, логически се изказва; другъ нѣкой е музикантъ, знае какъ да свири, всѣка нота туря на мѣстото и и т. н. Но трѣбва друго едно звено въ всички тия работи. За кого трѣбва да пише поета? За кого трѣбва да свири музиканта? Нѣкоя майка ще каже: да си имамъ едно дѣтенце! Е хубаво, всички ония майки, които иматъ дѣца, благодарни ли сѫ отъ дѣцата си? Всички ония учители, които иматъ ученици, благодарни ли сѫ отъ ученицитѣ си? Всички онѣзи свещеници, доволни ли сѫ отъ слушателитѣ си въ църквата? Защо е тази разхалтавеность навсѣкѫдѣ? Вземете, напримѣръ въ България, азъ слѣдя отъ 20 години насамъ какви ли не хули се пишатъ въ вѣстницитѣ? Това е една културна България, която иска да се подигне. Свещеницитѣ, като слушатъ за това учение, казватъ: туй не е Истината, тукъ се крие нѣкаква лъжа! Казвамъ: тогава кажете вие Истината! Азъ нѣмамъ нищо противъ, излѣзте вие да кажете Истината. Който и да е тукъ въ България и на всѣкѫдѣ другадѣ, нека излезе да каже Истината! Защо се явили българитѣ на земята? Да станатъ великъ народъ ли? Не българитѣ сѫ слуги на Бога, и трѣбва да слугуватъ на Бога на Любовьта - нищо повече! Защо се явили англичанитѣ, французитѣ, руситѣ? Всички народи сѫ слуги на Бога и трѣбва да слугуватъ на ве-

ликата идея - Любовьта. Всички трѣбва да бѫдатъ носители на Божественото. Защо сѫ тия свещеници и владици? Тѣ сѫ служители на Бога! Тѣ трѣбва да носятъ тази велика идея и да учатъ хората на великата Истина. Защо сѫ тия проповѣдници? Защо сѫ тия правници, които пишатъ закони? Защо сѫ тия млади и стари? Вие се намирате прѣдъ една велика фаза на човѣшкия животъ и нѣма да се мине дълго врѣме, всички вие ще минете прѣзъ огъня. Цѣлата земя ще бѫде въ пламъци. Питамъ ви: вие ще можете ли да изпъплите прѣзъ огъня, както онѣзи индийци? Ще кажете: дано не е въ наше врѣме. - Въ ваше врѣме ще бѫде. Ама слѣдъ колко години? - Не е въпросъ следъ колко години, но като питате ще ви кажа: слѣдъ 10 години ще мине тази огнена вълна и ще очисти свѣта. Земята е опятнена. Всички нечистотии, които сѫществуватъ отъ хиляди години, не само у хората, но и у животнитѣ, всички човѣшки мисли и желания и чувства ще минатъ прѣзъ прѣчистване, ще се дезинфекцираръ по най-добрия начинъ. Ами какво ще каже онази пѣвица, която днесъ има хубавъ гласъ, но не се минаватъ и 5-6 години и не ще може да пѣе? Какво ще каже онзи цигуларъ, който днесъ свири хубаво, но слѣдъ като му направятъ операция на рѫката, повече не може да свири? Отъ немай кѫдѣ пише поетътъ; отъ нѣмай кѫдѣ свири цигуларьтъ; отъ нѣмай кѫдѣ пѣе пѣвицата; отъ нѣмай кѫдѣ говори проповѣдникътъ. Всички служатъ на сила. Отъ любовь никой не служи. Ще ме извините за тия думи и да не разберете, че само азъ съмъ, който служа отъ любовь. Не, има и мнозина други, които служатъ на Бога отъ любовь. Поне въ Евангелието се казва, че има 144,000 души, които служатъ на Бога. Отъ толкова хиляди години 144,000 души изявяватъ Божията Любовь и направляватъ своитѣ мисли къмъ Бога съ едно сърдце, съ единъ умъ, съ една душа съ единъ духъ. Това сѫ 144,000 души, на които ние знаемъ имената! Сега, ако река да ви ги изброявамъ, трѣбва да направя единъ поменикъ, както правятъ свещеницитѣ. Азъ ще оставя това за другъ пѫть. Тѣ не сѫ единъ, не сѫ 100, не сѫ нито 1,000.

Колко дни трѣбва да ме слушате да ви ги изброявамъ? И то само имена! Но азъ ще ви кажа едно име въ свѣта, което трѣбва да знаете, не сега, може би въ слѣдната, въ второта, въ третата, въ четвъртата бесѣда или въ друга нѣкоя. Едно име ще ви кажа, пригответе само сърдцата си! Единъ умъ трѣбва да имате всички! Туй име ще произведе въ васъ сжщия резултатъ, какъвто резултатъ произвежда онази бистра, студена водица за жадния пжтникъ. Туй име ще произведе такъвъ ефектъ, такова утоляване на глада, каквото произвежда прѣсниятъ хлѣбецъ за гладния човѣкъ. Туй име ще внесе едно осмисляне въ живота ви, защото безъ вѣра живота ви ще се обезсмисли. Ако направите 1,000 халки и не ги съедините, не ги туритѣ въ работа, или ако направите 1,000 колелца и не ги впрегнете въ работа, останатъ неизползувани всичкиятъ ви трудъ отъ хиляди години, всичкитѣ ваши мисли не ще могатъ да се съсрѣдоточатъ къмъ една велика цѣль, която ние наричаме "любовь къмъ Истината" и самиятъ ви животъ ще се обезсмисли, и вие ще прѣкарате най-тъмнитѣ часове на отчаяние, туй което хората наричатъ "адъ на земята или смъртъ". Обратно пъкъ, когато вие се домогнете до Божията Любовь, когато обикнете Бога, на което сжществото и да погледнете, вие ще видите въ него най-красивото лице, което до сега не сте виждали. Вие ще видите въ него израза на благость, на сила, на мощь, на интелигентность и ще кажете въ себе си: заслужаватъ страданията на хилядитѣ години, само човѣкъ да види това велико и свѣто лица на Бога! Не нѣкое страшно лице, но лице което ще измѣни цѣлото ви естество. Ако нѣкой младъ царь пада на колѣнѣ прѣдъ една млада мома и и казва, че безъ нея не може да живѣе, питамъ ви тогава: не заслужава ли всѣка душа да се поклони прѣдъ туй велико лице на Бога? Сегашнитѣ момци, когато се покланятъ, гледатъ къмъ земята, но онзи, който се поклаия на Господа, не трѣбва да гледа къмъ земята, а трѣбва да гледа Господа въ лицето. И Давидъ казва: "Гледахъ Господа прѣдъ лицето си". Апостолъ Павелъ казва: "Ние имаме това

знание". Нѣкои хора имать това знание, и вие може да го имате. Това е една отъ най-проститѣ Истини, но и отъ най-великитѣ Истини.

И сега, слѣдъ като съмъ ви проповѣдвалъ, казвате: кажете ни една истина! Ето, казвамъ ви една Истина, но въ васъ остава едно съмнѣние, дали е тъй, както Учительтъ казва? Азъ питамъ: ти разбра ли ме, какво искахъ да ти кажа? За да ме разберете, вие трѣбва да гледате на Бога тъй както азъ гледамъ Неговото лице. За да разберемъ слънцето, трѣбва еднакво да възприемаме неговата свѣтлина. Ние трѣбва да знаемъ положителната страна на живота, а сегашнитѣ учени хора казватъ: ако ние гледаме Бога, всѣкаква култура ще се спре, затова по-добрѣ да Го не виждаме. Ето първата и най-голѣмата лжжа въ свѣта! Значи, вънъ отъ Бога има култура, а вжтрѣ въ Бога нѣма култура. Не, всѣка култура въ свѣта, всѣко възвишено чувство на човѣшкия духъ започва съ онзи дълбокъ стремежъ на духа къмъ Любовьта. Човѣкъ иска да обича нѣкого въ свѣта. Туй е Божественото въ насъ, което иска да се прояви. Това е едно вжтрѣшно стремление на духа. Оставете всѣки човѣкъ свободенъ! Нека Божественото работи въ него! Вие не знаете той кого обича, той не се е изявилъ още. Не се самозалъгвайте! Той има единъ идеалъ въ своята душа. Вие може да любите само душа, която е съвършена и чиста, както Господь е чистъ. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че може да го обичатъ такъвъ какъвто е, лжже се. Докато нѣкой мисли, че ти си идеаленъ, че ти си чистъ, той те обича, но въ момента, когато съзнае, че имашъ нѣкакъвъ порокъ, той не може да те обича, и всичкото щастие помежду ви изчезва. Нѣкой казва: азъ мога да обичамъ нѣкой човѣкъ макаръ да е и съ порокъ. Да, едно дърво може да вирѣе и съ червеи, но неговитѣ плодове ставатъ хилави и клонищата му почватъ да съхнатъ. Вие ще кажете: е, при сегашнитѣ условия може и така. Всички разумни сжщества съставляватъ условия за насъ. И всички, разумни сжщества сж създали най-добритѣ условия за насъ въ свѣта.

И тъй, Божията Любовь, за която азъ ви говоря, внася разширение въ съзнанието, затова човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ абсолютна чистота въ себе си. Той трѣбва да гледа на Любовьта като на единъ вѫтрѣшенъ принципъ, като на една вѫтрѣшна сила, която трѣбва да работи въ него, безъ да го смущава външната природа. Онзи човѣкъ, който има Любовьта въ себе си, е като огъньтъ, всичко ще пояде и така ще изчисти живота си, ще изчисти цѣлата срѣда, въ която живѣе. Това се отнася до праведния, до любящия човѣкъ - той всичко изчиства. И човѣкътъ на Любовьта за въ бѫдаще ще се познава по това, ако неговата любовь може да те очисти, тя е Божествена. Опетнява ли те неговата любовь, тя е човѣшка. Нѣкой казва: побѣлѣ ми главата отъ любовь. Тази любовь я знаемъ ние. Любовь, която внася топлина въ сърдцето, свѣтлина въ ума, младость въ душата и крѣпость въ духа, това е Божията Любовь. Любовь, която омаломощава човѣшкия духъ, която смалява човѣшката душа, която опорочава човѣшкото сърдце, която изопачава човѣшкия умъ, която внася всички болезнени състояния, неврастения, която сѫществува въ свѣта, не се лѫжете, това е една фиктивна любовь. И ще кажатъ нѣкои: Христосъ ни спасява. Да, спасява, но съ какво? - Съ своята Любовь къмъ Бога. Богъ е Който чрѣзъ Любовьта може да ни спаси. Когато влѣземъ въ Божията Любовь, всички ние ще бѫдемъ спасени. Не само "спасени" нѣщо повече се изисква отъ Любовьта. Спасението е за дѣцата. Възрастнитѣ души, обаче, търсятъ онзи великъ животъ, дѣто всички трѣбва да станатъ силни. Силни въ какво? - Силни въ Любовьта.

Та казвамъ: понеже всички вие искате да бѫдете щастливи, азъ ви показвамъ пѫтя на щастието. Понеже всички вие искате да имате знание, азъ ви показвамъ пѫтя на знанието. Понеже всички вие искате да бѫдете богати, азъ ви показвамъ пѫтя на богатството. Понеже всички вие искате да бѫдете млади, азъ ви показвамъ пѫтя на младостьта. Този и пѫтьтъ сега! Тукъ се изисква вѣра, а не вѣрвания и

суевѣрие. Вѣра! Сега нѣкои ще кажатъ: дали е така? Онзи, който има това съзнание, трѣбва да знае, че въ насъ има само една мисъль: Богъ е Любовь, въ която абсолютно нѣма никаква злоба. Богъ е Любовь, въ която нѣма никакъвъ порокъ. Богъ е Любовь, въ която царува абсолютна чистота, абсолютна свѣтлина и радость и веселие и всичкитѣ блага въ свѣта. Това наричатъ законъ на онова вжтрѣшно блаженство. Това е онази велика наука - Любовь къмъ Бога, която всички възвишени души сж изучавали. Този е великиятъ пжть, по който сж минавали всички възвишени души. И вие трѣбва да учите това знание, тази наука - нищо повече. Веднага турете въпроса ребромъ и си напишете: Любовь къмъ Бога! Станешъ сутринь, кажи си: Любовь къмъ Бога! Любовь къмъ единния Богъ! Този Богъ ще туришъ въ себе си. И тогава ще се изпълнятъ думитѣ: "Ако люби нѣкой Бога, той е познатъ отъ Него". Богъ ще ви познае. И щомъ тръгнете отъ този свѣтъ нагорѣ Той ще каже: "Нека дойде при мене! Азъ го познавамъ. Отворете му вратата. Той е онзи младиятъ синъ, който е ходилъ въ странство и е научилъ великиятъ урокъ на Любовьта и съ смирение казва: Отче, азъ познахъ, че само любовьта къмъ Тебе е великиятъ смисъль на живота". Който люби Бога, щомъ отиде на другия свѣтъ, ще има "carte blanche" ще има една отворена врата за него, и Господь ще каже: "Нека дойде този синъ при мене!" А всички ония, които нѣматъ това знание, ще се намѣрятъ отново на земята - въ много църкви, въ много народи. Съ хиляди години ще прѣкаратъ тамъ, до като дойдатъ до положение да познаятъ, че само Любовьта свързва хората, осмисля живота и дава благоденствие, сила, крѣпость, благость и мощь на човѣшкия духъ.

Азъ ви желая, нѣма да кажа, че желая, това значи да ви се налагамъ. Ако ви кажа, "ако обичате", то е да ви туря въ вѣрвания, и него не искамъ да направя. Ако ви кажа, че нѣкой ангелъ ще дойде отгорѣ, то е суевѣрие. Какво да ви кажа? На български езикъ нѣма подходящи думи, съ които да ви из-

кажа тази велика Истина, че да останете абсолютно свободни, да не остане никакво съмнение въ васъ. Мога да се изкажа и другояче, но кажете ми едно прѣдложение на български езикъ, съ което да кажа тази Истина, че да нѣма двусмислие. Сега, слѣдъ като си отидете, ще ме критикувате, че нѣкждѣ нѣмало запетайка, че логика нѣмало, че еди-кой си какво казалъ. И азъ зная, кой какво е казалъ, мога да го цитирамъ, но азъ не искамъ да цитирамъ кантовци, лапласовци и разни други философи и редъ учени поети и велики музиканти. Казвамъ: запознатъ съмъ съ тѣхното учение, зная отдѣ сж го взели и до кждѣ сж стигнали и имъ се радвамъ. Дребнавость е да кажа, че не знаятъ. Като казвамъ това за тѣхъ, азъ не имъ се смѣя, но казвамъ: мжчили сж се хората, толкова сж израснали. Като видя една круша, която е израсла донѣкждѣ, казвамъ и: радвамъ се че си постигнала нѣщо съ усилията си. Нѣкой пжть минавамъ покрай нѣкоя рѣка, радвамъ се и на нея, че е достигнала и толкова, защото зная, че и рѣката е жива. Послѣ, видя тамъ на брѣга нѣкое малко бръмбарче. Нѣма да го повикамъ да ми стане другарь по пжтя, но въ дадения случай се спирамъ малко при него питамъ го: какъ прѣкарвашъ? Е, условията са такива, прѣкарвамъ по бръмбарски. И на него се радвамъ. Всички съврѣменни хора не сж отъ еднаква култура, нѣматъ еднакво съзнание, затова отъ всички се изисква будно съзнание и голѣми усилия. У васъ има едно суевѣрие, вие чакате да дойде нѣкой ангелъ, специално изпратенъ въ васъ отъ Господа, да ви донесе единъ пликъ и да ви каже, че вие сте възлюбени отъ Господа. Така е, но това ще бжде само тогава, когато вие можете да възлюбите Господа и Той да ви познае. Това е вѣрно само за онѣзи, които любятъ Бога.

И казвамъ сега: оставямъ ви съ едно прѣдложение, което да си намѣрите сами. Оставямъ ви една мисъль, която да си разгадаете сами. Оставямъ ви единъ пжть, който да си намѣрите сами. Нали първоначално Учительтъ, великиятъ музиканъ, показва всички пжтища, по които може да се

изпълни едно парче, но слѣдъ това ученикътъ самъ ще си намѣри пжтя, по който ще може да го изпълни. И онзи духовенъ човѣкъ, онзи ученъ човѣкъ най-послѣ се оставя самъ на себе си тъй както и малкитѣ дѣца се оставятъ на краката си, самъ да разрѣши нѣкой важенъ въпросъ, и въ разрѣшението си да каже, само единъ пжть има - той е пжтьтъ на Любовьта! Само едно постижение има - то е постижението на Мждростьта само една мисъль има - и тя е мисъльта на великата Истина, въ която силитѣ се сгрупирватъ и обединяватъ всичко въ Бога, въ тази вѣчна Любовь, която осмисля човѣшкия животъ!

Желая мнозина отъ васъ, които сте смутени, тжжни, обрѣменени съ мжчнотиитѣ на физическия животъ, кажете си: има спасение заради насъ! Има Единъ, Който мисли заради насъ, Когото ние можемъ да любимъ, Който всѣкога може да ни бжде вѣренъ и никога не ще ни изневѣри! Има Единъ! Кой е? - Ще потърсите Неговото Име и ще Го прочетете, То е написано въ вашитѣ души. Само така ще видите, че моитѣ думи сж вѣрни. Потърсете Го въ книгата, която е носилъ този ангелъ! Може и вие да намѣрите, като Аниела, че нѣкои букви липсватъ, но това да не ви смущава. Ако малко се очудите, непременно и вие 60 години наредъ ще прѣкарате пакъ на земята въ противорѣчия и нищо нѣма да разрѣшите.

И тъй, Богъ е Любовь, Богъ е Животъ, Богъ е Свѣтлина!

Бесѣда, държана отъ Учителятъ
на 7 февруари, 1926 г. въ гр. София.

Позвахъ Сина си.

"Изъ Египетъ повикахъ Сина си".

Природата е обоснована на закони. Законитѣ подразбиратъ разумни сѫщества, т. е. разумнитѣ сѫщества седятъ задъ законитѣ. Природата е пълна съ методи за познаване, за знание. Слѣдователно всѣки човѣкъ трѣбва да изучава тия методи.

"Изъ Египетъ позвахъ Сина си". Какво чудно има въ туй? За обикновения умъ нѣма нищо особено - изъ Египетъ позвахъ Сина си. Нѣкой казва: азъ съмъ ходилъ въ Египетъ, видѣлъ съмъ пирамидитѣ, видѣлъ съмъ мумиитѣ, видѣлъ съмъ арапитѣ, които живѣятъ тамъ. Той мисли, че това е Египетъ. Нѣкой може да казва, че е видѣлъ ябълчнитѣ сѣменца. Не, има другъ методъ за разглеждане на нѣщата. Ако вие носите едно ябълчно сѣменце хиляди години въ джеба си, какво ще научите? Ако носите единъ скѫпоцѣненъ камъкъ хиляди години въ джеба си, какво ще научите? Ако носите една скѫпоцѣнна книга хиляди години въ джеба си, какво ще разберете? Ако носите нѣкои цѣнни идеи въ душата си хиляди години и ги държите като светиня, какво ще научите?

Изобщо хората казватъ: ние сме культурни, учени хора. Добрѣ, съгласенъ съмъ, но какво отъ това? Нѣкой казва: азъ съмъ човѣкъ. Хубаво, съгласенъ съмъ, радвамъ се, това е отлично нѣщо, но въ какво седи твоята човѣщина? Другъ нѣкой казва: азъ съмъ българинъ. Добрѣ, съгласенъ съмъ, но въ какво седи твоята българщина? Нѣкоя жена казва: ама ти не знаешъ ли, че азъ съмъ майка на 5 дѣца. Добрѣ, това, че си майка на 5 дѣца, е отлично нѣщо, но въ какво седи твоето майчинство? Вие ще кажете: това сѫ обикновени работи, ние ги знаемъ. Вие ги знаете толкова, колкото знаете и стиха "изъ Египетъ позвахъ Сина си". Египетъ, това е мощното, това е красивото, това е изразъ на свѣтлина, на великия човѣшки духъ. Египетъ, това е символъ. И най-великите хора е трѣбвало да минатъ прѣзъ Египетъ. Моисей, единъ отъ най-видни-

---

Матея 2:15

тѣ законодатели и водители на човѣчеството, трѣбваше да се учи въ Египетъ. Каквото и да се казва за Христа, и Той трѣбваше да отиде въ Египетъ тамъ да се учи. Ангелътъ казва на Йосифа: "Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ!" той не му каза да отиде въ Асирия, въ Вавилония, или другадѣ нѣкждѣ, но въ Египетъ. Подъ "Египетъ" се разбира силното, крѣпкото, дѣто човѣшкиятъ духъ може да се кали. Нѣкой казва: ще отида въ Египетъ, при това плодородие, да се наямъ поне на плодове. Та нима това е Египетъ. Че и въ България има плодове! Египетъ е мѣсто на знание. Египетъ е мѣсто на мждрость. Египетъ е мѣсто на работа и трудъ. Евреитѣ сж учили тамъ цѣли 400 години, и затова сж станали днесъ най-умния народъ. Тѣ служиха 400 години на египтянитѣ, кирпичи правиха и то безъ слама. Като четете тѣхната история, ще кажете: горкиятъ народъ! Не, не сж горки тѣ. Съ това служене тѣ придобиха голѣми знания. Този духъ, този умъ, който иматъ евреитѣ, се дължи на Египетъ. Египетъ, това сж условията, дѣто човѣшкиятъ духъ може да укрепне, да уякне и да стане мощенъ. Вземете примѣра съ Иосифа. Като четете неговата история, какво обяснение си давате за него? Защо трѣбваше да отиде той въ Египетъ? - Той трѣбваше да отиде въ Египетъ, за да стане силенъ, крѣпъкъ, да стане виденъ човѣкъ. Ако бѣше останалъ въ Палестиня при баща си, какво щеше да спечели? Братята му го мразѣха, затова го продадоха. Какво зло му направиха съ това? Тѣ, безъ да знаятъ му направиха едно добро. Иосифъ бѣше много галенъ. Баща му го обичаше много и го обличаше въ пъстра дрешчица, за отличие отъ другитѣ, но братята му единъ день казаха: "Хайде долу тази дрешчица, ще отидешъ въ Египетъ, човѣкъ да станешъ". Като отиде въ Египетъ, какъ го посрещнаха тамъ? Трѣбва да повикате Иосифа, той самъ да ви разправи своята история. - Той мина прѣзъ извѣстна дисциплина.

Сега, ако вземете думитѣ ми буквално, нѣма смисълъ въ тѣхъ, но знаете ли, че цѣлия свѣтъ, въ който живѣемъ,

това е Египетъ. Земята, въ която сега живѣемъ, това е Египетъ - нищо повече. Слѣдователно, всѣки духъ всѣка душа, която иска да укрепне, трѣбва да отиде въ Египетъ. Като отиде въ Египетъ, тамъ ще намѣри и затвора. Двѣ години седя Иосифъ въ затвора. Послѣ, като Моисея, царската дъщеря ще ви намѣри въ кошницата и най-послѣ у васъ ще се яви желание да спасите народа си. Първо ще бждете герой, но послѣ страхъ ще ви нападне и ще бѣгате въ пустинята. Много противорѣчия ще срещнете въ живота си.

"Изъ Египетъ позвахъ Сина си". За да изясня мисъльта си, казвамъ: всѣки човѣкъ има своя добра и лоша страна. Лошата страна азъ наричамъ слабости. Най-първо въ човѣка се явява съмнѣнието. Кога се явява съмнѣнието? - Съмнѣнието се явява като контрастъ при двѣ различни психически състояния. Човѣкъ като разбогатѣе, съмнѣнието непременно ще му гостува, защото съмнѣнието обича богатитѣ хора. Човѣкъ като стане ученъ съмнѣнието ще го посети. Нѣкой човѣкъ като стане много религиозенъ, много набоженъ, съмнѣнието непременно ще го посѣти. Човѣкъ като стане красивъ, съмнѣнието ще му дойде на гости. И тъй всѣки ще знае: ако е богатъ, съмнѣнието ще похлопа на вратата му. Най-първо то ще дойде много учтиво, ще похлопа на вратата и ако не го приемете, ще влѣзе прѣзъ нѣкоя дупка, като нѣкой неканенъ гость. Слѣдъ съмнѣнието какво иде въ свѣта? - Ревностьта. Слѣдъ ревностьта въ човѣка иде малодушието. То е състояние на слизане, то прѣдставлява една долина. Слѣдъ малодушието идва ожесточението. Слѣдъ ожесточението идва отмъщението. Слѣдъ отмъщението идва разкаянието за сторенитѣ постжпки. Това сж редъ състояния, които човѣкъ изживѣва.

Съврѣменнитѣ хора, не се спиратъ да направятъ единъ анализъ на своя животъ, да видятъ, защо идва съмнѣнието въ тѣхъ. Майка има дъщеря, която много обича. И дъщерята сжщо обича майка си, обаче една вечерь дъщерята закъснѣе нѣкъдѣ. У майката веднага се явява съмнѣние. Защо съмнѣние-

то е проникнало въ майката? То е една възможность. Съмнѣнието обикновено се явява въ слабитѣ хора. По нѣкой пѫть ние се съмнѣваме и въ Бога. Защо? Какво показва това? - Това показва, че ние сме приписали на Бога единъ характеръ като нашия и мислимъ, че и той като насъ, обѣщае нѣщо и послѣ не може да го изпълни. Казвате: е, и Богъ е като насъ. Туй показва, че имате едно слабо вѣрую, а не едно принципално вѣрую. Напримѣръ, въ една отъ своитѣ бѣседи азъ единъ пѫть казахъ, че човѣкъ не трѣбва да има за любовьта си никакъвъ обектъ. Обектътъ е нѣщо материално. Защо човѣкъ не трѣбва да има за любовьта си никакъвъ обектъ? - Потеже обектътъ е подложенъ на извѣстно измѣнение, вследствие на което ти не можешъ да разчиташъ на този обектъ. Ако разчиташъ на този обектъ, ще изгубишъ любовьта си.

Да ви обясня, какво нѣщо е обектъ. Да вземемъ за примѣръ водата, която има три състояния на земята. Обикновенното, нормалното и състояние е жидко, течното и състояние. Нѣколко градуса надъ нулата, а именно при 4 градуса, това е естественото и състояние. Водата, обаче, при извѣстно състояние се втвърдява. И другото състояние на водата е, че тя се прѣвръща въ въздухообразно състояние въ пари. Водата се изпарява отъ 0-100 градуса. Допуснете сега, че въ воднитѣ капки има извѣстно съзнание. Какъ биха си обяснили тѣ, защо прѣминаватъ отъ течно въ въздухообразно и отъ течно въ твърдо състояние? Може ли да имъ се даде отчетъ за това нѣщо? Причинитѣ сѫ чисто външни - температурата се е измѣнила. Водата като се втвърдява, превръща се въ ледъ и си изгубва топлината. Слѣдъ туй се втечнява и най-послѣ дохожда до въздухообразно състояние - изпарява се. Когато въ душата ви прониква умразата, вие сте въ едно подобно на леда, леденото състояние. Тогава всѣки ще може отгорѣ ви да си играе съ кънки. Послѣ, като дойде топлината, онзи, който си игралъ върху васъ, ще ви намѣри толкова мекъ и отстѫпчивъ, че ще рискува да отиде на дъното на морето. Вие ще му изневѣрите. Защо ще му изневѣрите? Понеже вие

ще се намѣрите въ вашето естествено състояние, и щомъ се намѣрите въ това състояние, като дойдатъ хора въ дома ви да се каратъ, вие ще имъ кажете: господа, азъ не обичамъ хора, които се биятъ отгорѣ ми, които дигатъ шумъ. Хайде слѣзте долу! И тѣ ще се намѣрятъ долу на дъното на морето. Слѣдъ това, като се изпарите, като се намѣрите въ друго състояние, казвате: Господи, азъ искамъ да се извися, да се дигна къмъ Тебе! Вие можете да се подигнете на 4-2-10 километра нагорѣ, па послѣ трѣбва да се прѣвърнете въ водни капки и като такива да паднете на земята да извършите своята служба. Следователно, тия двѣ състояния на водата сѫ като полюси за акумулиране на енергията т. е. тѣ сѫ необходими като обнова на енергията при сегашното и състояние.

И тъй, за да познае човѣкъ Божията Любовь умразата трѣбва да изчезне отъ неговата душа. За да познае човѣкъ Божията Любовь, трѣбва да се прѣвърне на вода, която да прониква прѣзъ цѣлото растително царство, да мие листата на всички растения, да прониква цѣлия органически животъ, да има съприкосновение съ цѣлия животъ изобщо, за да разбере благото въ свѣта. Слѣдователно, ако искате да разберете Любовьта въ най-широкия и смисълъ, трѣбва да разберете водата, трѣбва да имате познанието на водата. По слабо сѫщество отъ водата нѣма, и по-силно сѫщество отъ водата нѣма. Единъ адептъ хваналъ една малка водна капчица и я затворилъ въ едно малко шишенце. Тя започнала да му се моли и да му казва: "Моля ти се пусни ме, че ме чакатъ дома моитѣ братя и сестри!" - Е, кой ще мисли за тебе? Но голѣмо прѣдчувствие има между частицитѣ на водата, голѣма връзка иматъ тѣ помежду си. "Пусни ме", казвала му тя: "защото ако моитѣ братя и сестри разбератъ, че си ме затворилъ, нищо нѣма да остане отъ тебе!" - Не, нито петь пари не давамъ за тебе. Азъ нѣма да казвамъ името на този адептъ, обаче това било първия му опитъ. Той станалъ причина за първия потопъ на земята. Какъ станало това? - Като се

научили воднитѣ капки, че една отъ тѣхнитѣ сестри е затворена, започнали да идватъ една слѣдъ друга при този адептъ и да му казватъ: "Пусни нашата сестра!" Той въ първо врѣме започналъ да имъ се смѣе, но слѣдъ като тѣ го бомбандирали усилено, най-послѣ я пусналъ. Ние казваме нѣкой пжть, че всѣка водна капка, това е Божественъ лжчь, това е изразъ на Божествения Духъ. Какво трѣбва да подразбирате? - Че въ този смисълъ, Божественият лжчъ мяза на една водна капка. Казватъ за нѣкому: той е много слабъ човѣкъ. Да, ако ти си слабъ като една водна капка, знай, че слѣдъ тебе, една слѣдъ друга ще дойдатъ много водни капки съ милиарди, стига да повикашъ къмъ тѣхъ. И тогава казвамъ: не само единъ адептъ, но много адепти ще се прѣмахнатъ въ свѣта, пардесюмата на много адепти ще бждатъ хоризонтално, само ако си позволятъ да затворятъ една капка вода. Казвате: много дяволи има въ свѣта. Да, и дяволътъ е единъ адептъ, единъ ученъ човѣкъ. Дяволътъ има своя лаборатория, туря въ нея мжже и жени, и дѣца, коли ги, пече ги вжтрѣ и тѣ блѣятъ. Щомъ проблѣе една човѣшка душа, гласътъ и е толкова силенъ, че всички други братя и сестри ще я чуятъ. Призовешъ ли Бога, призовешъ ли Божието Име, проблѣешъ ли, всички водни капки изъ цѣлата вселенна ще се притекатъ, ще се оживятъ и ти ще бждешъ свободенъ.

Сега ще ви привиеда единъ анекдотъ, предаденъ по моему. Исуфъ Али Белхами, тъй се наричалъ единъ ходжа, се занимавалъ съ окултнитѣ науки. У него се зародила идеята да напише една велика книга, съ която да се прослави, че да стане пръвъ между живитѣ. Цѣли 20 години той иждивилъ за книгата си и когато я завършилъ, казалъ: "Благото на моя животъ дойде". Тъй както се радвалъ на своята книга, дохожда при него единъ странникъ нареченъ Муса-Единъ и съ своята малка тояжка мръдналъ къмъ тази книга. Тя изведнъжъ потънала въ водата. Исуфъ-Али Белхами се хваща за главата и си казва: "Отиде ми книгата! Всичкитѣ букви ще се заличатъ, нищо нѣма да остане отъ нея". - И започва да

плаче. "Защо плачешъ", го запитва странникътъ. Той му казва: "Върху тази книга бѣше съградено моето щастие". Муса-Единъ му отговаря: "Много зле си съградилъ своето щастие. Книгата, която може да потъне въ водата, не е истинска книга. Твоята книга не трѣбва да потъва въ водата и буквитѣ и не трѣбва да се заличаватъ. Азъ ще ти покажа едно ново изкуство". Този страникъ билъ единъ отъ виднитѣ адепти - учители. Той поставилъ жезъла си надъ водата, като Моисея, и веднага книгата изкочила изъ водата суха, неповредена съ нито една буква заличена и зацапана. "Азъ ще ти покажа единъ по-добъръ пѫть, по който ще можешъ да постигнешъ своята цѣль въ живота, но за да ти покажа истинското изкуство да станешъ най-видния човѣкъ въ свѣта, ето какво трѣбва да направишъ: ще отидешъ въ града, ще купишъ едно гърне съ млѣко, ще го туришъ на главата си и изъ цѣлия пѫть, докато го носишъ, ще играешъ кючекъ". На Исуфъ-Али се доискало това благо, но го досрамѣло да направи тъй, както адептътъ му казва. Той си помислилъ: азъ, такъвъ виденъ ходжа, да тръгна съ гърне млѣко на главата си и да играя изъ пѫтя кючекъ! Това му се видѣло невъзможно и взелъ да мисли, каква хитрина да направи, какъ да изпълни тази задача, да се доборе до това изкуство, безъ обаче да се изложи самъ въ тази работа. Той дава пари на единъ отъ своитѣ слуги и му казва: "Ти ще купишъ едно кило млѣко, ще го туришъ въ едно гърне на главата си и тъй ще ми го донесешъ. Слугата изпълнилъ всичко споредъ заповѣдьта и донася млѣкото на ходжата. Той го взима отъ него и го занася на Муса-Единъ който веднага позналъ хитрината и му казва: "Слушай, ти нѣма да ме лъжишъ! Туй гърне не го донесе ти на главата си, затова, ако искашъ да научишъ изкуството, което мога да ти дамъ, ще трѣбва самъ да донесешъ едно гърне съ млѣко на главата си, като играешъ по пѫтя". Взима той гърнето, което слугата донесълъ, хвърля го на земята и го счупва. "Ти или ще донесешъ гърнето съ млѣкото и човѣкъ ще станешъ, или нѣма да го донесешъ, но

отъ тебе нищо нѣма да остане". Тогава ходжата си казва: "Нѣма нищо най-послѣ, цѣли 20 години изкарахъ въ тази работа, нѣма какво да се прави, ще донеса едно гърне съ млѣко". Взелъ гърнето съ млѣко, но понеже се срамувалъ много, вързалъ очитѣ си съ кърпа, но веднага се сѣтилъ, че не трѣбва по този начинъ, затова хвърля прѣвръзката и започва да играе по пжтя. Така донася млѣкото на своя учитель. Учительтъ му казва: "Понеже ти пожертва своето честолюбие и своята гордость, ти си достоенъ за Истината".

Така и вие все трѣбва да пожертвувате нѣщо въ свѣта. Какво трѣбва да пожертвувате? - Трѣбва да пожертвувате онова състояние на егоизъмъ въ себе си, онова животинско състояние, наречено още сатанинско, както и онова противорѣчие, онази умраза, онази завистъ, на която се натъкватe въ живота си. Щомъ ви обиди нѣкой, низшето съзнание идва веднага. Докато човѣкъ не може да примири тѣзи двѣ състояния въ себе си, той не може да направи крачка напрѣдъ. Затова той идва на земята, да научи тѣзи методи тѣзи велики закони, по които ще може да примирява всички противорѣчия въ живота.

Казва се въ Писанието: "Изъ Египатъ позвахъ Сина си". Моисей живѣ въ Египетъ, но трѣбваше да отиде въ пустинята и тамъ да прѣкара цѣли 40 години. Той дълго врѣме пасѣше овцитѣ на теста си Иотова, но дойде на гората Хоривъ и яви му се тамъ ангелъ Господенъ. Той се бѣше много обезсърчилъ. Защо? - Понеже мислеше чрѣзъ насилие да спаси израилския народъ. Когато Господь му се яви и му каза да отиде при Фараона и да му каже да освободи евреитѣ, Моисей Му отговори: "Господи, азъ не съмъ толкова способенъ човѣкъ, при това съмъ и гъгнивъ, прати нѣкой по-способенъ отъ мене!" Казва му Господь: "Не, ти си училъ въ Египетъ, ти ще отидешъ, пъкъ ако е въпросъ за краснорѣчие, азъ ще намѣря другъ. Братъ ти Аронъ ще дойде съ тебе. Буквата М въ думата Моисей означава субстанциалното състояние на материята, отъ което се редятъ нѣщата въ свѣта. Дума-

та Аронъ означава човѣкътъ на Мѫдростьта. Всѣкога поне два елемента трѣбва да се съединятъ въ свѣта. Единиятъ елементъ срѣщаме въ сърдцето, а другиятъ елементъ срѣщаме въ ума. Умътъ и сърдцето на човѣка трѣбва да се съединятъ. При това и човѣшката воля трѣбва да се съедини съ тѣхъ, за да има едно вѫтрѣшно съчетание помежду имъ.

Има едно противорѣчие обаче въ свѣта. Едни хора казватъ: насъ ни трѣбва само сърдце. И прави сѫ. Други хора казватъ: насъ ни трѣбва само умъ. И прави сѫ. И еднитѣ сѫ прави, и другитѣ сѫ прави. Не, трѣбва да има едно съчетание между ума и сърдцето. При това, човѣкъ трѣбва да изучава всички свои състояния, да знае защо е създаденъ по този начинъ. Задавали ли сте си въпроса вие, дѣ сте и какво правите? Вие сега сте въ Египетъ и се учите. Колко врѣме е седялъ Христосъ въ Египетъ да се учи? - Той седя до тогава, докато ангелътъ се яви на Иосифа и му каза: "Вземи детето и се върни въ Ханаанъ". Ханаанъ, това е обетованата земя. Той е символъ и означава онѣзи благоприятни условия, при които може да се проповѣдва Истината. Когато нѣма тѣзи благоприятни условия, човѣкъ трѣбва да отиде въ Египетъ, да се учи, да придобие знание, мѫдрость, че да се върне въ Ханаанъ да занесе това богатство съ себе си. Какво трѣбва да придобиемъ ние на земята? - Трѣбва да придобиемъ онази вѫтрѣшна връзка, която сме изгубили. Ние сме изгубили вѫтрѣшната връзка съ самитѣ насъ. Човѣкъ не познава себе си. Колцина хора има въ България, па и изъ цѣлия свѣтъ, които познаватъ себе си? Азъ не казвамъ, че нѣма, но малцина сѫ. И вие трѣбва да дойдете до това изкуство да познаете себе си. И когато у васъ се зароди това познание, да работите за развиването на вашитѣ вѫтрѣшни органи, на вашитѣ вѫтрѣшни мощни сили. Тогава и вашитѣ желания напълно ще се постигнатъ. Да допуснемъ, че вие сте единъ виденъ цигуларь и давате единъ концертъ на дърветата въ гората, а послѣ давате единъ концертъ въ военененъ клубъ, свирите на хората. Тия два концерта еднакви ли ще бѫдатъ? - Въ гората ще свирите

за себе си, а въ военния клубъ ще свирите за хората. И въ единия и въ другия случай, обаче, все-таки трѣбва да има нѣкой да ви слуша.

Вие искате да обичате нѣкого. Онзи, когото обичете, като първо условие той трѣбва да бѫде абсолютно уменъ и абсолютно добъръ човѣкъ. Духъ и душа трѣбва да бѫде той. При всички условия на живота си той не трѣбва да се измѣня. И ледътъ, който запазва своята топлина, и водата, която запазва своята топлина, и парата, която запазва своята топлина, при всички условия е все едно и сѫщо нѣщо. Азъ се чудя нѣкой пѫть на хората, които когато сѫ богати казватъ: Господь е много добъръ. Когато дойде и най-малкото нещастие върху тѣхъ, казватъ: Господь не е тъй благосклоненъ по отношение къмъ насъ. Сега, питамъ ви, когато едно магаре е натоварено съ злато на гърба си, по-красиво ли е то отъ едно магаре, което е разтоварено отъ това злато и гърбътъ му е свободенъ? За васъ, които се считате за собственикъ на това злато, разбира се че е по-красиво магарето, което е натоварено съ злато на гърба си. Отлично нѣщо е това магаре да влѣзе въ двора ви. То е най-голѣмото щастие за васъ. Обаче, отъ гледището на магарето, най-голѣмо щастие е, когато гърбътъ му е свободенъ, когато е разтоварено. Повикали едно врѣме магарето на свадба съ билетъ. Срѣщатъ го нѣкой и го запитватъ: "Дѣ отивашъ"? - Поканено съмъ на свадба. "Ами каква ще бѫде длъжностьта ти"? - Е, най-млако вода ще нося. За какво друго ще ме канятъ? Отива то на свадба и веднага му турятъ самарьтъ. Но магарето има изкуството да пѣе. Затова, когато носило водата, запѣло изъ пѫтя. Запитватъ го: защо ревешъ? - "Пѣя", отговорило то. "Че нося вода, това е моя длъжность, а да пѣя, това е мое изкуство, което азъ давамъ даромъ на хората. Безъ да ме биятъ, безъ да ме мушкатъ азъ пѣя". И наистина, когато магарето иска да прави нѣщо отъ себе си, то пѣе. Азъ казвамъ: ревътъ, това е най-благородното, най-отличното нѣщо на магаретата. То не реве, а пѣе има една тѫга въ това

магаре. Ако азъ бихъ билъ единъ поетъ, бихъ написалъ нѣколко куплета за магарето. Магарето казва на хората. "И вода имъ носихъ, и пѣхъ имъ, но пѣсеньта ми не разбраха, и мене не разбраха, все магаре си останахъ. Нито мене разбраха, нито пѣсеньта ми удобриха." Не е ли сѫщото, което и Христосъ казва въ една отъ притчитѣ: "Пѣхъ ви, не пѣхте; плакахъ, не плакахте".

Питамъ: какво иска свѣтътъ отъ добритѣ хора? Азъ мисля, че добритѣ хора заематъ мѣстата на магарето въ свѣта. Дѣ какво става въ свѣта все добритѣ хора сѫ виновни, все тѣ сѫ лоши. Ако въ една война измратъ 50 милионъ хора, никой не обѣлва зѫбъ, нищо по това не се казва, но ако въ едно религиозно общество умратъ 10 души, или имъ мръднатъ дъскитѣ, като на Исуфъ-Али Белхами и почнатъ да играятъ съ гърнето млѣко на главата, казватъ за тѣхъ: полудѣха тѣзи хора! Казвамъ: не, тия хора носятъ млѣко на главата си. Питамъ: кое състояние е по-добро, да краде човѣкъ или да проси? Хвана единъ крадецъ питамъ го: защо крадешъ? - Че нѣма да прося, я! Хвана единъ просякъ, питамъ го: защо просишъ? - Нѣма да отида да крада я! Спра се и казвамъ и двамата иматъ право, и двамата мислятъ добрѣ. Това сѫ разбирания за живота. Хвана трети, питамъ го: ти какво правишъ? - Нѣма да крада, нѣма да прося, а ще работя. Това е човѣкътъ, това е най-правилното разрѣшение на въпроса. Който нито краде, нито проси, а работи, това е най-правилното разбиране. Онзи, който краде, има право да краде, обаче кражбата има свои послѣдствия. Онзи, който проси, има право да проси, обаче просията има свои послѣдствия. И онзи, който работи има право да работи, обаче и работата има свои послѣдствия.

Сега, онзи, който ме слуша и не струва хасъ отъ мене, взема книжката си и пише въ нея, и току погледнешъ, видишъ въ нѣкой вестникъ като "Утро" или другъ нѣкой, пише тамъ: този човѣкъ руши обществото. - Разбиране е това.

"Отъ Египетъ позвахъ Сина си". Значи, отъ мѣстото,

дѣто трѣбва да се учи. Да оставимъ тия нѣща, тѣ сж възгледи на хората! Онзи, който може да се нарече човѣкъ, въ пълния смисъль на думата, който е дошълъ на земята, трѣбва да има единъ мощенъ духъ. Азъ наричамъ герой онзи човѣкъ, който като носи страданията си въ свѣта, и да го ударятъ, пакъ да се повдигне и като се подигне, пакъ да пѣе. Това е човѣкъ съ мощенъ духъ. Магарето въ окултизма играе важна роль, то е символъ, емблемъ, него считатъ за емблемъ на четвъртото посвѣщение. Онзи човѣкъ, който не разбира живота на магарето, а обръща внимание на неговата форма, на ушитѣ му, на копитата му, на неговия гласъ, както и на това, което то върши, той нищо не разбира. Трѣбва да се обърне внимание на онзи животъ, който е вложенъ въ тази форма. Разбирате ли вие, какво нѣщо е животътъ на магарето? Казвате: магарешки животъ! Знаете ли, въ нѣкои отношения въ това животно има красивъ животъ? Да оставимъ неговитѣ слабости, понеже ако се домогнемъ да слабоститѣ му като на животно, питамъ: човѣкъ нѣма ли слабости. При най-голѣмитѣ слабости въ човѣка ние трѣбва да виждаме и онѣзи красиви пориви въ неговата душа. Когато говоримъ за противоположноститѣ въ човѣка, ние още не разбираме самия човѣкъ. Когато говоримъ за водата и за леда, азъ разбирамъ поляризиране на двѣ състояния, т. е. прѣминаване отъ едно състояние въ друго. Защото и паритѣ, и ледътъ, това сж нищо друго, освѣнъ двѣтѣ състояния на водата. Значи, живота и при парата, и при леда постоянно се мѣни.

Ние сме дошли на земята. Какво трѣбва да научимъ? - Първо трѣбва да придобиемъ онова истинско знание, което ни дава разширение на съзнанието. Вие научили ли сте изкуството да разговаряте съ една ябълчна сѣмка, напримѣръ? Можете ли да я накарате да проговори? Казватъ за Едисона, че той турилъ една желѣзна игла на плочата на единъ фонографъ и като завъртѣлъ тази плоча, иглата имала изкуството да говори или да пѣе, т. е. имитира човѣшкия гласъ. Казвамъ: между тази игла и между плочата на фонографа има

нѣкакво разумно съчетание седи едно разумно сѫщество, което е създало това съчетание. Казватъ, че Едисонъ измислилъ това нѣщо, но той самъ не могълъ да си обясни, какъ е възможно фонографа да говори. Ами че първиятъ фонографъ е човѣкътъ, като се завърти колелото на живота, и човѣкъ почва да говори. Хиляди плочи има въ този фонографъ.

Като се завърти една отъ тия плочи, веднага се явява дѣдо ти, който е живѣлъ преди хиляди години. Той започва да говори, ти чувашъ неговия гласъ и започвашъ да живѣешъ неговия животъ. Послѣ, завъртишъ друга плоча, дойде баба ти, започва да ти говори, и ти захващашъ да живѣешъ нейния животъ, придобиваш нейния характеръ. Въртятъ се плочитѣ една следъ друга, стари и нови пѣсни и разговори се произвеждатъ. Казвашъ си: не зная какъвъ дяволъ влѣзълъ въ мене! - Никакъвъ дяволъ не е влѣзълъ въ тебе, но плочата на баба ти е дошла и тя ти говори. Жива е баба ти! Сега ако ви прѣдставя една картина за духовния животъ, вие ще се очудите, този животъ ще ви се види смѣшенъ. Та и баба ви и дѣдо ви почватъ да говорятъ. Тѣ казватъ: чуденъ е станалъ свѣтътъ! Всичко, каквото сме правили едно врѣме, сега започва да излиза на лице.

"Позвахъ Сина си отъ Египетъ". Този синъ, който е отишълъ да се учи въ Египетъ, трѣбва да слезе въ материята, да мине прѣзъ страданията, за да се научи. Страданията прѣдставляватъ една велика Божествена наука. Безъ страдания човѣкъ не може да се научи. Туй трѣбва да имате като правило. Всѣкога знанието е свързано съ страдания. Страданието носи знание, а знанието само по себе си представлява условия за живота. Животътъ носи условия за придобиване великото благо, а благото създава условия за проявяване на Божията Любовь, а любовьта ни въвежда въ условия да влеземъ въ връзка съ ония разумни сѫщества, които сѫ минали по този пѫть за да се радваме. Кога човѣкъ се радва? Нали като намѣри една разумна душа, съ която може да се разбира? Кога една майка се радва? - Когато има една разумна

дъщеря, съ която може да се разбира. Кога единъ учитель се радва? - Когато има единъ ученикъ, който може дълбоко да разбира. Кое е онова, което може да причини радость на нашитѣ братя? - Когато единъ нашъ братъ е живъ, а не умрѣлъ. Има умиране, но има и оживѣване. Онзи, който се е училъ въ Египетъ знае какво нѣщо е смъртьта, знае какво нѣщо е животътъ. Учителитѣ отъ египетската школа сѫ пращали своитѣ ученици да учатъ методи, по които да напущатъ своитѣ тѣла за единъ мѣсецъ най-малко. Слѣдъ това, като се върнатъ отново въ тѣлата си, по такъвъ начинъ да оживѣятъ, да възкръснатъ тѣлата имъ. Египтянитѣ сѫ имали смелостьта да балсамиратъ тѣлата на своитѣ покойници, като сѫ вѣрвали, че единъ день ще се върнатъ въ сѫщитѣ си тѣла и ще възкръснатъ съ тѣхъ. Но европейцитѣ развалиха тѣхния планъ. Тѣ като дойдоха, развалиха гробницитѣ имъ, започнаха да режатъ тѣлата на мумиитѣ имъ, искаха да проникнатъ въ тайнитѣ, които сѫ крияли. И послѣ се чудятъ, защо тия мумии имътъ такова злобно изражение. Тѣ си казватъ, развалиха ни плана! Европейцитѣ нѣматъ търпение да дочакатъ да възкръснатъ тия тѣла, та да видятъ Божията слава. Па и за съвръменнитѣ учени нѣма никаква тайна. Тѣ започнаха да рѣжатъ и живия организъмъ и казватъ: нѣма нищо въ него, той е само материя въ каквото се превръща и слѣдъ смъртьта. Съ смъртьта всичко се свършва, казватъ тѣ. Така разсѫждаватъ онѣзи учени хора, които не сѫ запознати съ законитѣ на природата, на които липсва нѣщо. Липсватъ тия методи.

Казвамъ: ако нѣкой ангелъ дойде сега при васъ и ви каже да отидете въ Египетъ, ще отидете ли? Вие ще станете сутриньта и ще кажете: сънувахъ снощи, че единъ ангелъ дойде и ми каза, да отида въ Египетъ. Който ви слуша, ще каже: какво ти трѣбва да слушашъ глупави сънища! Умнитѣ американци не бѣха ли глупави предъ очитѣ на хората когато преди години въ Клондай се откри една златна руда и хиляди хора отъ тѣхъ изпродадоха своето богатство и се стекоха

тамъ да извлекатъ злато отъ повърхностьта на земята. Всички се заразиха отъ тази мания да печелятъ. Та стига да дойде този ангелъ да имъ каже, че ще спечелятъ нѣщо. Тогава нѣма да се съмнѣватъ въ този сънь. Има нѣщо, което човѣкъ може да спечели. Но тъй, ние сме чужди единъ за другъ. Вземете, ако нѣкой човѣкъ разправя за своитѣ страдания, тия, които го слушатъ, се запитватъ: защо страда този човѣкъ? Майка му е жива, баща му е живъ, има хлѣбъ да яде, защо страда? Тѣ не могатъ да разбератъ неговитѣ страдания. Нѣкой поетъ написалъ една книга или нѣкоя своя поема представя я прѣдъ свѣта, но всички се нахвърлятъ върху него, започватъ да го критикуватъ. И той най-послѣ си казва: защо ли ми трѣбваше да пиша? Защо страда този поетъ? - Вложилъ е той, нѣщо въ своята работа, и никой не го разбира. И какво става съ него? Послѣ, нѣкоя майка роди едно дѣте, то влѣзе между хората и почватъ да го мушкатъ тукъ-тамъ. Връща се то дома си цѣлото въ рани. Майката се хваща за главата, започва да прѣвързва ранитѣ му. Цѣлото е продупчено отъ хората. Такова е положението и на единъ художникъ, и на единъ музикантъ, и на единъ поетъ, надупчени сѫтѣ на много мѣста. Опасно е сега да бѫдешъ и религиозенъ и духовенъ човѣкъ, може да те намушкатъ на общо основание. Започватъ да говорятъ по твой адресъ: той е идиотъ, глупавъ човѣкъ, такъвъ, онакъвъ. Казвамъ: въ какво седи умния човѣкъ, какъ се познава той? Днесъ единъ човѣкъ, който може да опропасти живота на хиляди хора, минава за ученъ, а единъ човѣкъ който посветява живота си, или като лѣкарь, или като художникъ, или като музикантъ, или като поетъ, или като майка, минаватъ за глупави хора. Но това не се отнася до цѣлото човѣчество. Има и благородни души въ свѣта.

Та сега ние трѣбва да се стремимъ къмъ създаване на ония разумни връзки, които сѫществуватъ отгорѣ, които сѫ необходими за проявяване на разумния животъ. И всѣки отъ васъ може да го създаде! Сега вие ще кажете: има два вида животъ, има и два вида хора. За това именно сѫ пратени

Учителитѣ въ свѣта, да учатъ хората на разумния животъ. Потрѣбни сѫ Учителитѣ на свѣта!

Всѣка майка, всѣки баща, всѣки вашъ приятель, който може да ви опѫти въ правия пѫть, който може да ви даде единъ добъръ съветъ, той е учитель. Азъ взимамъ думата "учитель" въ най-широкия смисъль. Подразбирамъ хора, които могатъ да говорятъ на единъ положителенъ езикъ. Цѣлиятъ свѣтъ днесъ е пъленъ само съ разочаровани хора. Вие ще срещнете и млади, и стари хора съ разнебитени сърдца, за които казватъ: Господь да ги утеши! Какъ ще ги утеши Господь? Не сме ли ние носителитѣ на тази Божия благодатъ? Не сме ли ние Божественитѣ лѫчи, които трѣбва да изпълнимъ Волята Божия тукъ на земята? Едно врѣме ангелъ Господенъ слезе отъ небето и каза на Йосифа: "Вземи дѣтето си и бѣгай въ Египетъ!" И днесъ ангелътъ слиза и казва на всички майки и бащи: "Вземете дѣтето и се върнете въ Израелъ, въ Ханаанската земя, защото настанаха вече онѣзи благоприятни условия." И сега този ангелъ ви казва да се върнете въ свѣта за да работите. И всѣки отъ васъ трѣбва да вдигне знамето на Любовьта, не червеното знаме, нито бѣлото знаме, а знамето на Любовьта, което трѣбва да бѫде свѣтлина. Та като се дигне това знаме, всички трѣбва да чететъ на него. Неговата свѣтлина е толкова приятна, защото само по себе си то носи свобода. И азъ казвамъ: за да се образува това знаме, трѣбва да се съединятъ въ него всички човѣшки умове и всички човѣшки сърдца. Това Божествено знаме ще бѫде направено отъ нишкитѣ на всички човѣшки умове и всички човѣшки сърдца. То ще бѫде най-красивото знаме, подъ което трѣбва да се събере цѣлото човѣчество и да каже: "Ние ще воюваме въ този свѣтъ за онази велика Истина, която носи човѣшката свобода."

И туй ще се изпълни! Само тогава иматъ смисъль думитѣ: "Отъ Египетъ позовахъ Сина си". Защо Го позовалъ? Защото се е изучилъ. Думата "синь" употрѣбена въ този смисъль, това е Любовьта. Та казвамъ: настава вече моментъ

всѣки отъ васъ да се запита, защо е дошелъ на земята. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Любовь. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Мждрость. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Истина. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Правда, да се застжпишъ за страната на правото. Защо си дошелъ? - Да проявишъ Божията Добродѣтель. Дошелъ си да проявишъ качествата на всичики добродѣтели, да проявишъ всички таланти и всичко онова най-хубаво, което имашъ вложено въ твоята душа отъ хиляди години. Всичко това трѣбва да го изнесешъ, не да го раздадешъ, но то трѣбва да бжде като заложба за благото на твоитѣ братя. Само тогава ще се образуватъ слѣдните нѣколко връзки. Първата връзка е отъ Бога къмъ хората. Втората връзка е отъ насъ къмъ Бога, т. е. отъ създаденото къмъ Бога. Третата връзка е отъ човѣка къмъ човѣка. И четвъртата е най-възвишената - отъ Бога къмъ Бога. Направимъ ли тия връзки това значи да се съединимъ съ този Мощенъ Божественъ Духъ, та като ви срещна, въ ума си да ви държа тъй, както държа себе си; да ви почитъмъ тъй, както почитамъ себе си; да ви обичамъ тъй, както обичамъ себе си; въ вашето лице да виждамъ Бога тъй, както Го виждамъ и въ своето лице. Тогава всички ще носимъ Божието благо. И само тогава свѣтътъ ще се оправи. Не че сегашнитѣ условия ще се измѣнятъ, но ние можемъ да поправимъ, да подобримъ тия условия. За сега, обаче, тия условия сж необходими за вашето развитие. Тѣзи мжчнотии, които имате, сж необходими за уякчаване на вашия духъ. Ако въ свѣта нѣма извѣстни налѣгания, никаква работа не можете да извършите. Ако всички хора въ свѣта съ богати, нищо не може да се постигне. Ако всички хора сж бедни, пакъ нищо не може да се постигне. Това сж полюси. Богатството предизвиква единъ родъ способности у човѣка, сиромашията прѣдизвиква другъ родъ способности у човѣка. Вжтрѣшното доволство прѣдизвиква трети родъ способности у човѣка. Вие често казвате: азъ остарѣхъ. Що е старостьта? Старостьта прѣдставлява за тебе въз-

можности да се проявишъ, т. е. ти имашъ възможность да станешъ младъ. Като казвашъ, че ще остарѣешъ, подразбирамъ, че имашъ възможность да станешъ уменъ. Ти трѣбва да правишъ опити да се подмладяваш. Вие правили ли сте опити да се подмладявате? Казвате: глупости ще се подмладява човѣкъ! Че какъ тъй, най-красивото състояние е да се подмлади човѣкъ! Ние съврѣменнитѣ хора като дойдемъ до една опрѣдѣлена възрасть очакваме вече да умремъ. Не онзи, който не е умиралъ, не е билъ въ Египетъ; и онзи, който не е възкръсвалъ, не е билъ въ Ханаанъ. Въ Египетъ ще отидешъ да научишъ закона на безсмъртието, а въ Ханаанъ ще отидешъ да научишъ закона на възкресението, великия законъ на Любовьта. Земята е една велика лаборатория.

Сега ние чакаме да дойдатъ ангелитѣ да ни освободятъ. Че кой ви е вързалъ? Всички вие сте свободни. Гледамъ, нѣкоя жена стои замислена казва: азъ съмъ ограничена, вързана съмъ. Питамъ: като дойде на земята, къмъ кого бѣха първитѣ ти връзки? Кой ти даде живота? - Богъ ти даде живота, затова, първото отношение, което имашъ, е къмъ Бога. Слѣдователно, първото задължение, което имаме въ свѣта е къмъ Бога. Ако азъ не спазя своитѣ отношения, своитѣ задължения и обѣщания къмъ Бога, мислите ли, че ще мога да спазя задълженията си къмъ другитѣ хора? За въ бѫдаще азъ бихъ желалъ хората да постѫпватъ по слѣдния начинъ. Нѣкой младъ човѣкъ като срещне нѣкоя млада мома, която го харесва и иска да се ожени за него да и каже: азъ вече съмъ прѣстаналъ съ такива суевѣрия, за такава мома не се женя. И момата като срещне нѣкой младъ момъкъ, да каже: азъ за такъвъ момъкъ не се женя. Що е женидбата въ свѣта? -Женидбата първоначално е прѣдставлявала една разумна връзка, едно разумно отношение. Ако мѫжътъ има една другарка, тя трѣбва да е такава, че да го подига въ живота, а не да му тури единъ юларъ и да го потиква съ него напрѣдъ. Азъ като говоря за мѫже и жени, говоря за всичкитѣ. Този юларъ се среща навсѣкѫдѣ. Жената като намѣри, че мѫжа е по-глупавъ

отъ нея, туря му единъ юларь и го води. Послѣ, отъ врѣме на врѣме го понашари съ камшика. Той мълчи, нѣма какво да прави. Питатъ го: какъ си? - Силно нѣщо е жената, бре! На друго мѣсто пъкъ мжжътъ тури юларъ на жена си, понашари я съ камшика си отъ врѣме на врѣме. Питатъ я: какво нѣщо е мжжътъ? - Силно нѣщо е мжжътъ! На друго мѣсто учителътъ вързалъ ученика си; другадѣ пъкъ ученикътъ вързалъ учителя си. Питамъ: съ тия юлари разрѣшили ли сте всички ваши въпроси? Казватъ: оставете всѣки човѣкъ да се проявява тъй, както му диктуватъ неговитѣ отношения къмъ Бога. Единъ день, когато той свърши своята работа, ще бжде и съ тебе. Отидешъ нѣкждѣ, виждашъ, че нѣкой се моли на Бога. Застани нѣкждѣ далече отъ него, не му се бъркай, укажи най-голѣмото уважение и почитание къмъ неговото сърдце, къмъ неговото разположение. Вие казвате: какво застаналъ онзи глупакъ тамъ и се моли? Какво мисли той? - Мисли той, разрѣшава една отъ най-великитѣ, отъ най-труднитѣ задачи. Това значи да се молишъ. Молили ли сте се вие? Казвате: срамота е да се моли човѣкъ. Да, като те простратъ на земята въ нѣкой участъкъ и ти турятъ съ камшика 25, тогава казвашъ: моля ти се недѣй! Защо се молишъ сега? Значи, съ камшика се молишъ, а безъ камшикъ не се молишъ. Азъ бихъ казалъ: удряй братко удряй, но ще знаешъ, че единъ день този камшикъ ще засегне и твоя гръбъ. Ако ударятъ на мене единъ камшикъ, на тебе - два. Ако ударятъ на мене три, на тебе - шесть. Ако ударятъ на мене сто, на тебе - 10,000. Такъвъ е великиятъ Божи законъ. Глупавиятъ нѣма право да бие. Само умниятъ има право да бие. Азъ наричамъ художникъ, скулпторъ или музикантъ, този човѣкъ, който като бие съ чука своята статуя, изкарва отъ нея нѣщо хубаво. Азъ наричамъ великъ поетъ този човѣкъ, който знае какво да пише и изкарва нѣщо хубаво. Ние не се нуждаемъ отъ глупави хора, които биятъ. Горко на онзи строй, въ който глупавитѣ хора биятъ!

"Отъ Египетъ позвахъ Сина си". Той дойде отъ Еги-

петъ дѣто е завършилъ своето образование. И всички вие трѣбва да завършите своето образование, за да бѫдете мощни духове. Има нѣщо по-мощно въ свѣта, отколкото съврѣменното образование. Тѣзи сабли, които днесъ носятъ военнитѣ, едно врѣме ги носиха магитѣ. Тѣ сѫ магически пръчици, емблеми. Магитѣ работеха съ живитѣ закони на природата. Но днесъ хората като изгубиха това изкуство, тѣ не знаятъ какво да правятъ даже и съ единъ ножъ. Сега всички мѫже носятъ тояжки, но не знаятъ какво да правятъ съ тѣхъ. Едно врѣме Моисей като дигна своята тояжка, раздѣли морето на двѣ части, отвори пѫть да мине народа му по сухо. Той като дигна тояжката нагорѣ, произведе цѣла буря въ природата, но знаеше какъ и на кое врѣме да я дигне. Има врѣмена, когато човѣкъ само като дигне пръста си, може да произведе цѣла катастрофа въ природата. Но благодарение, че не знаете кога е това врѣме. Нѣкой казва: ти знаешъ ли какво мога да направя? Ако такъвъ човѣкъ би знаелъ кога да дигне рѫката си, би произвелъ цѣла катастрофа, но благодарение, че не знае врѣмето за това, той дига прѣждеврѣменно рѫката си. Вие ще се научите да дигате тояжката си не само за катастрофи, но и за добрини. Само за това има врѣме. Соломонъ е казалъ: "Има опрѣдѣлено врѣме за всичко". Затова трѣбва да отидете въ Египетъ да се учите на мѫдрость и на знание, на този вѫтрѣшенъ моралъ, на този устой. Тогава само ще имате една нова вѫтрѣшна култура и нѣма да бѫдете малодушни.

И тъй, ако сегашнитѣ възгледи, които имате за нѣщата сѫ искрени у васъ, задръжте ги; ако сѫ купешки, ако сѫ стари, набрали прахъ, утайки, освободете се отъ тѣхъ! Оставете въ васъ само онѣзи вѫтрѣшни заложби, които Богъ ви е далъ. Работете съ тѣхъ и за тѣхното разработване. Това е законъ на великата свобода, която сега иде въ свѣта. Тѣ сѫ душитѣ, които влизатъ въ другитѣ хора, разбиратъ ги, считатъ ги като души, които сѫщо тъй страдатъ. Тѣ считатъ, че и въ тѣхъ има нѣкакви хубави заложби, че и тия

хора могътъ да се обърнатъ къмъ Бога.

Та азъ желая днесъ да не ви пущамъ празни. Всѣко празно гърне, всѣка празна стомна ще я напълня съ нѣщо. Всѣки отъ васъ трѣбва да занесе дома си поне по единъ килограмъ млѣко на главата си. Ами вий трѣбва да знаете, че сте хора! Отъ толкова хиляди години какво очаквате на земята? Ако разберете живота си криле ще ви израснатъ; ако не разберете живота си, главата ще ви побѣлѣе, гърбътъ ви ще се превие, краката ви ще отслабнатъ и единъ день всички ще свършитѣ безславно и на гробътъ ви ще напишатъ: "Тукъ е гробътъ на забравения, на незнайния". Въ врѣме на войната германцитѣ направили единъ паметникъ на своитѣ паднали войници въ Сърбия и написали върху него имената на всички. Писали: "Тукъ почиватъ германскитѣ герои". Идватъ слѣдъ това сърбитѣ, заличаватъ туй, което германцитѣ писали и отгоре написали: "Тукъ сѫ паднали незнайни герои". Който не вѣрва въ думитѣ ми, ще има такъвъ паметникъ, на който ще бѫде заличено името му. Да бѫде човѣкъ безъ име, това е състояние на смъртъ. Да зовешъ човѣка по име, това значи този човѣкъ да има достойнство. Само умнитѣ, само възлюбенитѣ отъ Бога хора иматъ име. Казва се въ Писанието: "И ще имъ дамъ име и всѣки самъ ще го знае".

"Изъ Египетъ позвахъ Сина си". Азъ желая да ви повикамъ отъ Египетъ всички, да се върнете въ Ханаанската земя и да бѫдете носители на онова, което сте научили тамъ.

Бѣседа, държана отъ Учителъ,
на 14 февруарий, 1926 г. въ гр. София.

Бѫдете съвършени!

"Бѫдете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни".

"Искайте, хлопайте и търсете!"

Ще ви изнеса двѣ положения на разбиранс. Въ единъ стихъ отъ Евангелието се казва: " Бѫдете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни!"

Второто положение се изразява въ другъ стихъ: Искайте, хлопайте и търсете!" Думата " съвършенство" прѣдставлява единъ незавършенъ актъ, т. е. актъ, който самъ по себе си не може да се завърши. Съвършенството, това е единъ вѣченъ идеалъ не само на хората, но и на всички разумни сѫщества. Той прѣдставлявя външната страна. Идеалитѣ сѫ необходими въ живота. Човѣкъ все-таки трѣбва да се стреми къмъ нѣщо, все трѣбва да има каква и да е идея. Отъ това гледище човѣкъ трѣбва да има една широка душа, т. е. той не трѣбва да бѫде дребнавъ. Когато ние разискваме върху нѣкои обществени въпроси, или върху нѣкои домашни въпроси, или върху нѣкои духовни или морални въпроси, всѣкога има опасность да не се породи нѣкакво недоволство. Недоволството седи въ дребнавостьта, или въ вѫтрѣшната критика, или въ критиката на другитѣ. Само критиката може да се прѣвърне въ едно вѫтрѣшно изправление на живота, което може да ни доведе до едно пълно съвършенство.

И тъй, ще имате прѣдъ видъ, че думата "съвършенство" означава единъ вѫтрѣшенъ послѣдователенъ процесъ. Човѣкъ може да бѫде съвършенъ въ даденъ моментъ, но не може да бѫде съвършенъ въ всички моменти. Той може да бѫде съвършенъ въ своята специалность, а именно: той може да бѫде съвършенъ като химикъ въ своята лаборатория; той може да бѫде съвършенъ като богословъ, или като свещеникъ, или като проповѣдникъ; той може да бѫде съвършенъ като музикантъ; той може да бѫде съвършенъ като търговецъ и т. н. Нѣкоя жена може да бѫде съвършена като дома-

---

Матея 5:48; 7:7 Лука 11:9

киня въ дома си и т. н. Изобщо, човѣкъ може да бжде съвършенъ въ своята специалность, каквато и да е тя. Като говоримъ за съвършенство, ние не подразбираме това съвършенство, за което хората говорятъ. Хората говорятъ за едно съвършенство, което не разбиратъ. Казватъ за нѣкого: той е съвършенъ. Въ какво? - Въ обходата си, въ характера си. Отдѣ знаете това? Че вие сте видѣли много малко нѣщо отъ този човѣкъ, видѣли сте само, какъ се отнася външно, но вижте вжтрѣ какъ е, какъ се отнася съ своитѣ слуги. Той е съвършенъ отвънъ, като дипломатъ, външно го виждате вие.

Та често въ този смисълъ и вие сте така съвършени. Има моменти, когато всѣки отъ васъ е съвършенъ - съвършенъ е само за мигъ, но не и за винаги. Вие не можете за винаги да запазите това съвършенство. Благодарете, че не можете да го запазите за винаги! Защо? Ако вие можете да запазите туй състояние за винаги, не зная какво би станало съ васъ. Да мислимъ човѣка за съвършенъ и да не може да покаже това съвършенство, това е едно вжтрѣшно тежнение на човѣшкия духъ. Подъ съвършенство азъ разбирамъ просторъ, широта най-голѣмата възможность, въ която човѣкъ може да се прояви. Азъ считамъ това за най-добрата страна на живота. И наистина, само съвършения човѣкъ може да прояви Любовьта; само съвършения човѣкъ може да прояви Мждростьта; само съвършения човѣкъ може да прояви Истината; само съвършения човѣкъ може да прояви Правдата; само съвършения човѣкъ може да прояви Добродетельта.

Разбирайте съвършения човѣкъ въ този смисълъ, въ който азъ го употрѣбявамъ. Всички вие може да се проявите като съвършени, нищо не ви прѣчи. Никой отъ васъ не може да се оправдае, че има нѣщо въ живота което му пречи, което го спира. Какво ви спира? - Нищо. Че не можете да направите това или онова, туй е една фикция, това е едно самозаблуждение. Ако азъ не мога да дигна 1,000 килограма на гърба си, това не показва моята слабость. Тѣзи 1,000 килограма азъ

мога да ги дигна, но какъ? - Въ продължение на извѣстно врѣме. По този начинъ азъ ще мога да дигна не само 1,000 килограма но и 10,000 килограма, както и 100,000 килограма, па и милиони килограми. У човѣка обаче има едно щеславие, и той казва: чакай да видя мога ли да дигна 1,000 килограма изведнъжъ. И изведнъжъ мога да ги дигна, но това е другъ въпросъ. Ако една мравя разглежда живота, тя ще го разглежда отъ своето становище. Нѣкой ме пита: можешъ ли да дигнешъ 1,000 килограма? Казвамъ: да, и 1,000 килограма, и 10 милиона килограма мога да дигна изведнъжъ, но мравешки? Това вече е извъртване на въпроса, то е вече относителна сила.

Въ втория стихъ се казва: "Искайте!" Какъ трѣбва да се иска? Искането трѣбва да бжде разумно. Само разумниятъ човѣкъ маже да иска; само разумниятъ човѣкъ може да хлопа; само разумниятъ човѣкъ може да търси. Това сж вжтрѣшни положения на нѣщата, това сж мѣрки. Човѣкъ трѣбва да се установи, въ какво трѣбва да вѣрва, къмъ какво трѣбва да се стрѣми, какъвъ трѣбва да бжде неговиятъ идеалъ. Той непрѣменно трѣбва да се установи. Само тогава външния му животъ може да стане красивъ. Сега нѣкой може да каже: хлопамъ, но не ми отварятъ. Казвамъ: така е, има условия въ живота, когато можешъ да хлопашъ и да не ти отворятъ, а има условия въ живота, когато при първото чукане ти отварятъ. Прѣдставете си, че азъ отивамъ на гости нѣкждѣ, дѣто съмъ обѣщалъ да занеса една торба съ звонкови монети. Ще ми отворятъ ли тамъ? Да, тамъ всички ме чакатъ. При първото похлопване още, веднага ми отварятъ и казватъ: той е! Но прѣдставете си, че азъ отивамъ съ единъ парабелъ нѣкждѣ да обера нѣкого. Какъ мислите, колко пжти трѣбва да хлопамъ, за да ми отворятъ? - Колкото и да тропамъ, доброволно нѣма да ми отворятъ. Следователно, ако вие искате невидимия свѣтъ да ви отвори, трѣбва да имате единъ вжтрѣшенъ идеалъ. Идеитѣ сж, които даватъ вжтрѣшния смисълъ и красота на живота.

Нашитѣ шапки сж направени съобразно нашитѣ идеи. Нашитѣ кжщи сж направени съобразно нашитѣ идеи. Нашитѣ училища сж направени съобразно нашитѣ идеи. Стокитѣ въ търговията сж направени споредъ нашитѣ идеи. Нашитѣ учители, нашитѣ свещеници, всичко това е създадено съобразно нашитѣ идеали. И слѣдъ всичко това съвръменнитѣ хора казватъ, че съ идеали не се живѣе. Хлѣбътъ, който ядемъ сега, е създаденъ съобразно идеалитѣ, съ които живѣемъ. Онзи орачъ, който оре земята, сжщо така има извѣстни идеали. Даже и онази къртица, която рови земята има свои идеали. Онзи грънчаръ сжщо тъй има извѣстни идеали. Казватъ: само ние хората имаме идеали. Не, всички живи сжщества си иматъ идеали, само че идеалитѣ имъ се различаватъ.

Сега ние се спираме при човѣшкитѣ идеали и казваме: нека се даде възможность да се проявятъ всички разумни човѣшки идеали, които могатъ да дадатъ почва и условия за човѣшкото съзнание да се просвѣти, за да се дойде до онѣзи истински идеали, които водятъ къмъ постигане на Божията Любовь. Щомъ се яви това съдържание въ хората, тогава тѣ ще иматъ единъ материялъ, отъ който ще се образуватъ разумнитѣ нишки, разумнитѣ връзки между тѣхъ. Не може да се образуватъ разумни вжтрѣшни връзки между хората, докато не се създаде единъ високъ идеалъ помежду имъ. Сегашнитѣ връзки между хората не почиватъ на много здрава основа. Слѣдователно, ние има да работимъ още много. Не само връзкитѣ ви съ другитѣ хора не сж здрави, но не сж здрави още връзкитѣ съ невидимия свѣтъ, пъкъ и връзкитѣ съ самитѣ васъ не сж още здрави. Нѣкои ще кажатъ: здрави сж нашитѣ връзки, какъ не! Че вие още не сте се научили да пазите своя умъ. Вие още не сте се научили да пазите своето сърдце! Вие още не сте се научили да пазите своитѣ дробове. Вие още не сте се научили да пазите своя стомахъ, своята храносмилателна система и т. н. Я вижте, какво означава това голѣмо количество лѣкари днесъ? Това показва, че съвръменнитѣ хора сж изгубили своя идеалъ, тѣ сж влѣзли въ

курника на грубия материализъмъ. Тъй наричамъ азъ материализма днесъ.

И тъй, подъ думата "съвършенство" азъ разбирамъ съвсемъ друго нѣщо. Прѣдставете си, че вие четете една книга като Библията, въ която сж изложени всички правила, методи и начини за разумно живѣене въ всѣко отношение. Да допуснемъ, че сжществува такава книга, въ която сж изложени истинскитѣ методи за правилно живѣене. Всѣки отъ васъ ще може да намѣри цѣрь или правила за себе си въ тази книга. Такава книга дѣйствително сжществува въ свѣта, но дали вие я знаете, дали я признавате, това е единъ другъ въпросъ. Сжществува такава книга, въ която сж изложени всички основни, идейни правила, какъ трѣбва да живѣе човѣкъ, въ какво и да е отношение. Ти можешъ да четешъ тази съвършенна книга, която се състои отъ хиляди и милиони листи и не мисли, че като обърнешъ единъ листъ отъ тази книга, цѣлата си я прочелъ. Ти казвашъ: азъ чета тази книга. Казвамъ: много добрѣ, но това още не показва, че си я прочелъ цѣлата. Питамъ едного: на кой листъ четешъ? - На първия. Питамъ втори, на кой листъ четешъ? - На втория. Питамъ трети: на кой листъ четешъ? - На третия. Други питамъ: на кой листъ четете вие? Тѣ казватъ: на четвърти, на пети, на шести и т. н. Всички четатъ тази книга на съвършенството, но още не сж съвършени. Тази книга азъ наричамъ "книга на разумния животъ". Щомъ я четешъ, значи ти съзнавашъ нѣщата. Имашъ ли извѣстни страдания това показва, че ти съзнавашъ своето несъвършенство и си недоволенъ отъ себе си. Всѣки човѣкъ има единъ идеалъ. Какъвъ е идеалътъ на търговеца? - Идеалътъ на търговеца е паритѣ и стоката. Какъвъ е идеалътъ на единъ адвокатъ? - Идеалътъ на единъ адвокатъ е да разбира законитѣ и правилата, да може да ги складира въ своя умъ, за което трѣбва да има отлична паметь, а сжщеврѣменно и да има повече клиенти. Какъвъ е идеалътъ на единъ лѣкарь? - Да има повече пациенти - колкото повече, толкова по-добрѣ. При това, той желае

да бжде такъвъ лѣкарь, че дѣто влѣзе, да има една магическа пръчица, съ силата на която да направи всичко изведнъжъ и всички да казватъ за него: този лѣкарь има изкуство! Като влѣзе, на всички да помага. Какъвъ е идеалътъ на една шивачка? Ние като отидемъ при една шивачка, не искаме тя да се изправя прѣдъ насъ и да ни се кланя, но искаме да ни скрои и ушие дрехата хубаво, а слѣдъ това може да прави поклони, колкото иска. Не ушие ли дрехата добрѣ, никакви поклони не помагатъ. Като отидемъ при единъ адвокатъ, какво искаме? Не искаме да ни прави поклони, но искаме нашето дѣло да спечели. Ако спечели, и ние, и той можемъ да правимъ колкото искаме поклони, но ако загубимъ дѣлото, ще махнемъ съ главата си и ще кажемъ: знаемъ ние този адвокатъ, не го искаме повече. Онзи философъ, който пише по нѣкакъвъ въпросъ, трѣбва да владѣе този материалъ, за да може да го изложи.

Та всички обикновени хора наричатъ великитѣ хора "чукари", тъй ги уподобаватъ. Тѣ казватъ, че всѣки великъ човѣкъ е единъ чукаръ или единъ планински връхъ, повече или по-малко високъ, който складира въ себе си всичката благодать. Между тия чукари има долини и полета. Нѣкои хора сега сж по тия чукари, по тия високи планински върхове, други оставатъ незабелѣзани, понеже се намиратъ по тия долини и полета. Питамъ: между тия чукари или между тия високи планински върхове и между тия долини и полета има ли нѣкакво съотношение? - Има разбира се. Прѣдставете си, че нашата земя бѣше навсѣкждѣ валчеста, никждѣ нѣмаше такива чукари и високи планински върхове, какво щѣше да бжде нейното положение? - Земята щѣше да бжде обиколена навсѣкждѣ съ вода. Обаче, онѣзи сжщества, които сж създали земята, както и Онзи, Който я създалъ, сж направили и високитѣ и низкитѣ мѣста по нея. Като казвамъ "Онѣзи, които сж я създали и "Онзи", Който я създалъ, искамъ да употребя думитѣ "единство и множество", като свойства на Бога. Това сж двѣ идеи, които азъ свързвамъ, защото споредъ мене един-

ство има само въ Бога, а множество има сѫщо само въ Бога. Когато единството иска да прояви своята сила, то се проявява въ множеството. И когато множеството иска да прояви своето сцепление или връзка, която сѫществува между него, то се проявява въ единството, за да покаже, че източникътъ на всички сѫщества е единъ и сѫщъ.

Защо хората сѫ слаби и умиратъ? Защото като се отдѣлятъ отъ единството, отъ Бога, отричатъ Го отъ себе си, а по тази начинъ се отричатъ отъ себе си. При това, като се отдѣлятъ отъ единството, отричатъ и множеството и казватъ: съ много не може да се живѣе. Тогава спорѣдъ тѣхъ излиза слѣдното: съ единъ не можешъ да живѣешъ, съ много сѫщо не можешъ да живѣешъ, остава да живѣешъ само съ себе си. Щомъ дойдешъ до положението да живѣешъ само съ себе си, ти ще мязашъ на една мокра кокошка. Всѣки отъ васъ, който живѣе самъ и който отрича тия двѣ идеи, той ще мяза на омокрена кокошка - нищо повече. И тогава никакъвъ идеалъ не можете да постигнете, никаква наука, никакво щастие. Въ какво седи хубавото и красивото въ свѣта? То е единъ въпросъ, който тепърва се разработва. До сега, както и въ миналото, имаше много нѣща, които ви радваха, но сега, като минавате въ тази нова фаза на живота, какво може да ви радва? - Сега може да ви радва само единството. Подъ "единство" азъ разбирамъ да имашъ онзи вѫтрѣшенъ възвишенъ животъ, да имашъ съприкосновение съ едно разумно сѫщество, на което основнитѣ качества да бѫдатъ Любовь, Мѫдрость и Истина. При това, туй сѫщество да бѫде толкова разумно, че въ всѣки случай да ти бѫде като другарь, съ когото да можешъ да споделяшъ извѣстни идеи, извѣстни мисли.

Съвършенството, къмъ което се стрѣми всѣка душа, ученитѣ хора го намиратъ въ човѣшкия строежъ. Тѣ искатъ да докажатъ, че човѣкъ е създаденъ чудно, а религиознитѣ хора се спиратъ върху този въпросъ и често казватъ, че човѣкъ билъ чудно и страшно създание. Че е чудно създание,

тъй е, но че е страшно, съ това не съмъ съгласенъ. Онзи, който е превеждалъ думата "страхъ", не я употрѣбилъ сполучливо. Страхътъ се появилъ, когато енергията въ своитѣ проявления е била чрезмѣрно силна. Значи, страхътъ се е появилъ или вслѣдствие на голѣма сила, на чрѣзмѣрна енергия или вслѣдствие неизвѣстностьта на нѣщата. Азъ пъкъ бихъ казалъ, че човѣкъ е едно разумно и красиво създание. Всѣки съвършенъ човѣкъ трѣбва да знае, какъ е устроенъ неговиятъ мозъкъ, неговитѣ уши, неговитѣ очи и пр. Азъ не говоря за онѣзи вжнини уши, но той трѣбва да знае, какъ е устроенъ онзи вжтрѣшенъ апаратъ на слушане, какъ е устроена говорителната система. Той трѣбва да проучи тази сложность на прояви. Сега ние минаваме покрай нѣщата, проучаваме ги, но все отвънъ, искаме по този начинъ да подобримъ положението на обществата, да подобримъ свѣта, но трѣбва да знаемъ, че свѣтътъ не може да се подобри отвънъ, а отвжтрѣ. Чудни сж съврѣменнитѣ хора, когато искатъ да подобрятъ нѣщата отвънъ, по единъ механически начинъ. Чудно е когато единъ механикъ иска да изобрѣти нѣщо изведнъжъ. Той дълго врѣме мисли върху извѣстна идея, върху извѣстенъ принципъ, докато най-послѣ започватъ въ ума му да се търкалятъ онѣзи малки колелца, онѣзи части отъ машината онѣзи плоскости - цѣли образи рисува той въ ума си и едва слѣдъ 20 години изнася своята идея навънъ. Идея има въ този човѣкъ!

Сега и ние искаме да подобримъ свѣта. Този свѣтъ трѣбва да се подобри вжтрѣ въ насъ, въ всѣки едного по-отдѣлно, всѣки за себе си да го пресъздаде. Или, казано на другъ езикъ, той трѣбва да копира нѣщата. Съвършеният свѣтъ създава нѣщата, а намъ прѣдстои да ги копираме. Онзи механикъ, който изобрѣтилъ нѣщо, не го е копиралъ извѣднъжъ. Той мислилъ дълго врѣме, изучавалъ е, небесната механика и когато успѣлъ да копира въ ума си извѣстни идеи тази механика, когато най-послѣ ги оформилъ напълно въ себе си, тогава ги изнася на бѣлъ свѣтъ. Вие се лжете, ако мислите, че

този механикъ самъ е измислилъ тия нѣща. Питамъ ви: вашата механика отдѣ е знаяла всичко това, съ което днесъ разполага. Ами вие като не бѣхте на земята, съ каква механика се движеше земята? Вижте, колко умно сѫ устроени всички слънчеви системи, които сѫществуватъ днесъ!

Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е отличенъ философъ. Оставете вашата философия! Преди да сѫществуваше вашата философия, имаше друга една философия, която създаде всички слънчеви системи. Днесъ всички умни хора, които живѣятъ въ курницитѣ на грубия материализъмъ страдатъ, благодарение на този материализъмъ именно, понеже той съ своя моралъ отричаше единството. На него се дължатъ всички страдания на съвръменното човѣчество, чрѣзъ които днесъ си изкупватъ грѣховетѣ. Като казвамъ, че въ свѣта има материалисти, този упрѣкъ хвърлямъ навсѣкждѣ, защото материалисти има и въ църквитѣ, и въ домоветѣ и между ученитѣ, този грубъ материализъмъ сѫществува навсѣкждѣ. Между свещеници, проповѣдници и богослови има материалисти; между майки и бащи има метериалисти; между учени и философи сѫщо тъй има голѣми материалисти. Азъ не визирамъ само извѣстенъ родъ хора, но казвамъ, че всѣки човѣкъ, у когото нѣма възвишенъ идеалъ, чрѣзъ който да разбира, какво нѣщо е единството, какво нѣщо е множеството, какво нѣщо е да обича своитѣ ближни, идеалътъ на такъв човѣкъ е подобенъ на този на материалиста.

Та ние сме дошли до едно положение, да искаме да живѣемъ на земята. И право е, идеалъ е това. Азъ уважавамъ всѣки човѣкъ, който иска да живѣе. Животътъ е най-хубавия стремежъ у човѣка и у всѣко живо сѫщество. Да искамъ, да живѣя, това е съзнание. Слѣдъ като човѣкъ пожелае да живѣе, той ще дойде до редъ други идеи, които пъкъ, ще го доведатъ до прекрасни, красиви положения въ живота. Тогава азъ казвамъ: какво трѣбва да направимъ, за да се живѣе разумно? За да живѣе човѣкъ разумно, трѣбва да знае какъ да черпи онѣзи богатства, които сѫществуватъ въ природата. Той трѣбва

разумно да приеме своето богатство отдѣто е опрѣдѣлено. Ето напримѣръ българитѣ ходятъ сега да хлопатъ въ странство за пари. Тѣ нѣматъ пари и казватъ: между търговцитѣ е настанала голѣма криза. Искатъ да направятъ единъ заемъ отвънъ, но хората не имъ вѣрватъ, не имъ даватъ. Това сѫ финансиални потънкости, които се спазватъ. Има нѣщо, поради което не имъ даватъ заемъ. Българитѣ отъ редъ години хлопатъ за пари. Добрѣ, щомъ ние искаме да живѣемъ, нека направимъ единъ заемъ отъ природата. Като говоря за природата, азъ подразбирамъ едно общество. Подъ думата "природа" въ моя умъ всѣкога възниква една особена идея. Природата прѣдставлява една съвокупность отъ всички разумни сѫщества. Тѣ направляватъ цѣлия сегашенъ козмосъ. Това азъ наричамъ разумна природа. Дѣятелностьта на всички тия сѫщества е така разпрѣдѣлена, че всѣко сѫщество знае какъ да работи какво да работи и по кое врѣме да работи. Тѣзи съвършени сѫщества по нѣкой пѫть могатъ да направятъ нѣкои малки погрѣшки, които науката нарича изключения, а азъ наричамъ опущения. Тѣзи сѫщества, макаръ и съвършенни, има какво да учатъ, а при това учение тѣ могатъ и да сгрѣшатъ нѣщо. Понеже и вие влизате въ тази жива природа, по нѣкой пѫть тия съвършенни сѫщества турятъ и насъ на работа, та като направитѣ нѣкоя погрѣшка, тя се отразява и върху тѣхната дѣйность, защото всички прѣдставляваме помежду си скачени сѫдове. Тѣзи сѫщества сѫ толкова дѣятелни, че каквото и да стане, каквато и погрѣшка и да стане, въ края на краищата тѣ я изправятъ. Тѣ бързо изправятъ нѣщата съ единъ магически жесть. Тѣзи погрѣшки идватъ по закона на свободата, понеже всички ние трѣбва да живѣемъ въ свободата. Знаете ли, какво нѣщо е да живѣемъ по закона на свободата? Да живѣешъ по закона на свободата, значи всѣки моментъ да знаешъ, какво трѣбва да правишъ. Да можешъ математически да разпрѣдѣлишъ, какви съответствуващи мѣрки да вземешъ за нѣщата. Представете си какви тънки умове се изискватъ за това! Представете

си, какви схващания имат тѣ за нѣщата!

Да се върнемъ къмъ въпроса, защото съ тази философия ние ще отидемъ толкова далечъ, ще се намѣримъ като пѣтелъ въ калчища, нѣма да можемъ да излѣземъ навънъ. Сега вие ще кажете: ние искаме реалното въ живота, хлѣбъ искаме! А колкото се отнася до това, че имало такива разумни сѫщества, това ни най-малко не ни интересува. Да, ето, азъ ви казвамъ какъ трѣбва да се нахраните, азъ подлагамъ това учение на единъ свещенъ опитъ, който и вие трѣбва да направите. Това учение е еднъ пѫть, който азъ ви соча. Този пѫть не е лъжливъ. Това учение не е една лъжлива философия, но тя е едно идейно учение безъ погрѣшки. Вие можете да направите опити и ще се увѣрите. Като казвамъ, че това учение е идейно, не мислете, че като направите първия опитъ и не сполучитѣ, сте се излъгали и да кажете: той само така проповѣдва, излъга ни той насъ. Не, приятели, ако единъ механикъ е училъ при нѣкой виденъ учитель цѣли 20 години и слѣдъ това нищо не може да направи, дѣ седи грѣшката? Дѣ е вината? - В него самия, той не е училъ, както трѣбва. Може да е нѣкой механикъ, може да е нѣкой пророкъ, но всички трѣбва да учатъ. И пророцитѣ сѫ учили, докато сѫ дошли до тѣзи знания. Често съвременнитѣ религиозни хора казватъ: Господь взелъ единъ говедарь и го направилъ пророкъ. Турцитѣ иматъ една поговорка за случая: " И да видишъ, и да чуешъ, пакъ не вѣрвай!" Тъй било, ще взематъ единъ човѣкъ отъ говедата и пророкъ ще го направятъ. Лесно става това? Allez-passez-хопъ! Не е така. Нѣщата въ свѣта ставатъ разумно, ние трѣбва да знаемъ законитѣ за това. Този пророкъ, прѣди да е станалъ тъкъвъ, той е билъ способенъ човѣкъ. Учители сѫ го взели отъ говедата, но цѣли 20 години най-малко той е училъ и слѣдъ това е станалъ пророкъ. Да станешъ пророкъ не е тъй лесно. Това, че той билъ взетъ направо отъ своя занаятъ говедарь, отъ едно най-долно положение то е само за насърдчение. Какво лошо има въ това, че нѣкой билъ говедарь? Нищо лошо нѣма. Този пророкъ по погрѣшка е отишълъ

при говедата, затова учители сж го извадили отъ това мѣсто, като му казватъ: не ти е мѣстото тукъ. Тъй правятъ и съ диаманта. Изровятъ го изъ земята, шлифоватъ го и го използуватъ - цененъ е вече той. Опасностьта да бжде нѣкой говедарь седи въ това, че говедата иматъ особено низки вибрации, тѣхния животъ е на особенъ ключъ и съ това влияятъ на своя господарь. Въ тѣхния животъ има едно ужасно противоречие. И когато човѣкъ стане говедарь, постепенно започва да се приспособява къмъ вибрациитѣ, къмъ вълнитѣ на своитѣ говеда и следъ 20 години той и говедата му започватъ да си мязатъ - този човѣкъ огрубѣва. Често той взима кривака си, че на едно отъ говедата счупва рогитѣ, на друго отъ говедата счупва рогитѣ, не иска да знае за нищо. И говедата му започватъ да постжпватъ като него: виждашъ едно животно ритнало друго, послѣ второ, трето и т. н. Не само това, но и лицето на нѣкой говедарь, замязва на говедата, ако той ги обича. "Между каквито живѣешъ, такъвъ ставашъ" казва пословицата.

Та въ това отношение, като живѣете въ това общество, трѣбва да се стремите да възприемете отъ него всичко онова, което е възвишено и благородно и да го прилагате. А всичко онова отъ обществото, което е врѣдно за врѣмето, туряйте настрана! Пазете се за самитѣ васъ! Азъ наричамъ тия послѣднитѣ нѣща "неприложими". Тѣ сж остатъци, тѣ сж единъ атавизъмъ, опити на човѣшката мждрость. Такива нѣща има и въ науката, има и въ религията, има и въ обществения и въ домашния животъ. Затова ще се повърнемъ къмъ онова положение на нѣщата, което е вложено въ васъ. Всѣки трѣбва да знае, че начинитѣ и методитѣ за приложение се намиратъ въ самия него, а само за онѣзи сѣмена, които се намиратъ вложени въ вашата душа, или въ вашия организъмъ, се изискватъ външни условия които да спомагатъ за тѣхното израстване. Запримѣръ, вие слушате нѣкой виденъ музикантъ, но трѣбва да знаете, че не е учительтъ му, който го е направилъ музикантъ. Той е музикантъ благодарение на

онѣзи дарби, които сѫ вложени въ него. Учителятъ само подпомага. Всѣки човѣкъ, който е музикантъ, челото му го издава за такъвъ. Стѣпеньта на развитието на неговитѣ музикални органи показва до колко той е музикантъ, до колко той може да твори или не, до колко той е единъ обикновенъ или единъ великъ музикантъ. Това се опрѣдѣля отъ широчината на челото му, или отъ издаеностьта на музикалния му органъ, или пъкъ отъ нишкитѣ и дължината на слуховитѣ нерви. И редъ още сѫчетания опрѣдѣлятъ по-нататъкъ неговата творческа способность и сила като музикантъ. Другадѣ виждаме нѣкои хора, които искатъ да иматъ нѣжна, деликатна обхода къмъ другитѣ. Това е отлично чувство, но у всички хора не е еднакво развито.

Тогава, азъ опрѣдѣлямъ хората въ това отношение на четири категории: 1) Хора, на които животътъ се движи въ кръгъ - кръгообразни типове; 2) Хора, на които животътъ се движи въ спирала - спиралообразни типове; 3) Хора, на които животътъ е радиаленъ, тъй както радиуситѣ въ една окръжность; и най-послѣ четвъртата категория хора, на които животътъ се движи по счупени линии. Азъ имамъ съвсѣмъ друго понятие отъ вашето за счупената и за кривата линия. Когато казвамъ, че нѣкой човѣкъ се движи по крива линия, азъ подразбирамъ, че той при извѣстни условия трѣбва да се огръне, тъй както земята нѣкждѣ се огръва, а на нѣкои мѣста е изпъкнала. Ако си единъ връхъ ти ще се огънешъ при извѣстни условия и ще станешъ малко валчесть. Въ растенията има такова огръване. Нѣкждѣ пъкъ трѣбва да се прѣчупишъ. Да се огънешъ, азъ разбирамъ да бждешъ перпендикуляренъ на своето движение, да измѣнишъ първата си посока. И наистина, ако не можешъ да постигнешъ извѣстни идеи по единъ начинъ, ще вземешъ точно перпендикулярното движение на първото, т. е. ще вземешъ точно противоположното движение на първото, ще се движишъ по обратна посока на тази, по която си вървѣлъ. И тогава казвамъ, мѫжетѣ трѣбва да се прѣчупватъ, а женитѣ трѣбва да се огръватъ.

Господарите трѣбва да се прѣчупватъ, а слугите трѣбва да се прѣгъватъ. Учените и духовните хора трѣбва да вървятъ по спирална линия и да се проявяватъ радиоактивни, т. е. тѣ трѣбва да иматъ свѣтлина.

Сега, това изяснение е мжчно за разбиране. Това сж форми, това сж външни линии. Да се свърже една крива линия съ единъ вжтрѣшенъ, душевенъ актъ, това не е лесно за разбиране. Когато човѣкъ огрубѣва, лицето му става продълговато, тия криви линии се изгубватъ и се образуватъ прави, счупени линии. Тогава той е като една динамическа машина, или като една бомба, готова да се пръсне. Като седне на нѣкой столъ, постоянно се движи на него, върти се, нѣма никакво търпѣние. Постоянно бърза, ужъ нѣкаква бърза идея има, като нѣкой американецъ. Не че има нѣкаква идея, но тъй, бърза човѣкътъ, нѣма търпѣние. Такъвъ човѣкъ трѣбва да използува тия сили. Той прѣзъ дѣто мине, отваря си пжть. Ако си вземе билетъ, или ако отиде въ нѣкоя бакалница за захарь, ще прѣреди всички и пръвъ ще излѣзе. Дѣто и да отиде той, било като адвокатъ, или като свещеникъ, навсѣкъде ще прояви своето естество. Казватъ за него: много грубъ човѣкъ е този. Не, не е грубъ, такова му е естеството. Той казва: азъ нѣмамъ врѣме да чакамъ. Изобщо, въ това отношение, англичанитѣ казватъ за такива хора, че сж марсиянци, обичатъ да воюватъ. Тия хора искатъ да се проявятъ. Не е лошо това, но трѣбва да се знае, че въ природата не сжществува само единъ начинъ за проявление. При мекитѣ характери, туй, което обединява, което примирява, което дава вжтрѣшенъ смисълъ е изразено въ кривитѣ линии. Тия криви линии прѣдставятъ извѣстна красота на човѣшкото лице. Такива лица сж приятни за гледане, създаватъ извѣстно вдъхновение. Въ устата имъ, въ брадата имъ има нѣщо приятно; челото, лицето имъ има приятно строение, на лицето имъ играе приятна усмивка.

Нѣма да се спирамъ на тия потънкости, но искамъ да ви обърна внимание на това, че има извѣстни математически

линии, които сж разумни линии. Върху лицето на човѣка тѣ прѣдставляватъ писмо. Напримѣръ, честностьта у човѣка, не тази обикновена честность, но онази по-висша честность, се изразява на челото му. Честниятъ човѣкъ ти не можешъ да накарашъ да си вземе думата назадъ. Каквото обѣщание даде, ще го изпълни. Българинътъ, и той горкиятъ обича да бжде точенъ, но неговиятъ часовникъ е другояче направенъ. Той като обѣщае да отиде нѣкждѣ, поне половинъ часъ ще закъснѣе. И като пристигне, ще почне да се извинява, ще каже: ще ме извините, че закжснѣхъ, гости имахъ. Това, че ималъ гости не е извинение. Той трѣбва да имъ каже добрѣ дошли, да имъ се извини и да си излѣзе, да остане точенъ на думата си. Англичанинътъ като обѣщае да направи нѣщо, и гости да му дойдатъ, той се извинява, като имъ казва: Господа, ще ме извините, въ толкова часа имамъ обещание да се срѣщна съ едно лице, затова ще излѣза. У насъ, обаче, ако речешъ да се извинишъ на гоститѣ, тѣ ще кажатъ: нѣма нищо, постойте малко тукъ, онзи нека да ви почака. И българинътъ ужъ по часовникъ се води, но всѣкога закжснѣва, а послѣ се извинява. Разумнитѣ сжщества, живата природа изобщо е много точна въ своитѣ дѣйствия. Разумнитѣ сжщества абсолютно не се извиняватъ. Тѣ казватъ: всѣки трѣбва да бжде точно на врѣме, нищо повече - нито по-кжсно, нито по-рано. Природата казва: ние не приемаме хора, които не чакатъ при вратата; ние не приемаме и хора, които закжснѣватъ. Онѣзи, които не чакатъ, толкова по-зле за тѣхъ. Колкото по-рано отиваш, толкова по-добрѣ, а колкото по-кжсно, толкозъ по-зле за тебе.

Ние, съврѣменнитѣ хора, сме отъ тѣзи, които постоянно отлагатъ. И англичанитѣ отлагатъ. Казвамъ: българитѣ правятъ една погрѣшка външно, а англичанитѣ - вжтрѣшно. Ще ви кажа дѣ я правятъ. Да допуснемъ, че съмъ далъ обѣщание да направя нѣкому едно добро, но не го направя на врѣме. Невидимиятъ свѣтъ вече счита, че не съмъ устоялъ на думата си. Мислите ли, че Англия, Германия, които можа-

ха да направятъ нѣкои нѣща въ врѣме на войната, да се избѣгнатъ тия кръвопролития, и не ги направиха, не сж отговорни? - Отговорни сж. Разумнитѣ сжщества ги държатъ отговорни за това нѣщо. Ако направятъ това, което сж обѣщали, добрѣ; ако не го направятъ за тѣхъ е лошото. Тѣзи свещеници, служители на Бога, както и папата въ Римъ, можеха да направятъ много нѣща за избѣгване на войната, но тѣ си казаха: е, за благото на църквата. Да, иматъ си тѣ своитѣ съображения, но казвамъ: благото на църквата седи по-долу отъ благото на Царството Божие. Азъ уважавамъ благото на всѣки, но трѣбва да знаете, че има единъ повъзвишенъ идеалъ, той е благото на Царството Божие, и отъ това благо зависи щастието на всѣки народъ. Върви ли се по този идеалъ, ще бжде добрѣ и за всѣки единъ народъ: и за англичанитѣ, и за германцитѣ, и за американцитѣ. Това е една идея, която трѣбва да се вложи въ умовете на всички вѣрующи хора. Честниятъ човѣкъ носи своя образъ. Питатъ нѣкого: Честенъ ли си? Той казва: вижте ми главата, вижте ми ржцѣтѣ, вие ще му кажете: нека видимъ, какво пишатъ вестницитѣ за тебе! Не, има учени хора, херомантици, които четатъ по ржцѣтѣ. Има учени хора, физиогномисти, които четатъ по лицето. Има учени хора, астролози, които четатъ по звѣздитѣ. Казватъ нѣкому: ама ти се криешъ. Не, нѣма нищо въ свѣта скрито - покрито. Скрито - покрито има само за глупавитѣ хора, за умнитѣ хора нѣма нищо скрито - покрито. Въ тази свещена книга всичко е открито. Въ човѣшкото лице има написани квадрати и редъ други нѣща, които обикновенитѣ физиогномисти не виждатъ. По лицето на човѣка има пори, извѣстни линии, извѣстна квадратура и всичко това си има смисъль. У нѣкои хора ржцѣтѣ сж устроени по единъ начинъ, у други по другъ начинъ. Защо сж така устроени? - Съответствие има между всички линии, които опрѣдѣлятъ характера на човѣка. Каквато е ржката, такъвъ е и стомахътъ. Каквато е ржката, такива сж и дробоветѣ, такива сж ушитѣ и т. н. Всѣкога между частитѣ на тѣлото

има извѣстно съотвѣтствие, което отговаря на извѣстни качества въ човѣка. Ако човѣкъ е разуменъ, досѣтливъ, на това отговарятъ и устройството на частитѣ на тѣлото му. Ако той е художникъ, музикантъ или поетъ, или общественикъ, въ всички части на тѣлото му има съотвѣтствие.

Всѣки човѣкъ има особено устроенъ лобъ. Всѣки човѣкъ има особено лице. Всички хора се различаватъ по своята проява и всѣки човѣкъ като влѣзе въ едно религиозно общество, започва да мисли: какъ да прояви Христовото учение какъ да го приложимъ? Какъ да приложимъ Христовото учение, че да подобримъ обществото, да подобримъ живота си? Христосъ на врѣмето си не е далъ всички обяснения за живота. Нѣкои мислятъ, че Христосъ е разрѣшилъ всички въпроси. Не е така. Нѣкои отъ пророцитѣ сѫ казали много нѣща. Христосъ сѫщо, но има нѣща, които не сѫ казали. Вѣрно е, че пророцитѣ сѫ казали много работи, но за въ бѫдаще има да се кажатъ още хиляди нѣща. - Всичко не е казано. Казватъ: какъ да не е казано? Какъ, нима свещената книга не съдържа всичко? - Не е напечатано всичко въ тази книга. Азъ често правя възражение на правовѣрнитѣ, които казватъ, че Христосъ е казалъ всичко. Питамъ: имате ли всички рѣчи на Христа? - Нѣмаме ги. Имате ли всичко, което сѫ казали пророцитѣ? - Нѣмаме. Имате ли всичко това, което много умни, учени хора сѫ казали? Дѣ сѫ тия хиляди нѣща? - Пазятъ се тѣ въ хранилището на тази велика книга на живота. Нѣма умни нѣща казани въ свѣта, които да не сѫ запазени. Има опрѣдѣлени хора, писари, които каквото чуятъ, дори и отъ васъ казано, стига да имъ харесва, веднага го отбелѣзватъ, както правятъ и тукъ моитѣ стенографи, и единъ день ще ти кажатъ: прѣди толкова и толкова години ти направи това, казва това и т. н. Тъй щото, ако влѣзете въ една велика библиотека на живота ще видите редъ ваши сѫществувания отъ миналото, ще видите, какъ сте живѣли, какъ сте дѣйствували. Веднага цѣлиятъ ви сегашенъ животъ ще стане ясенъ. Вие не вѣрвате въ това, но то ще дойде.

Единъ день вие ще влѣзете въ тази велика библиотека, но само отъ едно нѣщо ще ви прѣдпазя: глѣдайтѣ кандилницитѣ ви и масленицитѣ ви да бѫдатъ пълни съ масло, защото е казано: комуто масленицата не е пълна, т. е. комуто главата не е пълна съ знания, нѣма да бѫде приетъ въ Царството Божие. Азъ не считамъ знание това да бѫдешъ натоварена камила. Това не е знание. Азъ наричамъ знание, да знаешъ дѣ има заровено богатство въ земята и да се ползувашъ отъ него всѣки моментъ, но разумно. Има хора въ свѣта, които знаятъ дѣ има заровено богатство, но тѣ сѫ много честни. Такъвъ човѣкъ си има една магическа пръчица, направена отъ мѣдъ. Той я вземе въ рѫката си, държи я на това мѣсто, дѣто предполага да има пари и наистина тази пръчица започва да се извива къмъ тази страна дѣто сѫ паритѣ. Той познава на каква дълбочина въ земята е златото и незабѣлѣзанъ отъ никого той разравя земята, взима си злато колкото му е нужно и пакъ заравя откритото мѣсто. Вие ще кажете, че азъ ви залъгвамъ. Това не е залъгалки, това е фактъ. Ето и ученитѣ хора започнаха съ тѣзи магически тояжки да намиратъ, дѣ има златни жили въ земята.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да има такава магическа тояжка! Неговиятъ умъ трѣбва да бѫде пъленъ съ това Божествено знание. И когато една свѣтла идея се лансира отъ нѣкѫдѣ, възприемете я отдѣто и да е тя, приемете я на радо сърдце. Не чакайте да добиете нѣщо голѣмо, пари, или каквото и да е друго; не гледайте материалистически на нѣщата; радвайте се за вашите знания! Нѣкоя сутринъ като погледна къмъ слънцето, което изгрѣва азъ изпитвамъ голѣма радость. Знаете ли какво богатство се крие въ това слънце? Може би първитѣ лѫчи на това слънце да ви потикнатъ къмъ единъ възвишенъ животъ и като се върнете дома си, може би вашия животъ ще се подобри.

Казва се въ Писанието: "Бѫдете съвършени!" Ако вие бѣхте турили тази идея въ ума си, като ставате всѣка сутринь да казвате: азъ ще бѫда съвършенъ, това е идеалътъ

на моя животъ! - Вие наистина ще успѣете въ това. Ама може да ти каже нѣкой: ти си нервенъ човѣкъ, ти не живѣешъ добрѣ съ жена си. Ти си кажи въ ума: нищо, азъ ще бжда съвършенъ! Ама ти не си изплатилъ още дълговетѣ си, знаешъ ли какво мнѣние иматъ хората за тебе? Ти ще си кажешъ: нищо, азъ ще бжда съвършенъ! Ама ти не си добъръ музикантъ. - Нищо, азъ ще бжда съвършенъ! Ама ти не знаешъ нищо, ти си просты. - Нищо, азъ ще бжда съвършенъ! Който повтаря често тия думи въ себе си, тѣ сж една велика сила, която повдига. "Ще бждете съвършени", казва писанието "както е съвършенъ и Отецъ вашъ небесенъ". Кой е съвършенъ? Господь до сега обезсърдчилъ ли се е отъ земята? Не, Той не се е обезсърдчилъ отъ нищо. Изпраща ни свѣтлината, изпраща ни звѣздитѣ, изпраща ни слънцето, приготовлява храна за всинца ни. Човѣкъ трѣбва да иска, но да иска разумно. Когато искаме разумно, всѣки е готовъ да ни го даде, да ни услужи. Разумниятъ човѣкъ е и способенъ човѣкъ. Когато нѣкой учитель по музика види онзи ученикъ, когото природата е одарила, който е работилъ въ миналото, той веднага познава, че може да свири. И ако този учитель има двѣ цигулки, и ученика му поиска едната, той веднага му я дава. Защо? Защото неговото искане е разумно. Ако ученикътъ знае да рисува и учителятъ му разполага съ четки, съ бои, съ масла и съ редъ други принадлежности, и ученикътъ поиска нѣщо отъ учителя си, той веднага му казва: Вземи! Защо? Защото неговото искане е разумно. На разумното, на красивото, на хубавото ние сме готови всѣкога да услужимъ. Мога да ви приведа редъ такива примѣри, дѣто хора съ най-затворени сърдца, при едно разумно искане, сж въ състояние да отворятъ сърдцата си и да направятъ хиляди жертви. Така се отварятъ човѣшкитѣ сърдца.

Та вие ще турите въ себе си мисъльта азъ ще бжда съвършенъ! Това е необходимо за насъ, понеже въ живота, въ който живѣете, ще се явятъ хиляди обезсърдчения. Найпърво ще започнете да изучавате вашитѣ дѣца. Не си правете

илюзии за вашитѣ дѣца. Не имъ туряйте дарби, каквито тѣ нѣматъ. Не очаквайте да се проявятъ другояче, освенъ каквито сж. Вашитѣ дѣца за сега ще проявяватъ точно такъвъ животъ, какъвто имъ е даденъ. И вие самитѣ не можете да проявите другъ животъ, освѣнъ този, който ви е даденъ. За въ бждеще вашитѣ дѣца ще бждатъ други сжщо тъй и вие ще можете да проявите други качества. За сега вашиятъ животъ е само единъ листъ отъ тази съвършена книга. Ще го прочетете и ще проявите това, което е написано въ него. За въ бждаще ще бждете другъ нѣкой листъ. Слѣдователно, вие ще изучавате себе си, ще изучавате и живота на вашитѣ ближни. И съ който човѣкъ влѣзете въ съприкосновение, ще постжпите споредъ учението на съвършенството. Изисква се отъ васъ, като срещнете единъ разуменъ човѣкъ на пжтя си, да обърнешъ сърдцето си къмъ него и да си кажешъ: благодаря, че срещнахъ този разуменъ човѣкъ. Като срещна на пжтя си този човѣкъ, азъ го познавамъ, безъ да му кажа нито една дума. Послѣ, като срещна едно плачещо сжщество, казвамъ: азъ съмъ съ тебе. Взимамъ половината отъ неговитѣ скърби и си заминавамъ. Това сжщество се зарадва и казва: срещнахъ единъ разуменъ човѣкъ, който има сжщитѣ схващания за живота, каквито и азъ имамъ. Това е Любовьта. Любовьта не борави съ много думи. Това сжщество плаче тамъ. Азъ, безъ да искамъ, изпитвамъ съжаление къмъ него. Това е едно проявление на Любовьта. Това, че съмъ срещналъ този човѣкъ, е една привилегия за менъ. Безъ да искамъ, безъ да правя нѣкакво усилие, моето сърдце се разговаря и тази душа чувствува Любовьта.

Та казвамъ: вие имате поне единъ случай въ живота си да проявите вашето съвършенство. Съвършениятъ човѣкъ помага на другитѣ. Вие казвате: азъ не мога да помагамъ, азъ не съмъ съвършенъ. Това е самоизмама. Когато нѣкой казва, че не е съвършенъ, питамъ: постжпвашъ ли съобразно Волята Божия? Несъвършенъ си ако не постжпвашъ съобразно Волята Божия. Съвършенъ си ако постжпвашъ съ-

образно Волята Божия. Писанието казва: "Бждете съвършени!" Тамъ не се казва че ти си съвършенъ. То не е едно съвършено дѣйствие, а продължава и за въ бждеще. Ти само започни сега! Ама азъ не съмъ съвършенъ. Вложишъ ли тази мисъль въ себе си, ти ще спрешъ правия развой на твоето сърдце, на твоя умъ и на твоята воля и въ тебе ще се зароди едно объркано състояние: ще усѣтишъ главоболие, ревматизъмъ, бодежъ въ стомаха си и т. н. Слѣдъ такова едно отказвание ще се явятъ при тебе на консултъ 10 души лѣкари.

Всички съврѣменни хора страдатъ отъ отричане на идейния животъ въ себе си. Навсѣкждѣ казватъ: пари трѣбватъ! Хубаво, не съмъ противъ паритѣ, но паритѣ, това сж една идея, която е израстнала въ човѣка и съответствува на онзи трудъ който е излѣзалъ отъ насъ. Ние, хората, седимъ задъ паритѣ. Паритѣ иматъ стойность за насъ, понеже ние ги проектираме. Ако хората не даватъ цѣна на златото, и тѣ нѣма да бждатъ цѣнни. Слѣдователно, паритѣ, това сме ние; обществениятъ животъ, това сме ние; религията, науката, това сме ние. Казватъ: ти вѣрвашъ ли въ тази религия? - Религията не сжществува извънъ човѣка. Науката не сжществува извънъ човѣка. Любовьта не сжществува извънъ човѣка. Мждростьта не сжществува извънъ човѣка. Истината не сжществува извънъ човѣка. Всички тия нѣща сжществуватъ само у човѣка. Има нѣкои нѣща материални отвънъ, които сж емблеми.

Нѣкой казва: азъ вѣрвамъ въ еди-коя си религия, вѣрвамъ въ Христа. Христосъ и нѣговото учение сж едно и сжщо нѣщо. Въ мъртвия свѣтъ не сжществува Христово учение. Въ живия, въ разумния свѣтъ подъ "Христа" ние разбираме Божественото, неизмѣнното, идеалното, което означава единство и множество, което и въ своето единство е едно, и въ своето множество е едно - нѣма различие въ него. Ако едно отъ тия възвишени сжщества би слѣзло на земята, то ще слѣзе като единъ слуга, ще свърши работата си, ще се прояви и ще си замине. Голѣмо смирение има у тѣзи сжще-

ства! Ако го пратятъ за изпитъ въ вашия домъ, за една седмица само, то ще слѣзе, ще ви стане слуга, ще прояви смирение, ще ви остави своята веселость и слѣдъ седмица ще изчезне, като казва: азъ имамъ работа, трѣбва да замина. Въ неговия умъ има благородство! Като влѣзе въ вашия домъ, ще ви остави миръ и радость. Всички ще кажатъ: много добъръ е този слуга, дано остане за по-дълго врѣме да ни пошета.

Ние, съврѣменнитѣ хора, които имаме аристократически, или обществени, или религиозни, или научни, или философски идеи, като вървимъ по пѫтя, много хубаво се прѣдставяме. Азъ бихъ желалъ да се прѣдставятъ хората така, но и всѣка една работа трѣбва да се извърши присърдце. Казватъ хората за менъ: той тамъ омагьосва тия хора, омотава ги. Не, азъ казвамъ на хората: бѫдете съвършени! Омотавамъ хората въ Истината, а ги размотавамъ отъ лѫжата. Омотавамъ хората въ Любовьта, а ги размотавамъ отъ умразата. Омотавамъ хората въ Мѫдростьта, а ги размотавамъ отъ тѣхната глупость и безумие. Туй върша азъ, но да ми казватъ, че омотавамъ хората, въ лѫжа, въ безумие, въ глупости, не приемамъ. Азъ не съмъ отъ тѣзи, на които могатъ да внушатъ това. Азъ зная Истината. И всѣки отъ васъ трѣбва да бѫде честенъ въ себе си. Това е човѣщина. Честенъ трѣбва да бѫде човѣкъ.

Има единъ идеалъ за мене: Господь живѣе въ менъ, и азъ живѣя въ Него. Като срещна хората, азъ ги държа въ сърдцето си, и азъ живѣя въ тѣхъ. Искамъ да бѫдатъ и тѣ така, както и азъ. Не е въпросътъ до стойка до облекло, но до вѫтрѣшно разположение. Искамъ хората да бѫдатъ разумни, щастливи, да иматъ всички блага сегашни и бѫдещи които и азъ имамъ, да иматъ всички възможности, които Богъ ми е далъ, да иматъ културата не на хората, но на ония възвишени сѫщества, защото само по този начинъ ще можемъ да минемъ въ тази земя, къмъ която се стремимъ.

Та казвамъ на всѣки отъ васъ: нѣма вече скрито-покрито! Всѣки отъ васъ носи своето свидѣтелство. И за въ

бждаще, като дойде у дома ти единъ слуга, той нѣма да носи своето прѣпоръчително писмо, но ще носи своето свидетелство и ще каже: ето чети сега по моето лице! И ти ще четешъ по лицето му, по очитѣ му, по вѣждитѣ му, по ржцѣтѣ му, и най-послѣ ще кажешъ: доволенъ съмъ отъ тебе. Прѣпоржчката, която ми прѣдставяшъ е добра, ти можешъ да останешъ при менъ ето ти службата. Това е единъ начинъ, по който се съкращава врѣмето. Тогава и той ще каже: чакай, господарю, сега, да видя, дали азъ ще мога да живѣя съ тебе. Ако и той намѣри, че господарьтъ е такъвъ, какъвто трѣбва, ще каже: много благодаря, че намѣрихъ такъвъ господарь.

Казвамъ: ние трѣбва да бждемъ доблестни да си изповѣдваме единъ на другъ погрѣшкитѣ, т. е. не да ги изповѣдваме, а да ги признаваме. Ще ви приведа единъ примѣръ за дѣдо Тричко и за слугата му Маринъ. Ще ме извините, ако има нѣкой между васъ на име Тричко или Маринъ. Цѣли 20 години прѣкаралъ Маринъ при дѣдо Тричко, но дѣдото билъ много скържавъ, та постоянно използувалъ Марина. Най-после Маринъ започва да краде. Дѣдо Тричко билъ земледѣлецъ и затова Маринъ днесъ взима една крина жито отъ него, утрѣ друга и по този начинъ незабѣлѣзано си пооткрадвалъ по нѣщо. И дѣдо Тричко обиралъ Марина, като го използувалъ, но и Маринъ го обиралъ. Обаче единъ денъ Маринъ си купилъ едно Евангелие и започва да чете. Тъй както челъ, казва си найпослѣ: лошо направихъ азъ, тъй не се живѣе. Единъ день той отива при дѣдо Тричко и му казва: "Слушай, дѣдо Тричко, много зле постжпихъ азъ по отношение на тебе. Не трѣбваше така да направя. Азъ отъ извѣстно врѣме взехъ да те обирамъ: днес си пооткрадна жито отъ хамбара ти, утрѣ друго нѣщо, но така не се живѣе. Това не е животъ. Азъ тръгнахъ вече въ новъ пжть, не искамъ да живѣя по старому!" Дѣдо Тричко му казва: "Е, синко, и ти не направи добрѣ, но и азъ знаешъ ли колко те изядохъ? Я вземи да прочетешъ, колко врѣме си служилъ, колко ти се пада и колко си получилъ". Изважда кесията си и му заплаща всичко, като му казва: "За въ

бждаще ще ми станешъ синъ, ще бждешъ мой храненикъ".

Такъвъ дѣдо Тричко и такъвъ Маринъ трѣбватъ на свѣта. Това сж идеали. Азъ бихъ желалъ за въ бждаще изъ България да има такива дѣдо Тричковци и Мариновци.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ
на 21 февруари, 1926 г. въ гр. София.

Приехъ отъ Отца си.

"Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си".

Ще ви прочета 5-та глава отъ Посланието къмъ Римлянитѣ. Тя е една схоластическа глава, мжчна за разбиране. За нея се изисква повече мислене.

"И тъй, оправдани чрѣзъ вѣра, имаме миръ съ Бога чрѣзъ Господа нашего Исуса Христа". (-1 ст.) - Туй е встъплението на апостолъ Павла. Той започва така, както когато нѣкой влѣзе въ нѣкой домъ и каже "добъръ день".

"Защото когато ние бѣхме грѣшници, Христосъ умрѣ за насъ". (- 8 ст.) - Нѣкои отъ васъ може да се запитатъ: защо трѣбва да умираме за другитѣ. Азъ ви запитвамъ споредъ моята философия: защо трѣбва да умрѣ нѣкоя кокошка или нѣкое агънце заради васъ? Вие сами ще си направите заключението.

"Защото се оправдахме чрѣзъ кръвьта Му". (- 9 ст.) - Онѣзи, които не разбиратъ този езикъ, ще се спратъ върху този стихъ и ще го взематъ въ буквален смисълъ. Подъ "кръвь" всѣкога се разбира Словото, не онова студено слово, но чистото Слово, което изтича отъ човѣшката душа. Подъ думата "душа" ние взимаме онзи безсмъртенъ принципъ въ човѣка, който едноврѣменно е въплътенъ и въ самата природа на човѣка. Всѣки човѣкъ има такава душа. Вие можете хиляди пжти да я отказвате, вие може хиляди пжти да умирате, но тя не умира. Вие може да страдате, но тя не се плаши отъ страдания.

"Грѣхъ, обаче, не се счита, когато нѣма законъ". (- 13 ст.) Значи и прѣди да е имало законъ, хората сж съгрѣшавали, но тѣ не сж признавали грѣха, защото законъ не е имало. Отъ когато е дошълъ законътъ смущава хората.

"Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си". Азъ наричамъ тази заповѣдь "заповѣдь на единството, заповѣдь на съединителното звено въ разумния животъ". Когато ние говоримъ

Іоанна 10:18

за заповѣди въ живота, ние включваме съзнанието, въ какъвто ограниченъ размѣръ и да е. Всички живи сѫщества, каквито и да сѫ по форма, все иматъ нѣкакви разбирания за специфичния животъ, който тѣ живѣятъ. До скоро врѣме науката отказваше съзнанието на низшитѣ сѫщества. Тя казва, че тия сѫщества се рѫководятъ въ живота си само отъ истинкти. Споредъ науката истинктътъ въ свѣта е нѣщо механическо. Обаче не е така. Ние виждаме, че тия малки животинки промислятъ за себе си тъй разумно, както и самия човѣкъ. Разбира се, тѣхната разумность не е такава, каквато на човѣка.

Христосъ казва: "Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си". Тази заповѣдь се отнася до единството обаче въ свѣта има единъ законъ на раздробление, отъ който е произлѣзълъ грѣха. Върху този законъ апостолъ Павелъ прави своитѣ философски разсѫждения. Кое докара грѣха въ свѣта? - Разклонението, раздроблението, различието въ формитѣ, различието въ половетѣ, различието въ желанието на хората, различието въ мислитѣ и чувствата на хората. Всички стълкновения на тия сили докараха грѣха въ свѣта - нищо повече. Тъй щото, когато нѣкои питатъ, какъ е влѣзълъ грѣха въ свѣта, казвамъ: насадете една градина и ще видитѣ, какъ е влѣзълъ грѣха въ свѣта. Онѣзи дѣца, които минаватъ за много почтѣни, щомъ минатъ покрай една градина насадена съ хубави плодове, винаги ще се изкусятъ. Нѣкое отъ тѣхъ като мине покрай плодоветѣ, ще се поспре. Другото пожелае да си откъсне; третото ще влѣзе въ градината и ще си откъсне, а градинарьтъ ще си каже: "Какво става? Кой научи тия дѣца да крадатъ?" Той ги нарича крадци, но това е неговото специфично разбиране за кражбата. Добрѣ, кое е по-хубаво сега: да има плодни дървета и да ставатъ кражби, или да нѣма плодни дървета и да не ставатъ никакви кражби? Да има животъ, но да има и смърть, или да нѣма животъ и да нѣма смърть?

Вие казвате: ще се живѣе и ще се умре. Не, вие не разбирате, какво нѣщо е смъртьта. Смъртьта не е най-страшно-

то нѣщо въ свѣта. Задъ смъртьта има нѣщо по-страшно, и то толкова страшно, че и най-видния философъ ще трепне отъ страхъ. Вие ще ми кажете: докажи това! - Много наши идеалисти доказаха въ участъцитѣ, до колко тѣхнитѣ идеи можаха да издържатъ. Защо ги биха? - За идеитѣ имъ. Покажете ми вашитѣ идеи! Идеята, за която умирате, може да е реална, но може и да не е реална - не можете да я хванете съ ржката си. Обаче тя е реална. Единственото реално нѣщо въ свѣта, това сж идеитѣ. Има единъ свѣтъ, дѣто идеитѣ сж толкова реални колкото сж реални и ябълкитѣ въ физическия свѣтъ. Въ този свѣтъ хората се хранятъ съ идеи тъй, както ние съ ябълкитѣ. Въ този свѣтъ има идеи на милосърдието, идеи на Правдата, идеи на Добродѣтелта, идеи на Любовьта, идеи на Истината и т. н. Тамъ хората се хранятъ съ идеитѣ като съ плодове. Ще кажете: и тазъ хубава! Това, обаче сж редъ разсжждения. Нѣкои отъ васъ може да ми кажатъ: какво отношение иматъ тѣзи идеи къмъ насъ? Питамъ: какво отношение има махането съ ржка на диригента по отношение на оркестрантитѣ. Махането на ржката изразява послѣдователни тактове, по отношение на които музиката е нагласена. Тия тактове идватъ послѣдователно, единъ слѣдъ другъ, съ което опрѣдѣлятъ врѣмето, траенето на свиренето. Слѣдователно, въ всички нѣща въ свѣта има извѣстни съотношения. Разумнитѣ хора се събиратъ, създаватъ си своя музика и си опрѣдѣлятъ тактове. Казватъ, че онзи, който ще дирижира тази музика, трѣбва да се води по правилата, по които тя е написана. Значи, въ разумната природа има закони, които опрѣдѣлятъ нашитѣ мисли, нашитѣ чувства и нашитѣ дѣйствия. Тѣ опрѣдѣлятъ посоката, къмъ която трѣбва да се движимъ, тѣ опрѣдѣлятъ врѣмето, кога трѣбва да си лѣгаме и да ставаме, тѣ опрѣдѣлятъ какъ трѣбва да се обличаме и т. н. Нѣкои мислятъ, че когато казваме, че всичко въ свѣта е опрѣдѣлено, това значи, че всичко става механически. Ами когато дойдохте на земята, не намѣрихте ли всичко готово? Рѣчьта, граматиката, напримѣръ, съ коя-

то си служите, не бѣше ли готова? Вие започнахте да изучавате на готово български езикъ, и станахте българи. Или започвате да изучавате на готово английски езикъ и ставате англичанинъ. Или започвате да изучавате на готово френски езикъ и ставате французинъ и т. н. Всичко това механически ли е? Подъ думата "българинъ" се разбира една опрѣдѣлена мѣрка. Въ невидимия свѣтъ има една опрѣдѣлена мѣрка, за българина, на която той трѣбва да отговаря. Напримѣръ, като се каже българинъ, трѣбва да се знае, колко сантиметра трѣбва да бѫде високъ, колко дълги трѣбва да бѫдатъ пръститѣ му, какъвъ трѣбва да бѫде носътъ му, колко косми трѣбва да има на главата, на брадата, на мустацитѣ или на веждитѣ си, колко дебели трѣбва да бѫдатъ устнитѣ му, какъ трѣбва да бѫдатъ устроени стомахътъ, дробоветѣ, мозъкътъ, черепътъ му, всичко това като на типъ е подробно опрѣдѣлено. Като се каже англичанинъ, или американецъ, и за тѣхъ всичко това е точно опрѣдѣлено. Не само това, но извѣстна е културата на всѣки едного като типъ отъ прѣди хиляди години.

Въ това отношение, народитѣ на земята прѣдставляватъ скачени сѫдове. Вие сте изучавали скаченитѣ сѫдове и знаете, че споредъ законитѣ на скаченитѣ сѫдове, като налѣете една течность въ нѣкой отъ тия сѫдове, тя се прѣнася и въ другитѣ сѫдове и се намира въ всичкитѣ на еднаква височина. Слѣдователно, когато една идея проникне въ единъ народъ тя се прѣнася и въ всички други народи по закона на скаченитѣ сѫдове. Когато злото проникне въ единъ народъ по сѫщия начинъ прониква и въ другитѣ народи. Когато злото проникне въ бащата прониква и въ сина; и когато злото проникне въ майката, прониква и въ дъщерята. И онѣзи велики добродѣтели, които минаватъ прѣзъ главата на нѣкой добъръ човѣкъ, по сѫщия законъ минаватъ и прѣзъ главата на всички останали хора. И когато нѣкой ме запита, що е грѣхъ, що е прѣстѫплението? - Казвамъ: грѣхътъ, прѣстѫплението, това сѫ неизползувани добродѣтели. Що е умраза-

та? - Неосжществена любовь. Що е лжжата? - Неизявена Истина. Когато ти не искашъ да кажешъ Истината на нейно мѣсто непрѣменно ще дойде лъжата. Когато не искашъ да приемешъ Мждростьта, непрѣменно невѣжеството ще те огорчи. Ако се откажешъ отъ свѣтлината, непремѣнно тъмнината ще дойде. Тъмнината сама по себе си е една сила въ свѣта.

Та Христосъ казва: "Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си". Коя заповѣдь? - Великата заповѣдъ на онова вжтрѣшно единство, на онова велико вжтрѣшно разбиране на разумния животъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да има една велика разумна идея въ себе си. Вземете нѣкой човѣкъ съ една велика идея въ себе си и го оставете на най-низкото стжпало въ човѣшкия животъ, ще видите, че той ще се издигне отъ това стжпало и ще заеме своето мѣсто. Той е като маслото - въ каквато вода и да го пуснете, все излиза на повърхностьта. Не може да бжде друго яче. Не само това, но ако единъ човѣкъ съ велика идея оставите на дъното на ада, даже и при най-голѣмитѣ тартори на дяволитѣ, този човѣкъ ще излѣзе отъ тамъ и всичко ще вдигне нагорѣ. Той е като единъ пуснатъ конь, цѣло страшилище е за тѣхъ. Ако единъ такъвъ човѣкъ се намери между дяволитѣ, всички ще затрептятъ отъ страхъ.

Ще ви приведа единъ малъкъ анекдотъ, да видите, защо се плашатъ тарторитѣ. Впрочемъ то не е анекдотъ, но е една велика Истина, взета отъ ирландския животъ. Намислили дяволитѣ да взематъ при себе си нѣкой си ирландецъ, който минавалъ за голѣмъ грѣшникъ и да го оставятъ завинаги въ ада. Обаче, преди това, една вечерь този ирландецъ се напилъ и като се връщалъ дома си, случайно се препъва въ нѣщо и пада. Запитва се: коя ли ще е причината, дѣто се препънахъ? Връща се нѣколко крачки назадъ и вижда единъ човѣкъ падналъ на земята. Той си казва: "Никога до сега въ живота си не съмъ правилъ никакво добро. Нека поне тази вечерь да направя едно малко добро". Взима този човѣкъ на ржцѣ и го занася дома си. Указва се, че този човѣкъ билъ

единъ ангелъ. Ангелътъ му казва: "Понеже ти ми направи това голѣмо добро, поискай нѣщо отъ мене, съ което да мога да ти се отблагодаря!" Ангелътъ си помислилъ, че той непременно ще иска спасение. Ирландецътъ си помислилъ: "Да искамъ спасение, да влѣза въ Царството Божие, не съмъ готовъ за това още, не ми е дошло врѣмето. Да искамъ царь да стана, глава нѣмамъ за това. Да искамъ философъ да стана, умътъ ми не е дошълъ до тамъ. Да искамъ богатъ човѣкъ да стана, при този халъ, въ който се намирамъ, ще изхарча всичкитѣ си пари". Мислилъ, мислилъ и най-послѣ казалъ: "Имамъ единъ гвоздей, на който си закачамъ обущата. Искамъ, който пипне този гвоздей, освенъ мене, да залѣпне тамъ, и само азъ да мога да го освободя. Послѣ, имамъ единъ столъ, на който сѣдамъ. Искамъ, който седне на този столъ, да се залѣпи, и само азъ да мога да го отлѣпя. И най-послѣ, имамъ въ градината си една хубава ябълка, искамъ който се опита да откѫсне една ябълка безъ мое разрѣшение, рѫката му да залѣпне тамъ, и само азъ да мога да го освободя". Ангелътъ му казва: "Тъй да бѫде!" Когато дяволитѣ чули че този ирландецъ не иска никакво спасение, пращатъ единъ дяволъ отъ ада да го вземе. Явява се при него този дяволъ и му казва: "Нашиятъ господарь те вика да дойдешъ". Той му отговаря: "Още не е врѣме". Ама ти си изгубенъ човѣкъ трѣбва да дойдешъ. "Хубаво, ще дойда, ето, тукъ на гвоздея, сѫ закачени обущата ми, подай ми ги!" Дяволътъ хваща обущата, да му ги подаде, но не може да се откачи. Ирландецътъ взема една тояга и хубаво го набива. Пита го: "Втори пѫть ще ме безпокоишъ ли?" - Не, нѣма повече да те безпокоя, бѫди увѣренъ, само ме освободи да си ида. Връща се дяволътъ при своитѣ другари и имъ разказва: "Който отъ васъ отиде при ирландеца пазете се отъ гвоздея!" Дяволитѣ, обаче не сѫ отъ тия сѫщества, които лесно се обезсърдчаватъ. Пращатъ втори посланикъ при ирландеца, който му казва: "Слушай, ти нѣма да си играешъ така съ насъ. Хайде веднага тръгвай!" - Добрѣ заповѣдай малко да поседнешъ на стола, докато се приготвя. Дяволътъ

сѣда на стола, но не може да се отлѣпи, тъй здраво се залѣпилъ. "Моля те, пусни ме!" - Ти ще дохождашъ ли безъ врѣме да ме безпокоишъ? "Не, нѣма, само ме пусни!" Връща се той при другаритѣ си и имъ казва: "Ще се пазите отъ стола!" Най-после други двама посланици се рѣшили още единъ пѫть да отидатъ, но вече съ главния си тарторъ, който останалъ отвънъ кѫщата и тъй силно изревалъ, че цѣлата се разклатила. Казалъ: "Излизай вече! Твоитѣ гвоздеи и твоитѣ столове нищо не струватъ, не ни плашатъ." Той излѣзълъ, впрегналъ каруцата си и всички заедно тръгнали. Минава покрай ябълкитѣ въ своята градина и казва: "Чакай да си откѫсна нѣколко отъ тия ябълки! Или, по-добре ако искашъ откъсни ми ти нѣколко". Тарторътъ посегналъ къмъ ябълкитѣ, но веднага рѫката му останала тамъ не могла да се отлѣпи. Тогава ирландецътъ дава едно строго възпитание и на тартора, като му казва: "Още единъ пѫть ще пращашъ ли своитѣ посланици да ме безпокоятъ?" - Нѣма. И наистина, като се освободилъ тарторътъ казалъ на своитѣ посланици: "Ще знаете, нѣма да безпокоите този човѣкъ!" Слѣдъ врѣме когато ирландецътъ умрѣлъ, главния тарторъ издалъ заповѣдъ до всички свои служители: "Ще затворите ада и нѣма да приемате вѫтре този човѣкъ!"

Въ този анекдотъ е скрита идеята, че въ ада не може да се приеме никакъвъ човѣкъ съ велика идея въ себе си. Ако такъвъ човѣкъ помисли да влѣзе въ ада, веднага затварятъ вратата за него.

Христосъ казва: "Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си", т. е. Той приелъ онова вѫтрѣшно единство въ живота. По какво се отличава това вѫтрѣшно единство? - Съ хармония, съ организиране на вашитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Съвременнитѣ хора искатъ да организиратъ обществото. Ние сме изразъ на нашитѣ идеи, и ако не можемъ да организираме тѣхъ, какъ ще организираме външния свѣтъ. Може ли неучения човѣкъ да учи ученитѣ? Може ли слабиятъ човѣкъ да води силнитѣ? Може ли болниятъ човѣкъ да лѣкува здравитѣ? Това

сѫ редъ противорѣчия, резултатъ на различни разбирания. Такива нѣща въ свѣта не сѫществуватъ. Слѣдователно, първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да организира своитѣ мисли. Какво трѣбва да организира въ своитѣ мисли? Вие трѣбва да знаете, какви сѫ съотношенията между една ваша мисъль и друга ваша мисъль. Напримѣръ, единъ музикантъ знае, кои тонове сѫ хармонични и кои не сѫ хармонични, въ дадена гама, и затова когато съчинява една пиеса, знае какъ да съчетава тоноветѣ. По какъвъ начинъ ще сѫчетае той своитѣ идеи? Да кажемъ, че вие сте музикантъ, или свещеникъ, или военен, или търговецъ, или пъкъ заемате каква и да е друга служба, всички тия служби сѫ все почтени, но вие трѣбва да знаете, какъ да ги изпълнявате. Това значи да умѣете да съчетавате тоноветѣ правилно, за да излиза една хармонична пѣсень. Отъ наше гледище, всички служби сѫ почтени, но и най-високата служба, ако не се извърши както трѣбва е непочтена. Въ това отношение, всички служби сѫ на мѣстото си. Но кога? - Когато човѣкъ изпълнява длъжностьта си съ дълбоко вѫтрѣшно съзнание на душата си. Вие казвате, че нѣкои хора сѫ несправедливи, но азъ казвамъ: тѣзи хора не сѫ несправедливи, но мислитѣ и желанията имъ не сѫ организирани. Обаче, има редъ правила, редъ закони, по които нашата мисъль и нашитѣ желания могатъ да се организиратъ. Вие не можете да бѫдете добъръ търговецъ, ако не знаете какъ да организирате мисъльта си. Вие не можете да бѫдете добъръ лѣкарь, ако не знаете какъ да организирате мисъльта си. Вие не можете да бѫдете добъръ адвокатъ, ако не знаете какъ да организирате мисъльта си. Вие не можете да бѫдете добъръ управляващъ, или какъвъ и да е другъ, ако не знаете какъ да организирате мисъльта си. Никоя държава не може да се повдигне, ако не организира вѫтрѣшно своята мисъль.

Казвамъ: не е достатъчно само да се вѣрва. Въ какво трѣбва да се вѣрва? Трѣбва да разбирате закона на сцѣплението на идеитѣ, защото и идеитѣ иматъ свое сцѣпление, и чув-

ствата имат своe сцѣпление. Между тѣхъ, обаче, има извѣстно вжтрѣшно прѣплитане. Ако взема да ви доказвамъ, какъ е създаденъ човѣкътъ, трѣбва да имамъ редъ картини, но това не е една схоластическа беседа. Въ връзка съ това, азъ казвамъ, че когато правя своитѣ изследвания, за мене числата отъ 1-20 иматъ свой вжтрѣшенъ смисъль. Напримѣръ, когато кажа 166 см., азъ имамъ вече единъ нормално развитъ на височина българинъ. Когато кажа 45 см., подразбирамъ широчината на гърдитѣ му. Когато кажа 2 и половина или 3 и половина см., имамъ прѣдъ видъ широчината на неговия носъ. Когато кажа 35 см., имамъ прѣдъ видъ неговото теме. Когато кажа 50-60 см. имамъ прѣдъ видъ окржжностьта на неговата глава. Когато кажа 14-15-16 см, имамъ прѣдъ видъ широчината на напрѣчния разрѣзъ на главата му. Когато кажа 16-22 см., имамъ прѣдъ видъ диаметъра на главата му. Това сж редъ числа, които като съпоставимъ въ извѣстни съотношения, отъ тѣхъ изпъква цѣлия строежъ на човѣка, силитѣ, които сж работили върху него и т. н. На основание на сжщия законъ, по-дългобойното оржжие прави по-дълги линии, а по-кжсото прави по-кжси линии. Слѣдователно, колкото едни линии сж по-дълги, били тѣ прави или кржгообразни, толкова и енергиитѣ, които сж работили върху тѣхъ сж по-интенсивни, по-интелигентни и по-разумни. Отъ тукъ, колкото единъ организъмъ е по-сложенъ и по-добрѣ устроенъ, туй е признакъ и за по-голѣма разумность. Сжщото нѣщо ще забѣлѣжите и по кожата на тѣлото, по квадратчетата по нея, по космитѣ, по тѣхната дължина и т. н. Всичко това опрѣдѣля разумностьта на човѣка. Защото, колкото единъ човѣкъ е по-разуменъ, толкова и материята, съ която работи, е по-префинена, по-деликатна; и колкото единъ човѣкъ е по-слабъ по своята интелигентность, толкова и материята, съ която работи, е по-груба.

И така, хората като влѣзатъ въ духовния, въ идейния свѣтъ, казватъ: ние имаме извѣстна идея. Имашъ извѣстна идея, но имашъ и извѣстенъ страхъ да направишъ едно добро

заради нея. Каква идея е тогава тази? Великата идея не се страхува никога отъ правене на добро. Хора съ велика идея никога не се страхуватъ отъ това, че могатъ да оглупеятъ. Българитѣ казватъ: направи добро, да намѣришъ зло. Азъ не зная, отдѣ е произлѣзла тази поговорка. Когато нѣкой ми каже, направи добро, за да намѣришъ зло, азъ подразбирамъ, че този човѣкъ е единъ лихварь, който дава пари съ голѣми лихви. Тази философия сѫществува днесъ навсѣкѫдѣ, затова всички казватъ: направи добро, да намѣришъ зло. Не е въпросътъ да не правишъ добро, но като направишъ добро, тъй го направи, че да не ти плащатъ за него нищо. Въ доброто, което си направилъ, не внасяй никакъвъ елементъ на користолюбие. Учитель си - служи на този народъ безъ пари! Свещеникъ си - служи на този народъ безъ пари! Казвашъ: ама какъ да живѣя тогава? Щомъ искашъ да ти се плати, значи ти не си българинъ. Тъй разбираме ние. Ако единъ народъ е създаденъ идейно, ако всички хора, които го съставляваха бѣха хора на една велика идея, между тѣхъ щѣше да има това вѫтрѣшно единство, тѣ щѣха да изкаратъ всичко на мѣсто, и щѣха да иматъ всичкото Божие съдействие. Какво вижда Господь въ българитѣ? - Нищо друго, освѣнъ едно раздробление. Едната партия ще катурне другата, послѣ двамата ще се сборятъ и ще се върнатъ дома си съ наранени глави. Единиятъ отъ тѣхъ ще каже: азъ надвихъ! И другиятъ ще каже сѫщото. Турятъ си една идея, и ужъ за нея се борятъ. Борятъ се тия двамата пехливани, ту единиятъ горѣ, ту другиятъ горѣ, и най-послѣ единиятъ казва: азъ надвихъ! Пехливанжилъкъ проявяватъ, но послѣ и двамата умиратъ. Азъ казвамъ: това сѫ пехливани, които умиратъ. - Ама тѣ сѫ реформатори! - Умрѣха тѣзи реформатори! Тѣ сѫ схоластици, спорятъ, кое вѣрую е по-правилно. Въ свѣта има само едно правилно вѣрую. Ако ти не можешъ да живѣешъ въ живота на Любовьта, ако ти не можешъ да ходишъ въ свѣтлината на Мѫдростьта, ако ти не можешъ да възприемешъ свободата на Истината и да я приложишъ въ живота си, каква идея мо-

жешъ да имашъ?

Следователно, Христосъ подразбира, че тази заповѣдь на единство трѣбва да се зароди въ вашия умъ и да се увѣрите, какво всички работи въ свѣта могатъ да се поправятъ при едно условие - единство въ нѣщата. Ние казваме, че съврѣменниятъ религиозенъ, мораленъ, разуменъ животъ не е съвмѣстимъ съ обикновения животъ. Така е. Любовьта е несъвместима съ умразата. Мѫдростьта е несъвмѣстима съ глупостьта. Истината е несъвмѣстима съ лъжата. Това сѫ противоположности, но Истината е съвмѣстима сама съ себе си, Любовьта е съвмѣстима сама съ себе си. Първото нѣщо, което ще забѣлѣжите въ човѣка на Мѫдростьта е, че на лицето има една особена свѣтлина. Отъ всички хора, които мислятъ, излиза една мека, приятна свѣтлина. Отъ онѣзи хора пъкъ, у когото живѣе Божията Любовь, лъха една особена топлина, едно особено разширение. Дѣто и да влѣзе такъвъ човѣкъ носи миръ за всички окрѫжаващи го. Всички сѫщества, даже и най-малкитѣ чувствуватъ тази Любовь. Ако прилагате закона на Любовьта и можете да се концентрирате, всички сѫщества, даже и най-малкитѣ, ще възприематъ тази Любовь. Тѣ могатъ да я почувствуватъ така, както малкитѣ змийчета чувствуватъ майка си, която се приближава при тѣхъ да ги храни. Тѣ я чувствуватъ тъй, както малкитѣ паячета чувствуватъ своята майка. Тѣ я чувствуватъ тъй, както пиленцата чувствуватъ приближаването на своята майка, и тъй както дѣцата чувствуватъ приближаването и грижитѣ на своята майка. Питамъ: кой е заставилъ всички тия сѫщества, по-нисши и по-висши, да се грижатъ за своитѣ малки? - Божествената Любовь.

Казва Христосъ: "Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си". Казвамъ: това е единството, къмъ което ние се приближаваме. Щомъ човѣкъ живѣе въ тази заповѣдь, въ това единство, нѣма повече какво да се съмнѣва. Навлѣзешъ ли въ закона на едиството, ти ще разберешъ нѣщата и отъ тѣхнитѣ резултати, отъ тѣхнитѣ послѣдствия ще разбирашъ причинитѣ.

Например, всѣки отъ васъ може да направи единъ опитъ. Въ какво? - Въ закона на единството. Всички вие имате толкова неприятности въ живота си! Животътъ ви е пъленъ съ физически, морални, сърдечни, умствени терзания, неприятности, безпокойства, мжчнотии. Направете единъ опитъ. Ако направите опитъ да възприемете това единство, за което ви говори Христосъ, веднага върху васъ ще дойде една свѣтлина, която ще укаже такова дѣйствие върху организма ви, каквото дѣйствие указва чистия, свѣжия въздухъ върху човѣкъ, който е стоялъ дълго врѣме затворенъ въ стая съ нечистъ, задушливъ въздухъ. Тъй освѣжително дѣйствува единството върху човѣшкия организъмъ. Законътъ на единството показва пжтя на човѣшкото избавление.

Та казвамъ: всички трѣбва да проповѣдваме закона на единството! Какъ ще го проповѣдваме? Вие трѣбва да знаете, че сте единъ органъ отъ този Божественъ организъмъ, имате извѣстна мисия, която, колкото и малка и да е, трѣбва да я изпълните. Вие трѣбва да изпълните своето прѣдназначение! И ако сте вѣрни на своето прѣдназначение, този Божественъ организъмъ ще промисли за васъ. Въ свѣта никой не живѣе за себе си, и никой не умира за себе си. Никой не грѣши за себе си, и никой не прави добро за себе си! Всичко, което се прави въ свѣта е общо. Умираме ли, за Бога умираме. Живѣемъ ли, за Бога живѣемъ. Азъ взимамъ думата "Богъ" въ найтѣсенъ смисълъ. Подъ думата "Богъ" азъ разбирамъ това, въ което живѣемъ и това което се крие въ насъ. Всичко това едноврѣменно ни и повдига. Бога можете да познаете въ най-голѣмитѣ страдания и мжчения. За да познае човѣкъ, дали има Господь въ свѣта, или нѣма, трѣбва да го оставятъ всички хора, пъкъ и да го оставятъ и всички животни, и всички дяволи, и всички ангели, да остане самъ самичъкъ, да нѣма на кого да уповава, само тогава, въ дълбочината на душата си той ще чуе онзи тихъ Божи гласъ да му проговори. Той ще почувствува дълбоко въ душата си нѣщо нѣжно, топло, което го сгрѣва, оживѣва и вдъхновява. Само така човѣкъ може да

разбере, какво нѣщо е Богъ. Когато всички млъкнатъ, Богъ проговаря. Когато всички те изоставятъ, Богъ те приема. Когато те заровятъ въ гроба, и налеятъ отгорѣ ти вода и вино, и кажатъ, че отъ този човѣкъ нищо не остава, Господь дохожда при тебе и ти казва: "Не бой се, ако ме слушашъ, азъ ще те извадя отъ това мѣсто!"

Сега вие ще ме питате: всичко това възможно ли е? - Опитайте и вижте! Азъ ви говоря една истина, която съмъ опиталъ. Казвате: докажи! - Това не е теория, то е опитано нѣщо. Азъ казвамъ: това, което се доказва е лъжа, а това, което не се доказва е истина. Какво ще ви доказвамъ, че азъ живѣя? Трѣбва ли да ви доказвамъ философски, че дѣйствително ви говоря тукъ, а не сте въ едно сънно състояние? Вие може да мислите, че сте омагьосани, но азъ ви казвамъ: докажете ми сега, говоря ли ви, или не? Вие може да ми кажете, че се заблуждавате, или че сте будни, или че сънувате и т. н. Да, едно е вѣрно, отъ всичко това, но кое именно е вѣрното? Вѣрно е 75%, че сте будни, а 25%, че спите. Като казвамъ, че спите, разбирамъ, че у васъ има едно малко съмнѣние и затова казвате: нека този човѣкъ ни каже нѣщо по-сѫществено! Сѫщественитѣ нѣща и баба ми, и дѣдо ми могатъ да докажатъ. Пъкъ ако е за доказателство, да ви доказвамъ, дали има Господь, или не, това мога да ви докажа 10 пѫти по-добрѣ и отъ най-виднитѣ проповѣдници, и отъ най-виднитѣ философи. Но ако търсите нѣкого, който може да намести ума ви, ако търсите нѣкого, който може да намѣсти сърдцето ви, ако търсите нѣкого, който може да намѣсти волята ви, това съмъ азъ! Вие ще кажете: голѣми претенции има този човѣкъ! Да, голѣми претенции имамъ, правя това нѣщо. Намѣствамъ умоветѣ и сърдцата и волята на хората. Ужасно страдание е да се измѣсти ума на единъ човѣкъ! То е цѣла лудость. Отъ какво ще произтичатъ страданията на хората въ свѣта? - Размѣстени сѫ сърдцата имъ. Ами още отъ какво произтичатъ страданията, разрушенията въ свѣта? - Размѣстена е волята на хората. Това изкуство, да

намѣствамъ умоветѣ, сърдцата и волята на хората не искамъ да задържа само за себе си, но искамъ да го прѣдамъ и на васъ, да ви покажа методътъ, какъ да намѣствате умоветѣ, сърдцата и волята на хората. Азъ давамъ нѣколко метода за самовъзпитание на човѣка, които не сѫ сухи теории, но живи, преложими методи, които съмъ извлѣкълъ отъ самата природа и сега искамъ тъй да ги трансформирамъ, че да имъ прѣдамъ една нова форма, да станатъ приложими въ живота.

Питате: какъ може да се намѣсти ума на човѣка? Казвамъ: не внасяй непотребни идеи въ ума си! Какъ може да се намѣсти сърдцето на човѣка? - Не внасяй непотребни желания въ сърдцето си! Какъ може да се намѣсти волята на човѣка? - Не прѣдприемай работи, които сѫ неосѫществими. Нѣкому дойде на ума да спаси българския народъ. Не се заемай съ тази идея! Едно врѣме и апостолъ Павелъ се бѣше заелъ да спасява евреитѣ, но най-послѣ каза: "Боя се да не изгубя и своето спасение". Христосъ му каза: "Не прѣдприемай работа, която не е за тебе!" Спасението на единъ народъ или на единъ човѣкъ не става отъ човѣка. Спасението не е единъ механически процесъ, то не става съ перо, то е работа само на Бога. Азъ ви казвамъ една велика Истина: ако има нѣкой, който може да спасява, това е само Богъ. Този, Който прониква навсѣкѫдѣ въ свѣта. Само Богъ има този атрибутъ - да спасява, а всички други, които идватъ въ свѣта, тѣ сѫ носители, тѣ сѫ органи на този великъ Божественъ организъмъ. И когато азъ казвамъ, че мога да намѣствамъ сърдцата, умоветѣ и волята на хората, то е защото работя съ Бога. Азъ не давамъ умъ на Бога, не критикувамъ неговитѣ дѣла, но разсѫждавамъ заедно съ Него и казвамъ: всичко, което Богъ е прѣдвидилъ е разумно. Всички велики проповѣдници, всички велики свещеници, всички велики философи, всички велики писатели трѣбва да възприематъ тази велика заповѣдь на единство и да учатъ хората на тази велика Истина. На коя Истина? - На тази Истина, която намѣства умоветѣ

на хората; на тази Истина, която намѣства волята на хората. Щомъ се намѣстятъ умоветѣ, сърдцата и волята на хората, тѣ ще се обединятъ. Защо спорятъ хората днесъ? Ако нѣкой е великъ, даровитъ музикантъ, нека дойде да свири! Всички ще се съберемъ да го слушаме и ще му дадемъ потикъ. Ако нѣкой е великъ земледѣлецъ, нека дойде ще му дадемъ сѣме за сѣене, а слѣдъ това ще му изпратимъ всичкото си благословение. Ако нѣкой е великъ държавникъ, ще му кажемъ: изпълни длъжностьта си, както трѣбва, ние сме съ тебе! Кой каквато работа изпълнява, всички ще се съберемъ около него и ще му дадемъ потикъ да я изпълни. Ако нѣкой е майка или баща, сѫщо тъй ще му дадемъ всичкото си съдействие да изпълни своята длъжность както трѣбва. Нѣкой казва: майката и теле режда, и човѣкъ ражда. Не, това не е Божествена философия. Знаете ли какво означава раждането? - Само разумниятъ човѣкъ, само човѣкътъ съ една велика идея може да ражда, а другитѣ донасятъ само недоносчето. Когато ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да се роди, когато говоримъ за бракъ между мѫже и жени, ние разбираме съвсѣмъ друго нѣщо. Бракътъ подразбира една велика Божествена идея, която може да се приложи само съ единъ свещенъ трепетъ и то тогава, когато хората придобиятъ това единство, когато мѫжътъ и жената не гледатъ единъ на другъ съ прѣнебрежение. Друга картина трѣбва да изпъкне въ умоветѣ на хората, да знаятъ, че сѫ изпратени на земята като спасители на човѣчеството, като творци на новото въ свѣта. Не е музикантъ онзи, който цѣла нощь мисли за ония 7,000 лева, които му прѣдстои да получи на концерта. Въ това свирене нѣма една велика идея. Всѣки музикантъ трѣбва да знае,че свири за Господа, дѣто и да отиде - въ нѣкое кафене, или въ нѣкой локалъ, или въ нѣкой салонъ. Той трѣбва да свири така, че всички, които го слушатъ да оставятъ чашитѣ си, да забравятъ всичко дребнаво въ свѣта и да кажатъ: всички ние живѣемъ за тази велика идея! Ще кажете: възможно ли е това? - Възможно е. Азъ съмъ правилъ опити съ своята цигул-

ка, но трѣбва настроение. Всѣкога човѣкъ не може да свири вдъхновено. За да свири добрѣ, неговата душа трѣбва да влѣзе въ цигулката. Не може ли душата на музиканта да влѣзе въ цигулката, той не е добъръ музикантъ и не може да свири хубаво. Влѣзе ли душата ти въ пиянoто ти може да свиришъ, влѣзе ли душата ти въ перото ти можешъ да пишешъ. Влѣзи ли душата ти въ прането, ти можешъ да перешъ. Нѣкоя жена казва, че знае да готви. Да, но отъ нейното готвене цѣлата кѫща се разболява. Това не е готвене. Само онази жена знае да готви, чиято ядене никога не се забравя. Днесъ хората казватъ: да имаме жена, която да ни готви! Да, но какъ да ви готви, като Ева ли? Едно врѣме, нашата стара майка Ева, или по-право вашата стара майка Ева, азъ не я признавамъ за моя майка, сготви първото ядене на мѫжа си. Съ това ядене го изпъдиха отъ рая. Тя си позволи да внесе въ това ядене единъ новъ елементъ, който не бѣше позволенъ отъ правилата на рая, и съ това ги изгониха отъ рая. Не мислете, че тогава въ рая е имало малко хора. Споредъ Писанието, въ рая заедно съ Адамъ и Ева, е имало много хора. Всички хора тогава сѫ живѣли въ райската градина, но сѫ били абсолютно чисти. Тѣ били отъ висока ангелска култура. На Ева се доревнало да живѣе физическия животъ, поради което заедно съ Адама ги изпъдиха отъ рая. Другитѣ хора останаха да живѣятъ въ райската градина и до днесъ. И когато говоримъ за Всемирното Бѣло Братство, ние разбираме именно ония хора, които и до днесъ живѣятъ въ райската градина. Съврѣменната църква казва, че 9 чина отъ тия ангели сѫ паднали. И когато останали само нѣкои отъ тѣхъ, казали: "Со страхомъ Божий!" Не е така, Михаилъ единъ отъ тия, който и до днесъ живѣе въ райската градина, казалъ: "Да застанемъ при Бога съ Любовь за правата Божия кауза и да покажемъ на цѣлия свѣтъ, че има правда въ свѣта!" Отъ тогава падането спрѣло. Отъ този моментъ Адамъ излѣзълъ навънъ отъ рая, заедно съ Ева и много още грѣшници, които дошли да живѣятъ на земята.

Сега нѣкои ще кажатъ, че това сж хипотези, теории, недоказани истини. Казвамъ: може да не е вѣрно това, но и другото не е вѣрно. Вие казвате, че 9 ангелски чинове паднали. Питамъ ви: когато тия ангели падаха, вие бѣхте ли тамъ? Азъ пъкъ ви казвамъ, че когато падаше Адамъ, азъ бѣхъ въ рая. Ще кажете: ами какво търсишъ тукъ? - Дойдохъ да ви видя. Ами вие какво търсите тукъ? Това сж само редъ разсжждения. По тѣзи въпроси има много хипотези, теории, но важното за васъ е да живѣете въ единство. Господь ви пита сега: защо сте се събрали въ този салонъ? Защо сте дошли да слушате? Христосъ е казалъ на врѣмето си: "Ако не се отречете отъ себе си и не дигнете този кръстъ, нѣма да придобиете Царството Божие". Азъ пъкъ ви казвамъ: ако не се облѣчете въ Любовьта и не възприемете нейния животъ, ако не възприемете свѣтлината на Мждростьта и не носите тази свѣтлина прѣдъ себе си и ако не възприемете Истината и не живѣете въ нейната свобода, не сте достойни за Царството Божие. Нѣкой казва: какво значи да се отрека отъ себе си? - Да се отречешъ отъ себе си, значи да възприемешъ Любовьта. Какво значи да дигна своя кръсть? - Значи да възприемешъ свѣтлината на Мждростьта. Какво значи да ме послѣдвашъ? - Значи да възприемешъ свободата и да живѣешъ въ Истината. Въ това има смисълъ.

Сега всѣки отъ васъ иска да знае, въ какво седи живота. Всички вие имате велико прѣдназначение. Не е достатъчно да прѣживѣете само около 50-60 години на земята, да съберете малко пари, за да ви погребатъ и да си заминете. Такива хора азъ наричамъ заровенитѣ дѣца въ избата на природата. Ще дойде Господь при нѣкое отъ тѣхъ и ще каже: извадете го! Но до това врѣме вие дълго ще плачете, докато дойде нѣкой ангелъ при васъ и ще ви пита: какво правите? Понеже ангелътъ знае само да полива цвѣтя, ще ви прѣвърне въ едно цвѣте, ще ви посади и ще ви полива. Вие ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде нѣкоя мома при васъ, ще ви откжсне и ще се накити. Послѣ вие пакъ ще плачете. Ще

дойде сега нѣкой арахангелъ при васъ и ще ви прѣвърне въ едно малко бръмбарче. Вие пакъ ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде нѣкой гарванъ и ще ви клъвне. Вие пакъ ще плачете, докато най-послѣ дойде Господь и ви прѣвърне въ човѣкъ, по образъ и подобие свое. И вие пакъ ще се зарадвате. Колко години човѣкъ е плакалъ, страдалъ, докато е придобилъ днешната си форма! Затова, гледайте да не изгубите туй, което тъй трудно сте добили. Нѣкой казва: що ми трѣбва този животъ? Не, този животъ, който имашъ е много ценен.

Та казвамъ: въ тази велика заповѣдь на единство трѣбва да дойдете до онова положение на самопознаване. Нѣкои хора мислятъ, че сж съвършени. Който е съвършенъ, не живѣе на земята. Всички, които сж дошли на земята, тѣ се доусъвършенствуватъ. Ако нѣкой каже, че е близо до съвършенството, разбирамъ, радвамъ се за това, но трѣбва да знае, че той още не е довършилъ курса на своето съвършенство. Прѣди всичко човѣкъ трѣбва да има голѣмо смирение. Духовниятъ човѣкъ трѣбва да бжде смиренъ! Когато той говори, неговата душа трѣбва да трепти отъ радость. Като вижда, че има страдания въ свѣта, той трѣбва да се радва, че може да работи за Бога. Когато виждамъ, че хората грѣшатъ, радвамъ се, че е дошло врѣмето, когато Господь може да се изяви. Азъ съмъ ви говорилъ много пжти за страданията и техния смисълъ. Сега нѣма пакъ да ви говоря, но казвамъ: има единъ великъ законъ, на който може да построите вашия животъ, за да придобиете този вжтрѣшенъ миръ, тази вжтрѣшна свѣтлина и тази вжтрѣшна свобода. Гордостьта у човѣка, съзнанието му, че много знае, му прѣчи въ живота. Докато човѣкъ не приеме великата Истина въ себе си, до тогава той е смъртенъ, живѣе въ ограничение и нѣма достойнство на човѣкъ. Ако ти си единъ първокласенъ глупакъ, а мислишъ, че знаешъ много, утрѣ ще те заведатъ въ участъка, ще те набиятъ. Като излѣзешъ отъ тамъ, ще умрешъ сетенъ сиромахъ. Дѣ остава твоето знание? Ти ще кажешъ:

такъвъ е животътъ? Не, ако имашъ Истина, ще бѫдешъ свободенъ човѣкъ, търсенъ отъ всички. Ако имашъ Мѫдростьта, ще носишъ светлина за всички. Ако живѣешъ единъ посрѣдственъ животъ, безъ любовь, твоятъ животъ ще бѫде животъ на единъ вълкъ, на една мечка, на единъ паякъ, на една трихина, на единъ скорпионъ и т. н. Питамъ тогава: какъвъ смисълъ има този животъ? Ако живѣешъ въ закона на Любовьта, това е животъ на единъ ангелъ, на единъ светия, на единъ праведенъ човѣкъ.

Нѣкои болни идватъ при менъ и мислятъ че ще ги излѣкувамъ, за да повѣрватъ въ мене. Азъ съмъ готовъ да има помогна, но ако тѣ повѣрватъ въ Бога, а не въ мене. Азъ виждамъ че тѣ още не сѫ си изучили урока, затова казвамъ: нека поболедуватъ още, за да залюбятъ Бога. Ако нѣкой иска първо да го излѣкувамъ и послѣ да повѣрва въ Бога, никога нѣма да го излѣкувамъ. Прѣди години дойде при мене единъ човѣкъ, иска да го лѣкувамъ. Казвамъ му: слушай, приятелю, моитѣ визити струватъ много скъпо. Колко искашъ? Хиляда лева? - Не, повече. "Колко тогава 10,000 лева"? Повече. "Ами 100,000 лева ли"? - Повече. Готовъ ли си да дадешъ всичкото си имане? Готовъ ли си да заложишъ сърдцето, ума и волята си и да служишъ на Бога презъ цѣлия си животъ? Ако ти си готовъ на всичко това, ще те излѣкувамъ съ една дума, но ако не устоишъ на обѣщанието си, ще се схумишъ отъ тебе нищо нѣма да остане. Ние искаме хората да служат на великия идеалъ на Любовьта; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Мѫдростьта; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Истината; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Правдата; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Добродѣтельта и всички да бѫдемъ велики музиканти и поети! И тогава като видишъ единъ братъ прѣдъ себе си, трѣбва да изпитвашъ едно трепетно чувство, като че си прѣдъ Бога. А вие сега като се видите, хванете се за рѫка и казвате: добрѣ дошълъ! Слѣдъ малко питате: кога ще си ходишъ? Не, благородни сърдца

трѣбва да иматъ хората - сърдца пълни съ тази велика Любовь! Велики умове трѣбва да иматъ хората! Всѣки може да има този великъ и свещенъ умъ. Азъ беседвахъ съ васъ миналата седмица за съвършенството, а сега ви проповѣдвамъ за вжтрѣшното единство. Бждете каквито искате, но стремете се къмъ съвършенството, стремете се къмъ единство! Въ моитѣ очи и вълкътъ по нѣкой пжть се реформира. Азъ съмъ виждалъ такива сцени, дѣто вълкътъ, като влѣзе въ нѣкоя кошара между овцетѣ, погледне малко, поразмисли се и казва: "Азъ рѣшавамъ отъ днесъ да живѣя по-благороденъ животъ!" Човѣкътъ не може ли да каже така? - Може.

Ще ви приведа единъ примѣръ, когато Араби-Шакъ билъ повиканъ отъ рускитѣ князе на угощение, единъ отъ рускитѣ князе го запитва: какъ ще ни обяснитѣ този стихъ отъ Евангелието, дѣто се казва, че вълкътъ и агнето ще пасатъ заедно? Той имъ казва: "Вие сте вълцитѣ, азъ съмъ агнето. Ето, сега вие ме храните! Значи стихътъ се изпълни". Това може да стане, когато хората живѣятъ по закона на единството. Когато това единство дѣйствува въ свѣта, този стихъ ще бжде напълно приложимъ. Нека говоримъ всички искрено и чистосърдечно! Силата на една беседа не седи въ онова вжтрѣшно убѣждение, тя е нѣщо повече отъ убѣждение. Силата и се съдържа въ онази вжтрѣшна светлина, въ онзи вжтрѣшенъ просторъ, въ онова велико вжтрѣшно самопожертвувание. Човѣкъ трѣбва да бжде единъ великъ изворъ, който постоянно да извира. Човѣкъ трѣбва да бжде едно слънце, което постоянно да пръска свѣтлина. Човѣкъ трѣбва да съдържа въ себе си онази необятна широта и просторъ, въ която всички сърдца да се вмѣстятъ. Когато нѣкой ми говори за своята душа, азъ разбирамъ цѣлата вселенна. Когато нѣкой ми говори за Божията Мждрость, азъ разбирамъ всичката светлина на безпрѣдѣлното пространство, която свѣтлина никога не угасва. Когато нѣкой ми говори за Божията Истина, азъ разбирамъ тази вжтрѣшна свобода, която сжществува между всички сжщества. Има свѣтове,

сжществата на които сж толкова напрѣднали, че постоянно отправятъ своитѣ телескопи къмъ земята, радватъ се като гледатъ, какъ хората се движатъ - радватъ се на тази малка планета - земя. Тѣ се радватъ като гледатъ, какъ хората се стремятъ нагорѣ и казватъ: ние ще имъ дадемъ потикъ, ще имъ изпратимъ своето благословение. Има много слънчеви и други системи, далечъ отъ насъ, които се интересуватъ за насъ и за всички други сжщества на земята. Напримѣръ, млѣчниятъ пжть е една отъ тѣзи системи. Вие ще кажете: това сж прѣдположения! Да, за васъ сж прѣдположения, но за менъ сж реалность. Единъ денъ вие ще достигнете до степеньта да се съобщавате съ тия планети и системи, тъй както сега хората се съобщаватъ съ Парижъ, Лондонъ и други нѣкои мѣста. Както днесъ хората се разговарятъ едни съ други на далечни растояния, така и вие ще се разговаряте съ сжществата отъ разнитѣ системи. Тамъ има сжщества много по-разумни, съ много по-висока култура, отколкото сж тия на земята. Вие ще кажете: да въ този случай животътъ дѣйствително има смисълъ. Но сега вие още не сте готови, мозъкътъ ви нѣма туй устройство, да издържа голѣми напрѣжения.

Сега, много отъ съвременнитѣ хора като заболѣятъ, започватъ да виждатъ различни сжщества отъ невидимия миръ, виждатъ много тѣхни близки, заминали, които идватъ да ги взематъ. Това обясняватъ съ нѣкакво разстройство въ мозъчната система и казватъ: този човѣкъ е изгубилъ съзнание. Казвамъ: не, този човѣкъ се е оплелъ, въ неговитѣ идеи нѣма яснота. Сжщата опасность има за нѣкои хора, свѣтски и религиозни, защото идиетѣ имъ сж разхвърляни, а всичко въ човѣка трѣбва да бжде свързано. Иначе, при такива блуждающи мисли, съ които тѣ живѣятъ, умътъ имъ може да изхвръкне. Когато дойдемъ до истинското здраве, всичко което става съ насъ, трѣбва да бжде ясно. Всички образи въ съзнанието ни трѣбва да бждатъ отчетливи и разбрани. Когато виждашъ нѣщо, не е достатъчно само да виждашъ, но

да го виждаш прѣзъ очитѣ на Любовьта, прѣзъ очитѣ на Мждростьта, прѣзъ очитѣ на Истината. Имаш ли тѣзи три вѣлики добродѣтели, нѣма никаква опасность отъ забъркване. Дѣйствуваш ли, обаче, безъ тѣхъ, умътъ ти може да хвръкне. Свѣтскитѣ хора сега страдатъ отъ безвѣрие, а религиознитѣ хора страдатъ отъ суевѣрие.

Азъ ще направя едно уподобление: ако си млѣкопитающе и искаш да бждешъ свободенъ, краката ти трѣбва да бждатъ дълги и здрави, за да бѣгаш. Ако си птица и искаш да бждешъ свободенъ, крилата ти трѣбва да бждатъ здрави. Ако си човѣкъ и искаш да бждешъ свободенъ трѣбва да бждешъ разуменъ. Слѣдователно, бѣгането е за животнитѣ; хвъркането за птицитѣ, а разумностьта - за човѣка. Разумни трѣбва да бждемъ въ своето единство, за да придобиемъ свободата си! Само по този начинъ ще я добиемъ. Дълги години още ще я изучаваме. Мисъльта която ви оставямъ е всѣки отъ васъ да вложи въ себе си туй единство. То е като слънчевата свѣтлина. Не се стремете да опрѣдѣляте какво нѣщо е слънцето, но се ползувайте отъ свѣтлината му! Щомъ турите въ ума си мисъльта съ вѣра и единство, този законъ, тази заповѣдъ ще проработи въ васъ.

И тъй, еднството между всички хора - единство по Любовь, еднисто по Мждрость, единство по Истина.

Бесѣда, държана отъ Учителятъ
на 28 февруарий 1926 г. въ гр. София.

Домовитъ човѣкъ.

"Имаше нѣкой си человѣкъ домовитъ, който насади лозе и огради го съ плетъ и изкопа въ него жлебъ, и съзида стълбъ, и даде го подъ насмъ на земледѣлци, и отиде."

Въ този стихъ има двѣ положения: насади лозе и даде го подъ наемъ. Софиянци разбиратъ това изкуство - градятъ кжщи и ги даватъ подъ наемъ. Главниятъ въпросъ е, какъвъ наемъ ще взематъ. По нѣкой пжть има споръ между хазяи и наематели. Хората казватъ: това сж инциденти, случайни нѣща. Азъ наричамъ тия нѣща съвпадения.

Сега, подъ думата "домовитъ", азъ разбирамъ разуменъ човѣкъ, който насажда лозе. Само разумнитѣ хора садятъ. Само гениалниятъ скулпторъ, който разбира, може да извае отъ непотребнитѣ камъни нѣщо хубаво. Само гениалниятъ майсторъ може да съпостави нѣколко дъски така, че тѣ да издаватъ звуци, да направи отъ тѣхъ единъ инструментъ. Само разумнитѣ хора могатъ да направятъ отъ нищо нѣщо, а глупавитѣ хора, каквото имъ дадешъ, и най-доброто да имъ дадешъ, ще го развалятъ. Тѣ сж като малкитѣ дѣца.

И тъй, този домовитъ човѣкъ насадилъ лозе. Лозето е емблема на духовния животъ, който съдържа въ себе си условия за прогресъ и развитие. Лозата се отличава съ качеството да пуща надлъжъ своитѣ клонища. Нейнитѣ корени сж по-кжси, а клонищата и сж по-дълги, когато у другитѣ растения има една съразмѣрность между коренитѣ и клонищата: колкото сж по-дълги коренитѣ, толкова и клонищата. У лозата пъкъ е обратно. Тя се взима изобщо като емблема на живота. Затова Христосъ казва: "Азъ съмъ лозата." Той не казва: азъ съмъ крушата, или ябълката, или смокинята, или маслината, а казва: "Азъ съмъ лозата, а вие пръчкитѣ." Христосъ е разбиралъ много добрѣ естественитѣ науки. Съвременнитѣ естественици иматъ едно схващане за растенията, но то е повече механическо. Тѣ раздѣлятъ растенията на

Матея 21:33

извѣстни категории, но какво се крие въ тѣзи категории, това за тѣхъ е терра инкогнита. "Терра" не е българска дума. Тази дума означава непозната земя, нѣщо непознато, незнайно. Ученитѣ хора наричатъ това нѣщо инкогнито. Тѣ го произнасятъ различно. Можешъ да туришъ ударението на първия, на втория слогъ, или на края на думата. Въ английски езикъ има думи, у които ако произношението е малко меко, турятъ на края буквата t или d. Често окончанията даватъ противоположно значение на думата.

Мнозина отъ васъ сте чели този стихъ: "Имаше единъ домовитъ човѣкъ, който насади лозе и даде го подъ наемъ." Ще кажете: защо го даватъ подъ наемъ? Защо учителятъ съгражда училището и вика ученицитѣ си? - Той дава училището подъ наемъ на ученицитѣ си, и прѣди да е дошълъ той, тѣ дигатъ шумъ до Бога, но щомъ дойде, утихватъ. Значи, училището не е за учителя но за дѣцата, за ученицитѣ. Всички чинове, карти, дъски, всички пособия сѫ все за ученицитѣ. Тъй че този домовитъ човѣкъ е насадилъ лозе и го дава подъ наемъ на наемателитѣ тѣ да го работятъ. Вие ще кажете: какво отношение ще има между този домовитъ човѣкъ, който насадилъ лозето и между насъ? - Вашето тѣло е една лоза, насадена отъ самитѣ васъ. Всѣка ваша клѣтка, всѣка ваша мисъль, всѣко ваше чувство, всѣко ваше волево движение, това сѫ силитѣ въ това лозе, които сѫ дадени подъ наемъ. Като четете този стихъ, ще кажете, че тѣзи наемати не сѫ били добросъвѣстни хора, че не сѫ плащали данъкъ на врѣме.

Казва се въ евангелието: "А когато наближи врѣмето на плодоветѣ, проводи слугитѣ си до земледѣлцитѣ да взематъ плодоветѣ му. И земледѣлцитѣ уловиха слугитѣ му, едного биха, другиго убиха, а върху другиго камъни хвърлиха. Пакъ проводи други слуги, по-много отъ първитѣ, но сториха и тѣмъ сѫщото. Най-послѣ проводи при тѣхъ сина си и думаше: "Ще се засрамятъ отъ сина ми." Но земледѣлцитѣ като видѣха сина, рекоха помежду си: "Този е наслѣдникътъ, елате

да го убиемъ и да усвоимъ наслѣдството." И като го уловиха, изведоха го вънъ отъ лозето и го убиха. И тъй, като дойде стопанинътъ на лозето, що ще стори съ земледѣлцитѣ? Казватъ му: "Злитѣ зле ще погуби и лозето ще даде подъ наемъ на други земледѣлци, които ще му въздадатъ плодоветѣ на врѣмето си." Вашиятъ животъ, това е лозето, което е дадено подъ наемъ. Всички вие, които ме слушате тази сутринь, сте наематели. Богъ ви е далъ едно лозе да го обработвате. Въпросътъ е, дали вие си давате наема на врѣме. Вие ще кажете: много жестоки сж били тия хора, които сж били слугитѣ на своя господарь. Хубаво, когато една възвишена и благородна мисълъ дойде въ васъ и вие я изпжждате, когато едно благородно желание дойде въ васъ и вие го изпжждате, и най-послѣ когато и Духътъ дойде въ васъ и вие го изгасите, не сте ли и вие въ положението на тия слуги? Какви ще бждатъ послѣдствията? Писанието казва: "Ще отнема Духа си". Какво става тогава? Ще дойде най-послѣ господарьтъ, умниятъ човѣкъ и ще ви изгони. Това е всичката философия на вѣрующитѣ и невѣрующитѣ въ свѣта.

Нѣкой казватъ, че сж вѣрующи. За да познаешъ, дали единъ човѣкъ е вѣрующъ, той трѣбва да има едно вжтрѣшно, а не външно схващане за Бога. Защото всѣки човѣкъ който има едно външно понятие за Бога, той е идолопоклоникъ, той е човѣкъ отъ една стара култура. Щомъ единъ човѣкъ има една външна форма, единъ външенъ образъ за Бога и мисли, че Той може да го наказва, такъвъ човѣкъ е идолопоклоникъ. Казвамъ: вие ще познаете вѣрующия, когато е боленъ, когато е на смъртно легло. Ако роптае, когато е боленъ, той нѣма никаква вѣра. Съмнѣва ли се, никаква вѣра нѣма. Нѣма ли миръ въ душата си, той нѣма никаква вѣра. Ама той може да казва, че е роденъ отъ Бога нѣколко пжти - това сж лъжи, това сж приструвки отъ негова страна. Въ такова раждане ние не вѣрваме. Той не може да изнесе, най-малките изпитания въ свѣта, не може да прояви най-малкото търпѣние. Ние не вѣрваме въ такава вѣра. Величието на чо-

вѣка въ свѣта трѣбва да се прояви въ неговия характеръ. Величието на човѣка се показва само въ врѣме на страдания. Кога се показва учениятъ човѣкъ? - Когато рѣшава най-мъчнитѣ задачи. Леснитѣ задачи и дѣцата могатъ да рѣшаватъ. Колко правятъ едно и едно? - Двѣ. Колко правятъ двѣ и двѣ? - Четири. Колко правятъ три и четири? - Седемъ. Тия задачи и дѣцата рѣшаватъ. Кой отъ васъ не знае да събира? Но ако ви задамъ една задача, напримѣръ, слѣдъ десеть хиляди години на кое мѣсто ще се намѣри земята при своето движение? Или въ кой полюсъ ще се намѣри земята слѣдъ седемъ хиляди години? Ще можете ли да рѣшитѣ тия задачи? Тукъ има дума учениятъ човѣкъ. Значи, само учениятъ човѣкъ, въ пълния смисъль на думата, или мѫдрецътъ, както азъ го наричамъ, може да рѣши тия задачи. Само той може да опрѣдѣли, какво ще бѫде вашето положение, вашиятъ животъ слѣдъ хиляда години, напримѣръ. Онзи човѣкъ, който е заучилъ наизусъ нѣкои нѣща отъ Писанието, или отъ други нѣкои книги, не може да рѣшава такива задачи. Истинско знание е това, което изтича отъ вѫтрѣ на човѣка и изисква външни условия, за да се прояви. Знанията трѣбва да изтичатъ отъ човѣшкия духъ, т. е. трѣбва да излизатъ отъ вѫтрѣ навънъ. Външнитѣ условия сѫ пакъ отъ Бога. Богъ е мислилъ дълго врѣме отвѫтрѣ, послѣ се проявилъ навънъ. Така и ние, когато мислимъ дълго врѣме отвѫтрѣ, послѣ се проявяваме навънъ.

Слѣдователно, има двѣ реалности въ живота: едната навѫтрѣ, а другата навънъ. Какво образуватъ най-послѣ тѣ? - Образуватъ единъ творчески принципъ. Значи, когато Богъ е започналъ да мисли, свѣтътъ се е създалъ. Казватъ нѣкой, че Богъ е създалъ човѣкъ. Подъ думата "човѣкъ" азъ разбирамъ, че Богъ е създалъ свѣта, т. е. цѣлата вселенна чрѣзъ Мѫдростьта. Човѣкъ безъ мѫдрость, не е човѣкъ. И ако ние говоримъ за човѣка, подразбираме Мѫдростьта. И въ Писанието се казва:" Веселѣхъ се въ обитаемата Негова земя съ синоветѣ на Мѫдростьта". Слѣдователно, Богъ е създалъ вселенната заради синоветѣ на Мѫдростьта. Като създалъ

свѣта, той далъ подъ наемъ земята и слънчевата система. Слънчевата система далъ на ангелитѣ, а земята - на хората. Значи, има едно съвпадение, има допирни точки въ вселената.

Сега вие си мислите, защо сте дошли на земята. - Дошли сте, за да обработвате вашето лозе. Може да кажете: най-послѣ ние не трѣбва ли да живѣемъ? Че въ какво седи живота? - Животътъ седи въ разумното съчетание на онѣзи елементи, съ които трѣбва да градишъ, да създавашъ себе си. Ако отъ день на день ти не ставашъ по-здравъ, по-уменъ и по-изобиленъ съ животъ, какво разбирашъ отъ живота? Азъ често ви говоря за Любовьта, но не за онази Любовь отъ картошки, не и за онази любовь отъ мамалижена каша. Вие трѣбва да ме разбирате добрѣ, азъ нѣмамъ нищо общо съ такава любовь. Любовьта, за която ви говоря, това е една велика сила, това е едно свещено чувство - най-свещеното, най-мощното чувство, Божествено чувство, което твори въ свѣта, и прѣдъ което ангелитѣ се прѣкланятъ съ благоговение. Когато Богъ заговори на нѣкой човѣкъ, той става силенъ, мощенъ и никога не отпада. Любовьта никога не отпада. Всички слънчеви системи могатъ да изгаснатъ, цѣлиятъ козмосъ може да изчезне, всичко може да се измѣни, но чувството на Любовьта остава за вѣчни врѣмена и отъ него произтича всичко въ свѣта. Не ми говорете за каша, отъ която хората умиратъ. Има религии, които сѫ направени отъ просена каша или отъ картофена каша. И тия каши хората наричатъ любовь къмъ Бога. Нѣкой ти говори днесъ за Бога, а утрѣ ще тѣ обѣси на вѫжето. Онзи сѫдия ти говори днесъ за Бога, а утрѣ ще те осѫди за кражба. Той те сѫди за кражба, а самъ краде. Другъ нѣкой те сѫди за прѣстѫпване на закона, а самъ той десеть пѫти на день го прѣстѫпва.

Всѣки сѫдия, който подписва една присѫда, трѣбва да има чиста рѫка, трѣбва да бѫде чисть като светия. Нека такъвъ човѣкъ те сѫди! Но когато единъ прѣстѫпникъ подписва присѫдата на другиго, той самъ си е заличилъ живота.

Нѣкой отъ васъ често казватъ: Господь е благъ. Въ

какво седи Божията благость? - Благость въ Бога има, Той всѣкога е благъ, но когато ние сме разумни. Между Бога и насъ трѣбва да има извѣстно съотношение. Ако ние не зачитаме това велико и свято чувство, което сжществува въ Бога, съ което Той се проявява, какъ ще разберемъ Божията благость? Ако не се отнасяме съ дълбоко уважение къмъ онова лозе, което Богъ ни е далъ да обработваме, какъ ще разберемъ Божията благость? Казва се въ Писанието: "Ползувайте се отъ благата и каквото ви остане отъ изобилието това ще пратите на менъ". Вие ще ми кажете: Господь има ли нужда отъ това? Разсжждавайте разумно! Когато онази велика рѣка изтича отъ своя мощенъ изворъ и влѣзе въ твоята каца, за да я напълни, питамъ: трѣбва ли да спрешъ тази вода въ своята каца, или да я пратишъ въ морето, отъ дѣто е излѣзла? Всѣко благо което си приелъ и използувалъ, трѣбва да оставишъ да се върне къмъ Бога. Ти ще вземешъ отъ всѣко благо толкова, колкото ти трѣбва. Вземешъ ли повече, ще си създадешъ най-голѣмото нѣщастие. Колко ти трѣбва днесъ, за да преживѣешъ? - Трѣбватъ ти едно кило хлѣбъ, 3 глави лукъ, 2 чесънъ, 3 ябълки, 2 круши, 5 сливи, 20 гроздени зърна, 3 портокала, 1 лимонъ, 2 банана, 1 плодъ отъ хлѣбното дърво, 1 алабашъ, 1 зелка, 3 глави прасъ лукъ. Друго какво ти трѣбва? Вие ще кажете: ами много малко нѣщо е това! Не, не бързайте, че като наредя още 20-30 такива нѣща, това малко ли е? Колко трѣбва на човѣка? - Малко му трѣбва. Като се има прѣдъ видъ, че отъ всѣки чешитъ ще вземе по малко. Разнообразие трѣбва на човѣка, а лакомията всѣкога разбира еднообразие. Така хранятъ прасетата. Дойде тѣхната господарка, тури имъ въ едно корито трици, и тѣ, пъхнатъ муцунитѣ си, ядатъ ли ядатъ и благодарятъ като казватъ: много добра е нашата господарка! Казвамъ: това е свинска мамалига.

Сега, нѣкои като ме слушатъ, докачатъ се. Не, приятели, вие трѣбва да се докачате отъ онѣзи низки схващания, които имате за Бога. Вие трѣбва да се докачате отъ онѣзи

низки добродѣтели които проявявате. Вие трѣбва да се докачате отъ онази слаба интелигентность, която проявявате. Вие трѣбва да се докачате отъ онази слаба вѣра, която имате въ живота. Какви трѣбва да бждете тогава? За васъ има само едно велико бждаще. Казвамъ: кой отъ васъ, като онзи добъръ майсторъ благородникъ знае условията, при които растатъ пръчкитѣ? Всѣки отъ васъ трѣбва да изучи всички видове пръчки. Добриятъ майсторъ трѣбва да знае условията, при които всѣка пръчка расте и се развива. Но когато дойдемъ до човѣка, имаме вече друга една наука. Наблюдавали ли сте вие по себе си, при какви условия могатъ да растатъ чувствата у човѣка? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива ума въ човѣка? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива волята у човѣка? Вие ще кажете изведнъжъ: е, както даде Господь. Не това е едно външно, повърхностно схващане за нѣщата. Господь не дава нѣщата отвънъ, отвжтрѣ трѣбва да дойде всѣка проява. Най-първо потикътъ е отвжтрѣ, а послѣ иде отвънъ. Когато потикътъ дойде отвънъ, ние имаме единъ механически животъ. Това е животътъ на пѣсъка, на скалитѣ, на кристалитѣ, а когато потикътъ иде първо отвжтрѣ, а послѣ отвънъ, ние започваме съ онзи разуменъ вжтрѣшенъ животъ. Питамъ ви: вие, като интелигентность, разглеждали ли сте вашия мозъкъ, да видите, въ какво се проявява неговата сила? Напримѣръ: знаете ли, на кое мѣсто въ вашия мозъкъ седи добродѣтельта? Тя се намира въ мозъка ви, но на кое опрѣдѣлено мѣсто именно? Всѣка добродѣтель е като една пръчка въ вашия мозъкъ. Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира милосърдието? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира твърдостьта? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира чувството на приятелство? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира майчината любовь или Любовьта ви къмъ Бога? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира центъра на разсждъка, или центъра на паметьта и редъ други центрове? Кажете ми, дѣ се намиратъ всички тия чувства? Не само

вие не ги знаете, но и най-виднитѣ философи, като Канта или други нѣкои не ги знаятъ. И тѣ сѫ били невѣжи въ това отношение. Кантъ е знаялъ толкова, колкото и вие. Той е написалъ една отлична книга за чистия разумъ; но прѣди да я напише, трѣбваше да напише, на кое мѣсто въ мозъка се намиратъ всички тия пръчки.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да възпитаватъ дѣцата си, но какъ ще ги възпитаватъ? Ако вие окопавате лозата си, а не обрязвате пръчкитѣ и, какво ще стане съ вашата лоза? Пръчкитѣ на самата лоза не се окопаватъ, тѣ се обрязватъ, а самата лоза се нуждае отъ окопаване. И колкото повече окопавете т. е. обработвате лозата, толкова повече растатъ и буренитѣ около нея, защото иматъ добри условия. Сѫщото нѣщо се забѣлѣзва и въ добрия човѣкъ. Едноврѣменно съ развитието на добродѣтелитѣ му, се развиватъ и нѣкои лоши качества. Туй зле ли е? - Не е зле. И злото въ човѣка сѫщо тъй има право да расте, както и доброто. Азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, какво нѣщо е злото. Злото, е единъ животъ. Споредъ моитѣ схващания, злинитѣ които сега сѫществуватъ въ свѣта и у насъ, сѫ неизползувани добродѣтели на миналото. Слѣдователно, сега трѣбва да се навлѣзе въ единъ новъ периодъ, дѣто добродѣтелитѣ иматъ условия да растатъ. Тѣ сѫ взели обратното движение въ насъ. Злото не може да се изкорени сега, но за въ бѫдаще. И когато Христосъ говори за бѫдещето за свършека на свѣта, Той подразбира, че за въ бѫдеще ще дойде една нова вълна, и туй, което сега е зло въ свѣта, ще мине въ друга фаза на своето развитие. Туй е едно условие, една възможность за ония хора, които днесъ сѫ лоши, за въ бѫдеще да станатъ добри. Всѣки човѣкъ, който закъснѣе въ своя пѫть на развитие, става лошъ. Това може всѣки да провѣри. Напримѣръ, прѣдставете си, че вие имате условие да спечелите, но като се изгубятъ тѣзи условия, у васъ се заражда едно недоволство и като дойде сиромашията, вие започвате да крадете и казвате: ние можемъ да бъркаме тукъ или тамъ, Господь позволява

това. Да, Господь позволява всичко, може да бъркаме навсѣкждѣ, Господь дава щедро, но онзи, който е далъ да обработватъ лозата му, той не дава. Когато азъ влѣза въ нѣкоя чужда градина да си набера ябълки, Господь казва: "Много добрѣ направи". Но онзи, на когото съмъ далъ тази градина подъ наемъ, ще дойде да те хване и да те набие. Всички казватъ: Господь дава щедро. Да, така е, и ние казваме, че Господь дава на всички щедро, но дали хората сж раздѣлили земята си право, това е другъ въпросъ. И затова днесъ хората казватъ: Господь далъ на този въ изобилие, а на онзи нищо не е далъ. Господь е далъ право на всички сжщества да живѣятъ, но азъ взимамъ онази кокошка и казвамъ: Господь ми дава право да я коля. Не, това не е въ съгласие съ Божията воля. Ще дойде день, обаче, когато хората нѣма да ядатъ кокошки. Защо? Защото кокошки нѣма да има. Ще дойде день, когато хората нѣма да ядатъ агнета. Защо? Защото агнета нѣма да има. Ще дойде день, когато хората нѣма да се избиватъ. Защо? Защото вълци нѣма да има. Е, кой ще остане въ свѣта? - Само разумнитѣ хора, които ще се разбиратъ помежду си. Тѣ ще разбиратъ и ще прилагатъ правилно Божиитѣ закони. Кога ще настане това врѣме? - Когато храната и водата бждатъ въ тѣхъ, и нѣма да иматъ нужда отъ тия елементи отвънъ. Храната ще бжде вжтрѣ въ хората, и тогава тѣ ще се хранятъ отвжтрѣ, тъй както Господь се храни.

Слѣдователно, Царството Божие ще дойде на земята. Когато се проповѣдва Царството Божие, подразбира се да живѣемъ по този вжтрѣшенъ начинъ. И днесъ хората като сж налучкали този законъ, започватъ да ядатъ по-малко и казватъ: малко трѣбва да се яде. Идватъ при мене такива светии и ми казватъ: азъ не ямъ зехтинъ, не ямъ готвено съ масло, а само картофена чорбица. Този човѣкъ нѣма да яде зехтинъ, но отъ тукъ ще направи една търговска сдѣлка, отъ тамъ ще направи една търговска сдѣлка и погледнешъ, изкаралъ толкова много, че и съ кравешко масло може да се

храни. Не, ние не схващаме така религиозния животъ, ние започваме отгорѣ. Сега слушайте ме, азъ ви говоря за неджзи, които сжществуватъ даже и въ най-святи и чисти хора. Ние трѣбва да ядемъ всичко съ благодарность. Ако ти ядешъ само маслини, но съ благодарность, това е едно благословение. Ако ти ядешъ съ неблагодарность, това често се явява и като отрова за васъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, колко трѣбва да яде днесъ. Нѣкой си до вчера ялъ кокошки, а днесъ вече проповѣдва, че не трѣбва да се ядатъ кокошки, защото образували нѣкакви си отрови въ организма, които изобщо влияютъ злѣ. Не, споредъ мене, религиозниятъ човѣкъ не трѣбва да се спира върху това, какъ му дѣйствува една храна, но трѣбва дълбоко въ себе си да съзнава, че не трѣбва да причинява никакво страдание комуто и да е, било на нѣкоя кокошка, или на нѣкое агне. Защо? - Понеже туй страдание по обратенъ пжть ще се върне и къмъ него. Той не трѣбва да изкоренява тази пръчка. Богъ е създалъ всико въ свѣта, ние нѣмаме право да изкореняваме пръчкитѣ, които Той е посадилъ.

Знаете ли на какво се дължи упадъка на днешната култура? Днесъ се избиватъ най-малко 40-50-100,000 милиона сжщества. Това сж единъ голѣмъ брой живи сжщества, които всѣка година ставатъ жертва на хората. Въ тѣхъ се зараждатъ чувства на страхъ, на умраза. Тия сжщества като влѣзатъ въ невидимия миръ, създаватъ много лоши условия за развитието на всички хора на земята. Не казвамъ, че ние трѣбва да плачемъ за изкланитѣ говеда, но казвамъ, че ние сами въ миналото си създадохме лоши условия за нашето развитие. Ние сами сме причина за нашитѣ нещастия. Нещастията, които идватъ въ свѣта, не сж за говедата, но за насъ, за човѣчеството. За съврѣмената култура иде едно израждане, иде едно голѣмо нещастие, иде единъ порой. Ние трѣбва да знаемъ законитѣ, чрѣзъ които можемъ да се примиримъ съ Бога. Казвате: това е за грѣшнитѣ. Не, всѣки отъ васъ трѣбва да изправи своитѣ отношения къмъ невидимия

свѣтъ. Питамъ ви: ако единъ великъ цигуларь отиде при Ниагарския водопадъ, и започне да свири тамъ, какво ще чуете вие? Какво ще разберете отъ неговото свирене? Или ако нѣкой виртуозъ започне да свири при нѣкое здание, което се гради, какви звукове ще се чуятъ? Какъвъ концертъ ще излѣзе отъ неговото свирене? Или, ако вие сте устроили единъ концертъ за нѣкакво благотворително дружество, но отвънъ хората се биятъ и се чуватъ само топовни и пушечни гърмежи, какъвъ концертъ ще излѣзе?

Азъ правя сега слѣдната аналогия: всички бурни страсти, всички противорѣчия въ живота, това сж неблагоприятнитѣ условия. Тѣ трѣбва да се прѣмахнатъ и да дойдатъ онѣзи меки, тихи влияния, които сж подобни на първитѣ слънчеви лжчи. Само тогава ще можемъ да мислимъ правилно. Всички ние трѣбва да утихнемъ, да станемъ тихи и спокойни въ душата си. Когато Христосъ седна въ лодката съ своитѣ ученици и навлѣзе въ Генисаретското езеро, какъ укроти бурята, която се яви? - Той прострѣ ржката си и повелѣ на вѣтъра да утихне. Затова, когато нашето море се развълнува прострете ржката си върху вашия умъ и кажете: защо трѣбва да скърбя? Господь не скърби, ангелитѣ не скърбятъ, само малкитѣ дѣца скърбятъ, само малкитѣ дѣца плачатъ. Не е лошо да плачешъ, но казвамъ, ако плачешъ върху ржцѣтѣ на своя ближенъ, този плачъ има смисълъ. Плачи за да измиешъ ржцѣтѣ му. Но ако твоитѣ сълзи падатъ по софийскитѣ прашни улици, ти си първокласенъ глупакъ. Тръгнала нѣкоя жена изъ улицата, турила кърпа на очитѣ си, плаче, не иска да я видятъ хората. Казвамъ: защо трѣбва да проливашъ сълзитѣ си по улицата? Изпждили нѣкой чиновникъ отъ службата, и той тръгналъ по улицата, плаче. Казвамъ ти си първокласенъ глупакъ. Защо трѣбва да плачешъ по улицата? Не, азъ искамъ да цѣните сълзитѣ си! И послѣ вие казвате: да любимъ хората! Какъ, да любимъ тия грѣшни, мъртви хора? Не, вашата любовь е за онѣзи, които сега живѣятъ. Нашата любовь е за Божиитѣ дѣца, които сега сж на лозето. На тѣхъ трѣбва да

изпратимъ Божиитѣ лжчи, както слънцето изпраща намъ лжчитѣ си. Казвате: да се любимъ единъ другъ! Разбирате ли какво нѣщо е Любовьта? - Любовьта трѣбва да се изрази съ едно велико, свещено чувство и тогава да изпратимъ заедно, моето свещено чувство и вашето свещено чувство изъ цѣлата вселенна. Но ако моето свещено чувство и вашето свещено чувство не сж пробудени, какъ да дойде любовьта? - Любовьта се изразява чрѣзъ онова свещено чувство, което никога не умира, съ онази сила, която никога не отпада и съ онази мисъль, която винаги е свѣтла. Това е Божественото въ насъ. И всѣки отъ васъ може да бжде силенъ само по този начинъ. Азъ ви се чудя, като ви гледамъ нѣкой заболѣлъ отъ хрема и виждашъ, веднага тръгналъ да търси лѣкарь. Дойде лѣкарьтъ, но и той хремавъ. И той самъ страда, но прѣдписва лѣкарства. Не, не викайте никакъвъ лѣкарь за вашата хрема! Даже и треската си не лѣкувайте. Защо? - Болеститѣ, това сж чисто вжтрѣшни процеси, върху които ще приложишъ волята си. Ще кажешъ на хремата си: слушай, азъ съмъ господарьтъ тукъ. Давамъ ти всичко 7 дни срокъ, прѣзъ това врѣме можешъ да се считашъ като моя гостенка, за което ще ти укажа всичкото внимание и слѣдъ този срокъ ще си излѣзешъ. На седмия день ти и давашъ единъ банкетъ, угощавашъ я добрѣ и слѣдъ това и казвашъ: хайде сега носи си много здраве, другъ пжть пакъ можешъ да ми погостувашъ. На треската пъкъ ще кажешъ: на тебе давамъ срокъ отъ 21 деня, прѣзъ което врѣме ще ти давамъ по два пжти на день угощение. Значи, за всичкото врѣме ще ти дамъ 42 угощения, но слѣдъ това ще си излѣзешъ съ много здраве вънъ отъ менъ. Хремата, треската, това сж живи сжщества, които сж яли и пили, разполагали сж на мои разноски. Слѣдъ като си излѣзе треската, ще дадете още едно угощение. Тя ще ви направи слабичъкъ, сухичъкъ като светия. Ако изпждишъ треската прѣждеврѣменно, ти ще се намѣришъ въ още по-опасно положение, ще вземешъ да мислишъ, дали нѣма да умрешъ - ще остане въ тебе единъ страхъ. Не, ти ще знаешъ, че и при

треската можешъ да живѣешъ, и при хремата можешъ да живѣешъ. Чудни сте вие! Ако една треска може да ви умори, ако една хрема може да ви умори, какви служители ще бждете? Каква служба ще можете да принесете на Бога? Ако една треска може да ви умори, отъ васъ нищо не може да стане. Лѣкарьтъ има друго прѣдназначение. Той трѣбва да научи болния, какъ трѣбва да се лѣкува, какъ трѣбва да се бори съ болестьта. Той трѣбва да му даде такова лѣкарство, което да усили неговата воля, да облагороди неговитѣ чувства и да просвети неговата мисъль. Слѣдъ това лѣкарьтъ трѣбва да пристжпи къмъ лѣкуване на болестьта. Тъй разумно трѣбва да бжде лѣкуването! За да лѣкуваме единъ човѣкъ, ние трѣбва да го освободимъ отъ всички чужди елементи, отъ всички утайки които се наслоили въ него. Цѣли 20 години той живѣлъ единъ нередовенъ животъ и въ него се натрупало излишно желѣзо, олово, медъ и редъ други отровни соли, които се образували при окислението на тия метали. Всички тия отрови трѣбва да се изхвърлятъ навънъ и да остане само онова чисто органическо злато и сребро, да остане само азотътъ и водородътъ въ онова чисто състояние, каквото е било първоначално въ човѣка. Само тогава човѣкъ ще може да възприеме онази Божествена Свѣтлина, която твори въ него. Ако слѣдъ като излѣза оттукъ, вие почнете да се питате, дали всичко това, което говоря е Истина, казвамъ ви: ако вие мислите добрѣ за мене, това е добрѣ и за васъ; ако вие мислитѣ лошо за мене, това е лошо и за васъ. И за мене сжщото: ако азъ мисля добрѣ за васъ, и за мене е добрѣ; ако пъкъ мисля злѣ за васъ, и за мене е злѣ. Такъвъ е законътъ. Никой никого не може да уврѣди. Всѣки човѣкъ самъ себе си уврѣжда. Слѣдователно, азъ самъ трѣбва да се грижа за туй лозе, което ми е дадено и да не оставямъ другитѣ да злоупотрѣбяватъ съ него.

Та казвамъ: между васъ трѣбва да сжществуватъ само разумни отношения. Като четете Свещеното Писание, главно Стария Завѣтъ, той се отличава съ редъ примѣри.

Прочетете живота на Давида, или на Якова, или на Авраама, или на Исаака, вие ще видите, че тѣхния животъ е единъ отличенъ примѣръ и за другитѣ. Прочетете най-послѣ живота и на други велики хора и тамъ ще видите, че има примѣри за подражание, за поука. Давидъ бѣше едно малко овчарче, което ходѣше да пасе овцитѣ и развиваше силата си. Единъ день самъ той се хвали, вълкътъ нападналъ една отъ неговитѣ овци и той се хвърлилъ да я спасява - борилъ се значи съ вълка и надвилъ, спасилъ овцата си. Послѣ, спорѣдъ неговитѣ твърдения, тогава имало и лъвове, той се борилъ и съ лъвоветѣ, за да освободи една овца отъ устата на лъва. До колко е вѣрно всичко това, трѣбва да се питатъ ония ясновидци на врѣмето, които виждатъ въ миналото, но нека вѣрваме и на думитѣ на Давида. Той бѣше единъ смѣлъ и рѣшителенъ човѣкъ, който се борилъ съ лъвоветѣ и съ вълцитѣ. Не само това, но той билъ и добъръ музикантъ. И когато Саулъ бивалъ нападанъ отъ лоши духове, викалъ Давида да му свири. Когато Давидъ започвалъ да свири, Саулъ изпитвалъ добро разположение на духа. И това разумно малко дѣте, слѣдъ като прѣкара една дисциплина, дойдоха срѣщу него гонения отъ страна на Саула. И този младъ овчарь, слѣдъ като стана царь, забрави че Саулъ го гони, забрави, че е билъ овчарь и каза: "Не съмъ ли азъ царь, не съмъ ли миналъ прѣзъ толкова страдания, нѣмамъ ли право и азъ да си поживѣя?" Единъ день Давидъ видѣ една хубава, красива жена, която била женена, и той я пожела за своя жена. И заповѣда на слугитѣ си да турятъ мжжътъ и на първата бойна линия, та дано бжде убитъ въ сраженията. И наистина мжжътъ и бива убитъ. Давидъ взима тази красива жена за своя и заповѣдва на придворнитѣ си да казватъ, че той направилъ едно благодѣяние на тази бѣдна вдовица. Тази жена зачева отъ него. Но окото на Господа вижда всичко, Той знае самата Истина, затова праща пророкъ Натанъ при Давида, да му каже, че не е направилъ добрѣ. Натанъ разказва на Давида слѣдното нѣщо: "На единъ богатъ човѣкъ дохождатъ гости. Той иска да ги нагo-

сти, но за това угощение не взима нѣкоя овца отъ своето стадо, но взима единствената овчица на единъ бѣденъ човѣкъ и нея закаля". Давидъ като чува това нѣщо, казва: "Осжждамъ този човѣкъ на смърть!" Натанъ му казва: "знаешъ ли, че този човѣкъ си ти?" По сжщия начинъ постжпвате и вие. Дойде нѣкой пжть при васъ Натанъ пророкътъ и ви казва: "Вие направихте такива и такива прѣстжпления! Изрежда ги той въ една или въ друга форма, и вие казвате: смърть на този човѣкъ"! Този човѣкъ сте вие самитѣ. Вие издавате строга присжда за другитѣ, но това прѣстжпление е ваше. Като четете 51 Псаломъ, виждате, че у Давида имало смирение, доблесть, да признае своитѣ погрѣшки и затова казва: "Господи, съгрѣшихъ прѣдъ Тебе! Азъ бѣхъ едно малко дѣте, ти ме взе, възпита ме и сега съзнавамъ грѣха си, нѣма да грѣша повече така. Отъ сега нататъкъ нѣма да правя такива прѣстжпления."

Вие казвате: Давидъ направи това голѣмо прѣстжпление! Я ми кажете, кой човѣкъ е чистъ отъ прѣстжпления? Чисти сж само светиитѣ. Тѣ сж абсолютно праведни хора. Азъ не подържамъ слабостьта на Давида, но казвамъ, че не трѣбва да го осжждаме, защото който и да бѣше на мѣстото на Давид, щѣше да сгрѣши, щѣше да направи едно такова прѣстжпление. Ами когато минавате покрай кжщата на нѣкой богатъ човѣкъ и видите нѣговото богатство, въздъхвате си и казвате: ахъ, защо не е моя тази кжща? Това не е ли онази красива жена, която Давидъ взе за себе си? Ами когато вие, които имате една млада, хубава дъщеря, минете покрай кжщата на вашата съсѣдка, която има младъ, хубавъ синъ и си въздъхнете и кажете: ахъ, да ще този момъкъ да вземе моята дъщеря! Това не е ли красивата жена? Това не е ли хубавата жена, която Давидъ видѣ? Тази кжща ще бжде за васъ едно изкушение. Богъ ще ви даде друго нѣщо. Зарадвай се, че този човѣкъ си е направилъ една хубава кжща! Найпърво, като видишъ тази кжща, обърни внимание на кждѣ сж поставени прозорцитѣ, на изтокъ или на югъ, и ако е така

зарадвай се. Кажи: азъ се радвамъ, че Господь е далъ такава хубава кжща на този човѣкъ. Нека Богъ му даде повече имане, та да зарадва и дѣцата си. Не минавай покрай кжщата му съ завистъ и не казвай: ахъ, защо не е моя? Господь е прѣдвиделъ за тебе нѣщо много по-хубаво. Зарадвай се на богатството на своя ближенъ!

Казвамъ: въ едно събрание седятъ много хора свързани съ една и сжща идея, но като имъ се направи една малка забѣлѣжка, тѣ веднага се докачватъ. Азъ не съмъ срещалъ до сега нито единъ човѣкъ въ България, на когото като кажа нѣкоя по-строга дума, или като му направя една забѣлѣжка, да не ми се разгнѣви. Даже и на най-близкитѣ си като кажа нѣщо, сърдятъ ми се. Казвамъ нѣкому: приятелю, ти не можешъ да свиришъ съ мене, ако нѣмашъ ухо. "Ама кажи ми нѣкои велики работи!" - Какви велики работи? Азъ не мога да се спра съ тебе, да обмислямъ великитѣ работи. Ако ви кажа нѣкоя велика мисъль, нищо нѣма да разберете отъ нея и ще кажете, че това сж праздни работи. Да, но ако извадя кесията си и я поразмърдамъ малко, това ще е пълна работа! Имамъ 10 златни монети въ нея, давамъ ви ги, и вие казвате: а, това сега разбирамъ, това е философия! Казвамъ: това сж задачи за малкитѣ дѣца. Учения човѣкъ всѣкога може да си достави тия златни монети, когато и въ който моментъ му потрѣбватъ. Какъ? - Той ходи съ своята магическа пръчица по земята, разхожда се и чуква нѣкждѣ съ нея. Веднага отдолу му се обаждатъ. Какво има? - На менъ учения човѣкъ, ми трѣбватъ 10 златни монети. Тия златни монети веднага изкочатъ и хопъ въ джоба му. Дойде другадѣ нѣкждѣ, пакъ тропне съ пръчицата си. Алло! Какво има? - Трѣбва ми една книга. Този ученъ дойде въ София като непознатъ и пожелава да отиде на нѣкое прѣдставление. Пакъ тропне съ пръчицата си. Какво има? - Искамъ единъ билетъ отъ първо мѣсто за еди-кое си прѣдставление. Веднага билетътъ се доставя, и този ученъ е на първо мѣсто въ прѣдставлението. Пжтьтъ му е отворенъ навсѣкждѣ. Азъ наричамъ ученъ човѣкъ този,

на когото пѫтьтъ е отворенъ навсѣкѫдѣ. Туй разбирамъ ученъ човѣкъ - срѣдно мѣсто не приемамъ. Туй е идея! Напримѣръ, задайте си задачата, цѣла година да не боледувате отъ нищо. Или, задайте си задачата да направите опитъ за цѣла една седмица, да не минава въ ума ви нито една лоша мисъль, въ сърдцето ви нито едно лошо чувство, и въ волята ви нито едно лошо дѣйствие. За да не се лъжете, направете този опитъ поне за единъ день, или за единъ часъ, да видите, за колко врѣме ще можете да издържите. Нѣкои мислятъ, че сѫ много силни. Не, трѣбва да бѫдете тъй чисти, като единъ ангелъ, като единъ светия. Ако пъкъ можете да издържите за единъ часъ, или за единъ день, или за една седмица, или за една година, това ще бѫде още по-добрѣ. Ето една велика наука! Ако постигнете това нѣщо, небето ще се отвори за васъ, и вие ще разберете степеньта на онѣзи велики съзнания, които минаватъ прѣзъ ума ви. Азъ зная, че въ растенията има съзнание, въ кристалитѣ сѫщо има съзнание. Може да мислите за мене, каквото искате, но казвамъ ви: азъ разбирамъ съзнанието на растенията, азъ разбирамъ съзнанието на кристалитѣ, азъ разбирамъ съзнанието на животнитѣ - на всички риби, на всички птици - и най-послѣ разбирамъ съзнанието и на всички хора. Всички тия съзнания се хармонизиратъ по особенъ начинъ. Има единъ великъ законъ, който ги хармонизира. Външно, между хората и животнитѣ има само една допирна точка, но вѫтрѣшно, духовно, има три допирни точки. И съ растенията, вѫншно има само една допирна точка, но вѫтрѣшно има три допирни точки.

Та казвамъ: отдѣ ще започнемъ нашето верую? Казва се, че единъ домовитъ човѣкъ насадилъ едно лозе и го далъ подъ наемъ. Ако вие прѣзъ цѣлия си животъ не сте могли да моделирате вашия носъ, ако прѣзъ цѣлия си животъ не сте могли да изправите мисъльта си, какво сте направили тогава? Когато те засърби носа, това показва, че искашъ да кажешъ нѣкоя лъжа, искашъ да направишъ нѣкоя дяволия. Какво трѣбва да направишъ? - Нѣма да се дразнишъ, да чешешъ

носа си, но ще го хванешъ и ще си кажешъ: ти ще мислишъ тъй, както мисли единъ разуменъ човѣкъ. Сърби те ухото, ще го хванешъ и ще си кажешъ: ти ще слушашъ и ще разбирашъ тъй, както разбира единъ разуменъ човѣкъ. Щомъ искате да се самовъзпитавате, тъй трѣбва да постжпвате. Сега вие ще кажете: този човѣкъ ни говори смѣшни работи, забавлява ни. Като отидете на кинематографъ или на нѣкое прѣдставление, не ви ли забавляватъ? Само тукъ ли ви забавляватъ? Бихъ прѣдпочелъ хиляди пжти повече да се хвана за носа си, или за ухото си и да си повеля да разбирамъ нѣщата правилно, отколкото да ходя по кинематографии, или прѣдставления, или даже да слушамъ най-хубавитѣ концерти на Паганини. Когато си потегля носа или ухото, азъ слушамъ неразборията на цѣлия свѣтъ. Като искамъ да проява единъ жестъ, азъ пакъ ще хвана носа си и ще си кажа: слушай, ти си туренъ тукъ горѣ, помни че трѣбва да изразишъ Божията мисъль! Сърдцето ти затупа по-силно и ти веднага казвашъ: олеле, заболѣ ме сърдцето, скоро инджекция! Съ това туптене сърдцето ти иска да каже: господарю, дойде врѣме и азъ да се проявя! Туй лозе иска да цъвне и да узрѣе. А ти, като не разбирашъ закона, казвашъ: олеле, заболѣ ме сърдцето! Като те заболи главата, пакъ казвашъ: заболѣ ме главата, какво да правя? Съ тази болка главата ти иска да каже, че трѣбва да мислишъ. Послѣ, ще се хванешъ за двѣтѣ уши и ще си кажешъ: слушай врѣме е за работа, трѣбва да се опретнешъ на работа. Ами ако онзи склупторъ не вземе чука и не удря своята статуя, тя сама по себе си може ли да стане? Той трѣбва да вземе чука и майсторски да удря. Онзи художникъ сжщо трѣбва да вземе четката и да рисува, но да знае какъ. Онзи, който иска да пише, сжщо трѣбва да знае, какъ да пише. Носътъ само за секнене ли е създаденъ? Азъ като държа кърпата на носа си, казвамъ: Господи, пази ме да не оскърбя този мой приятель! Нека мисъльта ми бжде тъй свѣтла, тъй чиста, като тази кърпа? Нѣкои, като гледатъ моята кърпа, казватъ: този човѣкъ прави нѣкаква магия. Да,

магия правя, но на себе си. Казвамъ си: слушай, ще говоришъ на тѣзи хора Истината, тъй, както и Господь на тебе я говори! Тѣзи сѫ външни нѣща, но има и единъ вѫтрѣшенъ животъ. Единъ день ние ще се освободимъ отъ това тѣло, нѣма да има нужда да се секнемъ съ кърпитѣ си. Животътъ ни ще бѫде идеаленъ, нѣма да имаме никакви излишъци и ще бѫдемъ напълно свободни.

И тъй, Този, Който е посадилъ лозето, това е Господь. Наемателитѣ сме ние, а слугитѣ, които Господь ни е пратилъ, ние сме ги набили. Духътъ сме изпъдили и сега се питаме: какво ще правимъ, като дойде наемодателятъ? Нѣма какво да ви обвинявамъ, но казвамъ, че вие сте възприели този начинъ на дѣйствие като правило. Тъй постѫпвате вие, но отъ васъ се изисква да обработвате лозето, което Господь ви е далъ и да Му изпратите отъ плодоветѣ. Плодътъ на Духа, това е Любовьта. Любовьта е първиятъ плодъ, който трѣбва да изпратимъ на Господа. Богъ като одобри този плодъ, ще каже: дайте този плодъ на дѣцата! Той ще прати единъ ангелъ при насъ, който ще ни даде право да раздаваме отъ плодоветѣ си на всички хора. И всички, които ядатъ отъ нашитѣ плодове, ще станатъ добри хора. Като разберете тази притча по този начинъ, сега като се върнете дома си, хванете се за ухото и си кажете: да работимъ! Когато се продължава на долу ухото, и животътъ се продължава. Когато ухото се продължава нагорѣ, чистотата се увеличава. Когато ухото се разширява, и активностьта на човѣка се разширява. Когато ухото се скѫсява, и животътъ става хилавъ. Ето, затова вие трѣбва да си теглите ушитѣ. Забѣлѣжете, на онѣзи хора, които умиратъ рано, ушитѣ се скѫсяватъ. Нѣкой пита, колко години ще живѣе? Като измѣря ухото му, тогава ще му кажа, колко години ще живѣе. Понѣкога е страшно да се каже на нѣкой човѣкъ, колко години ще живѣе. Забѣлѣзано е, че хора, у които ушитѣ сѫ дълги, живѣятъ дълги години; а хора, у които ушитѣ сѫ кѫси, живѣятъ малко врѣме. Това е така, природата никога не лъже.

По сѫщия законъ интелигентността на хората се изявява въ лицето имъ. Природата е поставила по лицето на интелигентнитѣ хора повече бръчки. Тѣхнитѣ очи сѫщо изразяватъ интелигентността имъ. Ще бѫде смѣшно, силната свещь да не изразява силна свѣтлина. Ученият човѣкъ се познава по своята свѣтлина. Добродѣтелният човѣкъ се познава по своето сърдце. И ние, хората на земята, можемъ по сѫщия начинъ да живѣемъ съ онова възвишено и свято чувство на Любовьта.

Желая сега, като се върнете дома си, всички да мислите за Бога. Не искамъ да мислите за мене, но ако любите Бога, ще мислите и за мене; ако не любите Бога, нѣма да мислите и за мене. Прѣди всичко, Богъ, Който живѣе вѫтрѣ въ насъ, по нѣкой пѫть се оттегля. Когато идватъ страданията, Богъ се оттегля отъ насъ. Значи, щомъ Богъ се отегли, това показва, че Той не е доволенъ отъ нашия животъ. Ти можешъ да се оправдаваш, както искашъ, но Господь казва: "Този човѣкъ е грѣшенъ, трѣбва да се накаже, за да почувствува своитѣ прѣгрѣшения". Ето и Христосъ дойде до дъното на ада, за да изпита и Неговата Любовь. Христосъ каза: "Господи, азъ прѣдавамъ Духа си въ Твоитѣ рѫцѣ, да става, съ мене, каквото ще. Азъ искамъ тия хора да опитатъ това което и азъ съмъ опиталъ и позналъ. Искамъ, щото всички хора да познаватъ Твоята Любовь". Христосъ е човѣка на беззавѣтната Любовь. Азъ искамъ и вие да не сте малодушни, а смѣли и рѣшителни. Какво отъ това, че ви изпѫдили отъ тази или онази кѫща? Какво отъ това, че въ еди-кой си вестникъ писали нѣщо за васъ? Щомъ иматъ мастило, нека пишатъ. За насъ е важно друго нѣщо. Човѣкъ се познава въ врѣме на изпитанията си. Нѣма по-голѣмо изкуство отъ това, когато нѣкой човѣкъ ти прѣдложи да му платишъ единъ дългъ и ти веднага повѣрвашъ на думитѣ му и кажешъ: ще го платя. Това азъ считамъ великъ характеръ. Или, когато нѣкой човѣкъ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ цѣлия си животъ, това сѫщо считамъ великъ

характеръ. Ако единъ банкеръ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ всички врѣмена, азъ наричамъ този човѣкъ великъ; но ако единъ религиозенъ човѣкъ се обърне къмъ Бога и каже, че е писано, наистина, въ Писанието, да раздаде човѣкъ всичкото си имане на сиромаситѣ, но азъ не мога да направя това, защото трѣбва да оставя и за себе си, този човѣкъ не е великъ. Когато единъ човѣкъ дойде при мене, азъ съмъ длъженъ да му дамъ хлѣбъ, щомъ той е нуждаещъ се, но не съмъ длъженъ да му дамъ и маслини, или друго нѣщо. Послѣ, азъ съмъ длъженъ, ако нѣма дѣ да нощува, да му дамъ легло, но не съмъ длъженъ да му давамъ юрганъ и разни меки завивки. Тъй е писано и въ Господнята молитва "хлѣбъ нашъ насѫщний". . . Щомъ хората ме приематъ съ любовь, това ми е достатъчно, нѣмамъ нужда отъ юрганъ, или отъ какви и да сѫ други завивки и удобства. Щомъ влѣзешъ въ моята кѫща и те обвия съ своята любовь, нѣмашъ нужда отъ юрганъ. Тогава и 10 юргана да ти дамъ, нѣматъ смисълъ за тебе. Но и 10 юргана безъ любовь, не струватъ нищо, ти пакъ ще си треперишъ отъ студъ.

Разумна любовь трѣбва на всички ви! Ние не трѣбва да чакаме тази Любовь нито отъ Индия, нито отъ Америка, нито отъ Европа. Тази Любовь е въ насъ. Всички трѣбва да кажемъ: да бѫде благословено Името Божие! Да се слави Името Божие! И Господь, Който ни даде това лозе, нека изпрати Сина Си да Го приемемъ, да Го угостимъ и да Му кажемъ: "Каквото ни даде, ето го!" И слѣдъ това, да Го изпратимъ като "добрѣ дошълъ", или да Го задържимъ пакъ като "добрѣ дошълъ". Сега какво мислятъ въ България? Ще дадатъ ли каквото трѣбва, или ще изпѫдятъ слугитѣ Божии? Може да опитате и едното, и другото. Ако си дадатъ даньта на Бога, ще бѫдатъ великъ народъ, пъкъ ако играятъ на бобъ, като евреитѣ, и това ще опитатъ. И вие сте българи, нали? Българинъ, значи човѣкъ на Духа.

И тъй, нека остане въ васъ мисъльта, всички да бѫдете като този домовитъ човѣкъ, да има връзка между Бога и

васъ, та Божието благословение, което пада върху лозето ви, да дойде и върху васъ!

Бесѣда, държана отъ Учителятъ
на 7 Мартъ, 1926 г. въ гр. София.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Заведоха Исуса
(15.11.1925 г.)..... 5
2. Тридесеть и осемь години!
(22.11.1925 г.)..... 23
3. Той знаеше
(29.11.1925 г.)..... 42
4. Видѣ го Исусъ
(06.12.1925 г.)..... 71
5. Откѫдѣ ида
(13.12.1925 г.)..... 95
6. Добрата земя
(20.12.1925 г.)..... 120
7. Показа имъ рѫцетѣ си
(27.12.1925 г.)..... 144
8. До скончанието на вѣка
(03.01.1926 г.)..... 168
9. Давамъ власть
(10.01.1926 г.)..... 188
10. Благъ
(17.01.1926 г.)..... 213
11. Мария избра
(24.01.1926 г.)..... 235
12. Свидѣтелството Негово
(31.01.1926 г.)..... 258

13. Познатъ отъ Него
(07.02.1926 г.)..... 279
14. Позвахъ Сина си
(14.02.1926 г.)..... 299
15. Бѫдете съвършени!
(21.02.1926 г.)..... 320
16. Приехъ отъ Отца си
(28.02.1926 г.)..... 344
17. Домовитъ човѣкъ
(07.03.1926 г.)..... 366

Учительтъ Беинса Дуно
ЗАВЕДОХА ИСУСА

Второ издание

Предпечатна подготовка
Здравка Кючукова
Стоян Кючуков

Печат
"Симолини '94"

ИК "ЖАНУА-98"
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-011-4